

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

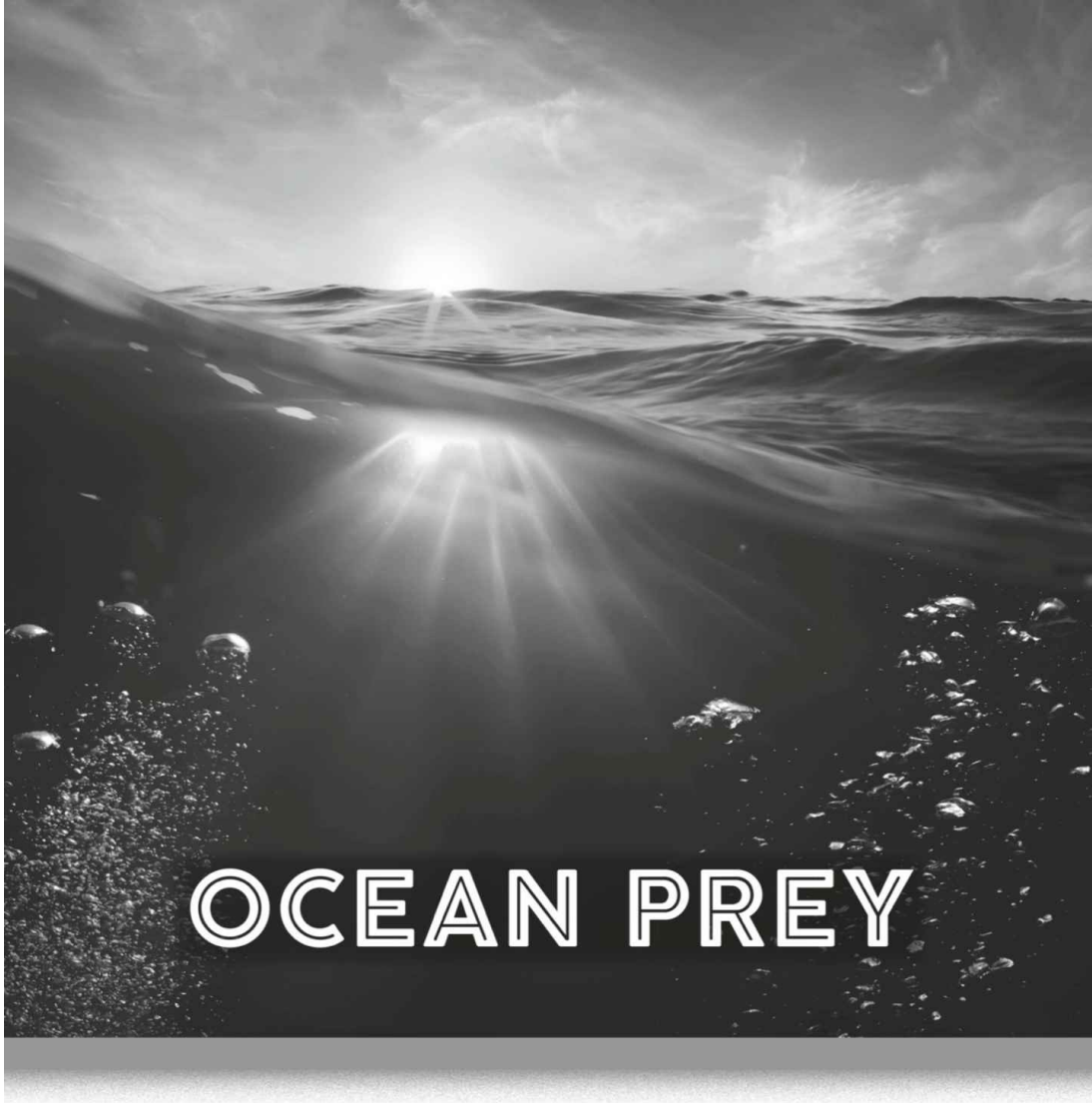
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN SANDFORD

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

A LUCAS DAVENPORT AND
VIRGIL FLOWERS NOVEL

OCEAN PREY

OCEAN PREY

JOHN SANDFORD

G. P. PUTNAM'S SONS

New York

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avin Kuralları

Gölge Av Avın

Gözleri Sessiz

Av Kış Avı Gece

Avı Akıl Avı Ani

Av Gizli Av

Belirli Av Kolay

Av Seçilmiş Av

Ölümlü Av

Çıplak Av Gizli

Av Kırık Av

Görünmez Av

Hayalet Av Kötü

Av Fırtına Avı

Gömülü Av

Çalınmış Av

İpeksi Av Av

Alanı Av

Toplama Avı

Aşırı Av Altın

Av Bükülmüş Av

Neon Av

Maskeli Av

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu

İmparatoriçe

Dosyası Şeytanın

Şifresi

Asılan Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Dark of the Moon

Heat Lightning

Rough Country

Bad Blood

Şok Dalgası

Çılgın Nehir

Fırtına Cephe

Son Tarih

Kaçış Maddesi

Derin

Dondurucu

Kutsal Hayalet

Kanlı Deha

TEK BAŞINA ROMANLAR

Gece Mürettebatı

Ölü Nöbeti

Satürn Koşusu (Ctein ile)

YAZAN JOHN SANDFORD VE MICHELE COOK

Öfke

Kudurganlığı

PUTNAM

— EST. 1838 —

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2021 John Sandford

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve aşağıdakilere uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymuş olursunuz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ISBN 9780593087022

e-kitap ISBN 9780593087039

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Tal Goretsky

pid_prh_5.6.1_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Kapak

Ayrıca John Sandford
tarafından Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Soyguncular

Temmuz

Birinci Bölüm

Kasım

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm

Ocak

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci
Bölüm On
Dokuzuncu
Bölüm Yirminci
Bölüm
Bölüm Yirmi Bir
Yirmi Bölüm İki Yirmi
Yirmi Bölüm Bölüm
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Altı Üç Dört Beş
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Yirmi
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki

Yazarın Notu

Yazar Hakkında

Michele için, tekrar

MUGGERS

LUcas DavEnPort telefonunun el fenerini kullanarak diz yüksekliğindeki duvardan Fort Lauderdale Plajı'na inen yolu aydınlattı. Sabahın erken saatlerinde Plaj Bulvarı'ndaki trafik sessizdi, küçük SUV'lerin ve sedanların hafif uğultusu vardı.

Sunrise Bulvarı'ndan sola dönen arabalar farlarını

Yürürken gölgesi beyaz kumların üzerine düşüyordu.

Atlantik'in ötesinde, yaklaşan şafağın çıplak bir ipucunu görebiliyordu.

Lucas sudan bir düzine metre uzaklaşana kadar kumda yürüdü, deniz yosunu kokusu yüzüne bir el gibi bastırıyordu. Oturdu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Doğu ufku aydınlanırken bir süre orada oturdu. Aklından pek bir şey geçmiyordu; ılık, yosun kokusu, sahili yaran tuzlu suyun sesi.

Şafakla birlikte bir rüzgâr çıktı ama ancak altı inçlik makaraları kıyıya itecek kadar güçlüydü. Bir süre sonra dünyanın aydınlanmaya başladığını fark etti. Telefonu çaldı. Ceketinin cebinden çıkardı ve cevap vermeden, hatta bakmadan kapattı.

Bir noktada, güneşin kenarı ufkun kenarını kırdı, parlak bir yay suyun üzerinde dalgalanan turuncu çizgiler oluşturdu. Yarım mil açıkta bir balıkçı teknesi geçti.

Sonra soyguncular ortaya çıktı.

Biri Anglo, diğeri Hispânîk iki adam, ikisi de zayıf, koyu renk saçlı, yıpranmış koyu renk giysiler giymiş, yüzleri sokakta yaşamaktan yıpranmış, dalgaların sürüklediği tahtalar gibi. Lucas onların gaspçı olduğunu yaklaşma şekillerinden anlamıştı; yengeçvari bir yürüyüş, sahte bir güven, bir anda dostluktan çıplak bir saldırganlığa dönüşebilecek ve Lucas'ın beklenmedik bir şey olduğu ortaya çıkarsa muhtemelen geri çekilecek bir tavır.

Onu kontrol ettiler, spor ceketli bir adam kumda yalınayaktı, belki de bir sarhoşu silkeliyordu? Sol bileğinde altın bir saat, sağ eli kucağında. Onlara baktı ve "Hey, çocuklar." dedi.

Anglo dedi ki, "Saatin güzelmiş."

Lucas: "Karımdan doğum günüm için aldım. Bir Patek Philippe. Yirmi sekiz bin dolar, inanabiliyor musunuz? Ona bir yerlerdeki aç çocuklara sponsor olmamız gerektiğini söyledim. O da bunu zaten yaptığımızı ve benim de güzel şeyler almam gerektiğini söyledi."

Arkadaki adam durdu ve yaklaşmasını yavaşlatmak için arkadaşının dirseğine asıldı; bir şeylerin yolunda gitmediğine dair vahşi bir his.

"İyi misin?" diye sordu baş soyguncu.

Lucas, "Hayır," dedi.

Sağ elini kucağından çıkardı ve burnunun önünde dik tuttu; siyah bir Walther PPQ tutuyordu.

Soygunculardan biri "Oha" dedi.

"Neden beni soyacaktınız? Banapalavra atmayın, gerçeği söyleyin," dedi Lucas. "Koluna bir şey mi sokacaktın? Burnuna bir şey mi soktun? Ya da ne?"

Bir an kekelediler, kaçacak gibi oldular ama boş kumsalda saklanacak yer yoktu ve kumda koşmak yavaş olacaktı. Bir mermiden çok daha yavaş. Anglo adam, "Çoğunlukla yiyecek bir şeyler arıyorum. Dün sabahtan beri bir şey yemedim."

"Tamam." Lucas birkaç saniye hareketsiz oturdu, silahın namlusu dua ediyormuş gibi ellerinin arasında gökyüzüne bakıyordu ve sonra ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı, bir banknot çıkardı, dörde katladı ve kumun üzerine fırlattı. "Al şunu," dedi.

Anglo arkadaşına baktı, sonra dikkatlice ilerledi, durdu ve hesabı aldı. "Elli dolar."

"Elli dolar," dedi Lucas. "Gidip yiyecek bir şeyler al."

Geri çekilip onu izlediler, sonra dönüp daha hızlı bir şekilde uzaklaştılar. Onlar uzaklaşmadan önce Lucas, "Hey, çocuklar," diye seslendi.

Durdular ve arkalarına baktılar.

"Buradan kalkıp sahilde yürüdüğümde, sizi birinin üzerine atlarken görürsem, ikinizi de öldürürüm. Anladınız mı?"

Hispanik adam "Evet, efendim." dedi. Ve ikisi hızlı adımlarla sahil yolundan caddeye inip gözden kayboldular.

Lucas tekrar okyanusa baktı. Güneş artık ufkun yarısına kadar yükselmiş, turuncusu yanıp sarıya dönmüştü.

Başka bir gün.

İyi bir şey olmayacaktı.

TEMMUZ

BÖLÜM

BİR

Beş yıl ÖNCE, lise rehber öğretmeni Barney Hall'u oturttu ve şöyle dedi: "Barney, yeterince zekisin ama üniversite için uygun değilsin. Henüz değil." Hall'un standart test puanlarına ve on üç yıl boyunca biriktirdiği diğer kayıtlara bakıyordu.

Aşağı Cape May Bölge Okul Bölgesi. "Yaşına göre olgun değilsin. Haftada bir kez cezaya gönderilmeseydin, hiç ders çalışmayacaktın."

Hall neşeli, yakışıklı, orta boylu, geniş omuzlu ve parlak beyaz dişlere sahip bir çocuktü ve hayatı boyunca yüzlerce kez "Şunu izle ve hey, biramı tut, olur mu?" demiş olmalı.

Dördüncü sınıftan beri tanıdığı Sue adında bir kız arkadaşı vardı ve çoğu zaman birasını tutmaktan ve ardından bandajları uygulamaktan mutluluk duyuyordu. Hall okuldan sonra çalışıyordu. Yazları babasının yat hurdalığında ya da kimin konuştuğuna bağlı olarak hurdalıkta tamirci olarak çalışıyordu.

Danışmana "Daha iyisini yapmaya çalışıyorum efendim," dedi.

"Benimle kafa bulma, evlat. Geçen hafta sonu Toby Jones'un düğününde bira içtiğine, sarhoş olup iskeleden düştüğüne ve neredeyse boğulduğuna inanmam doğru olur mu?"

"Ben iyi bir yüzücüyüm, efendim. Tehlike yoktu."

"Mesele bu değil, Barney. Her neyse, eğer hayatta bir şey yapmak istiyorsan, ciddileşmelisin, hem de hemen. Seni tanıdığım kadarıyla, bu kayıtlara bakarak, senin için en iyi yolun ordu olduğunu düşünüyorum. Ordu sana ilk günden itibaren sorumluluk verir. Eğer başaramazsan, kışına tekmeyi basarlar. Bu disipline ihtiyacın var. Deniz Piyadeleri demiyorum. Sen bunun için fazla zekisin."

Hall, "Üniversiteyi düşünmüyordum, hemen değil," dedi. "Sue ile konuşuyordum ve ... Sahil Güvenlik'e ne dersiniz efendim? Babamın evinde takılan bazı Sahil Güvenlik mensupları var ve onları dinlemek hoşuma gidiyor. Hayatım boyunca denizdeydim ve teknelerde çalıştım."

Danışman ona bir parmak salladı: "Bu söylediğin şimdiye kadar duyduğum en akıllıca şey, Barney. Sahil Güvenlik'te birkaç yıl geçirirsin, kendine biraz rütbe ve sorumluluk alırsın ve hazır olduğunda seni üniversiteye bile gönderirler. Tanrı yardımcım olsun, sonunda bir subay olabilirsin."

"Vay be. Bu harika olur, efendim."

"Ve bana bir iyilik yap, evlat. O tişörtten kurtul." Tişörtün üzerinde basketbol topu büyüklüğünde, renkli bir horoz resmi ve

"EVERYTHING'S BIGGER IN TEXAS" (Her şey büyüktür) yazısı vardı.

Hall tişörte baktı. "Bu sadece bir tavuk, efendim."

"Bu bir horoz," dedi danışman. "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Onu bir daha bu okulda görmek istemiyorum."

HALL, lise mezuniyetinden sonraki Haziran ayında SUE ile evlendi, muhteşem bir yazın sonunda Sahil Güvenlik'e katıldı ve acemi birliği ve ileri eğitimden sonra Fort Lauderdale'de görevlendirildi.

Sue Hall, Broward College'a giderek kayıtlı bir hemşire oldu ve hemşirelik alanında lisans derecesi almak için çalışmaya başladı. Hall Marina Mile'daki tekne tersaneleri şimdiye kadar gittiği en muhteşem yerlerdi. Sue ilk çocuklarına hamile kaldığında, Marina Mile motor atölyelerinden birinde dizel motorları yeniden inşa etmek için mesai dışı bir iş buldu. Ekstra iş onlara çocuk bakım parası kazandıracak, böylece Sue lisans eğitimini tamamlayabilecekti.

Geceleri, karavan parklarındaki palmiye ağaçlarının altında PBR içerlerdi, ta ki Sue hamile kalana kadar, zencefilli gazozla geçtiklerinde, "Barnes, hayatta iyi şeyler yapacağız. Bunun geldiğini hissedebiliyorum."

Motor atölyesinin sahibinin arka tarafta satamadığı bir yığın eski teknesi vardı ve Hall 1999 model bir Boston'a bakıp duruyordu.

Çift dıştan takmalı motoru sökülmüş ve gövdesinde bir delik olan Whaler 260 Outrage, şimdi her iki tarafında da iki patlak lastik bulunan ve yabancı otlarla kaplanmış tandem bir römorkun üzerinde terk edilmiş bir şekilde duruyordu. Biraz konuştuktan sonra, sahibi Hall'a tekneyi iki kötü durumdaki tekne ile birlikte vermeyi kabul etti.

Hall'un yapması gereken tek şey, iki yıl boyunca normal hafta sonu mesaisine ek olarak akşamları ve hafta sonları haftada beş saat daha ücretsiz çalışmaktı ve tekne onun olacaktı.

Ayrıca, dükkanı ve aletlerini karavanı onarmak için kullanabilir ve ve teknenin ihtiyacı olan fiberglas işlerini yapacaktı. Tekne, tamir edilebilecek delik dışında sağlamdı.

Hall, Sue ve ilk çocuklarının neden böyle olduğunun arka planında BU var,

Neredeyse bir yaşında olan Lance, enkaz hattında trolle ilerliyordu. Florida, Pompano Beach'in güneyindeki dış resifte dorado - mahi-mahi- ararken Hall yarım mil önlerinde şık görünümlü bir Mako orta konsolda olağandışı bir şey olduğunu fark etti. "Sue, gözlükleri uzatsana." dedi.

Mako'nun arkasında Hall'un büyük 350'likler olarak tanıdığı iki beyaz dıştan takmalı motor vardı ve bu da tekneye okyanusu geçmek için yedi yüz beygir gücü veriyordu.

"Orada ne var, Barnes?" Sue sordu. Genç, iri yarı bir kadındı, Teksas'ta olsa kovboy olurdu, güneş yanığı, savaş pilotu mavisi gözleri, tuzlu sudan kabarmış gül sarısı saçları vardı.

"Garip bir şeyler oluyor, bebeğim. Onu izliyordum, çünkü bu keskin bir tekne. Birden yavaşladı ve durdu ve görünüşe göre okyanusun ortasında bir dalgıç yakaladı. Yani onlar oraya varmadan önce zaten okyanusun ortasındaydı. Doğruca ona gitmiş."

"Bunu her gün göremezsiniz," dedi Sue.

Hall hâlâ gözlüklerin üzerindeydi. "Görünüşe bakılırsa okyanusun ortasında, yan taraftan gelen bazı kaldırma çantaları var."

"Belki biraz böcek toplarsın?" Dikenli istakozlardan bahsediyordu.

"Okyanusun ortasında bıraktıkları bir adamdan mı?"

Sue ani bir aceleyle, "Barnes, içimde kötü bir his var. Geri dönelim. Tekneyi kuzeye geri getir."

"Evet." Bu iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Hall tekneyi geniş bir balıkçı yarım dairesine çevirip kuzeye doğru yöneldi ama gözlüklerin ardından Mako'yu izlemeye devam etti. O

Dürbünü kullanırken orta konsolun arkasında durmaya dikkat ederdi, çünkü Sahil Güvenlik eğitiminin başlarında kolları, başı ve göğsü eşkenar üçgen oluşturan birini gördüğünüzde dürbünle size baktığını öğrenmişti ve birkaç dakikada bir Mako'daki adamlardan biri dürbünü kontrol ederdi.

dürbünle bakıyorlar.

Durduktan yirmi dakika sonra, şık görünümlü tekne ileri doğru savruldu ve güneye yöneldi. Hall cep telefonunu aldı ve Fort Lauderdale'deki Sahil Güvenlik istasyonundaki nöbetçi subayı aradı.

"Efendim, ben Barney Hall. Pompano Beach'in güneyinde kendi tekneyleyim ama burada garip bir şey gördüm. Bir siyah-ve-Beyaz Mako 284, Everglades Limanı'na doğru ilerliyor. Onu okyanusun ortasından bir şey alırken gördük. Hızla koşuyordu, sonra durdu ve tam orada suyun içinde onu bekleyen bir dalgıç vardı. Etrafta başka tekne yoktu, dalış bayrağı da yoktu. Onlar asansör torbaları kullanıyorlardı. . ."

"Onunla kalabilir misin, Hall?"

"Hayır, efendim, tam olarak değil, hızlı koşuyor. Dönüşü yapana kadar onu görüş alanımda tutabilirim. O zamana kadar ondan bir mil geride olurum."

"Şüpheli mi görünüyordu?"

"Evet, yaptı, efendim. Görevde olsaydım, onu kesinlikle durdururdum."

"Öyle yapalım o zaman. İçeride onu bekleyen birileri olacak."

HALL, SUE'ye can yeleğini giymesini ve oltaları getirmesini söyledi; bebek zaten kalın turuncu bir PFD'ye sarılmıştı. Tekneyi döndürdü ve Mako Liman'a dönene kadar onu takip ettiler.

Everglades kesimi. Hall telefonuna geri dönüp nöbetçi subayı aradı ve "Ben Hall, efendim, dönüş yapıyor" dedi.

"Hall, ilgileniyoruz. İyi iş çıkardın."

MAKO, sert kabuklu bir gövdenin etrafına sarılmış turuncu şişme tüpleri olan bir Sahil Güvenlik RIB'si (sert şişme bot) tarafından pusuya düşürüldü. Botu kullanan ikinci sınıf astsubay

16. kanala bağlandı ve "Mako 284 *Chevere*, burası Birleşik Devletler Sahil Güvenliği, nezaket denetimi yapmak için arkadan geliyor. Hızınızı beş knota düşürün ve rotanızı koruyun. Sizi sancak tarafından gemiye alacağız."

Sahil Güvenlik teftiş botları genellikle daha büyük ve kaptan köşkü olan RIB'lerdi; Mako'yu durdurmak için gönderilen bot daha küçüktü, içinde üç adam vardı ve kaptan köşkü yoktu. Sahil Güvenlik botu Mako'nun arkasına yanaştı ve baş taraftaki astsubay kış tarafıta iki adamın beklediğini gördü - iri yarı adamlar, spor balıkçılar gibi giyinmişlerdi, parlak renkli gömlekler ve şortlar, güneş gözlükleri ve fötr şapkalar.

Sonra, gemiye binmeye hazır halde birkaç metre uzaktayken, Mako'nun kış tarafındaki adamlardan biri kırmızı noktalı dürbünü olan, uzun burunlu, ağır bir siyah tüfeği kaldırdı. Pratik ve neredeyse zarif bir hareketle iki Sahil Güvenlik görevlisini pruvadan vurdu ve ardından

Tekneyi yöneten ikinci kaptanı iki kez vurdu. Dört atış birlikte iki saniyeden fazla sürmedi. Silah patlamak yerine havlıyordu, namludaki susturucu nedeniyle düz bir ses; silah sesleri yüksekti, ancak tekne motorlarının sesinden özellikle duyulmuyordu.

İkinci kaptan gemiye binmek için teknenin hızını kesmişti ve tüfeğin geldiğini görünce gaza basmak için öne doğru uzandı, ancak bir kurşun boğazına, bir diğeri de göğsüne isabet etti. Sümüklü böcekler onu geri çevirdi ve teknenin dibine düştü, ölüyordu, kanı ıslak zeminde etrafına yayılıyordu, mor bir sel. Sahil Güvenlik botu geniş liman boyunca yavaş bir daire çizdi ve Mako hızlanarak uzaklaştı.

MaKo ayrılırken, Hall, Sue ve bebek, onarılmış Whaler'larıyla yarıktan geçtiler ve Sahil Güvenlik botunun geri döndüğünü gördüler.

Hall bir süre izledikten sonra, "Bir sorun var Sue," dedi.

"Oraya git," dedi Sue. "Şu Mako gece vakti hırsız gibi kaçıyor. Ben silahı getireyim." Teçhizat kapağının altındaki su geçirmez bir kutuda 38'lik bir Special bulunduruyorlardı.

Hall tekneyi itebildiği kadar itti ama Sahil Güvenlik RIB'sinden tam bir dakika uzaktaydılar. Kimseyi göremiyordu.

gemiye yaklaştı. Cep telefonunu cebinden çıkardı ama yanaştığında geminin dibindeki üç cesedi gördü.

cep telefonunu bıraktı ve VHF'yi kaparak "Mayday, Mayday, Mayday, Port Everglades, siyah-beyaz Mako'yu kovalayan teknede üç Sahil Güvenlik görevlisi vuruldu ..." diye bağırdı.

Sahil Güvenlik anında geri döndü: "İmdat çağrısı, kendinizi tanıtın!"

"Ben Sahil Güvenlik Astsubayı 2. Barney Hall. Everglades Limanı girişinde vurulmuş üç adamımız var. Kötü görünüyorlar, dostum, gerçekten kötü görünüyorlar."

Sonra nöbetçi subay: "Hall, onlara yardım edebilir misin? Yoldayız, ama elinizden geleni yapmalısınız..."

"Karım hemşire, onu da gemiye alıyorum efendim. Onunla mı gideyim yoksa Mako'nun peşinden mi gideyim?"

Birkaç saniye sessizlik oldu - Sue ona .38'lik silahını almış, bebek ve ilk yardım çantasıyla birlikte Sahil Güvenlik botuna atlamıştı ki subay geri geldi: "Karar senin, Hall. Helikopter geliyor ama birkaç dakika sürer."

Hall, bir adamı hızla kontrol ettikten sonra baş tarafa geçen karısına baktı. İki yıl acil yardımda çalışmıştı. ve ne gördüğünü biliyordu. Ona dönüp başını salladı ve Hall telsizden, "Orospu çocuklarının peşinden gidiyorum, efendim," diye bağırdı.

Çekici Whaler'a indirdi. Mako onun yarım mil kadar önündeydi, Intracoastal Su Yolu'nda hızla ilerliyordu ve Mako üç adamın atladığı bir iskeleyle sapmasaydı Hall'un diğer tekneyi yakalamasına imkân yoktu. Biri park halindeki bir SUV'a koştu, onu açtı ve iskelenin kenarına çekti. Diğer ikisi siyah kovaya benzeyen bir şeyi beyaz cipe doğru koşturdu. Dördüncü bir adam hâlâ teknede idi ve pruvaya daha fazla siyah kova taşıyordu.

Çılgınca bir telaş içindeydiler: telsizler otomatik olarak 16. kanalı izliyordu, dolayısıyla Hall'un imdat çağrısını ve Sahil Güvenlik'in yanıtını duymuşlardı.

Teknenin pruvasına daha fazla kova taşıdıktan sonra, dördüncü adam Mako'nun kış tarafındaki bir kapaktan beş galonluk bir benzin bidonu çıkardı ve tekneye benzin püskürtmeye başladı ve ardından Hall onlara doğru kükrerken tekneden indi, bir parça benzine benzeyen bir şeyi yaktı.

ve Mako'ya doğru fırlattı. Tekne alevler içinde patladı.

Siyah kovaları SUV'a yükleyen üç adam arabaya atladı ve dördüncü adam arka kapıya koşup kapıyı açtı. Hall'un elinde 38'lik vardı - alevlerin sıcaklığını hissedecek kadar yakındaydı - ve arabaya üç el ateş etti, hiçbir şeyi vurma umudu yoktu çünkü savrulan Whaler güverteyi ayaklarına çarpıyor, her türlü isabetli atışı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

İnanılmaz bir şekilde, atışlarından biri dördüncü adamın kafasına isabet etti.

Adam beton iskelenin üzerine yığıldı, taş kesilmişti. Arabanın sürücüsü dışarı fırladı, adamı gömleğinden yakaladı, ona baktı, yere düşürdü, bir an için koyu renk gözlüklerinin arkasından yüzü okunamayan Hall'a baktı, sonra tekrar arabaya atladı ve arabayı döndürerek gözden uzaklaştırdı.

Mako bir meşale gibi yanıyordu.

Nöbetçi subay bağıırıyordu, "Hall, Hall, neredesin?" "Yangını arayın efendim; yangının olduğu kesimin güneyindeyim."

Hall'a yaptıklarından DOLAYI Sahil Güvenlik Madalyası verildi. Hall tarafından öldürülen adam dışında, Mako'daki ya da arabadaki adamlardan hiçbiri yakalandı ya da kimliği tespit edildi. Ölen adam, federallerin "bilinen bir ortak" olarak adlandırdığı Miami Beach'ten küçük bir serseriydi, ancak Beach'teki her pislik parçasının bir ortağı gibi görünüyordu, ki bu çok fazla pislikti.

Mako'nun Florida kaydı yeterince gerçekte ama sahibi değildi. Tekneyi batıran yangın, parmak izlerini ve DNA'yı sildi. SUV'nin kimliği asla belirlenemedi ya da bulunamadı. Batık teknede ya da çevresinde silah bulunamadı.

Hall'a madalyası Sahil Güvenlik Yedinci Bölge Komutanı Tuğamiral tarafından takdim edildi. Amiral kendisine planlarını sorduğunda Hall, "Görev sürem dolmak üzere efendim. FIU'da üniversiteye gideceğim. Tam zamanlı gidersem, üç yıl içinde ayrılmış olacağım. Eğer OCS'ye girebilirim geri dönebilirim. Yaptığımız işi gerçekten seviyorum."

Amiral biraz da şefkatle omzunu sıvazladı. "İçeri gireceksin. Senin geçmişinle bunu garanti edebilirim. Bir derece al

yararlı bir şey."

Hall, "Ben suç bilimi düşünüyorum," dedi.

Amiral, "Bu işe yarar," dedi.

"Efendim, sakıncası yoksa. Bir sorum var."

"Buyurun."

Hall, "Adamlarımızı öldüren hiç kimse yakalanmadı," dedi. "FBI nerede?"

Amiral, "Aynı soruyu birkaç hafta önce ben de sordum ama sizin kadar kibar değildim," dedi. "FBI hangi cehennemde?" diye sordum. Cevap, 'Hiçbir yerde' oldu ve bu konuda benden alıntı yapabilirsiniz."

KASIM

BÖLÜM

İKİ

VIRGİL FLOWERS mahkeme salonundan çıktı ve aşağı inen asansörü yakaladı. Kapılar kapanmaya başladığında arkasını döndü ve koridorda duran, eski mavi çiçekli bir elbise giymiş, antika beyaz dokuma bir el çantası taşıyan siyah saçlı, baltalı yüzlü bir kadın doğrudan gözlerinin içine baktı ve onları tuttu. Asansörün kapısına sadece bir iki adım kalmıştı ama içeri girmek için hiçbir çaba sarf etmedi.

Asansör kapıları kapandığında Virgil'in yanındaki kadın, "Bu çok garipti. Seni vuracak sandım."

Virgil, "Adliye binasında silah bulamadım," dedi. Arkasındaki birkaç kişi içten olmaktan çok gergin bir şekilde güldü.

Virgil, Hennepin Hükümet Merkezi'nin bodrum katındaki kafeteryaya doğru ilerlerken Lucas Davenport'u bir masada otururken gördü.

Masanın bir kenarında, bacak bacak üstüne atmış, bedava bir gazete okuyordu. Davenport aynı anda onu gördü ve el salladı. Adliyeye federal binadan yürüyerek gelmişti.

Virgil yanına gidip el sıkıştı ve "Yemek yiyor musun?" diye sordu.

"Henüz değil. Ne zaman çıkacağından emin değildim." Davenport uzun boylu bir adamdı, ama zayıftı, yıpranmıştı, atletikti, koyu renk saçlarına aklar düşmüştü,

Kristal mavisi gözleri vardı; elli iki yaşındaydı ve yaşını gösteriyordu. Mavi yün bir ceket, beyaz bir elbise gömleği, siyah yün pantolon ve şapkalı elbise ayakkabıları giymişti; hafif kaşmir bir palto sandalyesinin arkasına yaslanmıştı. Zengin bir avukat olabilirdi ama değildi.

"Bu nedir?" Virgil, Davenport'un sağ elinde duran iki inç kalınlığındaki kahverengi dosya zarfını başıyla işaret ederek sordu.

"Belki bir dava," dedi Lucas. "Bunu düşünüyorum." Elini ceketinin cebine sokup yirmi dolarlık bir banknot çıkardı ve

Virgil'e. "Bana bir çizburger, patates kızartması ve diyet kola getir." "Ne yani, şimdi de garson mu oldum?" "Masayı kurtarıyorum," dedi Lucas. "Yoksa ayakta yemeyi mi tercih edersin?"

VIRGİL birkaç dakika sonra elinde bir tepsiyle geri döndü, bir sandalye çekti, yemeği yere koydu ve kısık bir sesle, "Arkamda oturan bir kadın var. Hemen bakma, rahat ol. Üzerinde çiçekli eski mavi bir elbise var ve masanın üzerinde beyaz bir el çantası duruyor."

Oturdu ve Lucas omzunun üzerinden rahatça bakıp kadını kontrol etti. Virgil'a dönüp çizburgerini aldı ve "Kim o?" diye sordu.

"Aleyhinde tanıklık yaptığım adamın karısı. On yıl kadar hapis yatacak."

"Ne yaptı?"

"Soyulan kredi birlikleri. Güney Minnesota ve Kuzey Iowa'da her üç ya da dört ayda bir. Onu birkaç ay önce Blue Earth'te yakaladım. Ailenin tek geçim kaynağıydı."

"Kötü görünüyor. Yerinde olsam endişelenirdim," dedi Lucas. "Hardal aldın mı?"

"Sadece ketçap. Silahlı olduğunu sanmıyorum ama ..." Virgil bir parça gümüş çatal bıçak aldı ve Lucas'a doğru salladı. ". . . Gözüme bir çatal saplanmasını istemem."

"Endişelenme. Eğer sana saldırırsa, göbek deliğine üç Hydra-Shok sokarım."

"Teşekkür ederim, çok memnun olurum," dedi Virgil. Davenport ayağa kalktı, kafeterya sırasına gitti ve üç paket hardalla geri döndü. Virgil bir çatal dolusu sıcak makarna ve peynirin içinden, "Frankie'nin selamı var," dedi.

"İkizler nasıl?"

"Gürültülü. Çok gürültülü. Acımasız," dedi Virgil. Birer tane olan ikizler iki aylıktı. "Frankie'nin altı memeye ihtiyacı var. Bunu söylediğimi sakın ona söyleme. Annem aşağıda onlarla birlikte. Gecede iki saat uyuyabiliyorum."

"Anneni uzak tuttuğunu sanıyordum?"

"Bu yerçekimini uzak tutmak gibi bir şey olurdu," dedi Virgil. "Öyle bir şey olmayacak. Hâlâ bana mı bakıyor?"

"Hâlâ bakıyor," dedi Lucas, göz ucuyla Virgil'in takipçisini izleyerek.

Virgil, "Gözlerinin ensemde bir delik açtığını hissedebiliyorum," dedi.

Lucas, "Romanına ne oldu?" diye sordu.

Virgil yıllardır vahşi yaşam dergilerine makaleler yazıyordu. Bir önceki kıştan beri bir gerilim romanı üzerinde çalışıyordu. Lucas bunu bilen birkaç kişiden biriydi. Virgil, "Uçmadı. Yeterince iyi değil."

"Vazgeçecek misin?"

"Hayır. New York'ta bir menajerim var. Bana dedi ki ama henüz ne yaptığımı bilmiyordum. Bana bazı fikirler verdi ve ben de yeniden başlıyorum."

"Bunu yapabilirsin," dedi Lucas. "İnsanlara seni tanıdığım için övüneceğim."

VIRGİL de Lucas kadar uzun boyluydu ama sarı saçları Minnesota Suçluları Yakalama Dairesi'nin bir ajanı için fazla uzundu. Gri takım elbise, beyaz gömlek ve mavi kravattan oluşan saray kıyafetlerini giymişti; yılan derisi botları iyi cilalanmış olsa da kovboy çizimleri bu kıyafeti bozuyordu. Çatalını kahverengi dosyaya sapladı.

Lucas'ın elinin yanındaki zarf. "Dava nedir?"

Lucas, "Birkaç ay önce Fort Lauderdale'de üç Sahil Güvenlik görevlisi vurularak öldürüldü," dedi. "Güpegündüz. Bu konuda hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey."

"Bu konuda bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum."

Lucas, "FBI araştırıyor ama bir yere varamadı," dedi. "Florida'dan bir ABD senatörü, belki de Marshals Service'in bir göz atabileceği fikrini ortaya attı."

"Senatör siyasi vaftiz babalarınızdan biri miydi?"

"Hayır ama insanlar konuşur," dedi Lucas. "Beni doğrudan aradı."

"Yani Marshals Service'in bir göz atmasını önerdiğinde seni kastediyordu. Şahsen," dedi Virgil.

"Evet. Bu pek iyi karşılanmadı, FBI'ın bir yere varamadığını ima ediyordu," dedi Lucas.

"Ki öyle değillerdi."

"Doğru, ama bu ima hoş karşılanmadı. FBI'ın Adalet Bakanlığı'nda Marshals Service'ten çok daha fazla nüfuzu var ve ayakkabılarımıza işiyorlardı. Aslında ayakkabılarım," dedi Lucas. "Dava uzadıkça, hiçbir ilerleme kaydedilmedikçe baskı . . . El çantalı kadın ayağa kalktı, o ..." Virgil başını öne eğdi. "...kafeterya sırasına gidiyor."

"Ne sipariş ettiğini kontrol edin. Bir kadın gördüm. Sıcak pizza dilimi. Kızarmış, yüzüne yapışmış, çıkaramamış," dedi Virgil, kadına bakma dürtüsüne direnerek. "Her neyse, bürokratik bir kavgaya karışmış durumdasın. Ne yapacaksın?"

"Dosyaları okuyordum," dedi Lucas. "Sürekli geliyorlar ama içlerinde pek bir şey yok. Bir sürü evrak işi. Hissettiğim şu, Uyuşturucu kaçakçılarıyla uğraşıyoruz ve uyuşturucu büyük olasılıkla eroin ve Kolombiya'dan geliyor olabilir, ancak kimse kesin olarak bilmiyor."

"Bu kadar mı? Hepsi bu kadar mı?"

"Sahil Güvenlik, bir yük gemisinin muhtemelen Lauderdale açıklarındaki bir kayalığa su geçirmez kaplar içinde bir miktar eroin bıraktığını söylüyor. Bir balıkçı teknesinden bir dalgıç tarafından kurtarılıyordu ve Sahil Güvenlik tekneyi durdurmaya çalıştığında üç Sahil Güvenlik görevlisi vurularak öldürüldü ve tekne biyolojik kanıtlardan kurtulmak için yakıldı. Bir Sahil Güvenlik görevlisi kaçakçılardan birini öldürmüş, ancak diğerleri kaçmıştır. Sahil Güvenlik çöplüğün bulunduğu bölgeyi izliyor, ancak başka bir kurtarma çalışması görmemişler. Belki de hepsi gitmiştir. Öte yandan, Broward County şerifi de aracın hâlâ orada olduğuna dair söylentiler almış."

"Malı arayan oldu mu? Donanma dalgıçları?" Virgil sordu.

Lucas, "Evet, dosyalarda bundan bahsediliyor ama arama alanı geniş, su dalgıçlar için gerçekten derin ve görüş mesafesi o kadar da iyi değil," dedi. "Ellerinde şu uzaktan kumandalı denizaltılar bir süre aradılar ama bir şey bulamadılar." "O zaman kaçakçılar nasıl buluyor?"

Lucas, "Muhtemelen onları konteynırların tam üstüne getirecek kesin GPS koordinatlarına sahipler," dedi. "Sahil Güvenlik konteynırlarda bir tür yakınlık cihazı olabileceğini düşünüyor."

Bir alıcı-verici düğmesi ve bir yer belirleme bip sesi gönderir. En azından bana öyle söylediler."

"Huh. Ne yapabileceğini düşünüyorsun? Dalgıç değilsin, denizaltılar ya da GPS hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer federaller ..."

Lucas, "Arkadaşın iki dilim pizza almış." dedi.

Virgil: "Oraya gittiğimde pizza o kadar sıcaktı ki peynir fokurduyordu. Şimdi ne yapıyor?"

"Sana bakıyor. Pizzayı masasına taşıyor. Tamam, oturuyor. Pizzayı yiyor. Hala bakıyor."

Virgil, "Bu beni ürkütüyor," dedi.

"Bu beni ürkütüyor ve ben sen bile değilim," dedi Lucas.

Virgil konuyu tekrar eroın çöplüğüne getirdi. "Lauderdale'de ne yapabilirsin? Kasım ayında Minnesota'dan ayrılmaktan başka?"

"Ne yapabilirim? Ben de bunu düşünüyordum," dedi Lucas. "FBI yüzleşme yapmaz. Bazı şeyleri sarsmak için yüzleşmeye ihtiyacımız var. İnsanları itip kakmak. Bilgi karşılığında hapisten çıkma kartları dağıtmak. Sokak polisi gibi. Kimin sinirlendiğini öğrenin."

"Yapacak mısın?"

"Bilmiyorum. FBI'daki o et kafalıları..." Lucas başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini okşadı ve Virgil'in yanından geçip kadına değil, bir taraftaki boş duvara baktı. Virgil onun kesintisiz bir şekilde bakmasına izin verdi. Sonra Lucas aniden Virgil'a baktı ve "Evet, yapacağım," dedi.

"Güzel. Yaşlı bir adamın hobisi olduğunu görmek güzel. Şimdi ne yapıyor?"

"Pizzayı bitiriyorum," dedi Lucas. "Yine de hâlâ bakıyor. Gerçekten gergin görünüyor. Çantasını karıştırıyor..." Lucas sandalyesini birkaç santim geriye çekti, böylece gerekirse silahını temizleyebilecekti. "Elinde bir ... var."

"Ne?"

". . . ChapStick."

"Dudak Çubuğu mu?"

"Evet, bilirsin işte, çatlamış dudaklar için," dedi Lucas.

Virgil sandalyesinde geriye yaslandı. "Bekle: Dudak Çubuğu için iç çamaşırımı mı değiştirmem gerekiyor?"

O AKŞAM, Lucas'ın karısı Weather, evdeki iki çocuğunu alıp Mall of America'ya gitti. Elllerinde alışveriş torbaları ve yüzlerinde memnun ifadelerle eve döndüklerinde Lucas FBI dosyalarını çalışma odasının etrafına yaymış ve ABD Senatörü

Florida'dan Christopher Colles iMac ekranında, bir FaceTime çağrısı.

"Kızımın kocası Sahil Güvenlik'te bir komutan ve Bu çocuklar onlar için aile gibiydi," dedi Colles. "Elmer ve Porter senin en iyi şansım olduğunu söylüyor." Elmer, Elmer Henderson'dı, Porter ise Porter Smalls, her ikisi de Minnesota'dan ABD senatörü.

Lucas, "Dosyalara baktım ve ilgimi çekti Senatör," dedi. "Florida'nın Güney Bölgesi'ndeki ABD savcısını tanıyor musunuz?"

"Elbette, o benim ekibimden biri. Anna Rubio. Size yardımcı olabilir mi?"

"Böyle bir olaya belki birkaç polis memuruyla birlikte girdiğimde, FBI'ın araştırma yeteneklerine, gözetleme ekiplerine ve personeline sahip değiliz. Yaptığımız şey, içeri girip bazı şeyleri gözden geçirmek, bazı kötü niyetli kişilere bazı tekliflerde bulunmak. insanlar reddedemez. FBI bunu yapmaz. Yasadışı bir şey yapmayacağız, anlıyorsunuz, ama ABD savcısının desteğine ihtiyacım olabilir. Ya da patronun suyunu taşıyan bir savcı yardımcısının."

"Bana neden bahsettiğinize dair bir örnek verin."

"Belki bir akrabası için hapisten çıkış kartıdır," dedi Lucas.

"Cinayetten değil ama orta seviye bir uyuşturucu anlaşmasından. Belki birinin on yıllık cezasının bitmesine iki yıl daha vardır ve erken şartlı tahliye olur. Belki birini bir ons kokainle yakalarsınız ve ABD savcısı onu başından savmak yerine onunla ve avukatıyla sert bir şekilde konuşur ..."

"Bana uyar," dedi Colles. "Anna'yı arayıp seninle temasta olacağını söyleyeceğim. Arada bir beni ara ve nasıl olduğunu anlat."

"Bunu yapacağım," dedi Lucas.

Telefonu kapattığında, Weather'ın kapıda kollarını kavuşturmuş durduğunu gördü. "Demek gidiyorsun?"

"Öyle görünüyor. Bana zor zamanlar mı yaşatacaksın?"

"Hayır. Senin işin bu, ama Şükran Günü için burada olmalısın," dedi. "Letty geliyor ve o hafta sonu bazı partiler olacak. Tüm Şükran Günü haftası boyunca burada olmayı planlamalısın." Letty, Stanford Üniversitesi'nden ekonomi alanında yüksek lisans derecesiyle mezun olmak üzere olan yetişkin evlatlık kızlarıydı.

"Bunu yapabilirim," dedi Lucas. Şükran Günü'ne neredeyse bir ay vardı. "O zamana kadar durumu kontrol altına almış olurum."

Weather'la KONUŞTUKTAN SONRA Lucas, Özel Operasyonlar Grubu'nda görevli polis şefi Bob Matees'i aradı.

"Geri dönmen biraz zaman aldı," dedi Bob. "Bunları sana bir ay önce gönderdik. Bir aydan fazla oldu."

Lucas, "İç Güvenlik ve Adalet Bakanlığı yargı yetkisi konusunda bilek güreşi yapıyordu ve aradaki farkı paylaşmaya karar verdiler," dedi. "Soruşturmayı izlememize ve yardımcı olmamıza izin veriliyor, ancak FBI liderliği elinde tutuyor."

Bob, "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi.

"Bu, eğer istersek biz de varız demek. Bazı toplantılara gitmemiz gerekebilir ama temelde kendi başımıza olacağız."

"Sen ve ben mi?"

"Ve Rae."

"Rae şimdilik yok," dedi Bob. "Annesine geçen hafta göğüs kanseri teşhisi kondu ve Rae izin alıp eve gitti.

Doktorlar bir tedavi programı belirleyene kadar orada kalacak."

"Annesi ölecek mi?" Lucas sordu.

"Doktorların söylediği bu değil ama durum ciddi. Tedavisi zor olacak. Houston'daki MD Anderson'da, yani bu iyi bir şey."

"Pekâlâ. Onunla irtibatta kalalım," dedi Lucas. "Önümüzdeki birkaç gün içinde Fort Lauderdale'e gitmeyi düşünüyorum.

I-95'teki bir otelde çalışıyor." "Kaç

kişi?" Bob sordu.

"Bir düzine FBI ajanı, Miami-Dade polislerinden, Broward şerif departmanından, Fort Lauderdale polislerinden ve İç Güvenlik'ten temsilciler - İç Güvenlik Sahil Güvenlik'tir. Biz sonuncusu olacağız kapıdan içeri."

"Ah, dostum." Bob'un cesareti önceden kırılmıştı.

"Neyse o. Girmek ister misin?" Lucas sordu.

"Tabii ki. Jokey şortumu hazırlıyorum bile." "Kız arkadaşın için sorun olur mu?"

"Ona bunun olabileceğini söyledim," dedi Bob. "Endişeleniyor ama neyin ne olduğunu biliyor."

"Burada biraz daha diplomasi yapmam gerekiyor ama Weather gemide. Russell ile konuşup uçak biletlerinizi ayarlayacağım."

"Lauderdale'de görüşürüz, dostum."

Ertesi SABAH Miami'den Elsie M. Sweat adında bir kadın aradı ve kendisini ABD savcı yardımcısı olarak tanıttı. "Anna ve Senatör Colles'un asistanı tarafından bilgilendirildim. Etik olarak zorlayıcı bir şey yapmayacağız ama olası muhbirlerle görüşmelerinizde size yardımcı olabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Lucas.

"Ne zaman başlamayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Pazartesi. Yardıma ihtiyacımız olacağından emin değilim ama bu bir olasılık. Önceden ayarlamak istedim."

"Biz buradayız. Bu Sahil Güvenlik meselesi sürekli rahatsızlık veriyor ve FBI ölçülebilir bir ilerleme kaydediyor gibi görünmüyor," dedi Sweat. "Tüm bu sorundan kurtulmayı çok isteriz - bu yüzden iyi şanslar ve kışınızı aşağıda tutun."

"Bunu yapacağız."

Kışınızı aşağıda tutun.

Lucas'a bunu başka polisler de söylemişti, hatta kendisi de birkaç kez bu ifadeyi kullanmıştı ama bir savcı tarafından hiç söylenmemişti. Belki de Güney Florida'nın kültüründe bu hatırlatmayı anlamlı kılacak bir şey vardı?

"Sanırım öğreneceğiz," dedi yüksek sesle, o gece yatakta, karanlıkta.

Hava neredeyse uyumak üzereydi: "Ne?"

"Sadece düşünüyordum."

BÖLÜM

ÜÇ

LUCAS, Fort Lauderdale havaalanının Üçüncü Terminalinden, havaalanı tuzlu sudan birkaç mil uzakta olmasına rağmen okyanus kokan terli bir geceye doğru yürüdü.

Terminal 1'e giden bir servis otobüsü bulmaya çalışırken kayboldu, araba kiralama hizmetlerinin bulunduğu yere. Sonunda oraya yürüdü, bir park yapısının içinden geçerek, tekerlekli çantasını sürükleyerek. Bir Nissan Pathfinder kiraladı, I-95'i kuzeye doğru sürdü ve iniş ve çıkış rampalarından oluşan bir komplekse bakan bir odası olan TRYP Hotel'e yerleşti.

Bob çoktan otele varmıştı ve Lucas odasını aradığında Bob, "İyi bir deniz ürünleri restoranına benzeyen bir yer gördüm. Yürüyerek gidebiliriz. Uydu fotoğraflarına bakılırsa, güzel bir marina manzarası olacak gibi görünüyor."

"Bana yarım saat verin. Uçağı yıkamak ve görev gücü liderinin kapısını çalıp merhaba demek istiyorum. . ."

Lucas duşta beş dakika geçirdikten sonra kot pantolon, tişört ve spor ceketini giydi, sonra bir kat yukarı çıkıp Dale Weaver'ın kapısını çaldı. Telefonda konuşmuşlardı ve Weaver cana yakın birine benziyordu, en azından bir FBI denetleme ajanı için ve Lucas ona otele vardığında uğrayacağını söylemişti.

Weaver kapıya geldi, tıknaz bir adamdı, kare yüzlü, yılların ve belki de tütünün çizgileri vardı, saçları dökülmüştü ve başlangıçta kızıl olan saçlarından geriye kalanlar beyaz görünüyordu. Üzerinde bir tişört ve gri eşofman altı vardı. Arkasındaki televizyonda *Pazartesi Gecesi Futbolu* maçı oynanıyordu. Gülümsedi ve "Davenport, tıpkı internetteki resmine benziyorsun" dedi.

"Vay canına. Gerçek hayatta George Clooney'e benzediğimi sanıyordum."

El sıkışırken Weaver, "Uzak bir akraba olabilir," diye kabul etti. "Çok uzak. Dördüncü ya da beşinci kuzen. İçeri gel."

Weaver yatağına oturdu, Lucas da masadaki sandalyeyi aldı ve yirmi dakika boyunca birbirlerini tanıyarak görev gücü ve karşılaştıkları sorunlar hakkında konuştular. Weaver pek bir şey başaramadıkları gerçeğini gizlemeye çalışmadı.

"Başlayacak bir yerimiz yoktu. Teknenin nerede tutulduğunu biliyoruz, New River'da bir evin yanındaydı. Burası, kıyıya yaklaştıkça Venedik gibi oluyor, New River ve tüm Bu kanallar mahallelerin içinden geçiyor. Burayı, internete koyduğu bir ilan üzerine ev sahibi olmayan birinden kiralamıştı ve tekne sahibiyle hiç tanışmamıştı."

Lucas, "Tekneyle ne yaptıkları düşünüldüğünde tekne sahibi için oldukça uygun," dedi.

Weaver, "Pisliklerin iyi bir araştırma yaptığını düşünüyorum," dedi. "Ev sahibi, rıhtım alanının haklarına sahip olan adam, şu süper zengin yatırım patronlarından biri. Manhattan ve Hamptons'da altı evi, Wyoming'de bir çiftliği var.

Adalar'da başka bir yerde. Üç ya da dört gündür burada. yılda bir hafta. Temizlik ve bakım işleriyle ilgilenen bir yönetim servisi var ve aslında rıhtım alanı kiralaması için ilan veren de bu servismiş. Bu insanlar tekne sahibini de görmemişler. Tüm anlaşmanın posta yoluyla yapıldığını, altı aylık kirayı ödemek için bir havale aldıklarını ve bir gün teknenin oraya park etmiş. Evi ayda iki kez temizliyorlar ve tekneyi sadece iki kez görmüşler, yani muhtemelen bir buçuk aydan fazla bir süredir orada park halinde değildi. Tekneyi en son yanmadan ve batmadan bir hafta önce görmüşler."

"Peki ev sahibi düzgün görünüyor mu?"

"Artık iç çamaşırının rengini biliyoruz. Demek istediğim, okyanusa ne kadar çöp atılırsa atılsın, geçen yıl kazandığı parayla hepsini ve yüz kat fazlasını satın alabilirdi. İçimden bir ses onun bir dolandırıcı olduğunu söylüyor ama uyuşturucu dolandırıcısı değil, finansal hizmetler dolandırıcısı."

"Pekâlâ. Ortağım ve ben - sanırım ondan haber aldınız ..."

"Ben ..."

"Tüm araştırma makalenizi okuduk ve tekrar okuyacağız, sonra da gidip birkaç çöp tenekesini tekmeleyeceğiz. Bir süredir buralardasın, bu fikir hakkında ne düşünüyorsun?"

Weaver omuz silkti: "Başka hiçbir şey işe yaramadı. Bari biraz şeriflik deneyelim. Sicilini biliyorum, bu yüzden ... aramızda olmana sevindim."

Lucas, ilk kez bir FBI ajanının kendisine böyle bir şey söylediğini düşündü.

Bob lobide bekliyordu. "İyi konuştunuz mu?"

"Evet, iyi geçineceğiz. Weaver yardım edebilecek herkesi alır. Bulabildiği her hurdayı."

Otelden çıktılar ve dar, karanlık bir sokaktan Rendezvous adlı bir yere yürüdüler, dışarıda yarım milyon dolarlık teknelerle dolu bir marinaya bakan bir masa buldular -bunlar sıradan olanlardı, büyük olanlar kenarlara park edilmişti- levrek sipariş ettiler. Bob ve Lucas için de tavuk bonfile.

Bob iri yarı bir adamdı; kare bir yüzü, küçük, hırpalanmış kulakları, kısa saçları ve rahat bir gülümsemesi vardı. Ne şişman ne de uzun boyluydu. O yılın başlarında kasıtlı olmaktan çok kazayla bir yamyamı öldürmüştü ama kimse ölen adam için yas tutmamıştı. Bob yarışmayı üçüncü sırada bitirmişti.

Oklahoma'daki son yılında NCAA'in ağır sıklet güreş ligindeydi ve yüz otuz kilo ağırlığındaki kız arkadaşı omuzlarında otururken üç dakikada yüz iyi şınav çekebiliyordu. Üzerinde iki kat büyük bir golf tişörtü, haki şort ve cross-trainer vardı. Sırtındaki reklam panosunu satabilirdi.

Margarita içerken Lucas'a şöyle dedi: "Birkaç FBI ajanı gördüm. İkisiyle birlikte asansöre bindim. Boyunlarında şu plastik kartlardan vardı, bilirsin işte. Saklanıyor gibi değillerdi. Merhaba dedim ve içlerinden biri bana başıyla selam vermek istedi ama vermedi."

"Kulağa doğru geliyor," dedi Lucas. Yakışıklı bir garson içkilerin iyi olduğundan emin olmak için yanlarına geldi, Bob'un omuzlarına iltifat etti ve su bardaklarını tazelerken eğildi.

O gittikten sonra Lucas Bob'a dönüp, "Rae nasıl?" diye sordu.

"Dün daha fazla kıyafet almak için şehre geldi. Annesi hemen kemoterapiye başlıyor. Saçını kaybedecek. Rae onun

çıkmaaya başlamadan önce kafasını tıraş et."

"Ah, oğlum . . . Rae bana hâlâ kızgın mı?" Lucas, üçünün birlikte çalıştığı bir davada bir adamı vurarak öldürmüştü.

"Asla kızgın değildi. Sadece o adama bir şans verirdi," dedi Bob. "Oraya onu öldürmek için gittiğini ve öyle de yaptığını düşünüyor. Onun beyni böyle çalışmıyor. Düşününce benimki de öyle."

"Okul bahçesinde ölü çocuğu görmüş olmana rağmen mi?"

"Yine de. Ben bir kanun adamıyım," dedi Bob. "Aradığınız şey Adalet. Bunlar iki farklı şey. Bunu biliyoruz, ben ve Rae, ve bununla yaşamaya hazırız."

"Evet, şey ..."

"İstersen seni yine de dudaklarından öperim," dedi Bob.

"Gerek yok."

Yemeğe şundan bundan bahsederek başlıyorlar, köşede tek kişilik bir müzik grubu sohbetin üzerine klasik soft rock çalıyor.

I-95'in gürültüsü gümbür gümbür bas notaları sağlıyor. Onlar ne zaman Karanlıkta otele dönerken Lucas, "Bu hafta tekne fuarı haftası.

Okyanusun yanında. Oradan başlamalıyız.

yarın sabah." "Orada ne var?"

"O uyuşturucu kaçakçısını öldüren Sahil Güvenlik görevlisi. Şimdi Sahil Güvenlik'ten ayrıldı, burada üniversiteye gidiyor ve Ekstra para için tekne fuarında çalışıyor. Onunla konuşmamız gerek. Ondan önce, saat sekizde otelin toplantı odalarından birinde görev gücüyle bir durum toplantısı var. Dokuzaya kadar bitmiş olması gerekiyor."

"Bunu dört gözle bekliyorum," dedi Bob ve esnedi.

"Şort giy," dedi Lucas. "Sıcak olacak."

"Pekala."

"Ve belki de teçhizat çantayı da yanında getirmelisin. M4'ünüz üstte olacak şekilde fermuarı kısmen açık bırakın."

Bob'un yüzü aydınlandı. "Bu benim aklıma gelmezdi ama şimdiden zihnimde canlandırabiliyorum."

HOTEL sabah on iki dolarlık bir kahvaltı hazırladı. Bob gördüğü her şeyden biraz yedi, Lucas ise hediye dükkanından aldığı bir şişe diyet kolayla kreplere odaklandı. Birbirine benzeyen dört adam FBI ajanları oradaydı, sessiz bir grup halinde yemeklerine eğilmişlerdi, hepsi takım elbiseli ama hiçbiri kravat takmamıştı; özel bir tropikal izin olmalı, diye düşündü Lucas.

Zaman zaman Bob ve Lucas'a baktılar ama hiçbir şey yapmadılar. onlarla konuşmak için harekete geçti. Gündüz sıcaklığının 84'e ulaşması bekleniyordu ve Lucas ile Bob bir tekne fuarına gidiyorlardı, bu yüzden silahlarının üzerine bol guayabera tişörtleri, haki kargo şortları ve spor ayakkabıları giymişlerdi. Bob, önünde nimbUs yazan mavi bir beyzbol şapkası eklemişti.

"Nimbus nedir?" Lucas sormuştu.

"Bir yağmur bulutu. Ya da bir hale de olabilir, ama bu durumda, FBI'nın geçit törenine yağmur yağdıracağımız için bence bir yağmur bulutu," dedi Bob.

"Güzel şapka."

"Teşekkür ederim. Lobide bir kutu dolusu olan bir adamdan bedavaya aldım," dedi Bob. "Sanırım bu onun kullandığı bir teknenin adı. satmaya çalışıyordu. Adam country şarkıcısına benziyordu ama hangisi olduğunu hatırlayamıyorum."

Asansöre doğru giderken Bob'u takip eden Lucas, gömlekleriyle ayakkabılarının neredeyse aynı olduğunu ve şortlarının da uyduğunu fark etti. Asansörde, "Giyiniş tarzımıza bakılırsa... sence yaşlanmış eşcinsellere mi benziyoruz?" diye sordu.

"Yaşlanmıyorum," dedi Bob.

Toplantı ODASI uzun bir dikdörtgen şeklindeydi. kurumsal toplantı odası, soluk plastik duvar kaplamaları ve ahşabı andıran bir masa. Odada bir sıra pencere vardı ama perdeler çekilmişti; bir kenarda bir kutu çörek ve bir kutu kahve duruyordu şeker ve krema paketleriyle masaya geldi. Lucas ve Bob beş dakika erken geldiklerinde Weaver toplantı odasındaki masanın üzerinde duran bir yığın dosya ve bilgisayar çıktısının üzerinde geziniyordu ve onlara başıyla selam verdi.

Diğer sekiz erkek ve bir kadın sohbet ediyor ya da sandalye bulup dizüstü bilgisayarlarını açıyorlardı. Hepsi yirmili ya da otuzlu yaşlardaydı, takım elbise ya da spor ceket ve uyumlu pantolonlar giymişlerdi. Kravatlar yeniden ortaya çıkmıştı: Bazıları boğazdan düğümlü kravatlar takmış, diğerleri ise Kravatlarını, halka açıldıklarında bağlamak üzere kurdele gibi omuzlarına atıyorlardı. Guayabera gömleklerine bakmak için sohbeti bıraktılar ve Şortlu polisler.

Ajanlardan biri önce Bob'un, sonra da Lucas'ın dizlerine baktı ve "Siz şerifsiniz," dedi.

Bob neşeyle "Evet" dedi ve bir sandalye çekip oturdu. Teçhizat çantası yanında değildi ama yüzünü buruşturdu ve "Ah, lanet olsun" dedi. Gömleğinin altına uzandı, .40 kalibrelik Glock'unu çıkardı ve bir takırtıyla masanın üzerine bıraktı. "Karnıma saplanmasından nefret ediyorum, anlıyor musun?"

Lucas dudağını ısırarak yerine oturdu ve Weaver'a dönerek, "Brifingden hemen sonra tekne fuarına gidiyoruz. Şortla gitmenin daha iyi olacağını düşündük."

"Orada ne var?" diye sordu ajanlardan biri.

"Tekneler," dedi Bob. "Ve kaçakçıyı vuran Sahil Güvenlik görevlisi. En başından başlamak istedik."

Weaver başını salladı ve "İstiyorsanız devam edin. Eğer onunla yaptığımız röportajları okursanız ..."

"İkimiz de öyle," dedi Lucas. "İyi röportajlar ama ben onu konuşurken dinlemek istiyorum."

Weaver tasnif etmekte olduğu kağıt yığınını bitirdi ve "Herkes otursun" dedi. Herkes oturduğunda, Weaver elindeki kalemi Lucas'a doğru uzatarak, "Siyah saçlı beyefendi Lucas Davenport, şuradaki de Bob Matees. İlgilenen olursa ikisi için de biyografilerim var. Aptal tişörtler ve şortlar sizi yanıltmasın: Davenport seksen

Minneapolis Polis Departmanında, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosunda yirmi beş yıl boyunca cinayetler ve Marshals Service. Eylül ayında, 1919 keskin nişancısını öldürdü. Matees Teşkilat'ın SOG biriminde görev yapıyor ve geçen yaz Nevada'daki çatışmada New Orleanslı yamyamı öldüren kişi de o. Davenport bu sefer de oradaydı."

Adamlardan biri şüpheci bir ses tonuyla "Nişancılar," dedi.

Lucas başıyla onaylarken dudağını bükmüş olabilirdi. "Birinin ağır işleri yapması gerek."

"Okaaaay ..." Weaver dedi ki. Lucas ve Bob'a: "Cumartesi günü hafta sonu toparlama oturumumuz için burada değildiniz, ama eğer okuduysanız En son bilgi paketlerimiz, günceldir, çünkü geçen hafta ve ondan önceki hafta, hiçbir şey elde edemedik. Miami-Dade polisleri ve Lauderdale polisleri çoğunlukla görev gücünden çekildi, elimizde Broward şerif departmanından bir adam nedense hala bizimle, belki de çörekler için, gerçi bugün geç kalıyor gibi görünüyor, ve burada . . ."

Kalemini kadına doğrulttu. ". . . Kelly Taylor, Sahil Güvenlik Araştırma Servisi'nde görevli bir memur. İç Güvenliği temsil ediyor."

Kalemi masanın geri kalanını 180 derecelik bir taramadan geçirdi: "Diğerleri FBI'dan. İsimlerini çabucak öğreneceksiniz. Şimdi hepimizin ne yaptığını bulalım."

Lucas toplantıdan yarım saat sonra bu sorunun cevabının pek bir şey olmadığını düşündü. Görev gücü umutla hareket ediyor, giderek daha az olası kaynaklardan bir mola arıyor gibi görünüyordu.

"Sorunumuz," diye açıkladı Weaver Lucas ve Bob'a, "uyuşturucu ithalatı yapan grubun küçük ve sıkı olması ve şimdiye kadar hiçbir kolluk kuvveti ekranını aydınlatmamış olması."

Lucas, "Öldürülen adamın küçük bir Miami kabadayısı olduğunu okudum," dedi.

"Evet, öyleydi. Kaba bir iş yaptırmak isteyen herkesten para alırdı, belirli bir organizasyonun parçası değildi. Başlıca özelliği tekneleri sevmesiydi. Aslında, genellikle ve birkaç ay sonra yapılacak olan Miami Boat Show'a katılacak. Tekneyi işletmek için tutulduğunu düşünüyoruz. Dalgıç gibi onun da özel bir yeteneği olduğunu düşünüyoruz ama eroinin satın alınması ve satılmasıyla bir ilgisi yok. Eğer bahsettiğimiz eroinse."

"Ve dalgıç ..."

"Bunun zayıf bir nokta olacağını düşündük. Eğer bu çete düşündüğümüz şeyi yapıyorsa, onlarla birlikte çalışacak profesyonel dalgıçlara ihtiyaçları var. Ya da iyi eğitilmiş dalgıçlara ihtiyaçları var. Derinlere inebilen çocuklar," dedi Weaver. "İlk ay boyunca bu kadar sıkı çalıştık.

ve kuru çıktı. Biz dalgıçların

Bu özel iş için dışarıdan getirildiler ve burada oldukları sürece başlarını öne eğdiler. Dalgıç barlarında takılmak yok. Şimdi geldikleri yere geri dönmüş olabilirler."

"Bununla işlerinin bitmediğini nereden biliyorsun?" Lucas sordu. "Uyuşturucu satıcıları. Bu işi bırakıp gitmemiş olabilirler ya da toplamayı bitirdin mi?"

Weaver kalemini takım elbiseli, kravatı düğümlü birine doğrulttu ve şöyle dedi: "Güney Florida'daki hapisteki ve dışarıdaki serserilerin yarısıyla konuştuk ve malın çoğunun hâlâ dışarıda olduğuna dair ısrarlı bir söylenti var. Milyonlarca dolar değerinde. On milyonlarca. Ama bu bir söylenti."

Bob: "Kimse uyuşturucunun nereye atıldığını bulamıyor mu?"

Weaver'ın kalemi Sahil Güvenlik'e gitti. Taylor dedi ki, "Hareketi fark eden askerimiz ..."

Bob: "Konuşacağımız kişi."

"Evet. Kendi teknesindeydi, özel bir tekne, Pompano Plajı'nın güneyinde ... eğer oranın nerede olduğunu biliyorsanız ..."

"Haritaya baktım, yani bir fikrim var," dedi Lucas. "Buranın kuzeyinde, çok uzakta değil."

"Evet. Balık bulma aletinde GPS var ama eski bir alet ve izini kaydetme özelliği yok. Bunun için adam öldürürdük. Diğer teknenin kendisinin güneydoğusunda olduğuna inanıyor ama bundan emin değil çünkü kıyı şeridi tam olarak kuzey ve güney değil. Diğer tekne tam güneyde ya da biraz güneybatıda olabilir. Aralarındaki mesafeden de emin değil çünkü mesafe sürekli değişiyor. Bir milden az ama en az çeyrek mil.

Suyun üzerinde işaretler olmadan hareket eden iki tekne varken, bazen zıt yönlerde ve farklı hızlarda hareket ederken, bunu söylemek zor. Toplamda, dalgıcın yarım mil genişliğinde, ancak kuzeyden güneye iki ya da üç mil kadar bir yay çizdiğini, oldukça sığ ve kolayca dalınabilecek derinliklerden bir dalgıcın yapmak isteyebileceği en uç sınırdaki derinliklere kadar kıyıdaki bir dizi resifi kapsadığını düşünüyoruz."

Bob, "Kulağa o kadar da büyük bir alan gibi gelmiyor," diye söze girdi.

"Bir buçuk mil karede neredeyse kırk iki milyon fit kare var," dedi kadın. "Astubay Barney Hall'un tarifine göre, adamlar yanmadan önce teknelerine koyu renkli, gri ya da siyah, kova büyüklüğünde konteynerler yüklüyorlardı. Şüphelendiğimiz şey

Her biri muhtemelen on sekiz inç uzunluğunda, uçları mühürlenmiş on iki inç veya on dört inç PVC borular olabilir. Bu tür kapları daha önce de görmüştük. Yan yattıklarında her bir boru yaklaşık bir buçuk fit karelik bir alan gösterecektir. Kırk iki milyon metre karelik bir alanda bu kadar küçük karanlık bir nesne bulmaya çalışmak en hafif tabirle zor. Bir tane bulmak için çok şanslı olmamız gerekir."

"Hâlâ deniyor musun?" Lucas sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. İki ay boyunca bir denizaltı aradık ve tek bir boru bile bulamadık. Tabii aşağıda olsalar bile. Akıntılar var, engebeli bir arazi var, dip çalkalanıyor ve görüş mesafesi neredeyse sıfıra inebiliyor. Borular pekala tortuyla kaplı olabilir, bu yüzden bir tanesinin üzerinden geçebilir ve onu asla göremeyebiliriz."

Weaver, "Tüm bunlar konunun dışında kalıyor," dedi. "Aşağıda bir şey olabileceğini ya da olmayabileceğini biliyoruz, ancak biz uyuşturucunun kendisiyle değil, ateş eden adamlarla ilgileniyoruz. Uyuşturucuyu bulabilirsek alırız ama asıl istediğimiz katiller."

Lucas: "Eğer uyuşturucuya nasıl ulaşılacağını bilen birini bulabilirsek, bizi katillere götürecek birini de bulmuş oluruz."

Weaver, "Evet. Tabii ki. Sahil Güvenlik bölgenin gözetimi. Sahil kenarına monte edilmiş kameralarımız var. Şüpheli faaliyetler için bölgeyi tarayan apartman daireleri - hedef bölgeye dalgıç indiriyor olabilecek tekneler."

"Oraya giden yasal dalgıçlar var mı?" Lucas sordu.

Taylor, "Tüm yerel dalış tekneleriyle temasa geçtik ve Arama bölgesine dalan herkes gövdesindeki vidalara kadar incelenecek. Uzak duracaklar."

Başka bir ajan -Lucas plastik isim kartını görebiliyordu ve üzerinde BRUCE, David c. yazıyordu- "Tabii onları orada istemiyorsak. Dalgıçlar."

Bir başka temsilci homurdanarak "Bunu tekrar konuşmak zorunda mıyız?" dedi.

Weaver kalemini Bruce'a doğrulttu ve "Polisler henüz bunu duymadı, o yüzden konuşun" dedi.

Dikkatli kahverengi saçları ve dar çerçeveli, dikdörtgen gözlükleri olan ince, çocuksu bir adam olan Bruce boğazını temizledi ve "Bir tür Paskalya yumurtası avı. Dalış teknelerinin oraya gitmesini yasaklamak yerine, önemli miktarda

Borulardan biri için ödül. Pek çok dalgıç hazine avı fikrini sever. Bu borulardan biri için elli bin dolarlık bir ödül teklif etsek ve olabileceğini düşündüğümüz bölgenin ana hatlarını çizsek

... Bahse girerim her gün uzman dalgıçlarla birlikte bir düzine tekneimiz olurdu. Hem de bize hiçbir maliyeti olmadan."

"Bir de muhtemelen ölecek birkaç amatör var," dedi bir başkası.

Bruce omuz silkti. "Bazıları için tatsız olabilir ama bu bizim sorunumuz değil. Sahil Güvenlik'in her tekneyi kontrol etmesini ve herkesin uygun şekilde sertifikalandırıldığından emin olmasını sağlayabiliriz. Ölümünün pek olası olduğunu sanmıyorum."

Doğrudan Lucas'a baktı: "Elbette bunun bir diğer yararı da katiller arasında bir konuşma başlatması ve bizim de bundan haberdar olmamız. Bir nevi bunu yapmak için buradasınız."

Weaver araya girerek Lucas ve Bob'la konuştu: "Okuduğunuz gazetede yazıyor ama biz her bir uyuşturucu konteynirinin, her bir teneke *kutunun* muhtemelen bir tür yer bildirici taşıdığına inanıyoruz. Kendi sonar ünitenizle yakınlara dalar, belirli bir düşük güç kodu yayınlarsınız, belki karmaşık bir kod çünkü tamamen mekanik olacaktır, neden olmasın? Ardından, kutu ünitesi kodu algıladığında bip sesi çıkarır. Sen de kendi sonar ünitesi kapsülün içine kadar takip edebilir. İhtiyacımız olan tek şey o kutulardan biri ve şifreyi bulduktan sonra geri kalanını bulabiliriz."

Bob sordu, "Bu fikrin nesi yanlış? Paskalya yumurtası avı mı? Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şey... Ölü amatör dalgıç olayını saymazsak."

İtiraz eden ajan, "Bu iş için garip bir yol," dedi. "Bunu Washington'dan geçirmemiz gerekecek, tüm bu elli bin dolarlık şey ..."

Bruce sinirlenerek onun sözünü kesti ve Weaver'a, "Dale, burada muhtemelen haftada yirmi bin dolar harcıyoruz. maaşlar ve diğer her şey. Bunları, dediğiniz gibi, bir bok elde etmek için harcıyoruz. Parayı Washington'dan isteyin."

Bu konuda konuşmak istemeyen ajan, "Zaman kaybı olur," dedi.

Biraz daha hırladıktan sonra Weaver içini çekti ve "Parayı çoktan istedim. Bugün ya da yarın cevap gelebilir."

Birkaç inilti duyuldu ve Bruce memnun görünerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "İyi hamle," dedi.

Ajanlar Keys ve Palm Beach arasında çalışan çeşitli yeraltı dünyası karakterleriyle temas kurmak ve yeniden temas kurmakla görevlendirildiklerinden görüşme bir saat boyunca devam etti, ama Lucas aldığı yetersiz yanıtta pek bir şey çıkmasını beklemiyordu.

Lucas'a göre Weaver kariyerinin alacakaranlığında bir adama benziyordu, bu işi yapabilecek deneyime sahip olduğu için özel timi yönetmekle görevlendirilmişti ama daha üst düzeydeki kimseden büyük beklentileri yoktu. Lucas bu davanın büyük ihtimalle kazayla çözüleceğini düşünüyordu.

Bir yerde gerçekten gitmesi gereken, elinde bir bilgi olan ve katilleri gönüllü olarak ele veren bir adamı tutuklar. Ya da Bob ve kendisi tarafından çözüleceğini düşündü.

Toplantı sona erdiğinde Weaver, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Lucas, "Eğer bu sorun çözülebilirse, buradaki ve Miami'deki bazı yerel narkotikçilerle konuşmak istiyoruz," dedi. "Bizi daha uzun süreli satıcılara yönlendirebilecek kişilerle."

"Tabii. Öğleden sonraya ne dersin? Saat üçte?"

"Nerede?"

Weaver, "En iyi yer Miami-Dade North polis karakolu olabilir," dedi. "Orada bir sürü konferans odaları var.

Bir tane bulabileceğimize eminim. Hem Miami-Dade hem de Broward'dan insanları çekebiliriz. Miami ve Lauderdale şehirlerinden de."

"Bu harika olur," dedi Lucas. "Tamir edebileceğinden emin misin?"

"Oldukça eminim," dedi Weaver. "Hepsi işbirliği yapıyor. Yani, federal hibeler alıyorlar."

"Ah."

"DEA ajanı ister misin?"

Lucas ve Bob asansörle zemin kata inerken Sahil Güvenlik polisi Kelly Taylor "Bundan bir şey anladın mı?" diye sordu. Her seferinde tek kaşını kaldırabilen kadınlardan biriydi ve bunu yaptı.

Lucas, "Pek yeni bir şey yok," dedi. Görev gücünü hiçbir yere götürmeyen Weaver'a biraz sempati duyuyordu; o da bunlardan birkaçında bulunmuştu.

"Vazgeçtiler," dedi Taylor. "Birkaç hafta daha geçtikten sonra Dale bir rapor yazacak ve bu raporu izlemeye devam etmemizi önerecek. olası dalış alanı ve uyuşturucuyla bağlantılı kişilerin tutuklanması, ancak görev gücünün kapatılması."

"Sence bunu yapmalılar mı?" Bob sordu.

"Bence David Bruce'un ödül fikrini denemeliyiz. Eğer kimse bir uyuşturucu kutusu bulamazsa, şu anki durumumuzdan daha kötü durumda olmayız. En azından ateşin içinde bir demirimiz var." Sonra omuz silkti: "Şu anda elimizde hiçbir şey yok. Siz ikiniz kanun uygulayıcı birer dahi olmadığınız sürece bu durum düzelmeyecek. Ben eve gitmeye hazırım."

Bob ona gülümsedi: "Ama biz kanun uygulama dehalarıyız. En azından ben öyleyim. Lucas daha çok benim yardımcım gibi, silahımı taşıyor falan,

benim PR'ımı yapar. Bir ya da iki hafta içinde bunu kıracağız."

"Nefesimi tutuyorum," dedi Taylor. "İkinizi iş başında görmeyi bekliyorum. Dale'in etkilendiğini biliyorum ve demek istediğim, çok şey öğrenebilirim."

Lucas Bob'a dedi ki, "Alaycı biri. Sana inanmıyor."

Bob başını salladı. "Bunu düşünmek beni üzüyor."

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Taylor Bob'a, koluna dokunmak için uzanarak. "Glock'unu yere düşürdüğün kısma bayıldım. konferans masası. Bu, iki ay içinde o odada gerçekleşen en heyecan verici şeydi. Senin şortun dışında."

BÖLÜM

DÖRT

NISSAN'ın kliması soğuk ve nemli, neredeyse ıslak bir esinti ürettiyordu, bu yüzden Fort Lauderdale'i Camlar kapalı, dirsekler dışarıda, uydu radyosunda Queen "We Are the Champions" çalıyor.

Bob, Marina Mile'in akıp gidişini izlerken, "Bu lanet yer beton bloklar için bir anıt gibi," dedi.

"Ve seyyar evler," dedi Lucas. "Buraya daha önce hiç geldin mi?"

"Bir keresinde eski bir kız arkadaşımın gemi yolculuğuna çıkmıştım ama şehri hiç görmedim. Miami'ye hiç gitmedim."

Lucas, "Palm Beach'ten Key West'e kadar yukarıdan aşağıya beton bloklar var," dedi. "Batı Yakası'nda da aynı."

Bob, "Bir de mobil evler var," dedi.

"Evet. Sıvayı aydınlatan mimari bir baharat gibiler," dedi Lucas.

"Keşke bunu ben söyleseydim."

Bob'un telefon navigasyon uygulamasını Fort boyunca takip ettiler. Lauderdale ve Intracoastal Su Yolu üzerinden A1A'ya geçtiler ve burada hemen trafiğe takıldılar; şovdan yarım mil uzakta şanslı bir park yeri buldular ve A1A boyunca şovun girişine yürüdüler.

Gösteri, eyalet fuarı, Daytona 500 ve Sturgis Motosiklet Rallisi'nin su üzerinde, bazıları gökdelen büyüklüğünde olan teknelerin yan yatırılarak yapılan bir karışımıydı. "Dediklerine göre

Dört milyar dolar değerinde yat," dedi Bob aval aval bakarak. "Buna inanıyorum."

Girişteki kuyruk bir blok uzunluğundaydı ama polis kimlikleriyle isteksiz biletçileri iterek geçtiler. Yüz metre Kapıdan içeri girdiklerinde askeri üniformalı, güneş gözlüklü, kurşun geçirmez yelekli ve yarı otomatik siyah tüfekler taşıyan polisler tarafından durduruldular. Tabancaları guayabera gömleklerine baskı yapıyor olmalı, diye düşündü Lucas. Başlarındaki polis silahının namlusunu hafifçe onlara doğru kaldırarak, "Siz ikiniz..." dedi.

"Federal polisler ..." Bob, polis konuşmasını bitirmeden önce söyledi.

"Kimlikleriniz var mı?"

"Elbette. Sahil Güvenlik cinayetleri konusunda ortak servisler görev gücüyle birlikte çalışıyoruz," dedi Lucas. "Kimliğimi çıkaracağım."

Pantolonunun cebinden kimliğini çıkardı ve Bob da aynısını yaptı. Polisler onları şöyle bir süzdükten sonra başlarındaki polis, sert sayılabilecek bir ses tonuyla sordu: "Burada ne işiniz var?"

Lucas, "Katillerin teknesindeki adamlardan birini vuran Sahil Güvenlik görevlisini arıyorum," dedi. "Burada çalışıyor. Sende bir Bununla ilgili bir sorun mu var?"

"Silahlı insanlarla bir sorunum var," dedi polis.

Lucas başıyla onayladı. "Ben de öyle. Özellikle de kalabalık içinde ateşlenebilecek tüfekler. Ateş edersen bazı masum insanları öldüreceğinden emin olabilirsin.

bu şeyler."

Diğer polislerden biri, "Biz öyle görmüyoruz," dedi.

"Bunu anlıyorum," dedi Lucas. "Ama sana şunu söyleyeyim. O tüfekle masum bir vatandaşı vurursan cinayet davasında sana karşı tanıklık ederim."

Polis cevap vermek için ağzını açtı ama Bob araya girdi: "İyi günler," dedi.

O ve Lucas uzaklaşırken Bob, "Yerel polislerin senin tarafında olması her zaman iyidir," diye mırıldandı.

"Onları buraya tüfeklerle kim gönderdiyse tam bir geri zekâlı," dedi Lucas. "Eğer gerçekten bir terör saldırısından endişe ediyorlarsa, sivil giyimli yirmi devriye polisi koymalı ve her

Rıhtım." Megayatlara el salladı. "Belki şu okyanus gemilerinin tepesine gözcülerle birlikte birkaç keskin nişancı koyabiliriz."

"Belki de bunu yapmışlardır," dedi Bob.

"O zaman neden kalabalığın içinde tüfekli adamlar var? Hadi, Bob . . ."

"Haklı olduğun zaman haklısındır," dedi Bob. Önlerindeki sergi salonundan tangalı, şişe kapağı büyüklüğünde üstleri, güneş gözlükleri ve patenleriyle neredeyse çıplak iki genç kadın çıktı ve bir an için konuşmayı kestiler. Tekrar konuşmaya başladıklarında Bob, "Kusursuz varlıklardan bahsedin" dedi.

"Varlıklar," diye kabul etti Lucas.

Üzerinde it's not GONNA licK ITSELF yazılı diz hizasında beyaz bir tişört olduğu anlaşılan bir başka genç kadın yanımızdan geçti.

"Hiçbir şeyim yok," dedi Bob.

Hâlâ erkendi, güneş bir lazer gibi vuruyordu ve terlemeye başlamışlardı; tüm kalabalık SPF 50 muz kokulu güneş kremi ve haşlanmış sosisli sandviç kokuyordu. Tulum giymiş bir adam Kaptan şapkası ve Fountaine Pajot katamaran tişörtü onları bir dizi sergi salonuna yönlendirdi ve burada bir süre dolaştıktan sonra tekne desteklerine takılan bir marka misina kesici satan bir ekipman standında çalışan Barney Hall'u buldular. O ve başka bir satıcı, bir ipin pervaneye dolanmak yerine dönen kesici tarafından parçalara ayrıldığını gösteren bir video ekranının yanında duruyordu. Lucas ve Bob kendilerini tanıttinca Barney başını sallayarak, "Arka tarafta bir yemek alanı var, orada konuşabiliriz," dedi.

HALL, yüzlerce tekne ekipmanı sergisinin önünden geçerek binanın arka tarafındaki yiyecek stantlarının bulunduğu sıraya doğru ilerledi ve burada kola alıp gölgede oturabilecekleri bir masa buldular. Bob çoktan terlemeye başlamıştı: "Burası New Orleans kadar nemli," dedi.

Oturduklarında Hall, "Bugün rekor sıcaklık var," dedi. "Nisan'dan beri sıcak." Hall da Lucas ve Bob gibi giyinmişti: bol bir gömlek, şort, spor ayakkabılar. Dedi ki, "Bir sürü röportaj yaptım.

...

"Hepsini okuduk," dedi Lucas. "Soruların çoğu katillerin tekneden atlarken ne yaptıklarından ziyade sizin ne yaptığınızla ilgiliydi."

Hall öne doğru eğildi, dirseklerini masanın üzerine koydu. "O kısım, yani yaptıkları şey sadece bir dakika sürdü. Onu görmeye devam ediyorum

tekrar tekrar aklıma geliyor. Bana TSSB olmadığım söylendi, ancak travmatik olayların üzerinize yapıştığı söylendi ve sanırım bu bir çeşit travmatikti. Sahil Güvenlik beni bu konuda bir psikiyatristle görüştürdü ve doktor bazen bazı kısımları uydurduğunuzu söyledi. gerçek anılarınızı süsleyin. Bende böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Her şey bazen uyumadan önce izlediğim bir film gibi ve hiç değişmedi."

"Sizden istediğim şey, eğer yapabilirsiniz, rüyayı bizim için yeniden canlandırmanız."

Lucas dedi ki. "Gözlerini kapat, gör. Parçalar umurumda değil Mako'ya yaklaşmadan önce. Ben sadece teknede gördüğünüz insanları ve belki biraz da teknenin kullanımını önemsiyorum."

"Siz tekneler hakkında bir şey biliyor musunuz?" Hall sordu.

Bob, "Levrek teknesi," dedi ve Lucas ekledi, "Wisconsin'de, arkasında Yamaha 250 olan yirmi bir metrelik alüminyum bir Lund'um var, sadece balık tutmak için. Tuzlu su tekneleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Tamam, büyük tekneler ve küçük tekneler aşağı yukarı aynıdır, bir noktaya kadar. Eğer iki yüz elli beygiri çalıştırabiliyorsanız, Mako'yu su üzerinde birkaç saat çalıştırabilirsiniz. Uğraşmanız gereken biraz daha fazla atalet var. Her neyse, hemen şurada, tekne havuzunun diğer tarafında bulunan Intracoastal Waterway'i yıkıp geçiyordu."

Ekipman satış binasının üzerinde yükselen süperyatlardan birini işaret etti. "Mako'dan daha yavaş olan kendi tekneyle onu kovalıyordum. Bu olaydan sonraydı.

Sahil Güvenlik botundaki adamlar ölmüştü. Ben de onu kovalıyorum..." "Devam et," dedi Lucas.

Hall arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Uçuyordu. Sonra birden sağa döndü. Orada Everglades Limanı'nın bir bölümü var, bir terminal. Orada park etmiş beyaz bir SUV vardı. Belki bir Toyota. Mako oraya saptı. . ."

Hikâyesine ara verdi, göz kapakları titriyordu, sonra devam etti:

"Teknenin pruvasından dört adam indi. Hayır, ilk başta üç adam vardı. Bir kişi arabayı almak ve yedeklemek için önden koştu, iki kişi de

siyah kovalara benzeyen bu şeyler, ama Sahil Güvenlik PVC boru olduğunu düşünüyor, ki muhtemelen doğrudur. Bana kova gibi göründüler. Onları cipin arkasına attılar. İki adam üç sefer yaptı, yani belki altı kova."

Arkasına yaslandı ve gözlerini açtı. "Kahretsin, kaç kova olduğunu bilmiyorum ama sanırım altı iyi bir tahmin. Gördüğüm boyuttaki kovalarla on kilogram eroin alabileceklerini söylediler. ve on kilosu toptan üç yüz bin dolar eder. Eğer altı kova varsa, bu neredeyse iki milyon dolar eder."

"Kovalamacaya geri dönelim," dedi Lucas. "Dört adam görüyorsun. Dördüncü adam etrafa benzin mi püskürtüyordu?"

"Evet. Vurduğum adam." Hall tekrar gözlerini kapattı. "Mako iskeleye girdi. . . bir bakayım, dördüncü adam onu bağladı, çok hızlı, sanki O bir tekne adamıydı. Sonra benzinini aldı. Beş galonluk bir bidonu vardı ama teknede kullanılan türden değildi. Plastikti, daha çok çim biçme traktörü gibi bir şey için kullanılan türdendi. Onu bulmuşlar. tekneden çıkarmışlar. Erimişti ama ne olduğunu görebiliyorlardı. FBI'dakilere, sanırım ellerinde olduğunu söyledim. Tekneyi yakmak zorunda kalırlarsa diye. O tekne muhtemelen birkaç yüz bin değerindeydi ve hiç düşünmeden yaktılar."

Lucas: "Demek yaklaşıyorsunuz. Adamlar neye benziyordu?"

"Vurduğum adam da dahil olmak üzere üçü iri yarı adamlardı. Dördüncüsü biraz daha küçüktü, arabayı alan adamdı. On kilo yaklaşık yirmi iki pound, artı kovaların ya da boruların ağırlığı vardı ve bu adamlar tekneden iskeleye tırmanıyor ve iki kova taşıyarak arabaya koşuyorlardı, yani belki ... elli pound? Biraz güçlü olmalıydılar."

"Saç rengi ya da buna benzer bir şey?" Bob sordu.

"Ufak tefek adamın siyah saçları vardı, Latin olabileceğini söylemek istiyorum. Diğer üç adam New York ve New Jersey'den kışın buraya gelen kar kuşlarına benziyordu. Biraz yanık görünümlü. Saçlarını bilmiyorum ama o adamların saçları genelde siyah olur."

Lucas: "Giysiler?"

"Şortlar ve New Yorklu erkeklerin buraya geldiklerinde aldıkları tropikal gömlekler. İlk iş Tommy Bahama mağazasına giderler. Gömleklerine papağan takarlar. Turuncu ve parlak sarı, neon şeyler. Küçük adam hariç, o siyah pantolon ve koyu renkli bir gömlek giyiyordu. Evet. Koyu renk. Koyu renk."

Bob: "New York ve New Jersey."

Gözlerini tekrar kapatan Hall, şimdi açtı ve "Evet. Bu adamların bir bakışı var. Burada her zaman görürsün. Güneş gözlükleri, kısa saçlar, iri yarı adamlar, kare suratlar, sakız çiğnemek, şaklatmak. Onlarda o bakış vardı."

"Küçük adam ... ne kadar küçük? Diyelim ki diğer adamlar 1.80 boyundaydı. Küçük adam onlara kıyasla ne kadar büyüktü?"

"Oh, bilmiyorum . . . Tanrım, madem böyle soruyorsun, onların yarısı kadar," dedi Hall. "Sıska. Omuzlarına kadar geldiğini sanmıyorum. Sanırım bu yüzden Latin olduğunu düşünüyorum."

Bir süre batık Mako'nun kurtarılması hakkında konuştular. Sahil Güvenlik ve Lauderdale polisleri, teknenin kalıntıları bir vinçle yukarı çıkarılmadan önce kurtarabildiklerini kurtarmak için dalgıçlar gönderdi. Kurtarılanlar arasında iki adet tüplü tank, kötü şekilde yanmış bir yüzdürme kontrol yeleği ve diğer tüplü ekipmanlar vardı.

Hall, "Dalgıcın dalgıç kıyafetini bulmuşlar ama eriyerek bir topak haline gelmiş," dedi. "Sanırım adam Mako'ya biner binmez soyup çıkarmış."

"Gemide olta takımı var mı?" Bob sordu.

Hall, "Evet, olta ve makaralar buldular, sıradan şeyler, böyle bir tekne için ucuz," dedi. "FBI belirli bir satış noktasına kadar izini sürmeye çalıştı,

Ama hiçbir şey çıkmadı. Teknede pek bir şey yoktu. Sanki bu tek şey için ve belki de balık tutmak için kullanmışlar gibi."

Lucas, "Belki de durdurulduklarında ve tekneyi yakamadıklarında kimliklerinin tespit edilmesini zorlaştırmak için kişisel eşyalarını saklamışlardır," dedi. "Olta takımları bile sahne dekoru olabilirdi, böylece orada meşru bir şey yapıyormuş gibi görüneceklerdi."

Hall, "Bundan emin değilim," dedi.

Hall söyleyecek bir şey bulamayınca kadar bir süre daha konuştular. Bob, "O adamı vurduğun için kendini kötü hissediyor musun?" diye sordu.

Hall başını salladı. "Hayır. Üç adamımızı öldürdüler. Belki kendimi kötü hissederim diye düşünmüştüm ama... bilirsiniz, artık geçmişte kaldı. Artık pek hissetmiyorum. Karamsarlığa kapılmıyorum."

"İyi olacaksın, belki de zaten iyisin," dedi Lucas. "Doğru şeyi yaptığında ve iyi insanlar bunun doğru şey olduğu konusunda hemfikir olduğunda birini öldürmüş olmanın acısıyla yaşamak çok daha kolay."

"Sanırım öyle," dedi Hall. "Karımın bu konuda bir sorunu yok, bu da yardımcı oluyor. Sonra FBI'daki adamlardan birine bu uyuşturucu adamlarının peşimize düşebileceğini düşünüp düşünmediklerini sordum, o da bu adamların sadece suçlu olduğunu, CIA olmadığını söyledi. Bizi nasıl bulacaklardı ki? Bir karavan parkında yaşıyoruz, karavanımızın üzerinde bir adresimiz bile yok, sadece sokaktaki posta kutusunda yazıyor."

Gitmek için ayağa kalktıklarında Hall, "Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu.

Lucas, "FBI çok şey bilmeseler bile bir şeyler bilebilecek bazı insanlar tespit etti. Onları bulacağız. ayak parmakları. Bakalım ne diyecekler."

"Güzel. Yakalanmalarını istiyorum. Bizimkilerin hiç şansı yoktu, onları biçtiler."

"Onları yakalayacağız," dedi Bob.

"Dinle, madem buradasın, henüz görmediysen gidip tekne fuarına bir göz atmalısın," dedi Hall. ekipman satış pavyonu. "Burada yaşıyorum ve son dört yıldır her yıl geliyorum. Doyamıyorum."

HALL işe geri döndü ve Lucas ile Bob bir saat boyunca rıhtım labirentinde dolaşıp teknelere baktılar. Lucas ve Bob Megayatların kış taraflarında, yoldan geçenlerin bakabilmesi için açılmış garaj kapısı tipi açıklıklar vardı. Bir tanesinin içinde bir denizaltı vardı;

Bir diğerinde Lucas'ın balıkçı teknesinden iki kat daha büyük bir "kayık" vardı; üçüncüsünde ise beş kadın sahte sarışın Supremes'ler gibi bir Rihanna şarkısı eşliğinde dans edip dudak senkronizasyonu yapıyordu.

Bob: "Acaba kadınlar tekneyle birlikte mi geliyor?" "Böyle bir seçenek olsaydı şaşırmazdım," dedi Lucas.

Yatlardan birinin kırk bin galon kapasiteli yakıt tankları vardı. Lauderdale fiyatlarıyla, tek bir dolumun yüz altmış bin dolara mal olacağını söyledi bir başka avare.

Lucas: "Komünist olmaktan çok uzağım, ama . . . Yani, Tanrım. H. Tanrım. Bir dolum için yüz altmış bin mi?"

Arabaya doğru yürürlerken, muz, kiraz ve yeşil elma olmak üzere üç meyve renkli Lamborghini birbiri ardına yanlarından geçti. Ortalama trafik hızı saatte belki bir mildi.

"Bu çok güzeldi," dedi Bob. "Şimdi, ayak parmaklarına basacağımız adamları nereden bulacağız?"

"Weaver'la biraz daha konuşmalıyız, diğer herkes olmadan.

" dedi Lucas, görev gücünün başkanına atıfta bulunarak. "Y kuşağından çok fazla ... bilirsiniz ... geri tepme istemiyorum."

"Başımızı belaya sokacak sını, değil mi?"

"Bob: rahatlamalısın, dostum. Onlar sadece bir avuç federal."

Onlar geldiğinde WEAVER otelin barında oturmuş barmenle konuşuyordu. Cin-tonik bardağını onlara doğru eğdi ve "Tonik su ve misket limonu, cin yok" dedi.

Bob: "Kulağa hoş geliyor." Barmene de aynı şeyi sordu; Lucas diyet kola sipariş etti.

"Lauderdale'i dize getirmeyeceksiniz, değil mi?" diye sordu barmen içkileri getirmeye giderken. İçkiler geldiğinde Üçü içkileri bir masaya götürdü ve Weaver sordu, "Yeni bir şey var mı? Evet demen için dua ediyorum."

Lucas, "Yeni bir bilgi yok ama belki bazı yeni düşünceler olabilir," dedi.

"Her şeyi alırım."

"Yattan çıkarılanlar nerede? Anladığım kadarıyla bir dalgıç kıyafeti bulmuşsunuz."

Weaver, "Miami'de bir kanıt odasında kilitli," dedi. "Ama ıslak elbise . . . erimiş bir neopren yığını. Ondan bir şey elde etmenin yolu yok."

"Kimse tarttı mı?"

Weaver omuzlarını kamburlaştırdı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bundan şüpheliyim. Sorabilirim."

"Sorabilir misin, eğer sormamışlarsa, sormalarını sağlayabilir misin?" Lucas sordu. "Ellerinden geldiğince çabuk mu?"

"Elbette, bunu yapabilirim."

Lucas: "Başka bir şey daha. Barney Hall adamı vurduğunda, hemen etrafta dolaştınız ve ölen adamla olan ilişkilerine dayanarak birkaç düzine insanı soydunuz. Bu adamlardan herhangi biri uyuşturucu satıyor muydu?"

Weaver başını salladı: "Bildiğimiz kadarıyla hayır. Eminim bazıları kullanıyorlardı ama bu onların en önemli işi değildi. Çoğu barlarda ya da marinalarda çalışıyor ya da ağır şeyler kaldırıyordu. İş dehalarından bahsetmiyoruz. Satıcılık mı? Büyük bir iş yapmıyorlardı, tabii yaptılarsa."

"Peki ya narkotikçilerle olan toplantı?" Lucas sordu. "Saat üçte gitmeye hazırsın."

"Bu harika."

"Sorun değil. Sizlerin koşturması çok güzel," dedi Weaver.

"Korkarım geri kalanımız biraz tembellik etti. Kafamızı tuğla duvarlara vurmak sinir bozucu bir soruşturma oldu."

Bob, "Beton blok duvarlar," dedi.

Weaver başını salladı: "Tamam."

"Uyuşturucu kovaları için ödül verme fikrine ne oldu?" Lucas sordu.

Weaver parladı. "Patronumla konuştum, uçacağını düşünüyor. Henüz bitmiş bir anlaşma değil ama gün bitmeden öğrenmiş olurum. Bir şey almak için yanıp tutuşuyorlar. Herhangi bir şey."

Weaver'la konuştuktan SONRA Bob ve Lucas odalarına geri döndüler, FBI raporlarından oluşan ayrı dosyalarını topladılar, şimdi boş olan konferans salonuna taşıldılar ve suçla bağlantılı çeşitli sokak operatörleriyle yapılan röportajları çekmeye başladılar.

Miami ve Fort Lauderdale'de uyuşturucu satıcısı aramışlar ama bulamamışlar.

Miami'deki bir olay yeri teknisyeninden telefon aldıklarında hâlâ çalışıyorlardı. Lucas hoparlörü açtı. "O ıslak giysiyi çıkardım ve tarttım," dedi teknisyen. "Altı kilonun altında geldi."

"Çoğu yandı mı?" Lucas sordu.

"Hayır. Erimiş ama sağlam. Hepsi birbirine yapışmış, bu yüzden içinden bir şey çıkaramadık" dedi. "Yedi milimetre olduğunu söyleyebiliriz, bu da muhtemelen dalgıcın derine ve soğuğa gittiği anlamına geliyor.

Yangından bir şekilde korunuyordu çünkü o teknenin bir başı ... bir tuvaleti ... vardı ve ıslak elbiseyi de orada bulduk."

Bob: "Bekle, bir kabin mi var? Açık bir balıkçı teknesi olduğunu sanıyorduk."

"Kabin yok, sadece orta konsolun altında bir baş. Ayakta durabilecek kadar büyük, bir tuvalet ve hatta küçük bir lavabo var, ama dar."

Lucas: "Islak elbise neredeydi? Yerde mi?"

"Evet. Dalgıç onu soymuş ve bırakmış. Kovalamaca başladığında üzerini değiştirdiğini ve acelesi olduğunu düşünüyoruz."

Telefonu kapattıklarında Bob, "*İşte* bu ilginç," dedi.

Yarım saat boyunca dalgıç kıyafeti üreticilerini aradılar ve Lauderdale'deki bir dalış mağazasının sahibiyle konuştular. İşleri bittiğinde Bob, "Her şey tuvalet kabinindeki dalgıç kıyafetine uyuyor" dedi.

"Kafa," dedi Lucas.

"Evet, kafa."

WEAVER HAD, gerçekten bir şey öğrenip öğrenmediklerini görmek için birkaç kez onlara baktı. Bob her şeyin tuvalet kabini ile uyumlu olduğu yorumunu yaptığında tekrar ortaya çıktı.

"Ne uyuyor?" Lucas'tan Bob'a ve tekrar Lucas'a baktı.

Lucas şöyle diyor: "Dalgıç giysisinin ağırlığını tespit ettik; yedi milimetrelik bir giysinin küçük bedeniyle uyumlu olan altı kilonun biraz altında. Bir dalış mağazasını aradık ve dalış kıyafetinden çıkmanın ne kadar zor olduğunu sorduk. Görünüşe göre, gerçekten sıkı oturacak şekilde yapılmışlar ve bir tanesine hem girip hem de çıkmak çok zor. Kıyafet kafanın içinde bulundu,

orada daha da zor olurdu, çünkü o teknenin başı çok küçük. Dönmek için neredeyse hiç yer yok."

"Pekala, sana inanıyorum. Ne olmuş yani?" Weaver sordu.

"Hall dalgıcın kısa ve zayıf olduğunu söylüyor... oldukça kısa. Beş-altı ya da daha kısa olduğunu düşünüyoruz. Dalgıç üstünü değiştirmek için kafasına girmiş. Bu neden oldu?"

Weaver başını salladı. "Bilmiyorum. Sen söyle."

"Çünkü teknedeki adamlardan uzakta, biraz mahremiyet istiyordu."

Weaver baktı, sonra da onları savuşturmak için iki elini birden kaldırdı: "Oh, hayır. Hayır, hayır, şimdi benimle dalga geçiyorsun."

Lucas, "Bu konuda yüzde yüz emin değiliz elbette. Ama bu takım ortalama boyda atletik bir kadın için uygundu."

"Sik beni."

Bob'dan Weaver'a: "Hiç kadın dalgıçlara baktın mı?"

"Hiç sanmıyorum. Kimsenin aklına gelmemiştii ... kahretsin."

Weaver, FBI görev gücü ajanlarının orta boylu, atletik, profesyonel ya da yarı profesyonel bir kadın dalgıcı bulmaya çalışacakları konusunda anlaştı.

Lucas, "Depolarını nereden dolduracaklar?" diye sordu.

Weaver, "Bunların hepsini kontrol ettik ama kadınları sorarak tekrar kontrol edeceğiz," dedi. "Mesele şu ki, iki ya da üç bin dolara bir scuba kompresörü satın alabilirsiniz. Çeyrek milyon dolarlık bir tekneyi yakmaya istekliyseniz, muhtemelen kendi kompresörünüz için de üç bin dolar harcamaya isteklisinizdir. Üç bin dolarlık kompresör sevkیاتlarını kontrol ettik.

ve onları takip ettik. Orada hiçbir şey olmuyor." Bob: "Ödül fikriyle ilgili bir şey var mı?"

Weaver başını salladı: "Henüz değil." Saatine baktı: "Miami'ye varmak biraz zaman alır. Siz gitseniz iyi olur. Ben sizi alırım. Bu kadın dalgıç üzerinde çalışmaya başladık. Eğer buralıysa, kimliği tespit edilebilir."

BÖLÜM

BEŞ

Sokağa çıktıklarında Lucas ve Bob şortlarını kot pantolonla değiştirdiler ama guayabera tişörtleri ve cross-training ayakkabılarıyla kaldılar ve güneye, Miami'ye doğru yola çıktılar. Kuzey Yakası Miami-Dade Bölgenin polis karakolu, neredeyse mimari bir tarz olan Güney Florida görünümüne sahipti; önünde işe yaramaz sütunlar ve cadde kenarında bir dizi bayrak direği bulunan kutu gibi kırmızı-beyaz beton bir bina.

Sekiz kişinin bulunduğu bir konferans odasına götürüldüler. sivil polisler, bir grup soda kutusu ve birkaç fincan kahve. Polisler, polis memurları içeri girdiğinde konuşmayı bıraktı ve biri "Gördünüz mü, size söylemiştim: onlar FBI'dan değil" dedi.

"Haklısın, değiliz," dedi Lucas, Bob'la birlikte sandalyeleri çekip otururken. Lucas'ın düşüncesine göre narkotikçiler çoğu yerde olduğu gibi sakal eklenmiş posta memurları veya ayakkabı satıcıları koleksiyonu. "Biz polisiz. Geçen yaz Sahil Güvenlik görevlilerini öldüren adamları arıyoruz. Bu davada yeniyiz ve FBI'dan farklı çalışıyoruz." Uzun bir duraklama. "Onlar kadar iyi."

Birkaç homurdanma ve biraz kahkaha oldu ve sakallı bir adam elini kaldırarak "Ben DEA'yım ve resmi raporlama amacıyla gülmüyorum" dedi.

"Gülüymüş gibi görünüyordun," dedi biri.

Narkotik ajanı bunu duymazdan geldi ve "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Bob, "Bir şeyler duyabilecek ve yeterince baskı altında kalırlarsa polislerle konuşabilecek birkaç uzun vadeli satıcının isimleri ve yerleri," dedi. "Onlardan birinin bize eroini kıyıya getiren belirli bir organizasyonu işaret edebileceğini umuyoruz."

"Bu seni yaralayabilir," dedi biri.

Lucas, "Daha önce de kaza geçirdik ama hâlâ buradayız," dedi.

Başka bir polis: "Evet, seni araştırdık. Birkaç çentiğiniz var."

Bir tane daha: "Eğer size isim verirsek, kaynaklarımızla oynamış olursunuz."

"Çok yalan söyleriz," dedi Lucas. "Senden geldiğini bilmeyecekler. Aslında sizi yardım için arıyor olabilirler."

"Tam olarak ne yapacaksınız?" diye sordu DEA ajanı.

Lucas onlara anlattı.

Bazı narkotikler şüpheli davranıp yürüdüler; diğerleri onlara isim verdi.

Tobin Cain'inki gibi.

Tobin Cain sokakta Foot-Long olarak tanınıyordu, bunun nedeni herhangi bir kişisel ölçüm değil, Miami şehir merkezine yakın bir Subway şubesinin arka kabininde uyuşturucu satmasıydı. Subway, çatlaklardan büyüyen yabancı otların bulunduğu sıcak, perişan, kara katranlı bir sokakta bulunuyordu. Cain'in işi franchise sahibine göre iyiydi, çünkü hiçbir şey munchies ile dopers gibi trafiği artıramazdı.

Cain mekanı ücretsiz içecek ve Wi-Fi için seviyordu; yağsız, siyah bir adam, arka kabinde oturuyordu, üzerinde bir su- ve-turuncu Miami Dolphins forması ve şapkası, şapkası öne doğru takılmış. Bir iPad'i kurcalıyordu. Adı Ramon Herrera olan ve ağır tütün kokan DEA ajanı arkasından onu işaret etti. Metro'nun karşısındaki kapalı, hayattan kopmuş Kurtarıcı İsa Kilisesi'nin kırmızı kayadan basamakları.

"Ellerini görebileceğiniz bir yerde tuttuğunuzdan emin olun," dedi Herrera. "İşlediği suçlar nedeniyle artık silah taşımıyor ama hala tornavida taşıyor. Bunlar canınızı yakabilir, özellikle de kalbinize saplarsa."

"Üzerinde uyuşturucu var mı?" Bob sordu.

"Genelde bir asistanı arar ama Foot-Long'u önermemin bir nedeni de geçen hafta adamını kovmuş olması. Dope adında bir çocuk."

"Uyuşturucu mu?"

"Bir çeşit eşantiyon, ha? Burada kilisenin merdivenlerinde otururdu, Foot-Long'u görebileceği bir yerde. Uyuşturucuyu burada, kilisenin yan tarafında tutardı.

merdivenlerde, durduğumuz yerde, bu otların arasında." Saldırıyı görmezden gelen bir otu tekmeledi. "Foot-Long onu arar ve ne teslim edilmesini istediğini söylerdi. Eroin, metamfetamin ya da ot.

çok. Sonra, duyduğuma göre, Dope meth'i kırıp kendi başına satmaya başlamış."

Bob, "Bu ülkeyi büyük yapan da işte bu tür bir girişimciliktir," dedi. Herrera gözlerini kırıştırdı, yorumu düşündü ve omuz silkti. "Her neyse,

Foot-Long'un Dope'u kovduğu söyleniyor ve kilisede başka kimse olmadığına göre, muhtemelen kendisi de biraz uyuşturucunun üzerinde oturuyordur."

"Bunu halletmemiz için özel bir yol var mı?" Lucas sordu.

"Tuvalet arka tarafta. Eğer polis kokusu alırsa, aceleyle oraya geri dönecektir ve kapının kilidi vardır. Tuvalet sokup sifonu çekecektir. Bence aranızda polise en az benzeyeniniz ..." İkisini şöyle bir süzdükten sonra, "Tamam, ikiniz de polise benziyorsunuz. Yerinizde olsam, biriniz sandviç siparişi verme rutinine devam eder ve kasaya geldiğinizde belki biraz daha az ilgilenirdi. Sonra bir masa bulun ve oturun.

Bir iki dakika, birkaç ısıruk al, rahatlamasına izin ver ve sonra acele et."

Bob: "Gömleğimin düğmelerini açıp biraz ten görmesine izin versem nasıl olur?

İçeri giriyorum. Bir inşaat işçisi havası."

"Yardımcı olabilir," dedi Herrera.

"O zaman yapalım," dedi Bob. "Bunu daha önce de yaptım." Silahı belinden çıkardı ve Lucas'a uzattı. "Bunu benim için tut. Onsuz gitsem daha iyi."

Herrera: "Gerçekten mi?"

"Bob bir NCAA güreş şampiyonuydu," dedi Lucas.

"Üçüncü sırada," dedi Bob. "Eğer iş kavgaya gelirse, etrafta silahların uçuşmasını istemem. Lucas, ben onu vurduktan bir saniye sonra senin de orada olmanı isterim."

"Evet. Hadi ayarlayalım."

LUcas Pathfinder'dan BİR polis yeleği aldı ve ikinci katında dairelere benzeyen, sarı boyalı, beton bloklardan oluşan anonim bir ticari binada bulunan Metro'nun ön kapısına yanlamasına ulaşmak için bloğun etrafında yürüdü. Bob, Foot-Long'un standının görüş alanından çıkarak aşağıya doğru yürüdü ve Herrera olduğu yerde, kilise merdivenlerinin arkasında, ayakta durdu.

Yabani otların arasında, olan biteni izleyebileceği bir yerde.

Lucas pozisyonunu aldığında, Bob'u çağırdı. Göbeği açık, açık tişörtüyle Metro'nun penceresinden bakıyordu. Metro'nun karşısında durdu ve karnını kaşdı, göbeğinden bir şey koparmış olabilir, kokladı, her neyse, bir fiske vurdu ve caddenin karşısına geçti.

Kapının içinde dikkatlice Foot-Long'a bakmadı, sandviç tahtasına odaklandı ve sonunda mayonezsiz bir İtalyan BMT sipariş etti. Karıştırmaya ve tırmalamaya devam etti, diyet kola için bir bardak aldı, kasanın arkasındaki sevimli Hispanik kadına ödeme yaptı, koridordan aşağıya, sırtı Foot-Long'a dönük boş bir kabine doğru yürüdü, oturdu, sandviçten birkaç ısırık aldı, sonra telefonunu çıkardı, Lucas'ı aradı ve "Beş saniye. Dört, üç . . ."

Kabinden dışarı fırladı, telefonu arkasında bıraktı, oyun kurucunun peşinden giden bir defans oyuncusu gibi koridordan aşağıya doğru hücum etti ve Foot-Long, Bob ona çarpıp onu kabinde kısırdığında daha yeni çırpınmaya başlamıştı.

Bob hırladı, "O lanet tornavidayı bana doğru çekersen onu makatından çıkarırsın."

Diğer kabinlerden çıkmaya çalışan altı müşteri vardı ama Lucas elinde bir rozetle, "U.S. Marshals, U.S. Marshals!" diye bağırarak içeri girdi.

Hâlâ kabinin arkasına yaslanmış olan Foot-Long, "Kahretsin," dedi.

Bob, "Lucas, telefonumu alır mısın? Kaybolmasını istemiyorum."

Foot-Long kargo şortu giyiyordu ve Lucas şortun içinden eroin gibi görünen dört ons ve metamfetamin gibi görünen dört ons daha çıkardı, hepsi de küçük Ziploc poşetlerine özenle paketlenmişti ve kısa ama çok keskin bir düz uçlu tornavida vardı. Bob onu Subway'deki masanın üzerine yatırıp kelepçeledi ve caddenin karşısındaki kilisenin merdivenlerine doğru yürüttüler.

Herrera ortadan kaybolmuştu. "Dope'u kovduğunu duydum," dedi Lucas. "Avukat."

"Aile içi saldırı suçundan şartlı tahliyesin," dedi Bob. "Avukat seni şartlı tahliyenin kaldırılmasından kurtaramaz."

"Avukat," diye tekrarladı Foot-Long.

Lucas, "Burada bir şeyler yapmamız mümkün," dedi. "Temel olarak bilgi arıyoruz."

"Siktir git. Avukat."

"Sahil Güvenlik görevlilerini kimin öldürmüş olabileceğini bulmaya çalışıyorum.

Geçen yaz. Onlar da senin gibi eroin satıcısıydı. Üç kişiyi soğukkanlılıkla vurdular. Eğer sen . . ."

"Avukat."

Tek söylediği buydu. Bob sonunda Miami polislerini aradı ve bir ekip arabası geldiğinde, Sahil Güvenlik cinayetleriyle ilgili bilgi almak için Tobin Cain'in peşine düştüklerini ve onu elinde uyuşturucuyla bulduklarını açıkladı. Lucas polislerle, "İhtiyacınız olursa tanıklık ederiz ama tutuklamayı kabul ederseniz bize yardımcı olursunuz," dedi. "Aile içi saldırı suçundan şartlı tahliyede, tecavüz suçunu düşürdü, yani ..."

Miami çavuşu, "Onu alacağız ama muhtemelen yarın geri dönecek," dedi. Foot-Long'u kolundan tuttu. "Gidelim, Footie."

"Avukat."

Polislerin Foot-Long'u götürmelerini izlerken Bob, "Şu 'avukat' lafını artık hep duyuyoruz. Hem de her seferinde. "Her zaman. pislikler daha iyi eğitiliyor. Tek bir kelime dışında ağızlarını kapalı tutuyorlar: 'avukat'."

Lucas, "Bu yüzden onları çekmeyi tercih ediyorum," dedi. "Bu süreci kolaylaştırıyor."

Bob etrafına bakınarak, "Bunu söylediğini kimse duymasın," dedi. "Cidden, biri bunu söylediğini duyarsa sürecin darmadağın olabilir."

Günün tek güreş maçı buydu.

Herrera ve Dan Colson adında Miami'li bir narkotikçinin daha fazla yardımıyla Lucas ve Bob o öğleden sonra ve akşam üçü erkek biri kadın olmak üzere dört torbacıya ulaştılar. Satıcılar konuşmaya istekliydi; uyuşturucuyu kimin bıraktığına dair hiçbir fikirleri yoktu. İkna ediciydiler.

Hepsinin elinde uyuşturucu vardı. Saçları kış samanlığı renginde olan kadının elinde ayrıca Smith & Wesson marka 38'lik bir tabanca vardı.

ve geçmişinde ağır bir suç vardı. Hepsi Lucas'tan kart almış.

Lucas onlara, "İşte anlaşma," dedi. "Arkadaşlarınıza, tedarikçilerinize burada olduğumuzu ve onlar için geldiğimizi söylemenizi istiyoruz. Sahil Güvenlik saldırıları hakkında iyi bilgi verenlere hapisten çıkış kartı vereceğiz. Ama iyi olsa iyi olur."

Bob uyuşturucuyu aldı ve tarçınlı şeker gibi sokaklara saçtı. Kadın kendini korumak için silaha ihtiyacı olduğunu söyledi. Kötü bir bölgede çalıştığı için silahı boşalttıktan sonra onda kalmasına izin vermişler. Bob onlar uzaklaşırken fişekleri cebine koydu ve daha sonra teker teker Pathfinder'ın camından dışarı attı.

Sonra, o gecenin ilerleyen saatlerinde: en kötü çarşafı ve en iyi uyuşturucu bağlantılarına sahip adam Axel Morris adında, ot, kokain, eroin satan eski bir lise öğretmeni olan kızıl saçlı bir adamdı. Bandit's adında bir çıplak dansçı kulübündeki bir kabinden metamfetamin.

Miami'li bir narkotikçi olan Walker Weeks, toplantı sırasında Morris'i hedef olarak önermiş ve o akşam Miami-Dade County'nin kuzeyindeki 163. Cadde'de bulunan bir McDonald's otoparkında Lucas ve Bob ile buluşmuştu.

Weeks, siyah bir spor ceketin altına siyah bir tişört giymiş, siyah kot pantolonlu, siyah spor ayakkabılı ve bir kulak memesinde elmas olan sırık gibi siyah bir adam olan geniş bir alıcıya benziyordu. Geniş bir gülümsemesi ve büyük beyaz dişleri vardı. "Siz federaller, bu işe girme konusunda biraz geri kaldınız.

Coasties'i öldüren pisliklerden sonra. Ne değişti?" "Biz değiştik," dedi Lucas.

Weeks, "Şeriflerin çoğunlukla mahkumları karıştırdığını sanıyordum," dedi.

Bob: "Hepimiz değil."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Weeks, Altın Kemerler'in altında el sıkışırken sordu.

"Ona bir köpek tasma takın," dedi Lucas. "Teknede olmadığını biliyoruz, onlar hakkında bildiklerimizle uyuşmuyor. Biraz domuz gibiydiler. Bize verdiği sabıka fotoğrafında Morris bir tırnığa benziyor."

"Evet, öyle."

"Hikayesi nedir?" Bob sordu.

Weeks omuz silkti: "Hialeah Lisesi'nde müzik öğretmeniydi. Güya öğrencilerinden biri ona ot satıyormuş ve o da çocuğun kendisinden daha çok kazandığını düşünmüş. Bir yaz kendisi işe girmiş ve öğretmenliği bırakmış. Liseli kızlardan da hoşlanıyormuş ve eğer öğretmenseniz bu sizi hapse attırabilir. Gençken yakışıklı bir adamdı. Sanırım yaşına göre hâlâ yakışıklı. Kucağında bir kız olmasını seviyor."

"Bu nasıl olacak?" Lucas sordu.

Weeks, "Axel'in Bandit's'te kişisel bir arka kabini var," dedi. "İçeri girdiğinizde burnunuzu arka odaya doğrultun; göreceksiniz. "Axel'in Kapıdaki fedai sizi kontrol edecek ve domuz eti kokusu alacak. Barmene bir bakış atacak ve sonra sizi dışarı itecek ve barmen Axel'e el sallayacak. Arka kapıdan Cadillac'ına doğru kayacak. Ben de orada olacağım, ona yaslanacağım. Korumayla konuşmana bile gerek yok. Seni dışarı çıkarır çıkarmaz, etrafta dolaş. Axel ve ben orada olacağız." "Morris seni şahsen

tanıyor mu?"

"Elbette. Artık onu tutuklamıyoruz çünkü ne anlamı var ki?"

Weeks şöyle dedi. "Yirmi gramdan az esrara dava açmıyoruz ve diğer malların hiçbirini üzerinde tutmuyor. Eğer bir alıcı bu malı isterse, Axel'in arabasında yakınlarda birileri olur ve alıcıyı şahsen tanımadığı ya da güvendiği biri alıcıya kefil olmadığı sürece arabayı aramaz."

"Ama bir şey bulacak mı? Ot, kokain, meth?" Lucas sordu. "Herhangi bir miktar işe yarar."

Weeks, "Otu olacak," dedi. "Barın içindeki adamlara verir, pompayı doldurur. Yanında olduğunuzdan emin olamayacağı ve yirmi gramdan daha az olacağı için onu atmayacaktır. O bunun için yargılanmayacağını biliyor."

Bob gülümsedi: "En azından senin tarafından değil. Onu tutuklamayın. Biz yaparız." "Axel'i endişelendirebilersen, bir kamu hizmeti yapmış olacaksın. En azından kışını Broward County'ye taşımasını istiyorum. Benim bölgemin etrafından dolaşmasından nefret ediyorum."

"Onu endişelendireceğiz," dedi Lucas.

Bob şunları ekledi: "Sizi korkutmak istemem çünkü gerçek hayatta yavru bir köpeğim ama Morris'e kötü adam rolümü yapacağım. Sert davranacağım. Sert."

Weeks sırtarak, "Hadi yapalım," dedi. "Yavru köpek ..."

BANDIT'inki BİR kübikti, sade ve basit, üç boyutlu beton blok dikdörtgen, klitoral pembeye boyanmış, çukurlu bir otoparka kare şeklinde yerleştirilmiş, etrafında floresan mor boya vardı. karartılmış ön kapılar ve yağmur oluğu. Kapının sağında çoğunlukla çıplak, başında silindir şapkası olan, sırtı otoparka dönük, göz kırpan bir kadının floresan görüntüsü vardı. Çıplak bacaklarının arasında kulübün adı yazıyordu: BANDIT's.

Arabadan indiklerinde Bob, "Eşkıya herifler," dedi.

"Anladım," dedi Lucas. "Zevk sahibi insanlarla karşı karşıyayız."

Otoparkta otuz araba ve pikap vardı; arabaların çoğu daha yeniydi, çiziksiz ve yıpranmamıştı, muhtemelen tekne fuarı için kiralanmışlardı.

Kapıya doğru yürürlerken Bob, "Fedai silahları görecektir," dedi. "Kapıda metal dedektörü bile olabilir."

"Biz ateşliyiz," dedi Lucas. "Silah taşımaya hakkımız var. Bunun gibi bir bok çukurunda bile."

"Sadece önce ateş edip sonra soru sormamasını umuyorum," dedi Bob. "Önünden girmek ister misin?" Dış cephenin geri kalanı gibi berbat olan ön kapıya baktılar, kurşun geçirmez bile olabilecek siyah bir çelik levhaydı.

Lucas, "Hey, içerisi güzel olabilir." dedi.

Hayır.

Lucas ve Bob içeri adım attıklarında, tanımlanamayan rock müzik o kadar sağır ediciydi ki gerçek bir konuşma yapmak imkânsızdı. Bar kırmızı ve mavi LED lazer ışıklarla titreşiyordu; sanki her gece hortumla yıkanması gerekiyormuş gibi araba koku giderici ağacı gibi kokuyordu ve

Belki de bira, viski, sigara ve esrar kokusu vardı.

Müşterilerin hepsi erkekti, görebildikleri kadarıyla, savunmacı bir şekilde gürültülüydüler, duvarlar boyunca kırmızı vinil kabinlere sıkışmışlardı ve

Rengarenk bir grup bar taburesi. Birkaç çıplak dövmele kadın pirinç direkli küçük bir sahnenin etrafında oynaşıyordu. Garsonlar biraz kıyafet giyiyordu ama onlar da genç ve dövmeliydi.

Barın arka tarafındaki ayna o kadar çok tampon çıkartmasıyla kaplıydı KI - HUsbanD'İM izlerse kElEşmEz, FrEE tHE boobs, I lovE LIPSTICK ON my DIPSTICK, BANDIT'S T-SHIRTS \$10 - aynanın sadece bir kısmı görülebiliyordu. Barın üstündeki tavan belli bir sebep olmaksızın bir dolarlık banknotlarla sıvanmıştı.

Barmen iri yarı bir adamdı ve burnu ağır ağdalı bıyığının üzerinden dışarı fırlamıştı. Sol kulağında bir santim genişliğinde çelik bir halka vardı. Fedai, katın yarısındaki bir kabinde dört adama bağırıyordu, dostça bağırıyordu. Galon büyüklüğünde bir kafası ve kollarında steroid kasları olan daha da iri bir adamdı. Kolsuz sweatshirt.

Kapıda bir hareket görünce döndü ve Weeks'in söylediği gibi Bob ile Lucas'ı kontrol etti. Onlara doğru yürüdü, barmene baktı ve "Rick," diye seslendi. Barmen Bob ve Lucas'a baktı ve fedai parmağıyla kapıya vurarak gürültüyü bastırmak için bağırdı: "Konuşmamız gerek. Dışarı." Hepsi dışarı çıktı ve fedai sordu, "Siz . . ." "Gidelim," dedi

Lucas. O ve Bob fedaiden ayrıldılar, Onu kapının yanında bırakıp binanın arka tarafına doğru yürüdüler. Orada Weeks'i Axel Morris ile konuşurken buldular. Morris arka kapıda duruyordu, kollarının altında koltuk değnekleri, sol ayağında siyah bir tıbbi bot vardı.

Yukarı çıktıklarında Lucas, "Tutuyor mu?" diye sordu.

Weeks bir torba otu havaya kaldırdı. "Evet. Savaşmadan bıraktım."

Morris bir İngiliz savaş filmindeki subaylara benziyordu; sıska, koca burunlu, çekik gözlü. Kadınlar ondan hoşlanır, diye düşündü Lucas. Morris kaşlarını çatarak onlara baktı: "Kim bu insanlar?" diye sordu Weeks'e.

Weeks, "Federal polisler." dedi.

"Ne?"

Fedai köşeden döndü. "Ne oluyor lan burada?"

"Federal polisler," dedi Bob. "Kulübe geri dönmelisiniz." "Sizin polis olduğunuzu nereden bileyim?"

"Çünkü biz öyle dedik," dedi Lucas. "Kulübe geri dön." "Ya girmezsem?"

"O zaman seni uyuşturucu dağıtımına yardım etmekten tutuklar ve hapse atarız," dedi Bob. "Ve dinle, bu konuda nazik olmaya çalışıyorum."

Fedai şişindi ve ağzını açtı ve Bob ekledi, "Ve eğer bizimle kapışırsan, kollarını ve bacaklarını kırarım ve taşaklarını tekmelerim ve sonra seni federal memurlara saldırmaktan ve narkotik ticaretine yardım etmekten tutuklarım. Ve seni hapse atarım."

Weeks yüzünü buruşturdu ve "Tanrım, sakın ol dostum. Taşaklarını mı tekmeleyeyim?"

"Saldırıya uğramaya hiç tahammülüm yok ve onun da bu yönde bir eğilimi olabileceğini düşündüm," dedi Bob, fedaiye bakarak.

Fedai ona baktı ve Bob'un gözlerindeki bir şey onu uyardı. "Müdürü çağırıyorum," dedi ve Morris'in arkasındaki kapıyı çekerek açtı ve kulübün içinde kayboldu.

Morris WEEKs'e sordu, "Federallerin burada ne işi var? Sadece 15 gram."

Lucas, "Miami yasasına sahip değiliz," dedi. "Marijuana 1. sınıf bir uyuşturucu..."

"Bu saçmalık, dostum," dedi Morris. Destek için Weeks'e baktı ve Weeks gülümsedi.

"Kokain ve eroin gibi birinci sınıf bir uyuşturucu," diye devam etti Lucas. "Başkan seni sokaklardan çekmemiz gerektiğine karar verdi ve biliyor musun? Kağıdını kontrol ettim ve federal üç vuruş yasasına uyuyorsun."

Bob pantolonunun cebinden kelepçeleri çıkardı. "Öyleyse, hadi Kelepeler takılı. Dinle, federal hapishane için endişelenme, Axel. Sana Axel diyebilir miyim? Arkanı dön Axel. Federal hapishane sisteminde gerçekten iyi tıbbi bakım var, özellikle de siz yaşlılar için."

"Ben yaşlı değilim..." Morris kelepelere doğru dönerken şöyle dedi. "Kırk yaşında bile değilim."

Bob, "Üç kez hüküm giymiş olarak yaşlanacaksın," dedi. "Aslında ..." Lucas'a döndü. "Üç cezaıyla hiç dışarı çıkabilecek mi?"

"Yapacağına inanmıyorum," dedi Lucas. Weeks'e: "İrtibatta kalacağız, Walker. Ot hakkında tanıklık etmene ihtiyacımız olacak."

"Kesinlikle. Bunu yaptığım için mutluyum," dedi Weeks. "Bu bok parçasını ayakkabımdan kazıyabildiğim için mutluyum."

LUCAS MORRIS'e şöyle dedi: "Bob'un da söylediği gibi, hapishanede olmak herhangi bir boktan binada bütün gün takılmaktan çok da farklı değil. Bir lise gibi. Ya da bu kulüp mesela. Tabii ki içeride amcık yok... tabii sen amcık değilsen."

Bob MORRIS'i bağladı, elleri arkadan kelepçelendi ve MORRIS bıkkınlıkla nefes verdi ve "Tamam, ne istiyorsun?" diye sordu.

"Anlaştığımızı mı sanmıyorum, değil mi?" Lucas Bob'a sordu.

"Ben olsam anlaşılmaya yanaşmazdım," dedi Bob. "Axel bir çeşit büyük tekerlek. Anladın mı? Axel, tekerlek?"

MORRIS, "Bu şakayı binlerce kez duydum. Ve siz çocuklar uğraşıyorsunuz. Öyle olmasaydın benimle konuşmazdın bile."

Bob, "Eğer bir anlaşma yapacaksak, bu büyük bir anlaşma olmalı," dedi. "Bu arada, sessiz kalma hakkına sahipsin. . ."

MORRIS, "Evet, evet, evet, ezbere biliyorum," dedi.

"Söylemek zorundayım," dedi Bob. "O yüzden kapa çeneni yoksa kafana vururum."

Kulüp müdürü binanın önündeki köşeden döndü, onu elinde bir iPhone olan ve onu başının üzerinde tutarak parlak bir ışıkla onlara bakan ve görünüşe göre tutuklamanın filmini çeken fedai izledi.

Lucas Bob'a, "Gülümse, videoya çekiliyoruz," dedi.

"Siktir et onları," dedi Bob. Korumaya: "O ışığı üzerime tutmaya devam edersen, o telefonu Telefonumu Bul'un bulamayacağı bir yere sokacağım."

Weeks, Bob'dan Lucas'a baktı ve, "Siz gerçekten FBI'dan değilsiniz, değil mi?" dedi.

HAFTALARI kulüp müdürüyle konuşarak geçirdiler, MORRIS'i elleri arkadan kelepçeli olarak cipin arkasına bindirdiler ve Bob'u da yanına oturttular.

onu. Morris hiç sormadan şöyle dedi: "Beni bırakırsan ve bu saçma uyuşturucu meselesini unutursak sana her şey hakkında bildiğim her şeyi anlatırım. Bu gece yapacak işlerim var."

"Bildiğin her şey mi? Senin gibi zeki bir adam için bu yıllar sürebilir, ama bizde öyle bir şey yok," dedi Bob. Lucas'ın omzunun üzerinden, "Onu şimdi federal hapishaneye götürüp sonra McDonald's'a mı gitmek istiyorsun, yoksa önce McDonald's'a mı?" dedi.

"McDonald's'ın nerede olduğunu biliyoruz ve ben açım," dedi Lucas.

"Bir Whopper alabilirim," dedi Bob.

"Nerelisiniz lan siz? Arkansas'tan falan mısınız?" Morris sordu.

"Whopper Burger King'dir.

McDonald's Quarter Pounder'dır."

Bob, "Oklahoma demediğin için şanslısın, kazara böbreklerine yumruk atabilirdim," dedi. Ve Lucas'a: "Hadi McDonald's'a gidelim. Belki Axel bize kendisinden daha ilginç bir şeyler anlatabilir."

McDonald's'ta fazla müşteri yoktu ve üç tane peynirli Quarter Pounder, herkes için büyük boy patates kızartması, iki shake ve bir diyet kola aldılar. Bob, Morris'in kelepçelerini çıkardı ve "Üzerime tırmanıp kaçmaya çalışma. Ayağındaki o botla hiçbir yere gidemezsin ve bu beni kızdırır ve seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

"Bu şiddet olayı da neyin nesi? İnsanların kafasına vurmak mı? Taşaklarını mı tekmeliyorsun? Böbreklerine yumruk atmak? Tanrım, hiç Xanax diye bir şey duydun mu?"

Lucas: "Yani kaçmayacak mısın?"

Morris, "Kaçmıyorum, anlaşıyor, yapıyorum," dedi. "Ne istiyorsun?"

Onu en arkadaki kabine sıkıştırmışlardı, Bob onun yanında dışarıda oturuyordu, Lucas da karşısında ve Lucas, "The Başkan - aşağı inmeden önce kendisiyle konuştuk - 'Şu lanet olası Axel Morris'i sokaklardan çekin ...' dedi. '"

"Biliyor musun, hiç komik değilsin. Bu hiç komik değil," diye öfkeleni Morris.

"... ve o Sahil Güvenlik görevlilerini kimin öldürdüğünü bulun. Mazeret duymak istemiyorum."

Morris, "Başkanınıza benim pembe kırmızı rektumumu öpmesini söyleyebilirsiniz," dedi. "Bana ne istediğini söyle. Dediğim gibi, bu gece yapacak işlerim var." Quarter Pounder'ına baktı. "Şu ketçaplardan bir tane daha var mı?"

Bob bir ketçap paketini masanın diğer tarafına itti ve Lucas, "Eğer bu silahlı saldırılarla ilgili elinizde kullanabileceğimiz bir şey varsa seni o sandviçle burada bırakacağız. Eğer yapmazsan, seni hapse atarız, böylece başkan bize çok kızmaz."

Morris sandviçiyle oynamayı bırakıp önce Bob'a, sonra Lucas'a baktı ve, "Yardımcı olabilirim. Eğer biri seninle konuştuğumu duyarsa . . ."

"Kimse bizden bir şey duymayacak," dedi Lucas. "Bu işe kimin karıştığını biliyor musun?"

"Hayır. İsim falan bilmiyorum." Morris Quarter Pounder'ın kapağını açtı ve ketçap paketini et köftesinin üzerine sıktı. "Ama . . . *Bazı* şeyler biliyorum."

"Anlat bize," dedi Lucas.

Morris, ot, kokain, eroin ve metamfetaminin yerel dağıtım için Yucatan'dan geldiğini, teknelerin Meksika Körfezi'ni geçerek Florida'nın Körfez Kıyısı'na veya Keys'e indiğini söyledi. "Bu iş uzun zamandır yapılıyor ve sorunsuz ilerliyor, DEA'nın canı cehenneme," Morris şöyle dedi. "Bu işteki büyük adamları şahsen tanımıyorum ya da televizyonda gördüklerim dışında haklarında hiçbir şey bilmiyorum. Hepsi Meksikalı, Körfez'in iki yakasında da. Naples ya da Fort Myers'talar. Ben beş adım gerideyim ama mallarım oradan geliyor. -Meksika."

Yine de Güney Florida'da faaliyet gösteren ve yerel dağıtım yapmayan ikinci bir grup olduğunu duymuştu. "Tek bildiğim bu söylentiler. Söylentiye göre malları Venezuela ya da Kolombiya'dan getiriyorlar ama burada satmıyorlar. Yerel halkla savaşmak istemiyorlar. New York ve New Jersey'e taşıyorlar. Söylentiye göre bunlar mafya ve birbirlerine bulaşmamak için Meksikalılarla anlaşma yapmışlar. Belki Meksikalılar da biberli göbeklilerden biraz alıyordur."

"Ah, Tanrım," dedi Bob gözlerini devirerek. "Mafya."

"Hâlâ var sayılır," dedi Lucas.

"Ben de öyle duydum," dedi Morris.

"Burada neredeler? Mafyalar mı?"

"Onlar herhangi bir yer değil. Yani, herkes gibi onların da apartman daireleri var," dedi Morris. Quarter Pounder'ın kenarına baktı, sonra bir ısırık aldı.

"Yani aslında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Lucas. "Mafya bu, apartman dairelerinde yaşıyorlar." Lucas Bob'a baktı. "Kelepçeleri çıkarma."

"Bekle, bekle, bekle," dedi Morris. "Miami Sahili'nde birlikte takıldıklarını duydum. Angelus adında bir otel var, tam sahilde. Güzel bir yer. Oraya gitmiştim. Yüzme havuzunun etrafında göğüslerini gösteren süper modeller. Yaklaşık yüz tane Porsche'ler dışarıda park halinde. Mekanın müdürü sözde bağlantılı, bu yüzden mafya mensupları hoş karşılanıyor."

"Angelus."

Morris, "Bunu benden duyduğunu kimseye söyleyemezsin," dedi. "Tedarikçileriniz bu insanların kim olduğunu biliyor mu?"

Lucas sordu.

"Özellikle mi? Eğer böyle bir anlaşmaları varsa . . . Yani, her türlü mafya grubu var."

Morris pencereden dışarı baktı, sanki pencereden atlamayı düşünüyordu. "Hadi ama dostum, canımı yakacaksın."

"Axel ... bu kadar ileri gittin," dedi Bob.

Morris masanın üzerinde öne doğru eğildi. "O mafya bozuntularının üzerine işeme riskini almaya hazırım, çünkü kim olduğumu bilmiyorlar. ya da nerede olduğumu. Ama buradaki adamlarım. . . biliyorlar ve beni o lanet Weeks'le aldığını da bilecekler. Bana bir hapishanede yaşamakla onlar arasında bir seçim yaparsam, en azından hapishanede yaşarım. Size adamlarımdan birinin adını verirsem ve benden geldiğini bilirlerse beni öldürürler. Herhangi bir mafya üyesi kadar acımasızlar. Hatta daha da acımasızlar."

Lucas, "Weeks bize vereceğin ismi biliyor mu?" diye sordu.

Morris gözlerini kısarak düşündü ve sonra, "Muhtemelen adını duymuşsunuzdur. Bazı narkotikler onu tanıyor. Ya da duymuşlardır."

"O zaman suç narkotikçilere atarız. Suçu Weeks'in üzerine atarız," dedi Bob. "Hatta adamını arayıp onu uyarabilirsin. Ona mafyaların isimlerini istediğimizi ve senin de bilmediğini söylediğini söyle. ve seni serbest bıraktık, ama Weeks bizi buraya getirebilir. Ona Weeks'in bize bir liste verdiğini ve onun da listede olduğunu söyle. Çünkü üzerindeki isimleri bilip bilmediğinizi sorduk."

Biraz zaman aldı ama sonunda Morris pes etti: "Magnus Elliot adında bir adam var, 27. Cadde'de oturuyor. Evrakları var,

Raiford'daki sekiz yıldan sonra beş yıl şartlı tahliye. Üç yaşında olmalı ya da

Dört yıldır dışarıda, yani tam olarak nerede yaşadığını bilen bir şartlı tahliye memuru var. Ben tepeden beş basamak aşağıdaysam, o iki basamak aşağıdadır. Goombah'larla bir anlaşma varsa, bazı isimleri tam olarak biliyor olabilir."

Lucas başını salladı. "Pekâlâ. Bu iki şey demek. Angelus Otel, ki bu pek bir şey değil; ve Magnus Elliot, ki bu da henüz bir şey değil. Üçüncü bir şeye ihtiyacımız var, daha büyük bir şeye, yoksa kelepçeler geri takılır."

Morris içini çekti ve ağzına bir patates kızartması tıktırıp kopardı. "Söylentiye göre bu adamlar, her kimlerse, kıyı açıklarında suya bir ton eroin atmışlar ve neredeyse hiçbirini vurulma. Er ya da geç bunun için geri dönecekler. Belki orada birden fazla pislik olacak. Bu aksiyondan pay almak isteyen bir sürü cahil dalgıç adamımız var. Onların da silahları var. Her şey serbest olabilir. Mafya, dalgıç adamlar, belki birkaç Meksikalı, Sahil Güvenlik ... ve sen."

Lucas, "Bir ton dediğinizde çok şey kastediyorsunuz," dedi.

Morris Lucas'a bir patates kızartması daha gösterdi. "Hayır. Söylenti çok değil, *bir ton*. Anlarsın ya? İki bin pound gibi. Metrik sistem kullanmaları dışında, yani bir ton aslında iki bin pounddan fazla. Güya borulara mühürlenmiş, bir yük gemisinden atılmış. Söylentiler böyle."

Lucas kafasından bazı rakamlar geçirdi: "Otuz milyon, toptan."

"Toptan satış yapmıyorum," dedi Morris. "Eğer biri bana getirirse otuz milyon dolardan çok daha fazla olabilir. Elbette ben o kadarını taşıyamam ama birileri taşıyabilir. Büyük bir organizasyona ihtiyacınız var."

"Tamam, bu dedikodu saçmalığını dinlemeyeceğim, gerçek bir şeyler bilmem gerek," dedi Lucas. "Elinde bir şey var mı? Ya da . . . ?"

Morris dedi ki, "Tamam, bir şey daha var. Söylenti değil. Coconut Grove'da yaşayan yaşlı bir adam var." Lucas'tan Bob'a baktı ve ekledi, "Orası Miami'de."

"Tamam."

Morris, "Eskiden Bahamalar'dan ot getiren büyük bir kaçakçıydı," dedi. "Yakalandı, bir şekilde kurtuldu ve emekli oldu. Onunla

karşılaştım, bilmiyorum, en son

Miami Beach'te bir otel. Burada hala büyük bir olay olan silahlı saldırı hakkında konuşmaya başladık. Ve bana dalgıcın bir kadın olduğunu söyledi."

Bob: "Bir kadın mı? Bu da bir şeydir. Bu adamın adı ne?" "John."

Lucas ve Bob birbirlerine baktılar ve Lucas, "*John*? Elindeki bu mu?"

Morris omuz silkti. "Onu o kadar iyi tanımıyorum ama yakalandığı dönemde gazetelerin Mavi Tuna Çetesi olarak adlandırdığı grubun bir parçası olduğunu biliyorum. Beş ya da altı kişilerdi ve John adında tek kişi oydu. Onu araştırabilirsin."

Lucas başını salladı ve "Artık en iyi arkadaş olduğumuza göre bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır." Morris, "Ama Weeks'le konuşurken şanslıydın. Bildiğim kadarıyla heteroseksüel. Bu işlere bulaşmış bir sürü sahtekâr polis var. Magnus'u sormaya gidersen, geldiğini anlar. Ben olsam proboya bile sormazdım. Yerinde olsam, onun haberi olmadan internetten dosyalarına bakmaya çalışırdım."

Lucas, "Burada işlerin gerçekten o kadar sallantıda olduğunu mu düşünüyorsun? Polis açısından?"

"Bak. Bir polis Magnus'u yakalıyor ve diyor ki, 'Sana bir milyon vereceğim. gitmek için dolarlar. Nakit olarak. Bir saat içinde.' Burada ortalama bir polisin maaşı vergilerden önce 70 bin dolar civarında. Yani. . ."

"Pekâlâ," dedi Lucas.

"Sizinle konuşmanın bir zevk olduğunu söyleyemem," dedi Bob, "Weeks bize eroin ve meth sattığınızı söyledi. Bu doğru mu?"

"Hayatımı kazanmak zorundayım. İnsanlara bu malı kullanmalarını tavsiye etmiyorum. Ben bir satış elemanıym, bir aracıyım," dedi Morris. "Öyle ya da böyle alacaklar."

Bob: "Eroin ve meth. Sen gerçekten aşağılık bir pisliksin Axel."

Morris, "Hey, artık çok iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi. Sevimli gülümsemesini Bob'a da gösterdi ve bir patates kızartması daha yedi. "Beni Bandit'in yerine bırakacak mısınız? Uber kullanmıyorum.

Ne? Hadi ama, bu konuda küçük federal sürtükler gibi davranmayın."

BÖLÜM

ALTI

Ertesi sabah HOTEL'de, Lucas ve Bob koridordan konferans salonuna doğru yürüyorlardı, elinde bezle yer cilalayan bir kadının yanından geçiyorlardı. Birkaç dakika erken gelmişlerdi ve Weaver elinde bir evrak çantasıyla asansörden tek başına çıktı. Bob ona seslendi ve birbirlerine yetiştiklerinde, "Ödülü alıyor musun?" diye sordu.

Weaver başını salladı: "Evet. Washington'daki tüm olasılıkları hesapladılar ve kaybedemeyeceklerini anladılar. Eğer hiçbir şey alamazsak, hiçbir şey ödemeyecekler. Eğer elli bin dolar ödemek zorunda kalırlarsa, bunu göstermek için bir kova eroinimiz ve muhtemelen daha da fazla kovamız olacak. Halkla ilişkilerde kendini amorti eder."

Bob gözlerini devirerek, "Bu önemli," dedi.

Weaver, "Belki sizin için değil ama benim için öyle," dedi. "Eğer bir şey alamazsam boynuma 'Boku yedik' tabelası asacağım. Bir on yıl kadar daha emekli olmamayı tercih ederim." Onları kontrol etti - kot pantolon, örgü gömlek ve spor mont giyiyorlardı - ve "Hawaii gömlekleri ve şortlarına ne oldu?" diye sordu.

Bob omuz silkti. "Gece boyunca üşüdük. Biraz sokakta kalacağız."

Lucas: "Bir soruyla kendimi utandırmama izin verin. Bu görev gücündeki adamlardan emin misin? Herhangi bir sızıntı olmayacak mı?"

Weaver doğrudan cevap vermedi. Onun yerine, "Dün gece bir şey aldın mı?" diye sordu.

"Birkaç şey var," dedi Lucas. "Eğer birisi herhangi bir nedenle bilgi sızdırırsa ... hatta bürokratik bir nedenle, örneğin Federal Polis Teşkilatına üstünlük sağlamaya çalışmak gibi, bir trajedi yaşayabiliriz. Burada söz konusu olan Üç Sahil Güvenlik askerini soğukkanlılıkla vuran insanlar. Bir adam

Konuştığımız tüm Miami narkotik camiasının bir elek gibi sızıntı yaptığını söyledi."

Weaver, "Başlamadan önce birkaç şey söyleyeceğim," dedi. "Bu insanlara çok güveniyorum ama yine de birkaç şey söyleyeceğim."

Koridorda ilerledi ve odaya girdiğinde

Lucas, Bob'un koluna girerek mırıldandı: "Magnus Elliot diye birini hiç duymadık. Ya da John."

Bob başını salladı: "Anladım."

Tüm ajanlar ve Sahil Güvenlik polisi, bir gün önce kaybolan Lauderdale polisinin de katılımıyla konferans salonuna yerleştikten SONRA Weaver etrafına bakındı ve "Buradaki polisler etrafta dolaşıp insanlarla konuşuyorlar. Birazdan onları da dinleyeceğiz ama herkesi uyarmak istiyorum: Bu odada konuşulanlar hakkında konuşan olursa ve ben bunu öğrenirsem, sizi FBI'dan atarım, kolluk kuvvetleri mesleğinden atarım ve eğer yapabilirsem hapse atarım. Eşler, kız arkadaşlar, ölmüş amcalar dahil kimseyle konuşmanı istemiyorum. Hiçbir şey dışarı çıkmayacak. Anlaşıldı mı?"

Herkes başını salladı, odada bir ayak sürüme ve sinirli bakışmalar oldu, sonra Weaver, "Güzel," dedi ve kıdemli ajanlardan birine dönerek, "Dalgıçla ilgili elimizde ne var?" diye sordu.

Görev gücü, üç ilçeli Güney Florida bölgesinde yirmi bir kadın profesyonel ve yarı profesyonel dalgıçla temasa geçmiştir. On altı tanesi Vuruldukları gün için yüzeysel olarak ikna edici mazeretler sunmuşlardı ve bunların hâlâ kontrol edilmesi gerekiyordu, ancak hiçbiri aranan dalgıç için gerçekten iyi görünmüyordu. Barney Hall'un tarifi göz önüne alındığında, birçoğu çok ağırdı ve buna sağlam mazeret sunamayan beş kişiden üçü de dahildi.

Baş ajan, "Çok fazla kıvrak kadın dalgıç görmüyoruz," dedi.

Lauderdale polisi "YouTube'da gördüğün şey bu değil" dedi.

"YouTube'da kadın dalgıçları izleyerek çok mu vakit geçiriyorsun?" Sahildeki kadın Taylor'a sordu.

Polis sırtarak, "Bazen yapıyorum," diye itiraf etti.

"YouTube dalgıçları bambaşka bir gerçeklik," dedi bir başka menajer. "Her neyse, YouTube'daki dalgıçlarla ilgili beklentilerimiz pek iyi değil.

kontrol ettiklerimiz. İçlerinden biri bize bildiğimizi tahmin ettiğim bir şey söyledi, ki bunun hiç yardımcı olduğundan emin değilim - uyuşturucunun olduğu yerdeki su yüz ile iki yüz elli fit derinliğinde. Sıfırdan başlayarak iki hafta içinde yüz otuz metreye kadar dalmak için eğitim alabilirsiniz. Bundan daha derine inmek, özellikle de acemi dalgıçlar için riskli olabilir ama sözünü ettiğimiz para için ..."

"Daha derine inmek için antrenman yapmak ne kadar sürer?" Lucas sordu. "Yüz elli ya da iki yüz metreye inmek?"

"Pek çok yer sorumluluk nedeniyle bunu yapmaz. Yapacağınız şey biraz deneyim kazanmaktır. Rutin olan yüz otuz seviyesine inmek için eğitim alın, nitrojen narkozu hakkında bir şeyler öğrenin ve dekompresyon sorunlarınızı nasıl yöneteceğinizi öğrenin, sonra daha derine dalmaya başlayın. Teknik kurslar alın. Dalış bilgisayarınızı, ışıklarınızı ve sahip olduğunuz her türlü yön bulucuyu gerçekten kullanmayı öğrenin."

"Dalgıç mısın?" Bob sordu. "Evet."

"Dekompresyon sorunu nedir?"

Temsilci, derin tüplü dalışlarda olduğu gibi yüksek basınç altında havadaki nitrojenin kan dolaşımına karıştığını açıkladı. Dalgıç yüzeye çıktığında, nitrojen eklemlere ve iç organlara yerleşen kabarcıklar olarak kan dolaşımından çıkabilir ve ağrılı, bazen sakat bırakıcı ve bazen de ölümcül etkilere neden olabilir.

"Buna viraj deniyor," dedi dalış ajanı. "Vurgun yemek istemezsiniz. Yüzeye geri dönerken, hala basınç altındayken durup nitrojenin akciğerler yoluyla vücudunuzdan çıkmasına izin vererek bunları önlersiniz ... onu gaz olarak dışarı verirsiniz."

"Virajları duymuştum," dedi Bob. "Kendime not: onlara yakalanma."

Lucas ona sordu, "Ne kadar derine dalarsın? Teknedeki dalgıç gibi havada mı?"

Ajan, "Yüz elli fit beni çok fazla rahatsız etmez ama iki yüz fit sorun olur. Acil bir durum olmadıkça iki yüz metreye çıkmam ve uzun süre kalmayacağıma da eminim. Eroin kutusu falan da toplamazdım."

Başka bir ajan, "Belki . . . Trimix?" Lucas ve Bob'a baktı ve ekledi, "Ben de bir dalgıcım."

"Trimix nedir?" Bob sordu.

"Daha derine inmenize yardımcı olacak bir gaz karışımı ... ama bunu kontrol ettik," dedi ilk dalış ajanı. "Teknedeki tüplü tanklardaki gaz düz havaydı."

Tüm sertifikaları olan ajan dedi ki, "Rıhtımda adamı vuran Sahil Güvenlik görevlisi. Mako'dan altı teneke boşaltıldığını söylememiş miydi?"

Lucas, "Evet, altı, ama bundan tam olarak emin değil," dedi.

"Dalgıç altı kutu getirdiyse, bunun yüz otuz kilo uyuşturucu olduğunu düşünüyoruz, artı kutuların ağırlığı - belki de toplamda yüz elli kilo. Muhtemelen en azından

Üç küçük asansör çantası ya da iki büyük çanta, yani muhtemelen bir süre aşağıda kalmış, tenekeleri bulmuş, yüklemiş, çantaları idare etmiş ve sonra tekrar yüzeye çıkmış. İki yüz fit aşağıda olduğundan şüpheliyim. Yüzeyin yarısına kadar sarkıp aynı anda hem o çantaları hem de kargo çantalarını idare etmeye çalışırken çok fazla dekompresyon zamanı geçirmiş olmalı. Bahse girerim yüz otuz metreden fazla inmemiştir."

"Bunların hepsi harika ama konuyla ilgisi var mı?" Weaver sordu.

Dalış ajanı, "Nereye bakmanıza gerek olmadığını gösteriyor," dedi. "Eğer gerçekten bakacaksak."

"Tamam." Weaver evrak çantasını karıştırdı ve bir yığın kâğıt çıkardı. "Şimdi, hepiniz ödül programımızı biliyorsunuz. Ödül afişlerini dalış mağazalarına, tekne ve balıkçı dükkanlarına götürmek üzere gönüllüler istiyorum."

Kâğıt yığınının okşadı ve "Eğer gönüllü bulamazsam, randevu alacağım. Dışarısı biraz serin olsa da dileyen gönüllüler şort ve tişört giyebilir. Eğer

"Bunu yapmak istiyorsan, ayrıldığımızda beni gör."

LUCAS yerel narkotikçilerle buluşmasını, Foot-Long'un tutuklanmasını, Axel Morris'in tutuklanmasının başarısızlıkla sonuçlanmasını ve diğer satıcılarla yaptığı sohbetleri anlattı. Morris'in vazgeçtiği isim olan Magnus Elliot'ı atladı. Morris'in Mafya'nın işin içinde olduğuna inandığından ve Angelus Otel'de kalıyor olabileceklerinden bahsetti, bu da bazı kaşları ve hatta coşku seviyesini yükseltti.

"Bu da bir şey olabilir," dedi Weaver. "Mafya uzmanlarımızdan birini otele bağlayabiliriz, bakalım kim gelecek."

"Geceliği dört yüz dolar," dedi Bob. "Araştırdım." Weaver yüzünü buruşturdu ama "Bütçemizden çıkmayacak. Washington bunun bedelini ödemek zorunda kalacak. Birkaç yeri arayacağım." Lucas'a "Sırada ne var?" diye sordu.

"Weeks'ten daha fazla isim aldık ve onlarla çalışmayı planlıyoruz. Morris, Miami-Dade'deki polisleri zorlarsak haberin yayılacağını ve bazı hedeflerin ortadan kalkabileceğini söyledi. Teklif verdiğimiz duylulmasını istiyoruz ama hedeflerimizi de vurmak istiyoruz. Kimseye haber vermeden FBI'ın çevrimiçi dosyalarına bakmamız gerekiyor ... eğer bunu yapabilirsek."

Ajanlardan biri tartışmaya dahil oldu: "Weeks ve Morris'in sizi Meksika'dan uyuşturucu alan kişilere yönlendirdiğini söylemişsiniz. Meksika'daki adamları vurmaya devam etmek bizi nereye götürecekt? Uyuşturucu gerçekten Kolombiya'dan mı geliyor ve New York'a mı yoksa New Jersey'e mi gidiyor?" "Bilmiyorum," dedi Lucas. "Ama elimizde olan bu. Morris

Meksika tarafındaki üst düzey adamların, mafya mensuplarının işlerine karışmamak için onlarla bir anlaşma yapmış olabileceklerini düşündü. Burada bir eylem. Hatta ortalığı sakinleştirmek için onlara biraz kira parası bile verebiliriz. Mafyadan sağlam bir isim bulabilirsek, onu sıkıştırma işini size bırakabiliriz. Burada temel olarak yapmaya çalıştığımız şey ortalığı karıştırmak. Bazı insanları endişelendirmek."

Ajan şüpheli bir "Huh," diyerek arkasına yaslandı ve Weaver ona bir parmak salladı: "Bizim yaptığımızdan daha fazla."

"Şu dalgıçla ilgili bir ipucu bulabilirseniz ..." Bob dedi ki. "Dalgıç bizi herkese götürebilir."

GÖRÜŞMEDEN SONRA Weaver, Lucas'a FBI dosyalarına ne zaman bakmak istediklerini sordu.

"Elimizden geldiğince çabuk. İnternete girip bazı isimlere bakabilirsek," diye önerdi Lucas. "Bu çok yardımcı olur."

Weaver, "Sizi Tanrı'nın kendi VPN ağına bağlayacağım," dedi. "Rutin dosyalarımızda varsa, görebilirsiniz - buna yerel polis departmanlarından gelen çoğu rutin rapor da dahildir."

"Rutin olmayan ne var ki?" Bob sordu.

"Bilirsiniz... casusluk işleri. Terörizmle ilgili şeyler. İstedikleriniz, sabıka kayıtları, şartlı tahliye raporları, bu tür şeyler, hepsi rutin şeyler."
"İhtiyacımız olan şey bu," dedi Lucas. "Ne zaman girebiliriz?"
Weaver saatine baktı: "Belki beş dakika?"

WEAVER onları FBI veri tabanına bağladı ve birkaç dakikalık talimattan sonra kayıtlar üzerinde çalışmalarını için yalnız bıraktı. Weeks onlara Morris'e ek olarak yarım düzine olası hedef vermişti ve hepsini kontrol ettiler, sabıka fotoğraflarına, şiddet geçmişlerine baktılar ve ilgili konum bilgilerini not aldılar. Sonunda Magnus Elliot'ın dosyasını çıkardılar. Lucas, Morris'in ondan bahsetme şeklinden dolayı siyah ya da Hispanik olduğunu düşünmüştü. Elliot İsveç'ten gemiyle yeni gelmiş gibi görünüyordu.

"Seçmek zor olmayacak," dedi Lucas. "Eski zamanlardaki saç gruplarından birinin solistine benziyor."

"Twisted Sister," dedi Bob. "Kardeşimde hâlâ albümleri var."

Bunu yaptıktan sonra Mavi Tuna Çetesi'ni araştırdılar. FBI'da bu isimde bir şey yoktu ama *Miami Herald*'da vardı. Bir tanesi Sanıkların adı John Gentry. Miami'de Florida ehliyeti ve tekne ruhsatı olan bir John Gentry buldular. Adresi araştırdıklarında Miami'nin Coconut Grove semtinde olduğunu gördüler, yani Axel Morris doğru adrese gitmişti.

Herald ayrıca Gentry soruşturmasını yürüten Mac Campbell adlı bir DEA ajanından da birkaç kez söz ediyordu. FBI dosyalarında Campbell'a ait yeni bir cep telefonu numarası ve yakın zamanda devlet hizmetinden emekli olduğuna dair bir not yer alıyor.

Bob, "Coconut'a giderken onu arayabiliriz," dedi. "Belki şansımız yaver gider."

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" Lucas sordu.

"Elbette. Sabırsızlığın sınırında," dedi Bob. "Acelelerimiz var." Tüm isimleri, adresleri ve sabıka fotoğraflarını Bob'un iPad'ine yüklediler. Önce Gentry'nin peşine düşeceklerdi, çünkü görünüşe göre o özel bir şey biliyordu: dalgıcın kadın olduğunu. Magnus Elliot daha sonra devam edeceklerdi.

BÖLÜM

YEDİ

ÖNCEKİ GÜN sıcaktı ama serin bir hava dalgası gelmiş, hava sıcaklığı altmışların altına inmişti ve yerliler palto giyyordu. I-95'ten Miami'ye doğru giderken Bob Lucas'ın da görüşmeye katılablmesi için telefonu kamyonu taktı ve Blue Tunas soruşturmasını yürüten DEA ajanı Campbell'ın numarasını tuşladı.

Anlaşıldığı kadarıyla Campbell karavanının direksiyonundaydı ve Pennsylvania'dan güneye, kışı geçirmeyi planladığı Florida'nın batı kıyısına gidiyordu. Kendilerini tanıttılar ve ona Gentry hakkında ne hatırladığını sordular.

Campbell, karavanın motorunun homurtusu sesine sabit bir arka plan oluştururken, "Muhtemelen dosyaları alabilirsiniz, ama her şey bir delil karmaşasıydı," dedi. "Malı getirdiklerini biliyorduk ama onları suçüstü yakalayamıyorduk. Sonunda onları kovalamaktan yorulduk ve onlar için çalışan insanların ifadelerine dayanarak suçlanmalarını sağladık. Tekne boşaltıcılar, toptancılar, bunun gibi" dedi Campbell.

"Uçmadı mı?" Bob sordu.

"Hiç şansımız olmadı. Tanıkları oraya çıkarırdık ve savunma avukatları onları beşinci sınıftan bu yana işledikleri her bir suça sürüklerdi," diyor Campbell. "Jüriye sorarlardı, Onlardan herhangi birine nasıl güvenebilirsiniz? Hepsine neden sözde patronlarına karşı tanıklık ettikleri soruldu ve hepsi anlaşma yaptıklarını itiraf etti. Savunma buna rüşvet diyordu. Ayrıca, Blue Tunas hiçbir zaman ağır şeyler getirmedi, sadece marihuana. Yarısı Lanet olası jüri sabahın köründe kafayı bulmuş bir şekilde gelmişti; marihuanaya dayanarak mahkumiyet kararı vermeleri mümkün değildi. Doksanlı yıllarda olmaz."

"Böylece yürüdüler."

"Evet. ABD savcısına bu adamları yaşam tarzlarına göre soruşturmaları gerektiğini söyleyip durdum - hepsinin güzel evleri ve arabaları vardı. Çok gösterişli değil ama iyi. Sordum. para nereden geliyor? Gelir vergilerine bakalım dedim. Ben de öyle dedim. Herkesi sıktım. Bu esrar satıcıları için çok büyük bir baş belasıydı. Sahil malikanelerinde yaşayıp Mercedes-Benz kullanıyor olsalardı, belki. Ama öyle değillerdi. Coral Springs'de yaşıyorlardı ve Pontiac kullanıyorlardı."

Bob, "Coral Springs'in nerede olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Everglades'in çok dışında," dedi Campbell. "Güzel ama kumsal değil."

"Belki de o kadar çok kazanmıyorlardı," diye önerdi Lucas. "Oh, kazanıyorlardı," dedi Campbell. "Zekiydiler. Ben de Kaçakçılığa başlamadan önce beş yıl boyunca bu işi yapacaklarına ve sonra bırakacaklarına dair anlaştıklarını söylediler. Parayı bir yere koymuşlar.

İngiliz Virgin Adaları'ndaki şirketler ve BVI bu konuda size ne söyleyecek biliyor musunuz? Tek bir lanet şey bile yok. Onların savunması

avukatlar Mavi Orkinos davalarını karşılıksız aldıklarını iddia ettiler. Küçük şeytani yasal kalplerinin iyiliğinden dolayı. Saçmalık. Onlara el altından nakit ödeme yapıldı."

"Dopingciler için oldukça akıllıca," dedi Lucas.

"O zamanlar geldikleri kadar akıllılardı. Dediğim gibi, gösterişli değillerdi, başlarını öne eğmişlerdi, Adalar'da çok zaman geçiriyorlardı, etrafta dolaşıyorlardı, bu yüzden onlara gerçekten erişemiyorduk. Onlara saldırdığımızda dört yıldır faaliyet gösteriyorlardı ve bu dört yıl içinde sekiz ila on iki yükten fazlasını getirmediyelerine bahse girerim ... sadece dört ila altı ayda bir. Yine de çok iyi maldı. Yüksek kalite Kolombiya malı. Ve taşındıklarında, çok fazla getirdiler. Her seferinde beş ton. Daha fazla."

"Bu çılgınlık," dedi Bob. "Bir seferde beş ton mu?"

Campbell, "Kamyonetlerin içinde taşınıyordu," dedi. "En azından biz öyle duyduk. Ne zaman bir yük getirselers, masraflardan sonra beş ila yedi milyon arasında para kazanıyorlardı. Doksanlı yıllarda bu ciddi bir paraydı."

Lucas, "Belki elli ila yetmiş milyon arası bir para," dedi. "Ve bunu açık denizde sakladılar."

"Aynen öyle. Bugüne kadar onunla yaşadım. Grupta beş müdür vardı, o zaman belki ... masraflardan sonra her biri on milyon? On iki milyon.

Milyon mu? Adamlardan biri avukat, diğeri de muhasebeciydi. Gentry uyuşturucu işine girmeden önce bir inşaat şirketi işletiyordu. Davadan birkaç yıl sonra onu bir kez araştırdım, yine evler inşa ediyordu. Sanırım harcadığı paranın üstünü örtmeye yetecek kadar."

Coconut Grove'a yolculuk bir saatin çoğunu aldı. Gentry, Gifford Lane'de iki katlı, sarı boyalı, kırmızı kiremitli çatısı olan uzun bir evde yaşıyordu. Evin bitişik bir garajı, garaj yolunun karşısında beş ayak yüksekliğinde çelik çubuklu bir kapısı ve ön kapıya giden kaldırımın karşısında da yine çelik çubuklu bir kapısı vardı. Küçük bahçede palmiye ağaçları vardı ve bunlardan biri hindistan cevizleriyle doluydu.

Sokağa park ettiler ve eve doğru yürüdüler. Bob eve baktı ve "Buranın sahibi olsaydım, Marshals Service'e kışımı öpmesini ve emeklilik çeklerini Coconut Grove'a göndermesini söyledim" dedi.

Kaldırım kapısının kilidi açılmıştı. Geçip ön verandaya çıktılar ve kapı ziline bastılar. Bir köpek havladı -sesine bakılırsa küçük bir köpekti- ve bir dakika sonra Gentry kapıyı çekip açtı ve kaşlarını çatarak onlara baktı. "Polisler mi? Ben ne yaptım ki?"

Lucas, "Bildiğimiz kadarıyla bir şey yok. Mac Campbell 'Merhaba' dememi istedi."

Gentry güldü ve şöyle dedi: "Yeterince zaman geçtikten sonra bir gün onunla konuşmak, belki ona bir bira ısmarlamak isterim. Belki de çoktan geçmiştir. Her neyse, ne istiyorsun?"

Gentry altmışlı yaşlarının ortasında, beyaz bir şort ve soluk mavi bir golf gömleği giyen, sağlam yapılı, kel bir adamdı. Beyaz fırça bıyığı, sol gözünün altında kısa pembe bir yara izi ve yarık bir çenesi vardı. Yüzünde gülümseme çizgileri vardı ve Lucas'a çok gülecekmiş gibi görünüyordu.

"Birkaç dakika konuşmamız gerek," dedi Lucas. "Seni tutuklamak için burada değiliz, elimizde arama emri falan yok. İstersen burada konuşabiliriz ama içerisi daha dostça olur."

Gentry tereddüt etti, sonra dedi ki, "Her neyse. İçeri gelin. İlk adıma dikkat edin, bir çatlak var . . ."

Gentry onları evin içinden geçirdi, yanık turuncu tüylü bir halının üzerinden Florida odası dediği yere götürdü, dar bir çim şeridinin üzerinden arkalarındaki sokaktaki evin neredeyse aynısı olan Florida odasına bakan perdeli bir sundurma. Diz hizasında bir Buzdolabı tezgahın altına yerleştirilmişti ve Gentry, "Bira, diyet kola, limonata?" diye sordu.

Lucas cana yakınlığını koruyarak diyet kola, Bob da limonata aldı. Gentry kendisi için bir bira açtı ve herkes oturduğunda tekrar sordu: "Ne yaptım ben?"

"Buralarda bir yerde bir eş var mı? Kız arkadaşı?" Bob sordu. "Karım.

Dinner Key'de -bir marina- bir çiftle birlikte. arkadaşların."

Lucas, "Yaptığın şey, birkaç ay önce Miami Beach'teki Baily Hotel'e uğrayıp bira içmekti. Bir uyuşturucu satıcısıyla biraz konuşmuşsun."

Gentry elini kaldırdı. "Bir biranın yasadışı bir tarafı yok," dedi. "Uyuşturucu satmıyorum, hiçbir şekilde, hiçbir biçimde. Bu işlerden çok uzağım. Eski kötü günler."

Lucas, "Tamam ama bu adam seni tanıyordu ve Lauderdale'deki Sahil Güvenlik çatışması hakkında konuşmaya başladınız. Ona teknedeki dalgıcın bir kadın olduğunu söylemişsin. Bunu nereden duyduğunu bilmek istiyoruz."

Gentry, ayak parmaklarıyla salladıkça gıcırdayan eski moda bir planörün üzerinde oturuyordu. Bir mindere yaslanıp gözlerini kapattı ve bir süre sonra, "Şu lanet Morris," dedi.

"Kim?" Lucas sordu. Kendi kulağına pek de inandırıcı gelmiyordu.

Gentry gözlerini açarak, "Kim olduğunu biliyorsun," dedi. "Kabul etmeni beklemiyorum ama o vurulma olayı hakkında konuştuğum tek kişi Morris'ti. Baily'de bu konuda başka kimseyle konuşmadım."

"Morris'in ilk adı ne?" Bob cebinden bir not defteri çıkararak sordu.

Gentry başını salladı. "Ne yaptın, kışını bir çatlağa mı soktun? Sıkma mı?"

"Morris diye birini tanımıyoruz ama tanımak isteriz," diye yalan söyledi Lucas. "Asıl mesele bu değil. Mesele şu ki, kadın bir dalgıç olduğunu nereden duydunuz? Nereden geldi?"

Lucas ve Bob beklerken Gentry arkasına yaslanıp gözlerini tekrar kapattı. Sonra, "Doksanlı yıllarda DEA tarafından yakalanmadan önce - tamamen masumduk bu arada..." dedi.

"Tabii ki öyleydin," dedi Bob.

". . . İki şey yaptım. Özel evler inşa ettim ve tekne işlettim. Ev inşa etmeyi seviyordum ama bilirsiniz, evler özeldi ve eşlerim bana kıldan gömlek gibi yapıştırdı. Sızlanıp dururlardı, hiç bitmezdi. Gerçekten sevdiğim şey teknelerdi. O toplulukta bir sürü arkadaşım vardı. Hâlâ da var. Spor balıkçıları, dalgıçlar, suda yaşayan insanlar. Florida Deniz Devriyesi'nin olduğu zamanlarda birkaç Sahil Güvenlik ve Deniz Devriyesi görevlisi bile vardı."

Bob: "Bunu anlıyoruz; dosyanızı okuduk."

"Hâlâ bir teknem var, küçük bir orta konsol balıkçı teknesi," dedi Gentry. "Üzerinde kafa yok. Bazen eşimle birlikte Intracoastal'da gezintiye çıkıyoruz. Evlere bakmayı seviyor. Vero Beach'in kuzeyine kadar gitmişliğimiz var, ki buradan çok uzakta. Tekne yatacak kadar büyük değil; motellerde kalıyoruz."

"Her neyse, Roger Quinn adında yaşlı, deli bir herif var, hippinin teki. Kendisi de birkaç yük taşımış olabilir. Intracoastal'a götürdüğü bir duba teknesi var. Satıyor ızgarada hamburger ve arkada bir Porta Potty var. Kızlar işeyebilir. İşemek için iki dolar alıyor, muhtemelen yazın günde yüz dolar kazanıyor. Teknenin adı *Big Mac's Girdin ve çıktı*n. Bu bir tür kelime oyunu." Lucas

kaşlarını çattı. "Kelime oyunu ne?"

"Kadınların işemeye gittiği yer. Girip çıkıyorsun. İdrar ve dışkı." Onlara baktı. "İdrar. Porta Potty yüzünden."

Lucas ve Bob aynı anda anladılar ve ikisi de "Ah," dedi.

"Roger'ı çok eskiden beri tanırım," diye devam etti Gentry. "Karım bir gün Lauderdale'e gitmek istedi, sıcak bir gündü, su pürüzsüzdü, New River'da koşmak ve evlere bakmak istiyordu. Oraya vardığımızda Bu yüzden bir adamın teknesinde durduk ve Roger'la konuşmaya başladık. Bu Mako'nun yanmasından bir ay kadar sonraydı. İşçi Bayramı, orada."

"Roger o Mako'yu gördüğünü söyledi. Bir gün geldi ve çocuklar hamburger ve patates kızartması aldı. Dalışa gittiklerini, teknede siyah bir hatun olduğunu ve dalgıcın o olduğunu söyledi. Dedi ki aksanlarından New Yorklu olduklarını anladılar."

Sahil Güvenlik görevlilerini vurduklarına inanabilirdi çünkü ... o tür bir New Yorkluydular."

"Siyah bir piliç mi? Dalgıç mı?"

"Evet."

"Kimse kimseye söylemedi mi?" Lucas sordu.

Gentry omuz silkti: "Her yerde polisler vardı, her türden polis vardı, DEA'dan gelen o pislikler de dahil. Elimi kaldıracak değildim, geçmişimle değil. Hele ki uyuşturucu yüzünden vurulan polisler söz konusuysa. Ayrıca Roger, Güney Florida'nın geri kalanının toplamından daha fazla ot içiyor ki bu da çok fazla ot demek. Kim? gerçekten ne gördüğünü biliyor mu? Ve o bir palavracı. Suyla ilgili her şeyi biliyor ama bunların yaklaşık üçte biri yalan ve saçmalık."

Tereddüt etti, sonra ekledi, "Duvardan duvara polisler varken, bu kadarını keşfetmiş olacaklarını düşünürdünüz, değil mi? Siyah kız? New York'lu adamlar? Roger tam oradaydı, her gün, bütün gün, vurulma olayının olduğu yerden bir milden fazla uzakta değildi. Birinin onunla konuşmuş olması gerekirdi. Bir polis."

"Sen öyle san," dedi Bob.

Lucas sordu, "Bugün orada olacak mı? Hava biraz soğuk." "Her gün dışarıda. Şükran Günü'nde de orada, Noel ve yeni yıl. Yapacak başka bir şeyi yok. Kötü bir günde bile, sadece işemesi gereken bir kadın olsa bile, biraz trafik çekecektir. Söylemeliyim ki, hamburgerleri iyi, patates kızartması harika. İçlerinde bir miktar kir ve benzin olacak ... ve düşündüğümde, belki de onları bu kadar iyi yapan şey budur."

"Sürekli 'kadınların' işemesi gerektiğini söylüyorsun," dedi Bob. "Biraz merak ediyorum..."

Gentry omuz silkti. "Tesisatlarıyla, bir teknenin arkasından vızıldamak çok zor."

Lucas: "Peki oraya nasıl gideceğiz? Roger nerede?" Gentry: "Siz polissiniz, Broward Deniz Devriyesi'ni arayabilirsiniz, ama... aslında yerinizde olsam Lauderdale'e giderdim. Yat Kulübü. Roger genellikle oradan iki dakika uzaklıktadır. Kulüpte onlara rozetlerinizi gösterin, birileri sizi tekneyle götürecektir."

"Tamam. Başka bir şey var mı?" Lucas sordu.

"Hayır. Gerçekten istemiyorum. Dinle, Roger'a onun adını söylediğimi söyleme, olur mu? O bir arkadaş," dedi Gentry. "Sana ondan bahsettim çünkü o Sahillilerin vurulması fikrinden nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum."

Onlar da benim gibi su insanları. Ve onun başını belaya sokmuyorum çünkü Mako'daki o pisliklerle hiçbir işi olmaz. Uyuşturucu kullanan biri değil. Çok çalışır ve dürüştür."

Bob, "Güney Florida'daki herkesin toplamından daha fazla ot içmek dışında," dedi.

Gentry, "Bu artık bir trafik cezası bile değil," dedi.

"Bizim de öğrendiğimiz gibi," dedi Lucas.

Gentry başını salladı. "Al, senin için işi tatlıya bağlayayım. Sen Roger'a söyleme, ben de o Morris'e benden vazgeçmesi için zor anlar yaşatmayayım."

"Morris diye birini tanımıyoruz," dedi Lucas. "Tanımak isterdik."

Gentry gözlerini devirerek, "Nasıl istersen," dedi.

Bob: "On milyonunla ne yaptın?"

Gentry kolunu sallayarak evi inceledi. "Bu on milyona benziyor mu?" Başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman on milyon olmadı. Ben tamamen masumdum."

Bob: "Bir yerlerde saklı bir yatın olmadığına emin misin? Belki BVI şirket adı altında? Belki St. Pete, Naples ya da Lauderdale'de? Ya da buradan iki blok ötede? Karınızın bulunduğu marınada?"

"Siz çocuklar çok *şüphesiniz*," dedi Gentry. Bunu düşünürken üzgün görünüyordu, sonra sinsî bir gülümsemeyle bunu mahvetti.

Ön kapının açıldığını duydular ve Gentry dönüp, "Buradayız Helen," diye bağırdı.

Lucas'a sordu, "Artık bitirebilir miyiz? Mavi Tuna hakkında her şeyi biliyor ama hâlâ polisler tarafından izlendiğimi düşünürse çıldırır."

"İşimiz bitti," dedi Lucas. "Roger Quinn'e onun adını nereden bulduğumuzu söylemeyeceğiz. Eğer bu Morris denen adamın başına kötü bir şey gelirse -onu araştıracağız- geri döneceğiz."

"Evet. Miami'de adını bilmediğin bir Morris mi bulacaksın? Sana iyi şanslar," dedi Gentry. "Bekle, unuttum: şansa ihtiyacın yok, onu hızlı aramaya aldın. Bir dahaki sefere onu gördüğünde 'John'dan merhaba, seni pislik' de."

Ne Lucas ne de Bob bunu inkâr etme zahmetine girmediler.

Gentry'nin karısı içeri girdiğinde HEPSİ ayaktaaydı, beyaz golf gömleği, pantolon ve beyaz siperlik giymiş zayıf, güneş yanığı bir kadındı, güzeldi, belki Gentry'den on yedi yaş küçüktü. Gentry'ye baktı. Lucas ve Bob'a, sonra Gentry'ye baktı ve sesinde gerginlikle, "Neler oluyor?" diye sordu.

Lucas, "Biz federal polisiz ve kocanızın yıllar önce tanıdığı Morris adında bir adamı araştırıyoruz. Bize yardım edebileceğini düşündük." Omuz silkti. "Sanırım çok uzun zaman önceydi. Eğer bu konuda endişeleniyorsanız, kocanızla bir ilgisi yok."

Gentry karısına şöyle dedi: "Morris'i en son Andrew Kasırgası'ndan iki saat önce, 1992'de gördüm. Ondan sonra ondan hiç haber almadım. Muhtemelen ölmüştür."

Lucas, "Yardımın için teşekkürler John. Seni rahat bırakacağız."

Helen Gentry evde kaldı ve Gentry onları kamyonu kadar geçirirken kapıdan izledi.

Gentry, "Bunun için teşekkürler ama bu gece ciddi bir drama yaşanacak," dedi.

Lucas, "O Mako hakkında tek bir şey bile duymadın mı?" diye sordu.

"Söylemedim. Sana söyledim," dedi Gentry başını sallayarak.

Lucas kamyonun etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna oturdu ve Gentry, Bob'a, "Suya girecek tipte bir adama benziyorsun," dedi.

"Öyleyim ama küçük sularda, Louisiana'da," dedi Bob. "Bir arkadaşımınla bir levrek teknesini paylaşıyorum."

Gentry dişlek bir sırıtışla, "Adalar'ı denemelisin," dedi. "Oraya bir kez gidersen her zaman gidersin."

"Sen ve yatın gibi mi?"

"Belki orada görüşürüz," dedi Gentry ve kapıyı iterek kapattı.

"Adalar'da her şey istekli kadınlar ve tavuk dansından ibaret." "İşler genellikle bu noktaya gelir," dedi Lucas kemerini bağlarken. "Öyle ya da böyle."

"Evet, öyle," dedi Gentry. "Hey-iyi şanslar, çocuklar."

Otoyola çıktıklarında Bob sordu, "Gentry hakkında ne düşünüyorsun? Sence hepsini aldık mı?"

"Campbell muhtemelen haklıydı. Gentry'nin bir yerlerde tuzlanmış bir demeti var. Bu umurunda değil," dedi Lucas. "Kıyıdaakilerin vurulması konusunda samimi görünüyordu... yani Sanırım elindekini aldık."

Bob: "Magnus Elliot mı Roger Quinn mi?"

"Quinn. Görünüşe göre katilleri görmüş."

BÖLÜM

SEKİZ

LAUDERDALE YACHT Club, üç tarafında su bulunan ve rıhtımlarında büyük yatların bağlı olduğu büyük beyaz bir binaydı. İçeri girdiler, bir yönetici buldular, yaka kartlarına baktı ve "Güzel, sorun değil" dedi. Javier adında bir adam bulup onları küçük bir dıştan takma motorla denize indirdi; Gentry'nin söylediğine göre *Big Mac's You're-In-and-Out*, Yat Kulübü'nden yaklaşık iki dakika uzaklıktaydı.

Big Mac's reklamı yapıldığı gibiydi, deniz yeşili kaplamalı üç tüplü bir dubaydı.

Kıçta fiberglas Porta Potty, pruvada bir barbekü kulübesi ve dört tarafta da bağlama kelepçeleri.

Ev sahibi Roger Quinn'in sol gözünde bir göz bandı ve yüzüne serpiştirilmiş kahverengi kanser öncesi lekeler vardı; şişkin burnunun bir tarafına ameliyatla bir şey yapılmıştı, çünkü diğer tarafıyla uyuşmuyordu. Kısa boylu, omuz hizasında gri saçlı ve yırtık pırtık pantolonlu bir adamdı. Kolsuz bir gömlek giyiyordu ve serin havaya rağmen yalınayaktı.

Javier ona bir olta attı ve Quinn tekneyi önden ve arkadan bağladı, Lucas ve Bob'a baktı ve "Ne yaptım ben?" diye sordu.

"Tanrım," dedi Bob Lucas'a. "İnsanlar bize bunu sormadan etrafta yürüyemiyoruz bile."

Javier, "Roger, bu iki kişi ABD'li polisler, Tony onları buraya getirmemi söyledi. . ."

Quinn onlara tek bir sulu gözle baktı ve görünürde hiçbir heves yoktu. "Öyle mi?"

Lucas görevi açıkladı ve bitirdiğinde Quinn, "Bu beni öldürtecek mi?" diye sordu.

"Olması için bir neden yok," dedi Lucas. "Bu tür şeyler hakkında konuşmayız."

"Ya ifade vermek zorunda kalırsam?"

"İfade vermek zorunda kalmayacaksınız - bize ne verirsiniz verin, onu almanın başka bir yolunu bulacağız."

Bob, "Bazı sabıka fotoğraflarına bakmanı isteyebilirim," dedi.
"Bakalım tanıdığın biri var mı?"

Quinn, "Evet, onları yakından gördüm ama sabıka fotoğraflarına bakmadım. Ben aptal değilim. Bana yalan söylüyorsun. Eğer onları bir sabıka defterinde görseydim, beni sıraya bakmaya zorlardın ve sonra mahkemede tanıklık etmek zorunda kalırdım. Yani, bilirsin, temel olarak, siktir et."

Bob başladı, "Bakın, Bay Quinn. . ."

Quinn dedi ki, "Bunu yapmayacağım. Eğer beni rahat bırakırsanız, size benden daha iyi bir şey vereceğim."

Lucas: "O da ne?"

Quinn, "Size onları *tanıyan* birini verebilirim," dedi.

Lucas ve Bob birbirlerine baktılar ve sonra Bob, "Kim?" diye sordu.

Quinn, Javier'e sordu: "Beddy denen adamı tanıyor musun?"

Doğuda mı?

Javier, "Onu biraz tanıyorum," dedi. Ve Lucas ile Bob'a: "Kaptan Buddy, yolun hemen aşağısındaki Aventura'da *Down East* adında bir parti teknesi işletiyor."

Quinn, "Bu o, ama adı Beddy, Buddy değil. O Mako buradayken, *Aşağı Doğu* geldi."

Lucas, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Beddy bir parti veriyordu ve tekne kuaför kızlarla doluydu. Genç kızlar. Kuaför okulundan mezun olmuşlardı.

Bir yerde kutlama yapıyorlardı. İşemek zorunda kalmadılar, bir tanesi bile, Beddy'nin teknesinde en az iki ya da üç kafa olmalı. Onlar çünkü düzgün göründüğümü söylediler ve hamburger ve patates kızartması istediler. Teknemin etrafında koşturdular, onu devirecek gibiydiler. Kızartma kavgası yaptık,

Kızartmaların çoğunu suya attı. Bana yüz dolar bahşiş verdi. Hepsi ufacık bikinilerini giymişlerdi, göğüsleri ve kışları her yerdeydi.

Mako'daki adamlarla konuşmaya başladılar ve Mako

Çocuklar bundan çok hoşlandı. Hepsi bir saat boyunca buradaydı ve konuşmalarına bakılırsa, sanırım kızlardan bazıları o gece Mako'nun adamlarıyla bir otelde bir araya geldi."

Bob: "Yani ..."

Quinn, "Bana öyle geldi ki, o kızlardan bazıları bacaklarını havaya kaldıracaktı," dedi. "Bir otel hakkında konuştuklarını biliyorum."

"Hangi otel biliyor musun?" Bob sordu.

"Hayır. O kısmına pek dikkat etmedim. Miami Beach'te olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bu Beddy denen adamı nerede bulacağız?" Lucas sordu.

Quinn dedi ki, "Aventura'ya doğru. Buranın güneyinde büyük bir tekne havzası var."

"Başka bir şey var mı?" Lucas sordu. "Dalgıcı gördün mü?"

Quinn boynunu kaşıdı. "Dalgıç. Bahamalıydı sanırım.

Siyah piliç. Konuşma şekli, aksanı. Size bir şey söyleyeyim çocuklar, eğer Bahamalar'a geri döndüyse, onu oradan çıkarmakta zorlanacaksınız. Bahamalar'daki insanlar bulunmak istemezlerse, onları bulamazsınız. Çok fazla ada var, aralarında yaklaşık altı polis var."

"Dalgıç olduğunu nereden biliyorsun?" Bob sordu.

"Bilmiyorum ama teknede tanklar vardı ve saçları suya girmiş gibi görünüyordu."

"Tamam," dedi Lucas. "İyi bir hafızan var."

"Birkaç gün sonra o tekneyi yakmamış olsalardı bunların hiçbirini hatırlamayacaktım."

Quinn, Beddy ile nasıl temasa geçeceğini ya da *Down East*'in tam olarak nerede olduğunu bilmediğini, ancak internette olacağını, çünkü müşterilerini bu şekilde bulduğunu söyledi.

Bob ona teknesinin adının neden *Quinn's You're-In-and-Out* yerine *Big Mac's You're-In-and-Out* olduğunu sorunca Quinn, "Ben hamburger satıyorum. Yani . . . Big Mac satıyorum."

"Ah."

"McDonald's'a söyleme."

Yardımları için ONA teşekkür ettiler ve Javier onları Yacht Club'a geri götürdü. Yarım saat sonra Bob'un iPad'inin rehberliğinde Aventura marinasına girdiler, ofisi buldular ve sonunda *Down East*'i işaret ettiler.

Down East yüzen bir apartman dairesine benziyordu. Arabayı park edip aşağı indiler ve Beddy'yi arka güvertenin altındaki motor bölümünde çalışırken buldular. Lucas gövdeye vurdu ve Beddy kafasını kaldırıp, "Sen Carlos değilsin," dedi.

"Hayır. Ben bir Amerikan polisiyim. Carlos kim?"

"İskele motorunun neden sıcak çalıştığını bana söyleyecek olan adam o. Sizin neyiniz var çocuklar?"

Beddy, göğsünde DOWN East işlemeli beyaz bir golf gömleği giymiş tıknaz bir adamdı; kaptan şapkasının altında beyaz saçları, beyaz kıllı bir bıyığı ve geniş bir karnı vardı, sıska bacakları beyaz şortundan dışarı çıkıyordu. Lucas, parti teknesi kaptanına benziyor, diye düşündü. Motor bölümünden çıktığında

Ellerine biraz Engine Off sürdü ve üzerine bulaşan mazotu temizledi.

Beddy kuaförleri hatırlamakta zorlanmadı. Kiralama kayıtlarını incelediğinde, teknenin Hollywood'daki Zizzorz Wizzardz kuaför okulu tarafından kiralandığını gördü.

Bob ve Lucas'a, "O Hollywood değil," dedi. "Bu Hollywood buranın güneyindeki ilk büyük kasaba."

Bob başını salladı. "Bir çıkış gördüm."

"Partiyi organize eden iki kız vardı. Gerçek canlı teller," dedi Beddy, kayıt defterinde bir sayfa çevirerek. "O ikisi teknedeki adamlardan çekiniyorlardı. Diğer kızlardan birkaçı da onların üzerinde. Belki de Mako yüzünden, para diyor. Kızlardan biri adamlardan birinin saçını kesmeyi teklif etti, tam burada teknemde. Yapmadılar ama iyi anlaşıyorlardı."

Lucas onu yönlendirdi: "İsimlerini biliyor musun? Canlı kabloların?" "Elbette." Kitabı yüzünden uzak tuttu, gözlerini kısarak baktı ve

"Alicia Snow konuşmanın ve düzenlemenin çoğunu yaptı. Diğerleri Biri Meredith Duffy'ydi." Kitabı yere bıraktı. "Alicia eskiden garsonluk yapıyordu ama daha profesyonel bir şeyler yapmak istedi ve kuaförlük yapmak için okula gitti. Bunu hatırlıyorum: çok tatlı bir kız. Meredith denen kız daha sessizdi, kuaförlüğe başlamadan önce bir tür sporcuydu. Çok iyi dans ederdi, eski bir rock 'n' roll şarkısı radyoda çaldı ve diğer kızlarla birlikte dans etti." "Başka bir şey var mı?"

"Telefon numaralarını aldım ..."

Lucas, Polis Teşkilatında bir amir için çalışıyordu Servis'in Washington ofisinden Russell Forte. Forte'nin sekreteri patronunun işlerinin büyük bir kısmını yapıyordu. Ofise geri dönerlerken

Lucas onu aradı ve iki cep telefonunun fatura adreslerini bulmasını istedi. On beş dakika sonra, marinadan çıkış yolunu bulmaya çalışırken tekrar aradı. Her iki telefon da AT&T'deydi ve faturalar aynı adrese, ama farklı dairelere gidiyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" Bob sordu.

"Git şu iki kadınla konuş," dedi Lucas.

"İki kişi iyi, ama bir grupta konuşmak zorunda kalırsak, FBI'daki adamlar bunu bizden çok daha hızlı yapabilir. Onlara isimleri verirse hepsini aynı anda halledebilirler."

"Doğru. Ama . . . Davayı çözen kişi olmak isterdim. Eğer elimizdeki iki isimden sağlam bir şey çıkmazsa Biz Miami'ye gidip Magnus Elliot'ı bulurken Weaver da FBI'ı diğer kadınların üzerine salsın."

"Bu bir plan."

Dava dönmeye başlamıştı: Lucas kokusunu alabiliyordu.

Bob da biliyordu; Hollywood'dan batıya ve kuzeye doğru giderlerken mutlu bir şekilde sohbet etti.

SNOW ve DUFFY, Everglades'e kıyısı olan Sunrise kasabasında, dış yürüyüş yolları olan altı katlı beyaz bir apartmanda yaşıyorlardı. Beşinci kattaki yürüyüş yolundan, Everglades'e doğru uzanan yeşil/tan çimenlik düzlüğü görebiliyorlardı.

Ufukta, bir otoyolun diğer tarafında, paralel giden bir suyu kasabadan uzak tutan set. Yalnız bir şahin çimenlerin üzerinde asılı kalmış, avlanıyordu.

"Pek bir şeye benzemiyor, değil mi?" Bob sordu. "Bataklığa bile benzemiyor."

"Ama yine de güzel görünüyor," dedi Lucas. "Eğer zamanımız olursa, şu hava botu gezintilerinden birine çıkmak isterim. Timsahları korkutmak için."

Bob, "Ve şu dev sarı yılanlardan bazıları, şu Birmanya pitonları, yirmi fit uzunluğunda," dedi. Ve güldü,

Lucas'ın yılanlara karşı tutumunu bildiğim için.

"Evet, siktir et," dedi Lucas. "Timsahlar iyi, yılanlar kötü."

Lucas yürüyüş yolundan Snow'un dairesine doğru ilerledi, kapıyı çaldı ama cevap alamadı, sonra da aynı derecede sessiz olan Duffy'ninkine gitti. Röportaj yapacağı kişileri önceden aramayı sevmezdi çünkü bu onlara ortadan kaybolma şansı verirdi. İki kadın da muhtemelen isteydi ama nerede olduklarını bilmedikleri için Lucas sonunda Alicia Snow'u aradı.

Snow cevap verdi ve soruşturma hakkında biraz ileri geri konuştuktan sonra, Plantation kasabasında, apartmanın güneyinde Salon de Elegance adında bir dükkanda çalıştığını itiraf etti. Duffy, Plantation'da Bombshell adında farklı bir salonda çalıştığını söyledi. "Son müşterimden önce bir molam var, ama buraya çabuk gelebilerseniz, saat dörtten önce birkaç dakikanızı ayırın."

"Yoldayız."

THE SALON DE Elegance, salon dışında açık olan tek mağazanın bir maaş günü kredi ofisi ve bir köpek bakım merkezi olduğu, büyük ölçüde boş bir alışveriş merkezinde yer alıyordu. Park edip yürüdüler Bob dedi ki, "Biliyor musun, bu

Her yer, evler, apartmanlar ve alışveriş merkezleri, yaklaşık yirmi yıl dayanacak şekilde inşa edilmiş gibi görünüyor. Ondan sonra, iyi şanslar."

Lucas ve Bob kapıdan içeri girdiklerinde salonda ikisi yaşlı kadınlar tarafından kullanılan yarım düzine kuaför masası vardı. Arka planda hafifçe bir Springsteen şarkısı çalıyordu ve genç bir sarışın aceleyle yanlarına gelip, "Siz polis misiniz?" diye sordu.

"Evet." Lucas ona başını salladı, gülümsemeye çalıştı ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

"Arka tarafa gelin; ben Alicia. Sahibi şu anda dışarıda, onun ofisini kullanabiliriz."

Ev sahibinin ofisi beton zeminli, bej renkli bir odacık, küçük metal bir masa, dört dosya dolabı ve üç sandalyeden oluşuyordu; masanın başındaki sandalye Snow tarafından alınmıştı. Lucas ve Bob oturdular ve Snow

telefonunu açtı, telefon listesini açtı ve bir not kâğıdına bir isim, adres ve telefon numarası kopyaladı.

Bunu yaparken dedi ki, "Şimdi, size söylemem gerek. O teknedeki adamların hiçbirini tanımıyordum. O hamburgerciden hamburger alıyordum ve onlarla hiç konuşmadım. O cinayetlere karıştıklarını bilmiyordum. Sahil Güvenlik olayıyla ilgili tek bildiğim televizyonda gördüklerimdi ve o da sadece bir ya da iki gece haberlerdeydi. Burada her zaman insanlar öldürülüyor ve ben dikkat etmedim. Özür dilerim. Bu konuda çok kötü hissediyorum. Şu an gerçekten çok kötü hissediyorum.

Patty yüzünden." Bob:

"Patty kim?"

"Patty Pittman."

Notu Lucas'a doğru itti, o da okuyabilmek için çevirdi. Patty Pittman'ın Islamorada kasabasında bir adresi vardı.

Snow dedi ki, "Patty ... ortadan kayboldu. Birkaç ay önce, sanırım Eylül gibi. Annesi onu tanıyan bazıılarımızı aradı.

-Ben değil, çünkü yakın değildik ama birkaç kız daha vardı. Bunu diğer kızlardan duydum. Polisın söylediğine göre bir erkek arkadaşıyla taşınmış gibi görünüyor, belki de annesinden uzaklaşmak için. Annesi kaçırıldığını düşünüyor. Ya da daha kötüsü."

"Teknedeki adamları tanıyor muydu?"

"Ben de sınıfımızdaki diğer kızlardan böyle bir dedikodu duydum," dedi Snow. "Onlardan biriyle çıkıyormuş. Sonra ortadan kayboldu. Sanırım Keys'teki gazetelerde çıkmıştı. Kızlardan bazıları görmüş. Yine de kayboluşunu teknedeki adamlarla ilişkilendirmedim. Polislerin de bildiğini sanmıyorum. Yani, bu tekne partisinden birkaç ay sonraydı."

"Annesinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Snow omuz silkti ama "Islamorada civarında olduğunu sanıyordum. Gerçekten bilmiyorum."

"Sence arkadaşın Meredith biliyor olabilir mi? Bayan Duffy?" "Oh.

Hayır. . . O ve Patty hiç arkadaş değillerdi, neredeyse hiç. Patty aptaldı. Ditsy. Meredith huysuzdan sonra gelen son şey. Patty birkaç kızla daha arkadaştı. İsimlerini ve numaralarını yazayım."

Telefonunu tekrar açtı, Lucas'tan notunu geri aldı, Sandra Klink ve Karen Loftus'un telefon numaralarını kopyaladı. "I taşındıklarını biliyorum, bu yüzden elimde adresleri yok ve

Zaten yakın değildik. Ama eminim telefon numaralarını saklamışlardır."

Notu Lucas'a geri itti.

Lucas sordu, "Teknedeki adamları yakından gördün. Sana sabıka fotoğraflarını göstersek onları seçebilir misin?"

Alnı kırıştı ve gözleri onunkilerden uzaklaştı, sonra "Belki. Eğer bunu benim yaptığımı kimseye söylemezsen."

"Güzel. Minnettarız," dedi Lucas. "Sizinle konuşmak için birkaç FBI ajanı gelecek."

Bob ona, "Soruşturmamızın büro kısmını onlar yapıyor," dedi. "Sokak soruşturması yerine kâğıt işleriyle uğraşıyorlar."

Başını salladı: "Tamam."

Birkaç dakika daha konuştular ama Snow'un ilgisini çekecek başka bir şey yoktu. Ayrılmak için ayağa kalktıklarında Lucas sordu, "Nerede bu Islamorada denen yer? Miami yakınlarında bir yerde mi?"

"Oh, hayır, bu adalar gibi, muhtemelen Keys'in yarısındadır. Belki buradan 100 mil uzakta? Belki daha fazla. Oraya varmak epey zaman alır."

"Tamam." Lucas ona teşekkür etti, kartını verdi ve başka bir şey hatırlarsa aramasını istedi. Ona bir telefon beklemesini söyledi. FBI.

Bob salonun dışında, "Bu Patty'nin peşinden gitmeyecek miyiz?" diye sordu. "Polisler onu arıyor ve bulamıyorlarsa hayır. ve buradan yüz mil uzakta. Muhafazakâr takım elbiseli dostlarımız için iyi bir görev gibi görünüyor," dedi Lucas. "Weaver'ı arayıp bu konuyu ona açacağım. Kuaför okulunu kim yönetiyorsa onunla, bütün sınıf arkadaşlarıyla ve Pittman'ın annesiyle konuşmaları gerekecek. ve yerel polisler onu arıyormuş. Bizim bir haftamızı alır, federallerin bir gününü alır."

Arabada oturdular ve Lucas Weaver'ı aradı, ona ne yaptıklarını anlattı ve aldıkları isimleri ve telefon numaralarını verdi.

Snow'dan. "Eğer adamlarını buna bindirirsen, muhtemelen Eğer elinizde sabıka fotoğrafları varsa, ki muhtemelen vardır, eğer gerçekten mafyadalarsa, tetikçileri teşhis edebilecek bazı kadınları bulabiliriz."

"Lucas, bu müthiş bir şey," dedi Weaver. Sesi heyecanlı çıkmayacak kadar uzun süredir FBI'daydı ama öyleydi. "Bu gecedен başlayarak her şeyin üstesinden geleceğiz. Sen ne yapıyorsun?"

"Meredith Duffy adında bir kuaförle daha konuşacağız, sonra ... mmm ... konuşmak istediğimiz başka bir adam var, ama bugün yapabileceğimizi sanmıyorum. Miami'de."

"Tamam. Tekrar teşekkürler," dedi Weaver. İlk kez sesinde biraz umut var gibiydi.

Lucas telefonu kapattığında Bob, "Bunun için kendimi biraz kötü hissediyorum.

İyi bir şey bulacaklar ve bilin bakalım övgüyü kim alacak?"

"Hayat berbattır ve sonra ölürsün," dedi Lucas. Alışveriş merkezinden çıkıp yoğun trafiğin içine daldıklarında iki tarafa da baktı. "Telefonunu aç ve şu Bombshell'e giden en hızlı yolu bul."

Bob telefonuna dokunmaya başladı ama "Hayat berbat ve sonra ölüyorsun, bu yüzden yapabildiğin kadar övgü alsan iyi olur. Federalleri bilirsin. Kredi söz konusu olduğunda, her zaman ilk sırada onlar vardır. Öldürdüğün 1919'lu adama ne olduğuna bak. Adını gazetelerde bile görmedim."

"Hâlâ gazete var mı?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet. Bir grup ABD senatörü dışında kimse benim bu işe karıştığımı bilmiyor," dedi Lucas. "Kimin senin tarafında olmasını tercih ederdin? FBI'nın üst kademelerindeki bir bürokrat mı? Ya da Finans Komitesi'nde oturan ve sizin için yeni bir makineli tüfeği finanse edebilecek bir ABD senatörü mü?"

"Haklısın," dedi Bob. "Şu adresi alayım."

BOMBHELL yine harap bir alışveriş merkezindeydi ve görünüşe göre daha genç bir kitleyi hedefliyordu. Lucas'ın yumuşak rap olarak düşündüğü şarkılar arka planda yarım düzine müşteri ve kuaför için çalıyordu.

Lucas resepsiyondaki bir kadına rozetini gösterdi ve o da "Evet, Meredith burada, şu anda çalışıyor. . ."

"Onunla sadece birkaç dakika konuşmamız gerekiyor. . ."

"Ne yapabileceğime bir bakayım." Kuaför sandalyelerinin sırasına doğru yürüdü ve uzun boylu, siyah saçlı bir kadınla konuştu, kadın Lucas ve Bob'a baktı, sonra resepsiyon görevlisine bir şeyler söyledi, o da geri gelip, "Renk rötuşunu bitirmek üzere ama şu anda duramaz. Ona on dakika verin."

MEREDITH DUFFY her sabah işe gitmeden önce 10 km'lik bir yol yarışına katılmış gibi GÖRÜNÜYORDU; koyu renk saçları kesilmişti, hiçbir yerinde yağ yoktu, uzun bacakları vardı, kollarında spor salonu kasları görünüyordu. Sandalyesinden kalkıp onlara doğru yürürken Bob, "Rae gibi hareket ediyor," diye mırıldandı.

Duffy onları salonun arka odasına götürdü; dar bir dikdörtgen şeklindeydi, iki yanında raflar vardı, şişeler ve kuaför malzemeleri ile doluydu ve sirke gibi kokuyordu. En uçtaki duvarı delen küçük kare bir pencere içeri biraz ışık girmesini sağlıyordu; pencerenin üzerinde iki parmaklık vardı.

Lucas, Mako'daki adamları tanıyabilecek tanıklar aradıklarını açıkladığında, "O adamlarla etkileşime girmedim," dedi. "Benim tipim değillerdi. Hem de hiç. Sanki kalp krizinden ölecekmiş gibi şişko ve kırmızı suratlılardı.

dakikalar sonra. Sanki sörf ve tekilayla yaşıyorlar. Hiçbirinin bir blok bile koşabileceğini sanmıyorum."

"Patty Pittman adında bir kız vardı..."

"Bir arkadaşımın onun hakkında söylentiler duydum," dedi Duffy. "Ortadan kayboldu ama bu tekne olayından çok sonraydı."

"Onu Alicia'dan mı duydun?" Lucas sordu. "Evet, onunla konuştun mu?"

"Bir süre önce," dedi Lucas. "O da kimseyi teşhis edemedi. Bu adamlarla biraz zaman geçirmiş birine ulaşmamız gerek. Teknedeki kadınlardan bazılarının onlarla çıkmış olabileceğini duyduk."

Duffy'nin kaşları kalktı ve "Sen, ben..." dedi. Alicia dışında sınıfla pek iletişimde kalmadım. Yardımcı olabileceğimi düşünürsem fotoğraflara bakmaktan büyük mutluluk duyarım,

ama . . . Yapabileceğimi sanmıyorum. O çocuklar umurumda değildi. Diğer kızlarla sosyalleşiyordum. O zamandan beri hiçbirini görmedim.

-Yani kızlar." "Alicia hariç." "Evet, Alicia hariç."

Teknede tam olarak ne gördüğü ve Mako'daki adamlardan nasıl kaçtığı konusunda onu zorladılar. Kadın inatla onlara dikkat etmediği konusunda ısrar etti. Çıkmaza girdiklerinde Lucas ona kartını verdi. "Aklına yardımcı olabilecek bir şey gelirse bizi ara. Bunlar kötü insanlar ve tedavülden kaldırılmaları gerekiyor."

"Eğer bir şey düşünürsem ..."

Arabaya doğru yürürlerken Bob, "Sence ne zaman yalan söylemeye başladı?" diye sordu.

"Bunu ona söylediğimde Snow kimseyi teşhis edemeyeceğini söyledi," dedi Lucas. "Duffy teşhis edebileceğini düşünüyor."

"Duffy'nin yapabileceğinden *emin* olduğunu hissediyorum. Geri dönüp Snow'u kaldırmak ister misin?"

Lucas üst dişleriyle alt dudağını sıyırdı, sonra saatine baktı. "Saat neredeyse beş, hava kararıyor ve Snow bir saat önce son müşterisine başlamak üzere olduğunu söyledi. Orada olmayacak.

Ayrıca, bir gece daha düşünmesi daha iyi olabilirdi. Yalan söylediği gerçeği. Yarın ona tekrar vuracağız."

"iPad'den Magnus Elliot'ın evinin uydu görüntüsüne baktım. Orası karanlıkta dolaşmak istemeyeceğimiz bir yer." "Tamam... çok şey hallettik," dedi Lucas. Esnedi. "Hadi bir ev bulalım. yemek için yeni bir yer. Belki federaller bu gece bu kadınlardan bazılarının peşine düşer. Sabah öğreniriz."

"Fort Lauderdale'de bir cadde var, Los Feliz gibi bir yer, iyi yemekleri olduğu söyleniyor."

"Gidelim," dedi Lucas. "Cehennemden daha açım."

Caddenin Los Feliz değil Las Olas olduğu ortaya çıktı. Park etmek tam bir kâbustu ama şans eseri seçtikleri restorandan birkaç blok ötede bir yer buldular ve yürüyerek geri döndüler. Bob

Lucas araya girdiğinde palmiye ağaçları ve evler vardı: "Az önce bir hata mı yaptık? Snow'a tekrar vurmali mıydık? Ya da Elliot'a mı vurmaliydık?"

Bob, "Bu soruşturma aylardır devam ediyor," dedi. "Bir gün daha ..."

"Ben bunu sormadım," dedi Lucas. Elleri spor ceketinin ceplerinde, yürümeye devam ediyordu. "Bir hata mı yaptık diye sordum?"

Bob dudaklarını büzmüş, kaldırıma bakarak düşündü. Sonra, "Bilmiyorum. Belki de."

BÖLÜM

DOKUZ

ALICIA SNOW, Lucas ve Bob Pathfinder'la otoparktan çıkarken ön pencereden onları izledi. Onu korkutmuşlardı. Zeki ve kaba görünüyorlardı, kötü bir kombinasyon. Patty Pittman'ın kayboluşundan bahsetmişti çünkü Pittman'ın kayboluşunun TEKNE partisiyle hiçbir İLGİSİ YOKTU ve eğer polisler Pittman'ı soruşturmaya başlarsa onu ZORLAMAYACAKLARDI.

Ofise geri döndü ve telefonunu açtı. Beş kez çaldıktan sonra bir adam açtı ve "Ben Al. NEREDESİN?" diye sordu.

"Benim evimde." Sesi kısıktı; arka planda bir televizyon sesi duyabiliyordu. "Sana arama konusunda ne demiştim? Karım dışarıda oturma odasında, eğer ..."

"Beni DİNLEYİN! İKİ ABD polisi buradaydı ve beni sorguluyorlardı," dedi Snow, sesine korku sızarak. "Teknedeki parti hakkında sorular sordular. Resimleri görürlerse sizi KIMIN seçebileceğini sordular. Bütün kızları BİLİYORLAR."

"Kahretsin! O adamları DUYDUM. Etrafta dolaşıp insanlara asılıyorlarmış. Sana nasıl ULAŞTILAR?"

"Bilmiyorum, söylemediler. Size Patty Pittman'ın kaybolduğunu söylediğimde, bunun sizinle bir İLGİSİ olmadığını SÖYLEDİNİZ, ben DE polislere ondan bahsettim. Patty'yi soruşturuyorlarsa beni sorgulamayacaklarını düşündüm. Beni gerçekten korkuttular; bu polisler çok *acımasız*. Ne YAPACAĞIZ şimdi?"

Bir sessizlikten sonra Jack CATTANEO, "Biz sakın olacağız YA da sen sakın olacaksın. Kimse seni ve ikimizi bilmeyecek. Eğer karım bizi duyarsa, göğsümde bir bıçakla uyanırım. O YÜZDEN sakın ol, sakın davran, rahatla. Sana baskı YAPMAYA çalışmadılar mı? Hiçbir şey bilmiyorlar mıydı?"

"HAYIR, öyle bir şey değil. KIBARLARDI, etrafta dolaşıp yüzlerinizi gören insanları bulmaya çalışıyorlardı. Ve kızlar yaptı. Ben de "Biz hamburger yerken teknedeki bazı adamların geldiğini hatırladım ama seninle konuşmadım. Onlara resimden kimseyi seçemeyeceğimi söyledim."

"Ama ellerinde kızların bir listesi var." "Sanırım."

"Pekâlâ. Birkaç adamla konuşacağım. Sen sakın ol. İşte Belinda geliyor."

Kapattı.

BERLIN ASLINDA gelmiyordu. CATTANEO'nun karısı elinde akrilik boyaları ve *Moonrise, Big Cypress* adını verdiği büyük boy tuvaliyle aile odasında dolaşıyordu. Cattaneo'nun Telefon konuşmasına kulak misafiri olmamıştı, telefonu cebine koydu, mutfak sandalyesine OTURDU ve gözlerini kapattı.

Gerçekten de Snow'a teknedeki hiç kimsenin Patty Pittman'ın kayboluşuyla bir ILGISI olmadığını söylemişti ama yalan söylüyordu. Aslında teknedeki adamların Patty Pittman'la her türlü ILGISI vardı ve şimdi Snow federalleri Pittman davasına soktuysa, bu onları kıçlarından ısırmak İÇİN geri dönebilirdi, Pittman konusunda başka seçenekleri yoktu.

Bir an için küçük bir tırnağını çiğnedi, iç çekti ve aile odasına geri dönerek, "Belinda: Öğle yemeğine geç mi kaldın?" diye sordu.

"Şu anda yapamam, tatlım. Bir pasajın tam ortasındayım ve bu boyalar ÇOK hızlı kuruyor ..." Sık siyah saçları ve burnunun bir tarafında gümüş bir halkası olan ince bir kadındı; kanvas bir ÖNLÜĞE sarınmıştı.

Arkadaşlarını korkuttu - diğer ev kadınları boya setleri ve tuvaler aldılar ve kedilerinin ve saksılarının kötü resimlerini yaptılar. sardunyalar bir yerlerde kutulara kondu. Belinda, Miami ve Manhattan'daki galerilerde tanesi otuz İLA elli bin dolara satılan Florida ve Güney Jersey manzaraları çizdi. Onlara doyamıyorlardı.

"Tamam. Ben biraz dolaşacağım," dedi CATTANEO.

"Neden şarküteriye GİDİP salata almıyorsun?" diye sordu. "O balıklı şeylerden yeme, geçirtir seni."

Osuruk demek istemişti, ama o öylece bıraktı. "Bir saat sonra görüşürüz," dedi. "Neden McKinley'leri arayıp akşam yemeği için Cat's Cradle'A GİTMEK isteyip İSTEMEDİKLERİNİ sormuyorsun? Ben ısmarlarım."

"Eğer satın alıyorsanız, GİDECEKLERDİR," dedi.

CATTANEO güneş gözlüklerini, hasır şapkasını ve kullan-at telefonunu almak için yatak odasına geri DÖNDÜ. Asansörle aşağı İNDİ ve APARTMANDAN çıkıp Collins Caddesi'ne YÜRÜDÜ, park etmiş bir U-Haul kamyonunun YANINDA bir parça gölgelik buldu ve bir numara tuşladı.

Telefon ikinci çalışmada açıldı. "Evet?" "Benim. Adamla konuşmam gerek."

"BEKLE."

Bir an sessizlik oldu, sonra "Hey."

"Hey. ŞU konuştuğumuz İKİ adam var ya? Berberimle temasa geçtiler ve diğer kızları soruyorlardı."

"Lanet olsun! Bunu nereden duydun?"

"Berber aradı," dedi CATTANEO.

"Baskı yapıyorlar. Duyduğumuza göre şehrin her yerindeymişler," dedi adam.

CATTANEO, "Onlar yeni bir şey ve Patty Pittman hakkında sorular soruyorlar," dedi.

Kaldırımın aşağısında, üstü başı dağınık bir sokak kadını bir alışveriş arabasını iterek ilerliyordu ve şimdi bir çitin YANINA adım attı, pantolonunu indirdi ve tuvaletini yaptı. Tanrı aşkına, EVİNDEN yarım blok ÖTEDEYDİ. MAHALLE kelimenin tam anlamıyla boka batıyordu; belki de burayı satmalıydılar.

"Bu iyi değil, ama bu kadar uzun süre sonra orada herhangi bir maruziyetimiz olduğunu sanmıyorum. Bir YOLUNU bulacağım," dedi telefondaki adam. "İyi günler dilerim."

CATTANEO telefonu kapattı, cep telefonunu cebine koydu ve sokaktan aşağı, işini bitirip pantolonunu yukarı çeken kadının YANINA yürüdü. Kadının arkasında bıraktığı kokuyu alabiliyordu ve ona, "Bunu bir daha YAPARSAN o lanet kolunu kırarım," dedi.

"Kıçımı öp, bok çuvalı," dedi. Son derece zayıftı, yüzü çoğunlukla burun ve elmacık KEMIKLERINDEN oluşuyor gibiydi ve kirden grileşmişti.

CATTANEO bir eliyle onu kolundan yakaladı -bir kuştan daha ağır görünMÜYORDU- ve diğer elini yumruk yaparak ona vurdu koltuk altından sertçe vurdu ve kaburgalarının çatladığını hissetti. Kadının nefesi kesildi ve inledi ve adam onu çitin arkasına itti ve kadın orada yere düştü. ağlayarak geri döndü ve adam uzaklaştı.

Lanet olası çöpler, diye düşündü. İhtiyacın olduğunda polisler neredeydi?

CATTANEO şarküteriye DEVAM etti, orada bir ton hardal ve kırmızı SOĞANLA konserve sığır etli sandviç ve küçük bir salata yedi, böylece eve döndüğünde lanet bir marul yaprağı gibi kokacağını umuyordu. Tam parmaklarını yalarken telefon çaldı ve adam "Evde misin?" diye sordu.

"Brill's'in aşağısında."

"Güzel. Buraya gelmen gerekiyor." "Bana on beş dakika verir misin? Yürüyeceğim."

"Görüşürüz."

Arayanın adı, Tanrı onu KORUSUN, Michael Behan'dı, her zamanki gibi İrlandalı Amerikalıydı, çünkü yeni Mafya, Jersey versiyonu hakkında doğru olan bir şey varsa, PISLIK olabilirler, ama BAĞNAZ değillerdi; siyah adamlara gelince hariç.

CATTANEO güneş gözlüklerini ve şapkasını taktı ve dışarı çıktı. kaldırıma çıktı, nereye GIDECEĞİNE karar verememiş gibi iki tarafa da baktı, sonra sola döndü ve A1A'dan aşağıya doğru sekiz blok yürüdü. Behan's'a GIDEN yolun yarısında, okyanusa açılan bir otelin YANINDAKİ dondurma standında durdu ve çift daldırmalı çilekli külah aldı.

Behan, 2009 yılında, alımların iyi olduğu dönemde satın aldığı İKİ milyon DOLARLIK bir apartman DAİRESİNDE yaşıyordu. DAİRE İKİ katlıydı; en üst katta bir oturma odası, ıslak bir bar ve duvar büyüklüğünde bir televizyon içeren bir eğlence alanı ve bir mutfak vardı.

CATTANEO'nun hiç bulunmadığı alt kat yatak odaları ve özel bir ofisi vardı, ya da o ÖYLE duymuştu. Behan mükemmel bir suçlu olmasına rağmen, modayla arası PEK iyi değildi.

FURNISHINGS-CATTANEO onun renk körü olabileceğini düşünüyordu , ama hiç sormamıştı ve daha da kötüsü, sandaletleriyle beyaz atletik çoraplar GIYIYORDU.

İKİ milyon DOLARLIK APARTMAN DAİRESİNİ, internetten bir mobilya mağazasından aldığı mobilyalarla donatmış, İKİ düşük kiralı tasarımcı tarafından yönlendirilmişti.

LIGHTHOUSE Point. Mobilyaların hepsi İKİ hafta sonra Kuzey Carolina'dan bir kamyonla gelmiş, İKİ saat içinde kurulmuş ve hiç değiştirilmemiş, hatta YERLERİNDEN bile oynatılmamıştı.

CATTANEO asansörden otuz ikinci katta İNDİ, sadece İKİ kapının bulunduğu bir koridora çıktı ve sağdaki kapının ziline bastı. Tanıdığı bir adam kapıyı açtı ve "İçeri gel, koca adam" dedi.

"Matt, NASILSIN?"

Behan, Atlantik'e bakan bir sohbet çukurunda bir aşk koltuğunda oturuyordu. "Jack, bana külâh getirdin mi?" diye seslendi.

"Ben buraya gelene kadar damlaya damlaya ölürdü," dedi CATTANEO, SONUNCUSUNU bitirirken.

Sohbet çukurunda oturan üç adam daha vardı.

CATTANEO, "Marc, Jimmy, Greg, hepiniz iyi görünüyorsunuz. Greg: Ayağın nasıl?"

"Bir arabadan dokuz TANE oynayabilirim," dedi adam.

"Muhtemelen bir ay içinde on sekize dönerim. Yine de bir süre yürüyemeyeceğim."

Altı adam tam olarak birbirine benzemiyordu ama genel bir benzerlik vardı: hepsi biraz ağırdı, cesaretliydi ama omuzları DA ağırdı. Saçları kısaydı, BİRKAÇININ dişleri implant gibi fazla beyazdı. Alkol ya da golf yüzünden kırmızı BURUNLARI vardı. Kırklı ve ellili yıllar. Biri mesleklerini tahmin edecek olsa, tahmin şu olurdu bir şekilde kamyonlar ve onlardan düşen şeyler. Tahmin doğru olabilir.

CATTANEO bir sandalye çekip Behan'a baktı. "YANI."

"Hemen şimdi bir şeyler YAPMAMIZ gerekiyor," dedi Behan. "Bu adamlar, bu polisler, eninde sonunda bizi tanıyan birine takılıp düşecekler. Yakında olacak. O pisliği okyanustan çıkarmaya çalışırken birilerinin bize ÇOK yakından bakmasına izin veremeyiz."

"Bu ne zaman olacak ki?" diye sordu Marc adındaki adam.

CATTANEO başını salladı: "Sahil Güvenlik onun üzerinde duruyor. İşin iyi yanı, tam olarak nerede olduğunu bilmiyorlar. ÇOK uzaktalar.

kuzeyde ve çok batıda. Bulacaklarını sanmıyorum ama oraya GIDİP dalamayız da."

"Bunları sonra hallederiz," dedi Behan. Kendini KOLTUKTAN kaldırdı, bara gitti, bir şişe limonlu tonik açtı ve birkaç buz küpüyle birlikte bir BARDAĞA doldurdu - iyi stoklanmış bir barı vardı ama kendisi içmezdi - ve masaya DOĞRU yürüdü.

okyanusa bakan pencereler. "Şimdi YAPMAMIZ gereken şey polisler konusunda bir fikir birliğine varmak. Doug'la konuştum, onları kaybetmemiz ve aynı zamanda diğer federallere çiğneyecekleri BİR paçavra vermemiz gerektiğini düşünüyor."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jimmy adındaki adam. "Bana yaslanabileceğini mi DÜŞÜNÜYORSUN?"

Behan döndü ve içki içen eliyle adamı işaret etti. "Evet, öyleyim Jimmy. Çok dikkatli olmalıyız. Bana bir keresinde uzaktan KUMANDAYLA ULAŞABİLECEĞİN kardeşlerden bahsetmiştin."

"Evet. Kardeşler. Hâlâ dışarıdalar. Bir çift tahtakurusundan daha çılgınlar ama işleri hallediyorlar."

"Tamamen temiz olmalıyız ..."

"Olurduk. Kardeşlerin benim KİM olduğum HAKKINDA HIÇBİR fikri YOK. Ama birkaç polis öldürürsek kıyamet kopar. Orada olacak Her blokta polisler ve FBI var."

"Bu kötü bir şey değil," dedi Behan. "Dougie, adada ROMANO'larla KARŞILAŞIP durduğunu söyledi. O olmak İSTİYOR onlarla işim bitti. Don ROMANO da burada, Güney Dade'de yaşıyor."

Jimmy adındaki adam, "Bu iş şimdi kulağa daha karmaşık geliyor," dedi.

"KARMAŞIK ama *çok* da karmaşık değil," dedi Behan. "Dougie ve ben bunun hakkında konuşuyorduk ve YAPACAĞIMIZ şey bu. Eğer işe yararsa, çok iyi durumdayız. Eğer işe yaramazsa, şu anda olduğumuzdan daha geride OLMAYIZ."

CATTANEO, "Bize bundan bahset,"

dedi. Behan onlara olayı ANLATTI.

CATTANEO dairesine dönerken İKİ polis arabası buldu ve üç polis kaldırımında duruyordu. Yanından geçerken, polislerden birine

POLISLERE, "Ne oldu?"

"Biri yaşılı bir kadını dövmuş," dedi polis. "Buralarda mı yaşıyorsun?"

"DAIRENİN yukarısında," dedi CATTANEO, işaret ederek. "Yaşılı bir kadın mı? Bu korkunç bir şey."

"Böyle bir şey görmediniz mi?"

CATTANEO başını salladı. "HAYIR. Brill's'deydim ve sonra CARMODY's'in yanındaki dondurma arabasıındaydım. Bu ne zaman oldu?"

"Birkaç saat ÖNCE. Onu bir ambulansa bindirdiler," dedi polis. "Adamın neye benzediğini söyledi mi?"

"Bana uzun boylu siyah bir adam olduğunu söyledi," dedi uzun boylu siyah bir adam olan polis. "Her neyse, eğer bir şey duyarsan ..."

"Elbette. AMA ben böyle birini görmedim. Sen hariç." Polis güldü ve CATTANEO yoluna devam etti. APARTMAN kapısında camdaki yansımasına baktı ve şöyle düşündü: "Uzun boylu siyah adam mı? Ben pembeden başka bir şey değilim."

Kendini güldürdü.

BÖLÜM

ON

Ertesi sabah yapılan EKIP toplantısında Weaver, "Bu kızlardan dördüyle görüştük. Zor davranıyorlar."

"Korkuyorlar," dedi ajanlardan biri. "Birbirleriyle mafya üyesi olabilecek adamlar ve Patty Pittman'ın nasıl ortadan kaybolduğu hakkında konuşuyorlar."

"Zorlamak zorundasınız," dedi Weaver. "Bu kızlar bunu bizim için kırabilir."

Weaver, 50.000 dolarlık eroin kutusu ödül ilanlarının Palm Beach'ten Key West'e kadar Güney Florida'daki her dalış mağazasına asıldığını bildirdi. Sahil Güvenlik polisi Taylor, bazı isabetler elde ettiklerini söyledi,

dışarı çıkıp uyuşturucu aramak isteyen dalgıçlar.

Lucas: "Ya birisi üç milyon dolarlık eroinin elli bin dolarlık ödülünden daha değerli olduğuna karar verirse?"

Taylor, "Herkes orada onlarla birlikte olacağımızı, onları günde birkaç kez bindireceğimizi ve kimsenin arama bölgesinden bindirilmeden ayrılmayacağını biliyor. Eroinle kaçmaya çalışırlarsa hapse girerler."

Lucas başıyla onayladı. "Kulağa hoş geliyor."

Weaver, Angelus Otel'e bir organize suç uzmanı yerleştirme planının da programa uygun olduğunu söyledi. "DC'deki organize suç adamlarımızdan birinin bir modelle çıktığı ortaya çıktı. Oldukça tanınmış bir manken. American Express *Departures* dergisinin ve başka dergilerin kapağında da yer almış. Ona ulaşmışlar ve o da Angelus'ta bir hafta geçirmekten mutlu olacağını söylemiş. tehlikeli bir şey yapmak zorunda olmadığını söyledi. Yapabileceği bir sürü şey olduğunu söyledi. Menajeri Miami Beach'teki moda insanlarıyla bağlantı kuruyor, böylece yasal görünecekler. Bu gece orada olacaklar."

Weaver, Lucas'a Bob'la ne yapacaklarını sorunca Lucas, "Miami'de konuşmamız gereken başka bir adam var. Ne çıkacağını bilmiyorum ama şu ana kadar görüştüğümüz satıcılardan daha büyük biri. Bize bir şeyler söyleyebileceğini ve bizim şefkatimizi gerçekten kullanabileceğini duyduk. Onun bir birkaç yıl gözetim altında tutulacak."

"Eğer biri onu yakalarsa, Atlanta'ya geri dönecek. Tam olarak bir bahçe yeri değil," diye ekledi Bob.

Havanın KARARMASIYLA birlikte, bildikleri tek yol olan I-95 üzerinden tekrar güneşe yöneldiler. Yolda Bob, hâlâ Houston'da kanser hastası annesinin yanında olan ortağı Rae Givens'tan bir telefon aldı. Birkaç dakika boyunca annesinin durumu ve Miami soruşturması hakkında konuştular.

"Canlarına okuyoruz," dedi Bob ona. "Federallerin şu ana kadar elde ettiği tek fırsatı yakaladık. Onları biz besledik. Önümüzdeki birkaç saat içinde bir tane daha alabiliriz."

Bir an dinledi, Lucas'a baktı ve sonra, "Benim için endişelenme. Ben ilgileniyorum. Endişelenmeyeceğim. Her şey yolunda."

Telefonu kapattığında Lucas, "Hâlâ bana kızgın," dedi.

"Hayır. Senin için endişeleniyor."

"Daha çok senin için ve seni neye bulaştırabileceğim konusunda endişeleniyor gibiydi."

Bob koltuğunda kıpırdandı ve sonra şöyle dedi: "Biliyorsun, bizim yaptığımız senin yaptığından çok daha temiz. Peşine düştüğümüz insanlar öyle ya da böyle çoktan mahkemeye çıkmış oluyor. Suçlular ya da hapse gireceklerini bildikleri için kaçıyorlar. Onları tespit eder, her şeyi planlar ve yakalarız. Seninle birlikte. . ."

"Öyle mi?"

Bob pencereden dışarı, geçen betona bakıyordu: "Seninle . . . her zaman biraz bulanık, daha serbest biçimli. Bazen kimin neyi neden yaptığından emin olamıyoruz. Bazen işler siyasi nedenlerle yapılıyor. Mahkeme sebepleriyle değil."

"Senin de gelmene gerek yoktu," dedi Lucas.

"Hayır, hayır, bunu ilginç buluyorum. Rae de öyle. Arada bir Schwarzenegger gibi oluyorsun. Sadece üç yıldır mı takılıyoruz? Ben vuruldum, sen vuruldun ve FBI'daki kız arkadaşın Jane Chase vuruldu..."

Lucas yarı gülümsedi: "Jane ilişkimizde bir değişiklik olabileceğinin sinyallerini verdi."

"Vurulduğu için mi?"

"Hayır, çünkü 1919'daki adamı ben vurdum. Her şeyiyle göstermelik bir duruşma istedi."

"Dürüst olmak gerekirse ben de bunu tercih ederdim," dedi Bob. "Ama eğer öyle değilse, yine de yoğun. Yoğunluğu severim."

Beton kanalı Miami'deki 103. Cadde'ye kadar takip ettiler, batıya 27. Cadde'ye döndüler, sonra kuzeye 131. Cadde'ye ve sonra doğuya döndüler ve Lucas, "Ne yapıyoruz biz? Daire çiziyoruz." dedi.

Bob telefonundaki haritaya bakarak, "Sokaklar birbirine karışıyor," dedi. "En kestirme yol buydu. Buradan dön."

Tekrar güneye döndüler ve birkaç yüz metre sonra Country Club Lane'den tekrar batıya döndüler. Evler küçük ve düzdü, beton bloklar genellikle sokaktan zincir bağlantı veya çelik çubuk çitlerle ayrılıyordu. Dar, siyah asfaltlı sokaklar çukurlu ve çatlaktı, hepsi de palmiyeler ve kaygan yapraklı tropik görünümlü ağaçların yanı sıra birkaç sedir ve kauçuk ağacından oluşan düz bir arazide yer alıyordu. Bob dedi ki, "Muz ağacı! Muzlar baş aşağı büyür. Gördün mü?" dedi.

"Bunu biliyordum," dedi Lucas.

"Saçmalık, bunu biliyordun. Magnus köşeyi dönünce. Bir kanal var. Yeşil olan."

Elliot'ın evi dar bir sokağa ve bir apartman kompleksinin arka tarafındaki kanala bakıyordu. Katran çatılı, ekşi bir kimyasal yeşili olan evi gezdiler, avlu göğüs yüksekliğinde çelik çitle çevriliydi; çubukların her birinin tepesinde keskin bir ok ucu vardı. Bahçe, komşu bahçeler gibi, haftalardır biçilmemiş, ayak bileği derinliğinde çimlere sahipti. Araba yolu kapılıydı ve tek bir yaya kapısı, eğer zincirlenip kapatılmamışsa, sokağa doğru açılıyordu.

"Küçük bir kale," dedi Lucas yanlarından geçerken. "Nike giyiyorsun, değil mi?"

"Evet. Eğer düşündüğün buysa, o çitten atlayamam. O ok uçlarından birini taşaklarıma saplarım."

"Düşündüğüm bu değil. Düşündüğüm şey, kaldırım yok, bu yüzden arabayı çitlere doğru sürüyorum, burnumu içeri sokuyorum, kamyonun kaputuna tırmanıyoruz ve aşağı atlıyoruz. Kaputu ezmek istemiyorum. Nike iyidir."

Bob, "Silahımı gevşeteyim ve polis yeleği giyeyim," dedi. "Eğer büyük bir torbacıysa, beklenmedik ziyaretlerden hoşlanmayabilir."

Sokağın sonunda durdular ve Bob kamyonun arkasına geçti, arka kapağı açtı, teçhizat çantasını karıştırdı ve üzerinde uzun beyaz harflerle POLICE yazan iki mavi kurşun geçirmez yelek çıkardı.

Onun altında da daha küçük harflerle ABD MARSHAL YAZIYORDU. Lucas spor ceketini çıkardı, ceketinin cebinden kimliğini çıkardı ve kot pantolonunun kalça cebine koydu.

Yelekleri giydiler, kamyonu çevirdiler, caddeye geri döndüler ve Lucas direksiyonu kanala doğru kırdı.

Elliot'ın kapısı. Izgara kapıya beş santim kala durdu, kamyonun arkası sokağın bir metre önünü kapatıyordu. Bob'la birlikte kapılarını açtılar, ön tamponda durdular, teker teker kaputun üzerine tırmandılar ve çitin üzerinden aşağı indiler.

Beş saniye sonra, tekmelenebilir gibi görünmeyen sarı boyalı ahşap bir levha olan ön kapının iki yanındaydılar. Lucas zile bastı ve kapının iki yanındaki panjurlu pencerelerden gelen zil sesini duydular. Bob kapıya iki kez vurdu, sonra pencerelere yaklaşıp, "Amerikan Polisleri!" diye bağırdı.

Bir erkek sesi: "Bekle. Geliyorum."

Lucas ve Bob tabancalarını çektiler ve bir saniye sonra kapı, ormandan kütük çıkarmak için kullanılmış gibi görünen bir zincirin üzerinde çatırdayarak açıldı. Elliot'ın yüzü zincirin üzerinde belirdi. Yeleklere baktı ve "Kimlik?" diye sordu.

Lucas kimliğini çıkarıp çevirerek açtı. Elliot gözlerini kısarak önce kimliğe, sonra Lucas'ın yüzüne, sonra da Bob'un yüzüne baktı ve zinciri çıkarmak için kapı.

Görüş alanından çıktı ve kapıyı iterek sonuna kadar kapattı. İçeride bir şey yaptı, diye düşündü Lucas, sonra zincir

kancalarından kurtuldu ve Elliot kapıyı açtı. İri yarı bir adamdı, hem kaslı hem de kalın bir yağ tabakası vardı. Sarışın, mavi gözlü, geniş burunlu, kalın dudaklı. Pembe bir golf gömleği, haki şort ve sandalet giyiyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Bu her şeyden çok bir görüşme," dedi Lucas. "Konuşmamız gerek."

Elliot dışarı çıkmak istercesine bir adım attı ama Bob silahsız elinin parmağını kaldırarak, "İçeri," dedi.

Elliot geri çekildi ve onlar da onu içeri kadar takip ettiler. Ev derli toplu bir şekilde tutulmuş, rengârenk sandalye ve masa koleksiyonuyla idareli bir şekilde döşenmişti. Kapının sağında iki çekmeceli bir kanepe masası duruyordu ve tamamen içeri girdiklerinde Lucas silahını bir kenara bırakıp uzandı ve masadaki en yakın çekmeceyi açtı. Elliot, "Hey!" dedi ama Lucas yine de çekti ve içeride, *Guns & Cephane* şarjörü, mavi-siyah bir .45 otomatikti.

Bob şöyle bir baktı ve "Aman Tanrım. Silahlı bir suçlu." "Burası kötü bir mahalle," dedi Elliot.

Bob, "Ve sen de oradaki en kötü komşulardan birisin," dedi.

Elliot: "Çok uzak değil, dostum."

Lucas evin arka tarafında kahvaltı barı ve üç taburesi olan bir mutfak görebiliyordu. "Mutfakta konuşuruz," dedi. 45'liği çekmecedan çıkardı, şarjörü taktı, sürgüyü çekti ve bir mermi yırtık pırtık mavi halının üzerine fırladı. Lucas eğilip silahı aldı.

45'lik mermiyi aldı, diğerlerini şarjörden çıkardı ve çekmeceye bırakıp kapağını itti.

Elliot mutfığa doğru geri çekilerek onun silahla çalışmasını izledi. Bob, Elliot'a bir tabureyi gösterip yanına oturdu, Lucas da 45'lik hâlâ elinde, kahvaltı barının karşısında oturuyordu. Elliot'a bir Silahı sökmek için birkaç saniye uğraştı, sonra geri uzandı ve parçaları sobanın üzerine yerleştirdi.

"Şimdi Bob ve ben şehirde koşturup duruyoruz, ayak parmaklarına basıyoruz" dedi.

"Bunu duymamıştım," dedi Elliot.

"Evet, arıyorduk. Özellikle sizin gibi şartlı tahliye edilmiş ya da üç kez suç işlemiş kişileri arıyoruz. Örneğin, burada evinizi didik didik etsek ve bir esrar bulsak ... burada Miami-Dade'de inanmasalar bile esrar federal bir suçtur."

Elliot, "Bunu biliyorum, bu yüzden burada bir esrar bulamazsınız," dedi.

"Tamam. Ama bilirsiniz, kapsamlı bir aramada en lanet şeyler ortaya çıkar, yasadışı olduğunu düşünmeyeceğiniz şeyler bile, ama öyledir," dedi Lucas. "Yani, o 45'lik, şartlı tahliyeden hüküm giymiş bir suçlunun elinde. Ama biz oraya gitmek istemiyoruz. Onun yerine sana rüşvet vermek istiyoruz. Bunu söylediğimi kimseye söyleme."

"Bana ne ile rüşvet vereceksin?"

"O konuya geleceğiz. Bu yaz Fort Lauderdale'de üç Sahil Güvenlik mensubunu vuran adamların isimlerini istiyoruz."

Elliot, Lucas'tan Bob'a baktı, doğal olmayan bir şekilde soluk kaşları kıvrılmıştı ve "Bunu nereden bileyim?" diye sordu.

"Duyduğumuza göre siz uyuşturucu ithalatçıları Bazı Jersey'liler sahile eroin bıraktıklarında onlara bulaşmamalarını söylemişler," diyor Lucas. "Bir anlaşma yapıldı, uyuşturucu bırakıldı ve bu da vurulmaya yol açtı. İşte bu yüzden."

"Ben ... değilim ... uh ... Dostum, neden seninle konuşayım ki?"

Bob dedi ki, "Çünkü şartlı tahliyedesin. O 45'liği bulmadan önce evde beş saniye bile kalmamıştık. Şartlı tahliye memurun seni bunun için hapse geri gönderir. Esrar ya da eroin bulun, aynı şey. Alkollü araç kullanmak, uyuşturucu malzemeleri, aile içi şiddet ... neredeyse her şey ve içeri geri dönersiniz. Duruşma yok, sorun yok, gittiniz."

"Kendimi korumak için silaha ihtiyacım vardı ama hiç uyuşturucu yoktu.

Burada taciz edeceğim bir kadın varmış gibi mi görünüyor?" Görünmüyordu; oturma odasındaki büyük boy televizyona dönük bir La-Z-Boy sandalye vardı. "Eğer yapacak olsaydım ..."

Lucas araya girdi: "Bizim önerdiğimiz anlaşma şartlı tahliyenin feshedebilirim. İşin biterdi. Küçük bir uyuşturucu ile yakalanırsanız, otomatik olarak hapishaneye geri gönderilemezsiniz. Hükümetin seni tekrar içeri tıkmak için kefalet, duruşma ve mahkumiyet yollarından geçmesi gerekir. Bunun sizin için değeri ne kadar?"

Elliot yüzüne sığmayacak kadar küçük, sulu mavi gözleriyle Lucas'a baktı, ağır başı biraz sallandı ve sonra, "Bir şey," diye mırıldandı.

Bob: "Bir şey mi?"

Elliot mutfaktan çıkıp oturma odasının etrafında bir daire çizerek yürüdü; bunu yaparken gri kaplan çizgili bir kedi evin arka tarafından çıkıp ona doğru miyavladı. Kediyi kucağına aldı ve

Omuzlarına doğru sarkıttı, orada yerleşti ve sarı gözleriyle Lucas'a baktı.

Elliot dedi ki, "Bak. Burada yardımcı olabilirim. Emin değilim; birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekecek. Ama sanırım öyle. Şartlı tahliye konusunda yardımcı olabilecek biriyle konuşana kadar sana bir bok vermeyeceğim."

"Cep telefonu numaran var mı?" Lucas sordu.

Tabii ki vardı, birkaçı uyuşturucu satıcısıydı; ama bunu söylemedi. "Sanırım" dedi.

"Bana numarayı verin, size en iyi şirketlerden birini ayarlayayım. Miami'deki ABD Savcılık Bürosu'ndaki asistanlar. Teklifi o yapar ve siz de ona ya inanırsınız ya da inanmazsınız."

Elliot bir an Lucas'a baktı ve sonra, "Gerçekten mi?" dedi. "Evet. Gerçekten mi?"

Elliot ağır alt dudağını çekti, kediye soydu, ön kapıya götürdü, dışarı bıraktı, geri geldi ve "Onunla konuşacağım. Ne zaman?"

"Muhtemelen bu öğleden sonra. Biriniz gelemezse yarın sabah. Avukatınızı da yanınıza almak isteyebilirsiniz."

Elliot homurdandı. "İyi bir ceza avukatıdır ama bu anlaşmada onu yanıma alırsam beni bir New York dakikasında satar. Muhtemelen mahkeme merdivenlerinde vurulurum. Olmaz. Onunla kendim konuşacağım. Üzerinde imza olan bir kağıt istiyorum. Ve bunu öğleden sonra yapabilirim."

Lucas, Miami ABD Savcılığı'ndan Elsie M. Sweat'i aradı, onu toplantıdan çıkardı ve Elliot için bir randevu istedi. Onu 4:40'ta göreceğini söyledi. "Dosyasına bakacağım, ne var ne yok göreceğim. Kimseyi öldürmemiş mi?"

"Hayır, doğrudan uyuşturucu baskını," dedi Lucas. "Anlaşmanın ne olduğunu biliyorsun, yardım edebileceğini düşünüyor."

"Pekâlâ. Saat 4:40," dedi Sweat. "Eğer 4:40'ta kapımın önünde olmazsa, 4:41'de gitmiş olacağım."

"Ağır randevu mu?"

"Sadece biraz uykuya ihtiyacım var," dedi. "4:40."

Telefonu kapattı ve Lucas Elliot'a dönerek, "Duydum. Saat dörtte orada, kapısının önünde olacağım. Eğer orada olmazsam, ölürüm."

Elliot zinciri çıkarmak için onlarla birlikte kapıya kadar yürüdü. Lucas ona cep telefonu numarasının yazılı olduğu kartını verdi, "Beni ara," dedi, kamyoneti çitlerden uzaklaştırdı, Elliot'a elini kaldırdı ve Bob'la birlikte dolambaçlı sokaklardan çıkmaya başladılar.

Bob: "Şimdi ne olacak?"

"Elliot saat beşe kadar bir anlaşma yaparsa bu gece bizim için bir şeyler ayarlayabilir," dedi Lucas. "Neden otele dönüp Weaver'ı kontrol etmiyoruz, kuaförlerde neler olduğuna bakmıyoruz? Biraz kestirelim, bir şeyler yiyelim, sonra Elliot'la görüşürüz."

"Bana uyar," dedi Bob. Ve: "Aldığımız tüm işbirliği için endişeleniyorum. Herkes hemen ortaya çıktı, 'Yardım etmekten memnunum' dedi. Bu doğru değil."

"Armut piş ağzıma düş," dedi Lucas. "Kuaförler bize bir şeyler verebilirler ama o zaman da cinayetten günler önce teknede görülen adamlarla cinayeti işleyenlerin aynı kişiler olduğunu kanıtlamak için birçok noktayı birleştirmemiz gerekecek. Ya da aynı tekne olduğunu. Diğer herkese şantaj yaptık ve hala bir isim ya da somut bir şey elde edemedik."

"Biraz bile ürkmedin mi? İşbirliğinden?" "Belki biraz," diye kabul etti Lucas.

Bob esnedi ve "Biraz kestirsem iyi olacak. Miami arabayla dolaşmak için berbat bir yer. Kırsal kesimi daha çok seviyorum ve burada hiç yok."

Elliot pencere panjurunun arkasından polislerin gidişini izledi. Gittiklerinden emin olunca mutfığa gitti, çatal bıçak çekmecesinin arkasını karıştırdı ve dört adet kullan-at telefon. Bir tanesi hiç arama yapmak için kullanılmamıştı.

-Ama üzerinde şifreli bir kasa ve özel telefon numaralarının bir listesi vardı.

Kasayı açtı, aradığı numarayı buldu ve arama yapmak için başka bir telefonunu kullandı.

"Öyle mi?"

Elliot, "Evet efendim, bu geçen yıl sahilde tanıştığınız iri yarı sarışın adam," dedi. "Bazı Latin arkadaşlarımdan sizin için bir teslimat yaptım ve biraz para aldım. Bana saçımdaki mavi kurdeleleri sormuştunuz."

"Hatırlıyorum. Orada olduklarını söylemiştin çünkü cahiller Bu da senin onları dövmen için bir bahane oldu."

"O benim. Bana telefon numaranı vermiş ve işine yarayabilecek bir haberim olursa aramamı söylemiştin," dedi Elliot. "Evet, var. Olabilir. Ya da belki işine yarayabilecek birini tanıyor sundur. Birkaç ABD'li

Polisler buradaydı. Benden bir isim istediler. Mafyadan biri."

"Onlara bir tane vermedin mi?"

"Hayır, ama bana çok iyi bir anlaşma teklif ettiler. Anlaşmayı kabul ediyorum. Şimdi bir isim bulmam lazım. Sende var mı?"

"Seni sonra ararım," dedi Jack Cattaneo. "Bir adamla konuşmam lazım."

CattanEo bir dakika sonra Behan'la konuştu. "Bir daha Buna inan. Bu adamlara tuzak kurmak için kışımızı yırtmak zorunda kalmayacağız. Onlar kendilerini hazırlıyorlar."

"Bu çok hoş," dedi Behan. "Buraya gel ve bana anlat."

BÖLÜM

ON BİR

LUCAS ve Bob, Weaver'ı konferans odasında Sahil Güvenlik polisi Taylor'la otururken buldular. Bob ve Lucas geldiğinde Weaver başını kaldırdı ve "Güney Florida'nın her yerinde o kızların peşinde olan adamlarımız var..." dedi. Taylor'a baktı, yüz ifadesinden bir şey anladı ve düzeltti, "...kadınları. Ve uyuşturucu aramak için dört dalış teknesine onay verdik."

"Dalış teknelerinden beklediğimizden daha düşük bir yanıt aldık." Taylor söyledi. Hayal kırıklığı içinde saçlarını geriye taradı. "Fort Lauderdale'deki memurlarımızdan biri dalgıçlardan bazılarına bunun nedenini sordu.

Kendisine iyileşme şansının çok düşük olduğu söylendi.

Çünkü uyuşturucu kaçakçıları sizi yakalarlarsa kafanızı kesebilirlerdi.

Şu anda dışarıdaki adamlar bunu yapıyor.

Her şeyden çok macera için. Yeniliği geçtikten sonra uzun süre dayanacaklarını sanmıyorum."

"Elli bin dolar eskisi gibi değil," dedi Bob. "Kulağa çok gibi geliyor ama vergilerden sonra ..."

"Size başka bir şey daha söyleyeyim," dedi Taylor. "Dışarıdaki teknelerde bir sürü silah var. Elbette tamamen yasal. Eğer bazıları Mafyalar ortaya çıkar ve onları püskürtmeye çalışırlarsa bir tekne dolusu mermi yiyebilirler. Bu konuda ne düşündüğümü bilmiyorum."

Weaver, Lucas ve Bob'a, "Tüm bunlara rağmen bir hafta öncesine göre daha iyi gidiyoruz," dedi. "Yaptıklarınız için size minnettarım. Bu kızların, bu kadınların peşine kendiniz düşmediğiniz için biraz şaşırdım."

"Bununla başa çıkmak için daha donanımlısın," dedi Lucas. "Yapacak başka bir işimiz var."

Onlara Magnus Elliot'tan bahsetti. "O bir şeyler biliyor. En azından bir şeyler bildiğini düşünüyor. Eğer biliyorsa, bir isim bulabiliriz. Hatta bu öğleden sonra bile bulabiliriz."

Weaver, "Bu çok iyi olurdu," dedi. "Uyuşturucuyu bulmaktan daha iyi olurdu."

"Kuaförlere ne olduğunu bize haber ver," dedi Lucas. "Biz odalarımızda daha fazla araştırma yapıyor, Miami'deki bazı narkotikçilerle görüşüyor olacağız. Ve Elliot'ın ABD savcısıyla anlaşmasını yapmasını bekliyoruz."

Weaver, "Büyük bir şey olursa ararım," dedi.

Koridorda Bob, "Biraz kestireceğimizi sanıyordum," dedi. "Ben de öyle yapacağım," dedi Lucas. "Ben sadece itiraf et."

"Ah. İyi iş. Seninle ortak olmamın bir nedeni olduğunu biliyordum," dedi Bob. "Seni 5:30 gibi ararım. Eğer Elliot bize geri dönmezse, ıstakoz yemeye gidebiliriz."

LUCAS da kısa BİR uyku çektikten sonra gelen yeni raporları okudu. Weaver'ın ajanlarından. İlginç pek bir şey bulamadı. Bob beşi birkaç dakika geçe aradı, "Tavana bakmaya daha fazla dayanamadım. Hadi yemeğe gidelim."

Magnus Elliot aradığında Rendezvous'ta tavuk bonfile ve levrek yiyorlardı. Yan masadakilerden yeterince uzakta oturuyorlardı ki Lucas, Bob'un konuşulanları duyabilmesi için telefonu hoparlöre verdi ve ikisi de telefonun başına geçti. "Tamam, anlaştık," dedi Elliot.

"Ne alacağız?"

"Elimdeki tek lanet şey," dedi Elliot. "Bir isim ve bir yer. Donald Romano. Coral Gables'da yaşıyor ama Florida City'de bir ışık deposu var; burada inşaat müteahhitlerine ışık, New York'ta da uyuşturucu satıyor."

"Adını hecele," dedi Lucas. "Coral Gables nerede? . ve Florida City nerede?"

Elliot Romano'yu heceleyerek şöyle dedi: "Coral Gables, Miami'nin kenarına asılmış gibi bir kasaba. Üst düzey para. Florida City, Miami'nin güneyinde, Keys'in hemen üst tarafında, muhtemelen en fakir şehirlerden biri.

Eyaletteki kasabalar. Işık mağazasının adı Larry ve Kay's Müteahhit Aydınlatma Deposu. Sanırım Larry ve Kay onun kızı ve damadı."

Bob: "Dur bir dakika. Romano ışık mı satıyor? Ve uyuşturucu?" "Evet. Duyduğuma göre, ışık işi onun parasıymış.

çamaşırhane," diye açıkladı Elliot. "New York ve New Jersey'de tefecilik ve uyuşturucu gibi nakit işleri var. İmalatçılardan ışık satın alıyor ve bunları yüzde yirmi beş zamlı satıyor.

apartman geliştiricileri. Fiyat artışının tamamını el altından nakit olarak geri ödüyor, böylece ışıkların satışından kârlı çıkıyor. Ama müteahhitlerin elinde kirli para var ve onun elinde de Müteahhitler bankaya yatırıyor, ışıklardan elde ettiği kârı kâr olarak bildiriyor, vergilerini ödüyor ve para temiz kalıyor. Bana öyle söylendi."

"Tüm müteahhitler dolandırıcı mı?" Bob sordu.

"Evet, çoğu," dedi Elliot. "O ışıkları şu saatte alıyorlar toptan satış ve ceplerine vergiden muaf güzel bir görünmez para yığını. Yani iyi büyüklükte bir konut projesinden bahsediyorum. milyonlarca dolarlık aydınlatma. Ve rüşvet olarak da

guano." Bob, "Guano yarasa boku gibi," dedi.

"Yerel deyim," dedi Elliot. "Bilirsin işte, guano-şu, guano-şu. Genellikle 'çok' anlamına gelir." Bir an düşündü, sonra dedi ki, "Elbette 'çok değil' anlamına da gelebilir. Duruma göre değişir."

"Bütün bunları sana kim söyledi?" Lucas sordu.

"Onunla iş yapan Meksikalı bir arkadaş. Romano eskiden uyuşturucuyu Meksikalılardan alır ve kuzeye gönderirdi, ama şimdi dışarıya çıktı, sanırım Kolombiyalı yeni gelenlere. Meksikalılar bu konuda oldukça kızgın," dedi Elliot.

"Meksikalı arkadaşın Romano'nun tekne olduğunu mu düşünüyor, yoksa kimin olduğunu biliyor mu?" Lucas sordu.

"Uyuşturucu onlardan, yani Meksikalılardan gelmiyor.

Meksikalılardan.

Meksikalılar bu yaz yaşanan çatışmadan hemen sonra Staten Island'a büyük miktarda uyuşturucu girdiğini söylüyor." "Arkadaşım New York'taki pazarlama elemanlarının tüm satış stratejilerinin darbe aldığını söylediğini aktardı."

Bob: "Meksikalıların bir satış stratejisi mi var? Pazarlamacıları mı var?"

"Evet. Tüm bunların nasıl yapıldığını sanıyorsun? Bu bir iş, Facebook gibi. Sadece farklı bir bağımlılık."

"Bütün bunları konuştuğumuzda biliyor muydun yoksa öğleden sonra Meksikalı arkadaşından mı öğrendin?" Lucas sordu.

"Bir kısmını biliyordum ... ve bir telefon açıp geri kalanını öğrendim. Romano'nun adı."

"Başka ne var?" Lucas sordu.

"Avukat hanımın tekerlekli bir sürtük olması dışında başka bir şey yok. Onu tokatlamak istedim."

"İyi bir fikir değil," dedi Lucas.

"Evet, anladım," dedi Elliot. "Bu iş iyi sonuçlansa iyi olur dostum. Burada büyük bir risk alıyorum."

Telefonu kapattılar ve Lucas Weaver'ı aradı: "Akşam yemeğindeyiz, sokağın aşağısında. Seninle konuşmamız gerek."

Weaver, "Burada oturmuş YouTube'da 2003'teki klasik futbol maçlarını izliyorum, saçma sapan bir kanun uygulama meselesi yüzünden bunu yapmayı bırakmak istemem," dedi.

"Yarım saat sonra görüşürüz," dedi Lucas.

Lucas ona bu ismi verdiğinde, WEAVER aceleyle sERioUs aldı.

Çevrimiçi FBI dosyalarında Donald Romano'nun son kullanma tarihi yaklaşık on yıl geçmiş eski bir organize suç örgütü üyesi olduğu tespit edildi.

"Sonsuza dek buralarda takıldı, hiçbir zaman vurulacak kadar önemli olmadı. New Jersey'de tefecilik ve ilgili saldırılar nedeniyle birkaç kısa süreli iş yaptı. Düşündüğünüzde oldukça şaşırtıcı."

Weaver dosyaları okurken parmağını bilgisayar ekranında aşağı doğru sürükledi; parmağı bir bahçe sümüklüböceğinkine gibi iz bıraktı.

"Onlar

Jersey'de maaş günü kredi dükkanlarına izin veriyor, bu yüzden tefeciler yoksa, muhtemelen kredi alamazdınız ... ve birkaç küçük sözde çöp ve çöp taşıma şirketleri

New York mafya ailelerinden biriyle bağlantılı ama bu yıllar önceydi. Aslında onlarca yıl önce."

"Uyuşturucuyla ilgili bir şey yok mu?"

Weaver, "Hayır, ama tefeciler genellikle paralarının nereden geldiği konusunda titiz davranmazlar," dedi. "Belki bir açık gördü - ya da belki New York dağıtım sistemlerinden birinin Güney Florida yöneticisi. Eğer düşündüğümüz kadar eroin geliyorsa önemli bir dağıtım sistemine sahip olmalı."

"Mafya adamlarının neden ondan haberi yoktu?" Lucas sordu.

Weaver başını salladı. "Bilmiyorum. Adını hiç duymadım ve en azından çoğu mafya grubu hakkında bir şeyler duyduğumu sanıyordum. Dinle, bunu gece boyunca düşünmem ve Angelus'taki OC adamıyla konuşmam gerekiyor. Romano hakkında dosyalarda olmayan şeyler biliyordur. Bu gece tüm adamlarımı arayacağım ve sabahki toplantıda hiçbir şey söylemeyeceğiz - sadece FBI'dan olmayanları yollarına göndereceğiz ve sonra burada odamda bir toplantı daha yapacağız."

"Sızıntıdan mı endişeleniyorsun?"

"Hayır... ama bu konuyu sadece güvенеbileceğim kişilerle konuşmak istiyorum. Sahil Güvenlik yok, yerel polisler yok. Sadece FBI. Ve siz şerifler."

Ertesi sabahki toplantı HER zamanki gibi geçti. Atlantik'teki birkaç dalış teknesinde herhangi bir bulguya rastlanmamıştı ve Angelus Oteli hâlâ yüzleri derliyordu. Weaver, kız arkadaşının *Town & Country* dergisi için bir mücevher çekimi yaptığını ve FBI'dan memnun olduğunu söyledi.

Sahil Güvenlik polisi Taylor, "İki dalış teknesi gönüllümüz daha var, ancak biri muhtemelen vazgeçecek" dedi.

Kuaförlerden ikisi hariç hepsi takip edilmiş ve sorgulanmış, üçü de fotoğraf panolarına bakmayı kabul etmişti. Ajanlardan biri, "Hiçbir şey görmeyecekler. Lucas'ın o kadın Alicia Snow, görüştüğü kızlardan birkaçını arayarak onları görmeye geleceğimizi söyledi. Bu kızlar etrafı aradılar ve birbirlerini korkutmayı başardılar. Mafya tetikçileri geliyor

gece yarısı susturucularla pencerelerinden içeri giriyorlar, bu tür bir film."

"Peki ya kaybolan kız?" Lucas sordu. "Patty Pittman mı?"

Ajan, "Ortadan kayboldu ve muhtemelen öldüğüne inanıyorum," dedi. Weaver'a başıyla işaret etti. "Dale'de tam rapor var.

Islamorada'dan dün gece yarısından sonra döndük, bu sabah ona verdim. Pittman'ın annesiyle konuştuk.

Buna inanmıyorum ama o öldü. Pittman'ın dört kredi kartı varmış, hiçbiri kullanılmıyormuş. Telefonu gitmiş. Banka hesaplarında para var, hala orada. Annesiyle Mako'daki adamlar hakkında konuşmuş.

Mako'daki adamların

ateş edenler. Polisi araması gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

Annesinin bildiği kadarıyla aramadı ama ikisi silahlı saldırılar hakkında konuştuktan sonraki birkaç gün içinde ortadan kayboldu."

"Adamları teşhis etmiş olabilir," dedi Lucas. "Sonra aptalca bir şey yaptı, mesela onlardan biriyle bu konuda konuştu ve onu öldürdüler."

"Ben de buna inanıyorum," dedi ajan. "Belki de adamlardan biriyle ilişkisi vardı, onun gerçekten böyle bir şey yapabileceğine inanmadı, cinayetler, bu yüzden onunla konuştu ... ve, o yirmi yaşında saf bir kuaför ve adam lanet olası bir hayvan."

"Güzel bir kızdı," dedi başka bir ajan ve birkaç ajan başını salladı.

Ajanlar, sabıka fotoğraflarına bakmayı kabul eden kadınlara göstermek üzere yanlarında fotoğraf ekranlı iPad'ler götürecekleri ve son ikisini arayacakları konusunda anlaştılar. İkisi kayıp değildi, sadece Florida'nın farklı bölgelerine taşınmışlardı ve bir gün içinde ulaşılamayacak durumdaydılar.

Toplantı sona erdiğinde, FBI üyesi olmayan iki kişi kendi yollarına gittiler. Yarım saat sonra FBI ajanları, Lucas ve Bob'la birlikte Weaver'ın odasında buluşup sandalyeleri sürükleyerek yatağının üzerine oturdular.

Yeni bir yüz vardı, Jason Tennan.

Angelus Oteli. Uzun boylu, kıvrırcık kahverengi saçlı, çilli bir adamdı.

Kısa pug burunlu, kare çeneli, uzun boylu ve zayıf, kemikli omuzlu. Beyaz bir gömlek giymiş ve siyah bir bolo kravat takmıştı. turkuaz slayt.

Weaver gruba, "Kimsenin diğer ekip üyeleriyle ilgili yanlış bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorum," dedi. "Ama onlar ilgileneneğimiz bir sonraki meseleye dahil olmayacaklar ve ben de tamamen FBI'ın katılacağı bir toplantı konusunda daha rahatım. Artı polisler."

Lucas'a döndü ve, "Anlat onlara. Ben söylemedim." "Bir isim bulduk," dedi Lucas.

Bu bir heyecan yarattı ve Weaver bir dosya açıp bir fotoğraf çıkardı ve Tennen'a uzattı. Tennen fotoğrafa baktı ve şöyle dedi: "Evet, onu tanıyorum, Don Romano. Eskiden Perth Amboy'da yaşıyordu ama Hispanikler orada çok kalabalıklaşınca taşındı. Bir süredir Florida'da yaşıyor -yıllardır- ama Jersey'de ve Staten Island'da bazı iş ruhsatlarında hâlâ adı var.

Hiçbir zaman büyük köpeklerden biri olmadı ama hep buralardaydı. Belki de hiçbir zaman büyük köpeklerden biri olmadığı için hâlâ buralardadır. Bu arada o yaşlı. Yetmişlerinin sonunda olmalı. Seksen de olabilir."

"Tam olarak ne tür bir pislikle karşı karşıyayız?" Bob sordu.

"Sıradan bir pislik," dedi Tennen. "Yıllarca tefecilik yaptı, ekibinde birkaç bacak kıran vardı. Kuzey Jersey'de ve Staten Island'da barmenler aracılığıyla çalıştı. Jersey'de birkaç kuru temizlemecisi vardı, muhtemelen para aklama yerleri olarak."

"Peki ya uyuşturucu?" Lucas sordu.

Tennen boynunu kaşıdı ve sonra şöyle dedi: "Don her zaman akıllı bir adamdı. Yüksek profilli işlerden uzak dururdu. Uyuşturucuyla ilgili ahlaki bir sorunu olduğunu sanmıyorum, sadece DEA ve yerel polislerin dikkatini çekmek istemiyordu. Ama bir şey var ki..."

Bob: "Ne gibi?"

"Silahlar. Bir söylenti var, sadece bir söylenti, eğer doğru adamları tanıyorsan, iyi bir tabanca satın alabilirsin ve onlar Romano'nun tefecilik operasyonu. Bilirsiniz, bir barmen belki de krediye ihtiyacı olan bir adamla Romano'nun kredi müdürlerinden biri arasındaki bağlantıdır. Aynı sistem size bir silah da sağlayabilir."

Weaver sordu, "Bunun içinde para var mı? Silah var mı?"

"Oh, evet. Milyonlar değil ama düzenli bir gelir akışı. Konfederasyon eyaletlerinin her yerinde silah var, bu da birçoğunun çalındı," dedi Tennen. "Ve dedikleri gibi, bok kıyıya doğru kayar, ki

Florida demek. Burada silahları ucuza alıp, kuzeye satıyorlar. Philly'de iyi bir Ruger yarı otomatik için bin dolar alabilirsiniz, burada çalınır ve yüz dolara satılır. Tüm bu kuzey eyaletleri tabancalara karşı serttir, tıpkı maaş günü kredilerinde olduğu gibi, bu da mafya çocukları için 'fırsat' anlamına gelir. Sigara kaçakçılığı gibi ama mermi kaçakçılığı da var."

Bob, "Yüzde bin cazip bir fiyat artışı," dedi.

Tennan, "Ve eğer adamınız depo konusunda haklıysa, burada bir para çamaşırhanesine daha fazla ihtiyaç duyulacak," dedi.

Lucas, "Barmenler bu işe girmeye istekli olsalardı, silah dağıtım sistemi uyuşturucu için de işe yarayabilirdi" dedi.

"Eminim bazıları öyledir," dedi Tennan. "Etrafta dolaşan çok fazla zengin barmen göremezsiniz."

Lucas: "Romano'nun damadı hakkında bir şey biliyor musun?"

Tennan başını salladı: "Fazla değil. Adı Larry Bianchi. Yakışıklı biri. Bildiğim kadarıyla. Hikaye şu ki, Romano'nun kızı onunla lisede tanışmış, onunla yatmaya başlamış, belki de evlenmişler.

Çünkü Don, Don olduğu için buna mecburdu. Kayınpederinin ayak işlerini yapıyor. O ve kızının birkaç çocuğu var.

Aslında dört ya da beş olabilir."

Bob: "Işık deposu hakkında bir şey biliyor musun? O operasyon hakkında?"

Ajan başını sallıyordu. "Bundan emin değilim.

Aslında, Don'un emekli olması gerekiyordu. Son birkaç yıldır radarımızdan düştü. İnsanları öldürmekle ünlü değildi. Dirsek kırar, başparmak keserdi belki ama öldürmezdi. Ve sadece örnek olması gerektiğini hissettiğinde."

"Güzel," dedi Lucas.

Weaver, "Ne yaptığını bilmemiz lazım, gözetlememiz lazım. O depoya girmek için bir neden bulmalıyız.

Google Haritalar'da uydu görüntüsünden mekana baktım. Quality Inn'in karşısındaki sokakta. Washington'da bir tamirci ile konuştum.

ve bize ikinci katta, caddenin karşısına bakan bir oda ayarlayacak.

Uydu fotoğraflarından anladığım kadarıyla, deponun tüm girişlerini görebilmemiz gerekiyor."

"Umarım odaları FBI için ayırmamıştır," dedi Lucas.

Weaver biraz aşağılanmıştı: "Tabii ki hayır. Biz ayırdık

Everglades Ulusal Parkı araştırma ekibinin üyeleri için."

Odanın içinde takım elbiseli ve kravatlılara baktı: "Gözetim takımının kot pantolona ihtiyacı olacak. Ekose gömlekler. Öğleden sonra kontrol edeceğiz."

"Tam olarak ne arıyoruz?" diye sordu ajanlardan biri.

"Orada neler olup bittiğini anlamak istiyoruz. Uyuşturucu mu satıyorlar? Silah mı topluyorlar? Gerçekten ışık mı satıyorlar? Ne? Birazcık bile yasadışı görünen bir şey görürsek, Miami'den bir arama emri ve SWAT ekibi alırız ve oraya saldırırız ve orayı dağıtırız."

Ajanlar kendi aralarında bakıştılar ve sonra içlerinden biri, "Bu da bir şeydir. Yani, Tanrı'ya şükür, bu da bir şeydir."

Görevleri belirlemek için BİR saat harcadılar. Hazır olduklarında, iki oda için ikişer ajanları olacaktı ve biri sürekli Romano binasını izleyecekti. Weaver'ın kendine ait bir odası daha olacaktı. Weaver, Bob ve Lucas'a gözetimde yer almak isteyip istemediklerini sordu - "Senin ipucuna göre çalışacağız," dedi Weaver- ve Biraz tartıştıktan sonra, kaydoldular. Öğleden sonra herkes ekose gömleklerini giyer giymez kayıt yaptırmaya başlayacaklardı.

Toplantı dağılırken Lucas Tennen'a, "İlginç bir kravat. Bir süredir bolo görmemiştim."

Tennen, "Evet, kız arkadaşım modellik işinde olduğu için artık modayı takip ediyorum," dedi.

"Gerçekten..." Lucas kravata daha yakından baktı. Antika olduğu anlaşılıyordu. "Bir keresinde karıma beni bolo kravat takarken görürse kafama sıkmasını söylemişim," dedi.

Tennen, "Belki de modaya uygun değilsinizdir," diye önerdi.

"Normalde öyleyimdir," dedi Lucas, öyle olmadığının söylenmesine biraz sinirlenerek. "Ama bilirsin, İtalyan yününe ve İngiliz derisine koşarım."

"*Esquire* dergisinin önemli olduğu zamanlarda bunlar iyiydi," dedi Tennen. "Hala da öyle, yaşlı erkekler için. Senin yerinde olsaydım . . ." Uzanıp Lucas'ın sol meme ucunu dürttü. "Daha kare kesimli, Amerikalı bir görünüm arardım. Omuzlar. Hafif bir kovboy havası. Elbette kovboy çizimleri yok, bu çok ileri gider. Eğer bir bolo alacaksanız, iyi bir tane alın. Antika Navajo, aradığınız şey bu. Santa Fe'de Shiprock Gallery diye bir yer var. Gerçek malları var."

Odalarına dönerken Bob, "Sıkıntılı görünüyorsun," dedi. "Bolo kravatlar hakkında ne biliyorsun?" Lucas sordu.

"Hiçbir bok değil," dedi Bob. "Sadece bu da değil, bu şekilde kalmasını planlıyorum."

"Tanrım. Ya geri gelirlerse?" Lucas dehşete düşmüştü.

"Bir mafya yuvasını basmak sizi rahatsız etmiyor ama bir bolo kravat sizi rahatsız mı ediyor?"

"Böyle söyleyince aptal gibi görünüyorum," dedi Lucas. "İşte böyle," dedi Bob.

BÖLÜM

ON İKİ

Jack Cattaneo dondurma standına gitti, çilekli bir külah aldı ve Behan'ın yanındaki banka oturdu, "Polisler yemi yuttu ama doğrudan içeri girmiyorlar. Romano'nun evinin karşısındaki bir motelde oda tutmuşlar. Görünüşe göre onu bir süre izlemeyi planlıyorlar."

"Neden?"

Behan boştaki elini saçlarının arasında gezdirdi; beyaz golf pantolonu ve bol, uzun kollu beyaz keten bir gömlek giymişti. "Jimmy'yle konuştum, muhtemelen Romano'yu bir şeyler yaparken görüp kapıyı kırmak istediklerini düşünüyor. Her neyse, içerideler ve kardeşlerin gözü üzerlerinde."

"Onlara göz kulak olmak mı? Nereden?"

Behan kıkırdadı. "Aynı lanet otele yerleşmişler. Yirmi dört-yirmi yedi izliyor olacaklar ve polisler harekete geçtiğinde hemen arkalarında olacaklar. Onları tam zamanında yakalamak istiyoruz. Romano'nun kapısını ya da tekmeledikleri takdirde içeriyi."

Cattaneo, "Umarım çok karmaşık bir hal almaz," dedi. Bir kez kokladı: okyanustan gelen olağan tuzun ötesinde havada balık kokusu vardı; birileri bir yerlerde somon kızartıyordu. Her neyse, dondurmayla uyuşmuyordu. "Çok fazla hareketli parça var. Düz bir pusu daha kesin olurdu, berbat bir soygun gibi görünürdü."

"Kimse buna inanmaz. Romano'yu da kaybederiz - yanlış yönlendirme ve kuzeydeki avantajlar."

"Hâlâ gerginim."

"Size bunun için para ödüyoruz ama bunun bizimle bir ilgisi yok," dedi Behan. "Eğer kardeşler işi batırırlarsa

parmağımız var. Jimmy onları uzaktan kumandayla tuttu ve biz hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Peki ya boru?"

"Jimmy onları attığımız yerden bir tanesini geri aldı, temizledi ve Romano'nun dükkanının arkasındaki çöp konteynerine koydu. Sonra da

Çöpler dün toplandı, yani bir haftamız var," dedi Behan. "Asıl soru şu: Ne kadar beklememiz gerekiyor? Bunun olacağını sanmıyorum. uzun . . . Romano onlara bir sebep vermezse, polisler onunla uğraşmanın bir yolunu bulacaklardır. Bu iki adamın çalışma şekline bakılırsa, mecbur kalırlarsa bir şeyler uydururlar."

"Bu Elliot denen adama güveniyor musun?" Cattaneo sordu.

"Hayır, o gidecek," dedi Behan. Romlu üzümlü külahından bir yudum aldı ve "Bu da beni rahatsız edici bir konuya getiriyor. Arkadaşın Alicia."

"Ah, kah retsin." Cattaneo dondurmasından bir yudum aldı. "O iyi bir kız. Onun gitmesini isteyeceğinden korkuyordum."

"Jack, hadi ama," dedi Behan. "Durumu biliyorsun. Hepimize parmağını sokabilirdi."

Cattaneo yalamayı bıraktı: "Ne demek 'olabilirdi'? O ..."

"O gitti. Bekleyemeyeceğimizi düşündük. Jimmy'i oraya gönderdim. Söylemeliyim ki, uygun bir dairesi vardı, değil mi? "Glades'in karşısında."

"Ah, Tanrım. Gerçekten mi? Şimdi kendimi berbat hissediyorum."

"Bunu atlatacaksın. Seni aradıktan sonra bir şeyler olması gerektiğine dair bir fikrin olmalıydı."

"Evet, ama . . . Son bir parça kış almak isterdim."

"Biliyorum, ama ..." Külahlarının dibinde kağıt ambalajlar vardı ve Behan kendi külahını soydu, külahın kalıntısını ağzına attı, birkaç kez çiğnedi, "Güzel," dedi ve "Asıl sorun borular olacak. Polisler gittiğinde buraya daha çok ilgi olacak. Bana boruların sonsuza kadar iyi olduğu söylendi ama Jaquell bize kurtardıklarının çoktan çamurlaşmaya başladığını söyledi. Altı ay daha geçerse, ışıklarla bile onları bulamayabiliriz."

"Ben de bunu düşünüyordum. Jaquell isterse kısmi bir çözümüm var."

"Ne oldu?"

"Yavaş tekneler," dedi Cattaneo. "Yelkenli tekneler, iki tane. Küçük, belki otuz altı metrelik, onun gibi bir şey. Gece yelken altında. İki tane, Üç deniz mili, Jaquell karanlıkta arkadan yuvarlanıyor, iki saat sonra ikinci tekne tarafından alınıyor. İkinci teknenin yelkenleri açık ama biz de motorla çalışıyoruz. Ağır bir halatla arkadan bir kanca takıyoruz, halatı Jaquell'in yanından sürüklüyoruz, Jaquell halattan kancaya doğru kayıyor, kaldırma çantasını bağlıyor ve sonra kaldırma çantasını tekneye sürüyor. Bu tekneyi yavaşlatacak, rotasından çıkaracak.

Yavaşlar yavaşlamaz

Motor, düz gitmeye devam et. Keys'te biraz pratik yaparsak, baksalar bile kimse bir aksaklık olduğunu fark etmeden sorunsuz bir kalkış yapabiliriz."

Behan düşündü, sonra dedi ki, "İşe yarayabilir. Tekneler ne kadar?"

"Eski tekneler, belki doksanlı yıllardan kalma, iyi durumda ... her biri otuz bin dolar."

"Peki ya Sahil Güvenlik tarafından tekrar saldırıya uğrarsak? Kaçamayız."

Cattaneo, "Boruları kaldırma çantasından asla çıkarmıyoruz," dedi. "Torba yan tarafa geldiğinde biraz daha ağırlık koyuyoruz. Çapa ya da her neyse. Radarı izliyoruz, eğer bize doğru gelen bir şey görürsek çantayı tekrar yana bırakıyoruz. GPS koordinatlarını tam olarak alıyoruz, ayağına kadar, sonra geri gelip alıyoruz. İçinde bir asansör torbası ve beş boru varsa ikinci kez bulmak o kadar da zor olmaz."

"Huh. Pekala. Bu duyduğum en iyi fikir," dedi Behan.

"Jaquell kabul ederse. Sahil Güvenlik'ten korkuyordu. Bahamalar'da kaybolmaya karar verirse, onu oradan çıkaramayız. Onu aramayı denedim ama telefonu kapalıydı."

"Pekala, göreceğiz. Sen bir tekne ara, belki bir deneme sürüşü yaparsın. Aceleye gerek yok. Bir ya da iki ay iyi. Ortalık sakinleşsin. Ve belki "Yelken açmayı biliyor musun ki?"

Cattaneo, "Elbette, yani biraz ama Jaquell bu işte iyi," dedi.

"Gerekirse biraz ders alabilirim. Yelkenlilerde gördüğünüz bazı pislikler için ne kadar zor olabilir ki? Aksi takdirde, motorları kullanırsınız, o zaman sadece bir motorlu tekne olur."

Behan Cattaneo'nun dizine bir tokat attı, ayağa kalktı, gerindi, esnedi ve "Dougie'yle bu konuyu konuşacağım. Eğer o yeşil ışık yakarsa, sen halledersin. Polislerle ilgili bir şey olursa ararım. O son kış parçası için üzgünüm. Gerçi Angelus'ta takılan bir sürü güzel kız var. Uğrayın, sizi tanıştırayım."

"Evet. Tek ihtiyacım olan hızlı bir alkış."

"Bu kızlarla olmaz." Behan bu fikir karşısında hakarete uğramıştı.
"Bu kızlar sertifikalı. Her zaman doktora giderler."

"Onları kontrol edeceğim. Oraya tekrar ne zaman gidiyorsun?"

"Dougie birkaç gün içinde geliyor, orada kalıyor, o zaman takılabiliriz.
Belinda'ya bunun tamamen iş olduğunu söyle. Ve biliyorsun,
Dougie ile aynı görüşte değil. Onun bir suçlu olduğunu düşünüyor."

"Bu doğru. Tamam. Bir göz atacağım. Esmer bir şey, belki.
Kahverengi gözlü. Onda bir kış olmalı."

"Bunu yapabiliriz." Behan kıkırdadı ve gökyüzüne baktı. "Harika bir
gece, ha? Burada yılın en güzel zamanı. Belki de apartman dairelerini
bırakıp ev almalıyız. Bir yerlerde golf sahası."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum - Belinda'ya gerçek bir stüdyo vermeyi."

Behan yine güldü: "Lanet olası Belinda. Onun yeteneğine sahip
olsaydım, asla insanları öldürmeye başlamazdım."

Cattaneo, "Tüm bu sanat olayı beni şaşırtıyor. Ama iyi iş çıkarıyor.
Parayı alacağım."

"Hey, sonra görüşürüz."

Ellerini tokatladılar ve ayrı yönlere doğru uzaklaştılar. Cattaneo bir
kez arkasına baktı ve başını salladı. Bütün o beyaz üstüne beyaz
beyaz kıyafet, beyaz atletik çorapların üzerine giyilen sandaletlerle
mahvolmuş. Acınası.

BÖLÜM

ON ÜÇ

Bob ve Lucas, Ronald Reagan Paralı Yolu'ndan Barnes & Noble kitapçısına gidip kitap ve dergilere yüz on dokuz dolar harcadılar. Odalarını paylaşmayı reddetmişlerdi, bu da Weaver, Lucas "Hey, Marshals Service bunu karşılayacaktır." diyene kadar. Bir bağlantı kapısı ile yan yana geldiler ve Bob kapıyı çaldı Lucas onun tarafını açana kadar Bob, "Neden burada olduğumuzu bile bilmiyorum. Bir binayı izlemek için neden yedi adama ihtiyacımız var?"

"Kibarlık olsun diye buradayız," dedi Lucas. "Weaver birkaç gün izlememize izin verecek, sonra bir şey çıkmazsa bir şeyler uyduracağız ve SWAT ekibi kapıyı kırarak."

"Bu odada geçireceğim iki gün beni uyuşturacak," dedi Bob. "Tanrı aşkına, pembe bir yatak örtüm var."

"Ne yaparsan yap, gözün teçhizat çantanda olsun. Temizlikçi kadın o M4'ü görürse FBI'ı arar."

"Kamyonda bırakamam," dedi Bob. "Eğer dışarı çıkarsak, onu diğer ekiplerden birine bırakırım."

"Güzel."

Bob: "Bu akşam film izlemek ister misin? TV programlarına bakıyordum."

"Ne gibi?"

"FBI hakkında bir Sandra Bullock komedisi var..."

ROMANO'nun warEHoUsE'u caddenin tam karşısındaydı, tek katlı beyaz beton blok bir binaydı ve sekiz araçlık açılı park yeri vardı.

Ön tarafta bir çöp konteyneri, arka tarafta ise çoğunlukla kullanılmayan toprak bir park yeri vardı. Motele giriş yaptıklarında park yerleri boştu ve o şekilde kaldılar. O gece, iki yan tarafta hiç ışık görünmüyordu. pencereleri görebiliyorlardı ve ön pencerelerden otoparka hiç ışık sışramıyordu. Tek bir direk lambası arka otoparkı aydınlatıyordu.

SURvEillancE iki gün sürmedi; sadece iki saat sürdü.

Weaver aradığında Lucas'ın odasında Bob'un seçtiği *Miss Congeniality*'yi izliyorlardı.

"Minibüsü ve cipi görüyor musun?"

"Hayır. Film izliyoruz."

"Pencereden dışarı bak. Arkasında bir SUV olan bir minibüs yanaştı. Carl'ın odasından fotoğraf çekiyoruz."

Bob'un karanlık olan odasına doğru ilerlediler ve dış pencereyi örten perdelerdeki özenle düzenlenmiş aralıktan içeri baktılar. Lucas'ın deponun ön kapısı olduğunu düşündüğü yere beyaz bir kamyonet yanaşmıştı ve pencereden ışık geliyordu. depo pencereleri. Siyah bir SUV park yerinde, minibüsün diğer tarafında yanlamasına duruyordu.

"Plakaları çalıştırıyor musun?" Lucas Weaver'a sordu.

"Tabii ki. Minibüs Jersey'den, Benz ise buradan." "Kaç kişi?"

"Üç-ikisi minibüste, biri Benz'de. Hepsinin tam yüz taramasını yaptık, onları tanıyıp tanımadığını görmek için Tennan'a gönderiyoruz. Cipteki adamın Romano'nun damadı Larry Bianchi olduğunu düşünüyoruz. Bir şey olursa seni ararım. Ben gözlüğe geri dönüyorum."

Lucas ve Bob karanlıkta durmuş, kamyonetteki iki adamın yarım düzine büyük beyaz kutuyu kamyonndan çıkarıp üst üste koymasını izliyorlardı.

asfaltın üzerinde. Sonra sürünerek minibüse girdiler ve bir süre sonra, binaya taşıdıkları dört ayak uzunluğunda düz bir siyah kutuyu iterek yeniden ortaya çıktılar.

Bundan birkaç dakika sonra, üçüncü bir adam binadan çıkıp Benz'e gitti, arka kapıyı açtı, aracın zemininde bir şeyler yaptı, etrafa baktı, sonra arabadan kutuyla aynı olan siyah bir kutu çıkardı.

minibüs. Metal ya da siyah boyalı ahşaptan yapılmış gibi görünüyordu ve ağırdı.

Adam kutuyu minibüse taşıdı, biraz sendeledi, minibüsün arkasına tırmandı, iki ya da üç dakika süren gözden uzak bir şey yaptı. Sonra minibüsten indi, diğer ikisine "hadi" diye el salladı, onlar da üst üste yığılmış beyaz kutuları tekrar minibüse yerleştirmeye başladılar.

Weaver aradı, stresliydi. "Bir şey taşıyorlar. Beyaz kutuların altına saklıyorlar."

"Sanırım öyle," dedi Lucas. "Siyah kutular aynı boyutta ve şekildeydi. Sanırım minibüsün tabanının altına, gözden uzak bir yere sığabilirler. İlk kutu hâlâ depoda, yani ..."

Weaver, "İki ekibi de minibüsün peşine gönderiyorum," dedi. "Siz burada kalacaksınız, ben de başka bir hareketlilik olup olmadığını izlemek için burada olacağım."

Bob: "Kahretsın ..."

"Biliyorum, biliyorum, ama gerçekten bir tag team'in parçası olmak istiyor musun?" Weaver sordu. "Bütün gece devam edebilir. Hatta New Jersey'e kadar bile sürebilir."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Tennan ile temasa geçmedik ..."

Bob, perdelerdeki aralıktan dışarı bakarak, "Gidiyorlar," dedi.

Binadaki ışıklar söndü ve iki araç uzaklaştı. Başka kimse gelmedi. Weaver aradı ve "Gözetleme kutusundalar, otoyola doğru gidiyorlar" dedi.

"Bizi gelişmelerden haberdar edin," dedi Lucas. "O kara kutuyu minibüse koyup sonra da üzerini şu aydınlatma armatürü kutularıyla örtmeleri ya da her neyse, kutunun önemli olduğunu düşündürüyor. Uyuşturucu olabilir."

"Aynen öyle," dedi Weaver. "Gece boyunca binaya göz kulak olmak istiyorum, eğer birkaç vardiya almaya razı olursanız ..."

Weaver'ın ilk üç saati, Lucas'ın saat bir ile dört arasında, Bob'un da dört ile yedi arasında alması konusunda anlaştılar.

Weaver zili çaldığında Bob, "Filmin bitmesine daha yirmi beş dakika var," dedi. Filmi sonuna kadar izlediler ve birkaç
Sonra Bob biraz uyumak için odasına döndü. Lucas bir gece kuşuydu ve bir saatini bir Lee Child gerilim romanı okuyarak geçirdi.

Weaver saat 11:30'da Lucas'ı aradı ve "Kamyonu ilk durduğu anda yakalayacağız. Tennan hem sürücüyü hem de yolcuyu teşhis etti. Sürücü Jersey'de göz hapsinde ve seyahat izni almaya zahmet etmemiş, bu yüzden hem onu hem de yolcuyu alıp kamyonu arayabiliriz. Yolcu Staten Island'dan bir bacak kıran. Kamyondan ne çıkardığımıza bağlı olarak, depo için arama izni almaya yetip yetmeyeceğini göreceğiz. Bir gecemiz var.

yargıç imzalamaya hazır, bağlı
olarak." "Hala ayakta mıyım?"

"Evet. İzlememiz gerekiyor. Herhangi bir değişiklik olursa ararım ama yine de saat birde çıkabilirseniz harika olur."

"Şimdi yatağına git, uykuya ihtiyacın var," dedi Lucas. "Ben zaten ayaktayım." "Sağ ol dostum," dedi Weaver. "Görev gücünün geri kalanını aradım.

Broward'dan aşağıya, Romano'nun evini ve damadının evini gözetliyoruz, her ihtimale karşı."

MIDNIGHT'te WEAVER sersemlemiş bir sesle geri aradı. "Uyumak bir yana tekrar uyandım. Minibüs Florida Paralı Yolu üzerindeki bir servis plazasında Pizza Hut'ta durdu ve biz de çocukları alıp minibüs. Siyah kutu minibüsün tabanının altındaki bir yuvaya gizlenmişti. Kutuyu açtık ve içi tabancalarla doluydu, yüz yirmi tane."

"Vay be. Sorun yok mu?"

"Emin değiliz. Adamlardan biri arabayı kullanıyordu ve sanırım diğeri de arkada uyuyordu. Onları sıkıştırdığımızda sürücü arkadaki adama bir şeyler bağıyordu ve bizimkiler camları kırıp onu dışarı sürüklemekle tehdit edene kadar minibüsün kilidini açmadı. Bu iki ya da üç dakika sürdü ve arkadaki adamın ne yaptığını göremedik. Bir arama yapmış olabilir."

"Lanet olsun. Şimdi ne olacak?"

Weaver, "Şimdi bir arama emri alıyoruz ve yarın sabah hava aydınlanır aydınlanmaz depoya gideceğiz," dedi.

"Şimdilik programa uyalım mı?"

"Evet, gerçekten biraz uyumam lazım. O kadar yorgunum ki tökezleyip duruyorum. Oraya gittiğimizde aklımın başımda olması lazım."

WEAVER hiç uyumadı. Bir dakika sonra tekrar aradı ve dedi ki, "Romano taşınıyor. Damadı Bianchi de öyle. Bir şey oldu. İki ev de 11:30 civarında karanlığa gömüldü. dakikalar önce, Romano'nun evi olduğunu düşündüğümüz yerde ışıklar yandı.

yatak odasında ve sonra Bianchi'nin evinde. Romano'nun onu aradığını düşünüyoruz. Şimdi ikisi de arabalarında, bize doğru geliyorlar. Yirmi dakika sonra

"Eğer bize geliyorlarsa, birkaç dakika kadar."

Lucas, "Minibüsteki adam bir arama yaptı," dedi.

"Biz de öyle düşünüyoruz. Elimizde arama emri var ve o dükkana girerlerse bir dakika sonra onları vuracağız. O zamana kadar gözden uzak durun."

"Tamam. Lobide görüşürüz. On dakika sonra."

LUCAS Bob'u çağırdı ve yüzünü yıkayıp kot pantolonunu, kanvas gömleğini ve cross training ayakkabılarını giydikten sonra dişlerini fırçalamak için birkaç saniye daha harcadı. Bob giyinmiş ve teçhizat çantasını yatağın üzerine atmıştı. Kurşun geçirmez yeleğini çıkarıp Lucas'a fırlattı ve kendi yeleğini giydikten sonra M4'ünü çıkardı.

Lucas, "Sence buna ihtiyacımız olacak mı?"

diye sordu. "Sahip olup da ihtiyacımız olmaması daha iyi..."

"Tamam." Lucas Walther'ını kontrol etti ve sol kalçasındaki çapraz çekişli kılıfına yerleştirdi. Saatini kontrol etti: hareket zamanı gelmişti.

"Rock 'n' roll," dedi. "Uykun var mı?" Bob sordu.

"Yorgunum ama uykum yok," dedi Lucas. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Romano ve Bianchi'yi takip eden şu FBI hindilerine dikkat edelim. Silahları olacak ve koşacaklar

Bize doğru. Ve dışarısı karanlık."

Lucas pencereden dışarı son bir kez baktı: "Çok karanlık değil. Etrafta bir sürü ışık var."

Bob dedi ki, "Ahizeyi al. Hadi gidelim."

WEAVER lobide bekliyordu, Bob'un M4'üne başını eğdi ama bir şey söylemedi. Check-in masasının arkasında duran genç bir kadın Weaver'a, "Ben şimdi ofiste saklanacağım," dedi.

Weaver başıyla onayladı ve ahizeyi kulağına götürerek, "Şimdi nereye?" diye sordu. Dinledi, sonra Lucas ve Bob'a dönerek, "Üç dakika. Siz burada bekleyin. Ben koşup Romano'nun geldiğini görebileceğim şu palmyenin arkasına çömeleceğim."

Romano'nun dükkânının önüne baktığı yerden caddenin karşısındaki palmye kümesini işaret etti. "Adamlarımız Romano köşeyi dönene kadar onu takip edecek. Bianchi şu anda onun yaklaşık bir dakika gerisinde. Bianchi köşeyi döndüğünde adamlarımız dükkânın arkasındaki otoparka girecek. Orada bir kapı var ve açılmaması için tam karşısına bir araba tamponu koyacağız. Arkada pencere yok. Romano ve Bianchi'nin içeride olduğunu görünce seni arayacağım ve sen de koşarak geleceksin. Arkadaki ekip liderleri hareket ettiğinizi görür görmez mağazanın iki yanından dolaşp ön tarafa geçecekler ve hepimiz aynı anda ön kapıya ulaşacağız. İhtiyacımız olursa adamlardan birinde kızak var ..."

Weaver hızlanmıştı, saatte yüz mil hızla konuşuyordu, kelimeler çakıl taşları gibi yuvarlanıyordu. Bob, "Bu iyi dostum, ama biraz sakinleşmelisin. Sakin ol. Kalp krizi geçirmek istemezsin."

Weaver ona baktı. Başını salladı ve "Bunu her zaman yaptığınızı unutmuşum. Yavaşlatmaya çalışacağım."

Ama saatine baktı ve sonra, "Gitmeliyim, gitmeliyim," dedi ve kapıyı iterek sokağın karşısındaki palmye kümesine doğru koştu ve gözden kayboldu.

Bob, cam kapıdan dışarı bakarak, "Bu iş tehlikeli olacak. Çok fazla silahlı adam var ve düşünecek zaman yok."

Lucas, "Evet. En azından ilk biz çıkıyoruz, böylece herkes nerede olduğumuzu biliyor."

Beklediler ve Lucas, "Gittikçe sıkılaşıyor," dedi.

Onlar beklerken, kalem gibi ince bıyıklı, sarı Hawaii tişörtü giyen Latin bir adam köşeyi döndü ve

Bob'un tüfeği iki kez ateş aldı, "Aman Tanrım" dedi ve Lucas, "Efendim, bir dakikalığına odanıza geri dönebilir misiniz?" dedi.

Adam yeleklerindeki PolicE ve U.S. MARSHAL YAZISINI okuyarak "Anladınız" dedi ve ortadan kayboldu.

Bob sırtıttı ve "Kararını vermesi uzun sürmedi" dedi.

Ofisteki kadın, "Bitti mi?" diye seslendi. Lucas, "Pek sayılmaz ama çok yaklaştık," diye Bob'a seslendi, "On beş saniye mi? O n u n gibi bir şey."

Yirmi saniye sonra Bob, "İşte geliyorlar." dedi.

Siyah bir SUV caddenin karşısındaki otoparka yanaştı ve yaşlı bir adam araçtan inerek mağazanın önüne gitti. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, ilkiyle aynı olan başka bir SUV park yerine yanaştı ve genç bir adam araçtan inerek kapıya yöneldi. On

Saniyeler sonra, dört araba daha köşeden sürünerek geçti ve kaldırımı aşarak mağazanın arka tarafındaki arsaya girdi. Bir adam arabalardan birinden atladi ve diğer arabayı öne doğru hareket ettirdi.

Tampon neredeyse binanın arka tarafına, Lucas ve Bob'un göremediği bir kapıya degecekti.

Lucas'ın ahizesi geçirdi: Weaver "Git" dedi.

Lucas ve Bob kapıdan çıktılar, hızlı adımlarla yürüyorlardı, Lucas önde, Bob'un solunda, caddenin karşısına doğru gidiyorlardı.

WEAVER ahizesine "Git" yazdı ve Lucas ile Bob'un motelin kapısından sokağa fırladıklarını gördü. Binanın köşesinden dönen FBI ekiplerine bakmak için döndü, sonra Lucas ve Bob'a baktı. Caddeyi geçip otoparka girmişlerdi ki, arkalarından iki adam daha motelden koşarak çıktı

İkisi de Weaver'ın eski MAC-10 hafif makineli tüfekleri olarak tanıdığı silahları kaldırdı.

Aniden ortaya çıkmalarıyla şaşıran adam, silahları Lucas ve Bob'a doğru kaldırdıklarını gördü ve bilmediği bir çığlık attı. Kendini tanıdı, belki de bir Kızılderili savaş  ığlığıydı ve kendi Sig'ini iki adama doğru kaldırdı ve onlara ateş etmeye başladı ve onların bocaladığını gördü ve Lucas ve Bob yere düştü ve Weaver, Sig'in tetiğini kuruyana kadar çekmeye devam etti ve iki adam hala ayaktaydı ama sendeliyorlardı.

Dükkânın arkasından silah sesleri yükselmeye başladı ve iki adam dönüp yere yığıldı. Biri "Dur, dur ..." diye bağırıyordu ve Weaver onun kendisi olduğunu fark etti.

LUcas ve Bob koşarak karşıdan karşıya geçerken bir adamın sesini duydular.

Lucas arkalarından gelen bir silah patlaması olduğunu düşündü ve sırtına sert bir darbe aldı, yüzüstü yere düştü, asfaltta sertçe kaydı, dizlerinin, dirseklerinin ve bir elinin, silah tutan elinin derisi sıyrıldı; diğer elinde tuttuğu ahizeyi kaybetmişti ve arkasını dönmek için çabaladı, arkasına baktı ve Hawaii tişörtlü adamın sendelediğini gördü, görünüşe göre silahla vurulmuştu; ve

Arkasında yine Hawaii tişörtü giymiş, elinde uzun bir silah olan başka bir adam vardı ve binanın yanından gelen federallere ateş etmeye çalışıyordu. Lucas hâlâ dönüyordu, kafası karışmıştı, etrafından dolaşmaya çalışıyordu, palmiye ağacının gölgesindeki Weaver'ın iki adama tabancayla ateş ettiğini gördü, sonra adamların ikisi de yere yığıldı ve Lucas, "*Bu ne lan?*" diye düşünüp sağına baktı.

Ve Bob'un yerde hareketsiz yattığını gördü.

Elinde silah, Bob'a doğru sürünerek ilerledi ve Weaver'ın onlara doğru koştuğunu gördü ve cam kırılma sesleri duydu, çok sayıda cam, daha fazla bağırış. Yan yatmış, yüzü kendisine dönük olan Bob'un yanına gitti ve onu  evirdiğinde Bob'un başından ve boynundan vurulmuş olduğunu gördü.

"Hayır, Tanrım..."

Başka bir FBI görevlisi dükkânın yan tarafına yığılmıştı, bir ajan da elinde silahla onun başında duruyordu. Weaver koşarak

sokakta, yere yığılmış FBI adamının yanında durdu, ona bir şeyler söyledi ve ardından "911'i arıyorum!" diye bağırarak Lucas ve Bob'a doğru koştu.

Yukarı çıktığında onlara baktı, sonra umutsuzca diğer adamın yattığı tarafa baktı, sonra Lucas'a baktı, sonra yerde ölü yatan Hawaii tişörtlü iki adama baktı, sonra Lucas'a döndü ve, "Sanırım, ben düşün . . ."

Ne düşündüğünü söylemedi ama Lucas ne olduğunu biliyordu.

"Ah, Tanrım, olamaz." Lucas Bob'un vücudunu çekiştiriyor, bir kolunu başının altına sokup nefes almasına yardım etmeye çalışıyordu.

Weaver diyordu ki, "Hadi dostum, iyi misin? İyi misin? . . Tanrım, sırtından vuruldun, iyi misin?"

Lucas acı hissetmiyordu, Bob'a bakıyordu ama Bob binayı terk etmişti ve Lucas bunu biliyordu. "Bob! Bob!"

Weaver onu çekiştiriyordu. "İyi misin? İyi misin?"

Lucas dizlerinin üzerine çöktü ve Weaver ona, "Yelegi çıkaralım..." diye bağırdı.

Lucas yeleği çıkarmalarına izin verdi; sırtı acıyordu ama kurşun yarası gibi değildi. Weaver, "Bir şeyin yok, iyisin, vuruldun ama yelek onu aldı..." diye bağırdı.

Lucas kendini kaybetmiş olan Weaver'a baktı: her kelime bir haykırış, neredeyse bir çığlık gibi çıkıyordu.

Lucas onun kollarından birini tutup kendini yukarı çekti ve, "Sakin ol, dostum. Sakin ol."

Bob'a baktı. Arkadaşı çökmekte olan asfaltın üzerinde yatıyordu, M4'ü vücudunun altında sıkışmıştı, başının altında bir kan gölü vardı, yarı açık gözlerinin üzerinde açık bir yara vardı ve bulutlu gökyüzüne, hiçbir şeye bakmıyordu.

BÖLÜM

ON DÖRT

Lukas başka bir yerden, BELLİ BELİRSİZ, "Yangın! Yangın var! Yangın! Yangın! Hey!"

Weaver'dan uzaklaşmaya çalıştı ama dizleri titriyordu, Weaver onu tuttu ve Lucas, Bob'un cesedinin yanındaki asfalta çöktü, başı aşağıda, kollarını dizlerine dolamıştı, sersemlemişti, düşünemiyordu, konuşamıyordu.

Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama bir süre kalmıştı. FBI Ajanlar zaman zaman gelip omzuna dokunuyor, o da uyuşmuş bir şekilde başını sallıyordu. İki itfaiye aracı ve ardından bir ambulans hızla sokağa girdiğinde boş gözlerle başını kaldırdı.

Sağlık görevlileri yaralı ajanı kontrol ettikten sonra onu bir sedyeye kaldırıp ambulansın arkasına yerleştirdiler ve ışıklar yanıp sönerken, sirenler çalarak, itfaiye araçlarının etrafından dolanarak uzaklaştılar. İtfaiyeciler koşarak motele girdiler ve Lucas ikinci kattaki pencerelerden birinin arkasındaki alevleri görebiliyordu. Onun odası mı? Bob'un odası mı? Bilmiyordu.

Daha fazla siren, daha fazla polis, daha fazla bağırış, ama onu saran karanlıktan kurtulamıyordu.

Sonunda Weaver gelip onun yanına çömeldi ve, "Lucas, gitmen gerek. Olay yeri inceleme ekibinin yapması gereken işler var."

Lucas uzanıp Bob'un çoktan soğumuş olan yüzünün kansız tarafına dokundu, sonra Weaver onu kolundan tutup

Lucas'ı birkaç FBI ajanıyla birlikte lobideki bir kanepeye oturttu. "Üst katta bir yangın vardı.

oda . . . Dışarıda. O iki tetikçiyle bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz," dedi Weaver.

Lucas başını salladı, direnmedi, yarım saat boyunca kanepede oturdu, donup kaldı, diğer polisler baktı ama konuşmadı ve sonunda inledi ve

cebinden cep telefonunu çıkardı ve Weather'ı aradı.

"Ne oldu? Lucas, sen misin?" Sesinde korku vardı: Merkez saat diliminde gece yarısı; ameliyathanede olacağı günlerde saat altıda uyanırdı, gece yarısı bir telefon için çok geç bir saatti.

"Bob öldürüldü."

Sessizlik, sonra kısık bir ses, "Lucas, ne ..."

"Bob öldü. Bazı adamlar onu vurdu."

"Aman Tanrım, Lucas. . . Lucas, iyi misin?"

"Sanırım . . . Yaralanmadım. Tanrım, Rae'ye ne diyeceğim? Ona ne söyleyeceğim?"

"Lucas, onu arama. Bırak bunu başkası yapsın. Öğrendikten sonra ara onu."

"Bu her şeyi daha da kötüleştirir," dedi Lucas.

"Hayır, hayır, olmayacak," dedi Weather. "İnan bana. Lütfen. Bırakın başkası ona haber versin."

"Bir kız arkadaşı var. Evlenmeyi düşünüyorlarmış." "Oh, hayır ..."

Lucas yavaş yavaş çözülürken yarım saat daha konuştular. Kalktı, hâlâ konuşuyordu, motelin birinci katında dolaşmaya başladı. Duman ve yanık kokusu alıyordu ve insanlar ellerinde bavullar ve çantalarla otelden ayrılıyorlardı. Kapıdan Romano binasına doğru baktığında Bob'un cesedini örten siyah naylon örtüyü görebiliyordu ve sonra lobide bir tur attıktan sonra kapıdan dışarı baktığında cesedin yerinde olmadığını gördü.

Weather'a veda etti ve sokağa çıktı. Eyalet, ilçe ve yerel olmak üzere üç farklı yargı bölgesinden yirmi üniformalı polis ve FBI ajanları vardı. Weaver'ı buldu ve

Diğer adam elini kaldırdı ve gelip Lucas'ın dirseğini tuttu: "Geri döndün."

"Biraz," dedi Lucas. "Ne oldu lan?"

"Hâlâ bilmiyorum," dedi Weaver. "Siz caddenin karşısına geçtiğinizde ben palmiye ağacımda kapıya hücum etmeye hazırlanıyordum ve adamlarım binanın arkasından geliyordu ve bu iki adam lanet olası suikastçılar ... o Hawaii tişörtleriyle motelden çıktılar ve makineli tüfekleri vardı ve

Sen, Bob ve ben onları izlerken bağırdık ve onlar dönüp ateş etmeye başladılar, ben de ateş etmeye başladım ve sonra binanın arkasındaki adamlar da olaya dahil oldu ve onları da vurduk. Bob için çok geçti, hemen yere yığıldı ama soldaki adam, benim Sola, sanırım seni indirmesi gerekiyordu ve ben şanslıydım ve onu vurdum ve sonra herkes açıldı ... Burada savaş vardı. Silahları: otuz mermilik şarjörleri olan eski MAC-10'ları vardı ve yere düşerken bile tetikleri çekmeye devam ediyorlardı. Yapamam. sadece bir kez vurulduğuna inanıyorum. Sanırım seni izliyorlardı. Sen ve Bob. Geri kalanımızdan haberleri yoktu. Moteldeydiler, odaları benzinle ateşe verilmişti, tıpkı Mako teknesinde olduğu gibi. Şimdi oradayız, kim olduklarını ve nereden geldiklerini anlamaya çalışıyoruz. İkisi de kimlik taşımıyordu."

"Romano'nun adamları değil mi?"

"Romano onları daha önce hiç görmediğini söyledi. Neredeyse ona inanıyordum, ama sonra ... mekanı gözden geçiriyorduk, o kara kutuyu bulduk, boştu, ama içinde belki yarım milyon dolar olan bir kat kasası vardı.

İçinde dolarlar var, hepsi küçük banknotlar, sarılmış ... ve arkada henüz saymadığımız bir miktar daha para var, ama çok fazla. Bilgisayarları bizde, kitapları da onlarda gibi görünüyor. Her neyse, adamlara

Arkadaki çöp bidonunu kontrol ettiklerinde, kıyıdan alınan eroin konteynırlarından biri olduğuna inandığım bir şey buldular."

"Ne?"

"Evet. Sahil Güvenlik'teki adamın dediği gibi, birkaç metre uzunluğunda, on dört inç çapında bir boru. Hortum kelepçesiyle tutturulmuş beş kiloluk bir dalgıç ağırlığı var. Siyah PVC boru."

"Yani onları yakaladık."

Weaver başka tarafa baktı. "Romano o boruyu da hiç görmediğini söyledi.

Bianchi de aynı şeyi söyledi ve aslında biraz . . . kafaları karışmıştı. Boruyu Bianchi'nin önüne koyduk ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi ve gerçekten de yokmuş gibi görünüyordu. Mesele şu ki, o boruyu bulmak çok uygun oldu. Ondan aylar önce kurtulmaları gerekirdi. Arabanın camından bir hendeğe ya da okyanusa atmaları gerekirdi, dükkânlarının arkasındaki çöp kutusuna atmaları değil."

"Bunu düşünmem gerek," dedi Lucas. "Romano ve Bianchi şimdi nerede?"

"Hâlâ içerideler. Bir süre burada kalacaklar ve sonra onları federal hapishaneye nakledeceğiz. Onlarla konuşmak ister misin?"

"Önce düşünmek istiyorum," dedi Lucas. "Ama evet, onlarla konuşmak istiyorum. Önce bir telefon görüşmesi yapmalıyım."

Lucas, Bob'un yattığı yerden geçti, asfalttaki kan artık sıradan bir yağ lekesi gibi görünüyordu. Motele doğru ilerledi, görevliye insanların ikinci kata çıkmasının yasak olup olmadığını sordu ve yasak olmadığı, yangının dumanlı olduğu ama tek bir odayla sınırlı olduğu söylendi.

"Yukarıda bir sürü FBI var, itfaiyeciler de var, gürültülü olacak ..."

"Sorun değil..."

Duman kokusu dışında rahatsız edilmediği odasına çıktı. Yatağa uzandı ve Washington'daki patronu Russell Forte'yi aradı.

Forte telefonu açtı ve "Gün ışımadan önce arıyorsan ya çok kötü ya da çok iyi bir şey olmalı" dedi.

"Durum gerçekten kötü," dedi Lucas. "Bob bu sabah vuruldu ve öldürüldü."

"Vay anasını! Vay anasını! Lucas! Ne oldu?"

Lucas ona gözetimi anlattı - bir noktada Forte, "Bir dakika bekle," dedi ve sonra Lucas onun bir kadınla konuştuğunu duydu ve Forte geri dönüp, "Karım neler olduğunu öğrenmek istedi ..." dedi.

Kadın arka plandan seslendi, "Çok üzgünüm Lucas." Ağlamaya başladı.

Forte, "Konuşmaya devam et." dedi.

Lucas ona soruşturmanın gidişatından, Romano, Bianchi ve silah kaçakçılarının tutuklanmasından ve uyuşturucu kutusunun bulunmasından bahsetti. Aşağı indiğinde, Forte dedi ki, "Tamam. Dinle, Adalet Bakanlığı'nda bir yerlerde tebligat yapan bir adamımız var.

Bu işte iyi olduğunu duydum. Onu Rae'ye götüreceğim. Bob'un nişanlısı yok muydu?"

"Bir kız arkadaş. Bence Rae gidip onunla konuşmalı. En iyisi bu olur."

Forte, "Bu konuyu Rae'ye soracağız," dedi. "Ne yapacaksınız?"

"Burada ne olduğunu anlamam gerekiyor. Herkesin kafası karışık. Weaver o çalılıkta saklanmasaydı, şu anda ölmüş olurdum. FBI'daki diğer adamlar. Yani, iyi iş çıkardılar ama içlerinden biri bu yüzden vuruldu. Ne olduğunu bilmiyoruz. Bunu öğrenmem gerek."

"Tamam. Neye ihtiyacınız varsa," dedi Forte.

"Russell, Rae'nin buraya gelmesine izin verme. Hemen gelmek isteyecektir ama onu burada istemiyorum. Hiçbir faydası olmaz."

"Şey, bilmiyorum eğer ..."

"Russell, onu dışarıda tut. Sana söylüyorum, onu uzak tut."

Lucas buz gibi bir duşta beş dakika boyunca durdu, suyun saçlarından ve vücudundan aşağı akmasına izin verdi, bu onu dünyaya geri getiren bir şok oldu. Sol elinin altında el büyüklüğünde kırmızı bir leke vardı.

Kürek kemiği çirkin bir çürüğe dönüşecekti, hepsi bu. Havlu aldı, Dopp kitinden büyük boy yara bantları aldı, dizlerine ve dirseklerine dezenfektan sürdü ve sıyrıkları kapattı. Bunu yaptıktan sonra iç çamaşırlarıyla yatağına uzandı, kollarını gözlerine siper etti ve olanlara odaklanmaya çalıştı.

Bob'un yere düştüğü an gözünün önünden gitmiyordu. Görmemişti, çoktan yüzüstü yatmış ve dönüyordu, iki kişiyi görmüştü. Sokakta dans eden tetikçiler, FBI kurşunlarıyla parçalanmışlardı. Hangi cehennemden gelmişlerdi?

Sırtına saplanan kurşuna geri döndü. Kalktı, buldu yeleği giydi, teçhizat çantasından bir bıçak çıkardı ve kurşunu Kevlar katmanlarından çıkarıp avucunun içinde yuvarladı. Dokuz milimetre. Kurşunu televizyon sehpasının üzerine koydu ve yatağına uzandı.

Ölmüş olmalıydı. Zar zor yaralanmıştı ama Bob kadar ölü olmalıydı.

Tekrar vurulma anına, asfalta gitti, asfaltın dizlerini ve dirseklerini kestiğini hissetti ... Bob'u görmek için döndü.

Bundan uzaklaşmalıyım.

Giyindi ve lobiye indi; orada resepsiyon görevlisi bir eyalet polisi ile oturuyordu. Lucas kendini polise tanıttı.

polis memuruna, "Öldürülen iki adam ... odalarında ne kadar kaldılar?" diye sordu.

"Sizden bir süre sonra giriş yaptılar. Rezervasyonları yoktu. . ."

"Kredi kartları var mıydı?"

"Elbette, insanların onlar olmadan check-in yapmasına izin vermiyoruz. Kart numaraları FBI'da var."

Lucas başını salladı: "Teşekkürler."

Caddenin karşısındaki Romano binasına yürüdü, özel timin kıdemli ajanlarından birini gördü ve Weaver'ı sordu.

"İçeride, Don Romano'yla konuşuyor."

Lucas binaya girdi. Ön kapıların arkasında küçük bir lobi vardı ve bel hizasında bir banko ancak bir seferde iki müşteri alabiliyordu. Oturacak bir yer yoktu ve Lucas, bina büyük olsa da, müşterilerin çoğunun İşler arka tarafta halledilmiş olmalı. Parker adında, kare çeneli, siyah saçlı bir FBI ajanı tezgâhın arkasında nöbet tutuyordu. Lucas'a başıyla selam verip başını arka tarafa açılan kapıya doğru eğdi. "Dale arkada. Bob ve Harry konusunda hepimiz berbat durumdayız."

"Harry nasıl?"

Parker, "Kurşun tam karnına isabet etti, yanlara doğru gitti, leğen kemiğini sıyırdı, omurgasını ıskaladı," dedi. "Hepimiz yeleklerimizi giyiyorduk.

ama çatışma başladığında çoğumuz onları takmamıştık. Her neyse, berbat durumda. Kurtulacağımı söylüyorlar ama çok kötü yaralanmış."

"Üzgünüm," dedi Lucas ve gerçekten de üzgündü. Bir şekilde çuvalladığı fikri aklından çıkmıyordu ama bunu nasıl yapmış olabileceğinden henüz emin değildi. Bob'un çok fazla işbirliği yaptıklarından, bunun doğru olmadığından bahsettiğini hatırlıyordu.

Tezgâhın etrafından dolaştı ve kapıdan geçerek geniş arka odaya girdi. Sekiz ayak uzunluğunda ahşap bir yemek masası, yarım düzine rahat deri masanın bulunduğu geniş açık alanın ortasında duruyordu. sandalyeler vardı. Üzerinde bir bilardo masası ışığı asılıydı; odanın daha gerisinde gerçek bir bilardo masası ve bir başka bilardo masası ışığı vardı. Bilardo masası

Beton blok duvarlar metal raflarla kaplıydı ve raflar beyaz kutular dolusu aydınlatma armatürüyle doluydu.

Weaver, diğer üç FBI ajanı ve bir Miami-Dade polisi masanın etrafında oturmuş, pantolon ve mor kadife bir sweatshirt giymiş yaşlı bir adama bakıyorlardı. Kısa boylu, zayıf, kel, koca kulaklı, koca burunlu ve gevşek dudaklı bir adamdı; kaşları yaşlı insanlardaki gibi beyazdı. Ağzının iki yanında derin kaş çatma oyukları vardı.

Romano Lucas'ı gördü ve Weaver'a "Bu adam kim?" diye sordu. Weaver döndü, ayağa kalktı ve oraya doğru yürüdü.

"Hareket ediyorsun." "Evet."

"Tam bir karmaşa. Bunu çözmeye çalışıyoruz," dedi Weaver.

"Evet. Hey: Hayatımı kurtardın, dostum," dedi Lucas. Weaver'ın sırtına vurdu. "Teşekkür ederim."

"Ama Bob'u kaybettim. Eğer ateş etseydim ..."

"İyi iş çıkardın. Olduğun yerden mi? Harikaydın," dedi Lucas. Yaşlı adama doğru baktı. "Romano bu mu?"

"Evet, ama Tanrı yardımcım olsun, onun bu işe karışmadığını düşünüyorum," dedi Romano'nun duyamayacağı şekilde sessizce. "Silahlar onundu ..."

"Onunla konuşmak istiyorum." "Elbette..."

Lucas gidip bir sandalye aldı ve yaşlı adam bir süre ona baktıktan sonra, "Ne?" dedi.

Lucas, "Tetikçileriniz iyi bir arkadaşımı öldürdü," dedi.

Romano gevşek dudaklarından osuruk sesi çıkararak üfledi. "Herkes orada ne olduğunu bilmediğimi söyleyip duruyorum. Burada işe gidiyorum-"

Lucas: "Gece yarısı mı?"

Romano, "Biz erken kalkarız," dedi. Bu yorum onu sinirlendirmişti. "Neden iki adamım silahlı bir motelde saklansın ki? Birinin kapıları kırmasından endişelenseydim, burada olurlardı. Birkaç karyola getirin, burada uyuyabilirler ve yer ..."

Lucas onun yüzünü izledi. Romano da ona baktı, gözleri soğuk ve siyahtı. Sonra Lucas Weaver'a, "Gerçeklere dayanmayan bir soru sorarsam herkes beni mazur görebilir mi?" diye sordu.

"Devam et," dedi Weaver.

Lucas Romano'ya baktı ve "Sence neler oluyor?" diye sordu.

Romano Lucas'ı bir iki dakika daha tarttı, sonra otostopçunun başparmağını Weaver'a doğru uzatarak, "Bu adam bana iki Öldürdüğünüz pislikler kiralık katiller. Onlar biliniyor."

"Biliniyorlar mı?"

"Yok artık. Bana bu adam söyledi," dedi Romano, başını Weaver'a doğru eğerek. "Her neyse, sen ve öldürülen adam, sizi eski dostlarımızdan duyduk, artık bu işin dışındasınız. Şehirde çöp tenekelerini tekmeleyerek dolaşıyormuşsunuz ve birileri Sahil Güvenlik cinayetleriyle ilgili bir yerlere ulaştığınızdan endişelenmiş olabilir. Bu yüzden seni kandırdılar. Önceki mesleklerimle ilgili söylentiler yüzünden, ki bu söylentiler tamamen yalandır, seni bana yönlendirecek birini buldular. Buraya koşarak geldin ve fikir şuydu, ön kapıyı tekmeleyerek açacaktın ve seni temizleyeceklerdi ve sonra tüm polisler gelecek ve o siyah şeyi evimde bulacaklardı. çöplük . . . Kandırıldınız ve hala kandırılmaya devam ediyorsunuz."

Lucas gözlerini kapatıp burnunun kenarını sıktı, sonra Weaver'a bakarak, "Etrafta biraz yürümek için vaktin var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Weaver. Masadaki ajanlara, "Onu konuşturmaya devam edin" dedi.

Lucas ve WEAVER dışarı çıktı. Bir itfaiye aracı hâlâ oradaydı, şimdi Romano binasının yanındaki asfalta su püskürtüyordu ve Lucas onların Bob ile yaralı FBI ajanının geride bıraktığı kanı yıkadıklarını fark etti. Diğer yöne, sokağın aşağısına döndü ve, "Dinle, Dale. Romano benim düşündüğüm şeyi söyledi. Sahil Güvenlik katilleri her kimse, Bob ve beni fark ettiler ve bizi takip ettiler. Hemen arkamızdaki motele yerleştiler ve Romano'yu vurmamızı beklediler. Sadece ben ve Bob'un olacağını düşündüler. Çıkarken de odayı ateşe verdiler çünkü böylece DNA'larından kurtulacaklarını düşündüler. Bahse girerim aşağı inerken eldiven giyiyorlardı."

"Evet, öyleydiler. Hala biraz DNA almış olabiliriz, yangın artık her zaman DNA'ları yok etmiyor ... ama artık bunun bir önemi yok."

"Romano'nun dediği gibi... onları teşhis ettiniz mi?" Lucas sordu.

"Evet. Onları bastık, hemen ortaya çıktılar."

"Romano ile bir şekilde takılıyorlar mı?"

Weaver, "Hayır, onlar temelde kiralıktı, neye ihtiyacınız varsa onu yapıyorlardı," dedi. "Borçları tahsil ettiler, satıcıları korudular, birkaç çete cinayetinde şüpheliydiler."

"Sonra Romano'nun çivilediğini düşünüyorum. Yenildik. Miami'ye gidip Magnus Elliot'ın kapısını çalmalıyız.

Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bize tuzak kuran adam o."

"Bir SWAT ekibi çağıracağım ama sen ve ben burada kalmak zorundayız. Ya da ben kalacağım, her neyse, Miami ofisinden adamların ne söyleyeceğini göreceğim. Olayları çözerken ateş eden herkesin burada olmasını isteyeceklerdir."

"Sorun değil, SWAT ekibini gönderin, ama onlara gerçekten ihtiyacımız olacağını sanmıyorum. Elliot ne yaptığını bilmiyor olabilir, ya da belki biliyordu. Her iki durumda da, bize tuzak kuranlar için artık bir sorumluluk. Muhtemelen ölmüştür. Ölmediyse bile yakında ölecek, o yüzden harekete geçmeliyiz. Eğer ölmediyse, sıkıştırılabilir."

"Miami-Dade beş dakika içinde oraya birini gönderebilir. Bir arama yapacağım."

Telefon etmek için uzaklaştı ve Lucas arkasından bakarken, *bunu daha önce yapmalıydım, donup kalmamalıydım, diye düşündü.*

Lucas, Romano'nun binasının etrafındaki karmaşanın, itfaiye araçlarının, polislerin, su ve duman kokusunun, sürekli Polislerin konuşmaları ve bağırıışları, telsizlerin daha fazla konuşmayı cızırdatması. Moteldeki resepsiyon görevlisini tekrar bulmayı düşündü ama onu aramaya gittiğinde, sorgulanmak üzere başka bir yere götürülmüştü. Sokağa geri döndü, Weaver'ın özel tim ajanlarından biriyle konuştuğunu gördü ve o tarafa gitti.

Weaver onun geldiğini gördü ve şöyle dedi: "Miami-Dade şu anda orada birilerini bekliyor. Yeni bir tutuklama emri için gece yargıcını aradım."

"Ben oraya gidiyorum," dedi Lucas. "Adamlarınızın bana ihtiyacı olursa söyleyin.

İzinsiz ayrıldığımı söylediler. Ya da her neyse, ama ben gidiyorum. Hiç silah kullanmadım, yani ..."

Bir adım geri çekildi ama Weaver koluna yapışıp onu tuttu. "Hayır. Tek başına değil." Park yerine baktı ve "Parker!" diye bağırdı. Parker!" diye bağırdı.

Genç ajan onlara doğru koştu ve Weaver Lucas'a, "Parker binanın uzak tarafındaydı, silahını hiç ateşlemedi. Miami ofisindekiler giderse çok kızacaklar ama o bu işe karışmadı."

Parker geldi ve Weaver ona, "Andy'den otobüsün anahtarlarını al ve Lucas'ı Miami'ye, gitmeni söylediği yere götür. Sonra orada ne olacağına bağlı olarak ikiniz de mümkün olduğunca çabuk buraya dönün. Parker, yol boyunca ışıklar ve siren."

Weaver Lucas'a döndü: "Işıkları ve sireni olan tek aracımız bu. Kalkın."

BÖLÜM

ON BEŞ

PARKER, devasa Suburban'da bile istikrarlı BİR sürücüydü ama hiç polis arabası kullanmamıştı. Miami'ye giden yolun yarısında, yaşlı bir Buick'i otoyolda iterken, "Daha önce hiç ışıkları ve sireni açık bir araba kullanmamıştım. Garip bir şey. Bazı arabalar önünüzde dağılır, bazıları sizi hiç görmez. Sizi görmeyenler de yolda. Bazıları da var ki beni görmezden geliyor."

Lucas, "Evet." dedi. Boş konuşmaya gelmiyordu.

"Bob için üzgünüm. Sen iyi misin?"

"Hayır, değilim," dedi Lucas. "Bunu aklımdan çıkaramıyorum. Burada boku yedim."

Uzun bir sessizlikten sonra Parker sordu: "Bunu yapman gerektiğine emin misin? Şehir merkezinden birkaç adam getirebiliriz ..."

"Eminim," dedi Lucas. "Ne olduğunu öğrenmem gerek. Elliot geldiğimizi gördü mü? Başından beri tuzağa mı düşürüldük? Hiç tuzağa düşürüldük mü? Hayır, tuzağa düşürüldük. Hiç şüphe yok. Elliot'ın nasıl dahil olduğunu bilmem gerek. Eğer öyleyse ..."

Otoyoldan çıkıp doğuya doğru giderlerken Lucas Washington'dan, Russell Forte'dan bir telefon aldı: "Lucas, oraya bir uçak bileti aldım, öğleden sonra görüşürüz. Hâlâ şu TRYP'de misin?"

"Evet, hiç çıkış yapmadık. Neden geliyorsunuz?"

"Bob'u görmek için, bir kere. Ve seni görmek için. Seninle ne yaptığın ve ne yapmayı planladığın hakkında konuşmam gerekiyor. Fort Lauderdale'den beni alacak bir adamım var, saat üç gibi otelinizde olurum."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Şu anda görev gücü ajanlarından biriyle kuzeye gidip bizi Romano'nun peşine takan adamı bulmaya çalışacağım."

"Sireni duyabiliyorum ..."

Lucas Forte'ye hepsinin kandırıldığına, Bob ve Lucas'ın Romano'nun kapısının önünde öldürülmek üzere tuzağa düşürüldüğüne dair ortaya çıkan teoriden bahsetti.

"Peki bunu kimin yaptığını bilmiyor muyuz?"

Lucas, "Eğer bunu bilseydik, uyuşturucu kaçakçılarının kim olduğunu ve Sahil Güvenlik görevlilerini kimin öldürdüğünü de bilirdik," dedi. "Romano'nun ölmesi kimin işine yarar? Bize tuzak kuranlar Bob ve beni takip ediyorlardı ve FBI ekiplerinin orada olmasını beklemiyorlardı. Eğer işler bekledikleri gibi gitseydi, Bob ve ben ölmüş, Romano da kızarmış olacaktı."

"Şu Elliot denen adam, sakın yaralanma dostum. Ben de oldukça kötü durumdayım," dedi Forte. "Bob tüm zamanların en sevdiğim insanların biriydi."

"Rae ile konuştun mu?"

"Birisi şu anda bunu yapıyor. Sizi arayacağını tahmin ediyorum," dedi Forte.

"Ah, Tanrım."

Rae aradığında Miami yolunu yarılamışlardı. Lucas telefonuna baktı, cevap vermek istemedi ama verdi: "Rae."

"Lucas. Sana söylemem gerekiyordu, Russell'la konuştum. Bu senin hatan değildi ve seni hiçbir şekilde, hiçbir biçimde suçlamıyorum."

"Ah, Tanrım, Rae . . ."

Lucas onu bıraktı, kız ağlamaya başladığında gözleri kapalıydı. Tekrar konuşabildiğinde, "Russell orada bir adamla birlikte olduğunu söyledi," dedi.

Bir sürü federal, yani bu çılgın bir Davenport kovboyu olayı değil." Kadın başka bir şey daha söyledi ama Lucas sesinin tekrar ağlamaya başladığında daha da yükselmesinden dolayı ne dediğini anlayamadı. "Orada olmalıydım, orada olsaydım ölmezdi..."

Lucas, "Rae, senin burada olman hiçbir şeyi değiştirmezdı ama sen de ölebilirdin. Tetikçiler arkamızdan çıktı ve kurşun yağdırmaya başladı. Bize tuzak kuruldu. Biz yapmadık bir ipucu var. Federallerden biri onları motelin kapısından silahla girerken görüp bağırmasaydı ve ateş açmasaydı ... Ben de ölmüş olurdum. O piçleri yere düşene kadar görmedim bile."

"Bob ... muydu?"

"Ah . . . Lanet olsun, bu çok zor, Rae. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştik.

Bob buradaydı ve sonra gitti, ne acı, ne korku, ne de bir uyarı. İki kez vuruldu. Dinle, bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağım. Bize tuzak kuran adamı yakalamaya çalışıyorum."

"Yakalayın onları! Yakala onları, Lucas!" dedi. Ve sonra, "Aman Tanrım, Shirl'den bir telefon aldım. Servis ona haber vermiş olmalı. Bekle, bir dakikalığına onun telefonuna bakacağım..."

Uzaklaştı ve bir dakika sonra geri döndü: "Lucas, seninle biraz daha konuşmam gerek ama şu anda Shirl'ün bana ihtiyacı var..."

"Beni günün ilerleyen saatlerinde ara," dedi Lucas. "Aradığımız adam hakkında daha fazla bilgiye sahip olacağım."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, belki de onu öldürürüm," dedi Lucas.

"Lucas. . . Lucas, al onu," dedi Rae. "Al onu ve sık. şimdi gitmeliyim, gitmeliyim."

O gitmişti.

Konuşmayı Lucas'tan dinlemiş olan Parker, "Onu öldürmeyelim, tamam mı? Profesyonel bir tutuklama yapalım ve onu hapse tıkalım."

"Yapmamız gerekeni yapacağız," dedi Lucas. Bir süre sonra da, "Evet, onu öldürmeyeceğiz. Öldürmek zorunda da kalmayacağız. O zaten ölü."

"Affedersiniz?"

Lucas başını salladı.

şehir hiç olmadığı kadar sessizdi, sabahın üçü, gece insanları kayarak ilerliyordu, gri astarlı büyük coupeler çamurluklar ve kapılar, trafik ışıklarından atlarken camlardan yan bakan uzun saçlı adamlar . . .

Elliot'ın evine vardıklarında, iki Miami-Dade polis arabası ve bir minibüs çitlere park etmişti ve bahçede hepsi yelekli ve kasklı beş polis duruyordu. Liderleri Lucas'a onların SWAT ekibinin bir parçası olduğunu söyledi. "Burada ne işimiz var? Anladığımız kadarıyla bir çatışmaya karışmış..."

Lucas ona çatışmanın kısa bir özetini yaptı. Polisler çatışmanın çeşitli versiyonlarını duymuşlardı ve o ve Parker ayrıntıları anlatırken, polislerin hepsi başlarını sallarken, lider sordu, "Eğer bu Bob senin ortağınsa, burada ne işin var? Yani..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Lucas. "Elliot'ın geçmişini araştırdım ve oyalanacak zamanımız olmadı. Kapıyı çaldınız mı?"

"Evet, kapıyı çaldık ama hayat belirtisi yok. Arama emri olabileceği söylendi ama bunu bilmiyoruz."

"Sanırım iyiyiz. Koçbaşınız var mı? Burası bir kale, ihtiyacınız olacak."

"Evet, ama arama iznimiz olduğundan emin olmak istiyorum."

Lucas polise Weaver'ın kim olduğunu söyledi, sonra telefonunu hoparlörde bırakarak onu aradı ve Weaver, "Evet, arama emrimiz var. Bu şartlar altında hemen içeri girebilirsiniz. Kapıyı kırın."

"Tamamdır," dedi polis.

Ön ve arka kapıların her ikisi de çelik çekirdekliydi. Kapı çerçeveleri beton blok duvarlara cıvatalanmış çelikten yapılmıştı. İki kapıya yapılan birkaç saldırıdan sonra polisler bir pencereyi kırdı ve

En azından kıdemli polis sürünerek eve girdi ve içeriden bir kapının kilidini açtı.

Hızlı bir incelemede, bir kaç büyük hamamböcekleri mutfak masasının üzerinde oturuyor ve sonra gözden kayboluyordu. Ev sessizdi: televizyon kapalıydı, klima ve tüm ışıklar da öyle, ta ki polisler onları açana kadar. Lavaboda iki temiz tabak vardı.

SWAT lideri, "Bir alarm vardı ama kapatılmıştı," dedi. "Çünkü onu buradan çıkaran adamlar alarmı nasıl çalıştıracaklarını bilmiyorlardı. Ayarla," dedi Parker.

Yatak odasındaki dolaplar ve yatak odasındaki çalışma masası giysilerle doluydu. Banyoda lavabonun yanındaki tezgâhta bir tıraş bıçağı, diş fırçası, diş macunu ve tıraş kremi, kısmen açılmış bir çekmecede de yarısı boş bir Dopp seti vardı. Çalışma masasında, içinde birkaç yüzük, bir elmas küpe, iki altın bilezik ve bir altın Rolex bulunan bir mücevher tepsisi vardı. İki bavul ve bir spor çantası koridordaki dolapta, bir dizi ceketin altında üst üste yığılmıştı.

Lucas içeri girdikten sonra ön kapının yanındaki masada durdu ve çekmeceyi açtı. 45'lik oradaydı, yeniden monte edilmiş ve doldurulmuştu. Parker bir ona, bir Lucas'a baktı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Arabada düşündüğüm şey. Gitmiş. Eğer kendi başına gitmiş olsaydı, bazı eşyalarını da götürmüş olurdu. Rolex'in değerinin ne kadar olduğunu bilmiyorum ama on ila yirmi bin arasında, belki de daha fazla olduğunu tahmin ediyorum."

"Yani onun ... olduğunu
mu düşünüyorsun?"
"Öldü."

SWAT ekibinin lideri arka taraftan oturma odasına girdi. Kaskını çıkarmış, tıraşlı bir kafa ortaya çıkarmıştı ve kafa derisindeki parıltıya bakılırsa, tıraş ettirmeden önce çoğunlukla kel olan bir kafa, diye düşündü Lucas.

"Sahte bir duvar bulmuş olabiliriz," dedi. Lucas onu küçük bir yatak odasına kadar takip etti; yatak odası artık egzersiz aletleriyle doluydu. duvara monte edilmiş bir televizyonun önünde bisiklet, ağırlıklarla dolu bir ağırlık rafı. SWAT polislerinden biri bir kitaplığı işaret etti. "Hafta sonları inşaatta çalışıyorum. O kitaplık doğru değil. Yandan bakıldığında on dört inç derinliğinde, ama içinde CD ve Blu-Ray'lerden başka bir şey yok ve onlar da zar zor sığıyor."

"Nasıl hareket ediyor?"

"Hiçbir şey göremiyorum. Belki düz bir şekilde dışarı çekiliyordur ama hareket ettiremiyorum. Bir tıpa ya da başka bir şey olabilir."

"Ona koçbaşıyla vurursan ne olur?" Lucas sordu. İnşaat polisi, "Bu sadece sunta üzerine kaplama," dedi. "Bu parçalanır." "O zaman vur."

Polislerden biri koçu almak için dışarı çıktı ve inşaat polisi CD'lerin ve Blu-ray'lerin bulunduğu rafları boşaltmaya başladı. Dizlerinin üzerinde en alt rafı boşaltıyordu ve "Yukarı ... işte burada" dedi.

Ekip liderleri "Ne?" diye sordu.

İnşaat polisi yere uzanmış, en alttaki rafın dibine bakıyordu. "Bir çeşit pim. Bir tornavidaya ihtiyacımız var. Büyük bir tane."

Başka bir polis "Hizmet odasında bir tornavida gördüm, bazı aletler var" dedi.

Lucas bir köşeden geçerek hizmet odasına gitti, naylon bir alet çantası gördü, yarım düzine tornavida buldu ve "Yıldız uçlu mu, düz uçlu mu?" diye bağırdı.

İnşaat polisi de "Phillips" diye bağırdı.

Bir polis koçbaşıyla gelirken Lucas tornavidayı geri taşıdı. Lucas tornavidayı yerdeki polise uzattı, o da homurdanarak rafın altında bir şeyler yaptı ve sonra, "Çıkıyor," dedi.

Tahta bir çivi fırlattı, sonra dedi ki, "Arkasında bir kanca var . . . Tamam. Hareket etmeli."

Ekip lideri ve başka bir polis arabanın karşı tarafına geçtiler. kitaplığı çekip çıkardı. Arkasında yarım düzine rafın bulunduğu, altı inç derinliğinde bir boşluk vardı. Raflardan üçü boştu; üstteki iki rafta soluk kahverengimsi eroinle dolu yarım düzine plastik torba ve iki torba kokain vardı. Alttaki üçüncü rafta ise para desteleri vardı.

"Haklısın, o öldü," dedi baş polis. "O kadar parayı geride bırakmayacağı kesin, uyuşturucudan bahsetmiyorum bile."

Başka bir polis, "Ölmüş ya da geceyi kız arkadaşıyla geçiriyor," dedi. "Ya da canını kurtarmak için kaçıyor."

Lucas başını salladı: "Onun hakkında acil bir bülten yayınlamalıyız. Eğer henüz ölmediyse, ölecektir. Gerçi ben muhtemelen öldüğünü düşünüyorum. Lanet olsun, o adama ihtiyacım var."

LUCAS kamyonunda otururken Weaver'ı aradı ve ona ne bulduklarını anlattı. "İçeride iki kilo eroin, belki de yarım kilo kokain olmalı. Bu, Sahil Güvenliğimizle birlikte çalıştığı anlamına gelebilir. katiller olduğunu söyledi. Bob ve ben Elliot'ın burada en üst dağıtım seviyesine yakın olduğunu söyleyen bir adamla konuştuk. Onun için çalışan ve yarı toptan satış yapan bayiler. Ya da

Belki de bu Elliot'ın envanteriydi ve söylediği gibi hepsi Meksika tarafından geliyordu."

"Tamam. O bülteni onun hakkında çıkaracağız, büyük bir olay haline getireceğiz.

Hâlâ Güney Florida'da dolaşıyorsa onu bulacağız."

Romano'nun dükkanındaki durum yavaş yavaş temizleniyordu ve Romano ile Bianchi silah suçlamasıyla Miami federal hapishanesine gönderilmişlerdi. Bob'un cesedi adli tabipteydi ve yaralı federal ajan Jackson Memorial Hastanesi'nde hâlâ ameliyattaydı.

"Neden Lauderdale'e geri dönmüyorsunuz? Arabanı ve eşyalarını motelden getiririz... Bob'dan arabanın anahtarlarını aldık," dedi Weaver.

"Atış ekibi hâlâ gördükleriniz hakkında sizinle konuşmak istiyor."

PARKER kamyonu geri döndü, sürücü koltuğuna oturdu ve "Lauderdale'e doğru gidiyorum. Sence ışıkları ve sireni kullanmalı mıyım?"

"Işıklar var, siren yok," dedi Lucas. "Lanet olası şey çok gürültülü."

Sessizlik içinde I-95'e doğru yol aldılar, kaputtan yansıyan ışık çubuğunun yansımaları. Otoyola girdikten sonra Parker, "Bir yorumum var ama olanlardan sonra seni rahatsız etmek istemiyorum," dedi.

"Devam et."

"Elliot'taki gibi bir baskında hiç bulunmamıştım. Tüm o eroini bulmak. Çok güzeldi. Hoşuma gitti."

"Sende stres geni var," dedi Lucas. "Washington dışında mısın yoksa yerel mi?"

"Washington."

"Washington polisleriyle birkaç tur atın. Sizinkiler tamir edebilir. Zırhlan ve onlarla git. Sana sonsuza dek geri ödeyecek."

"Bunu yapacağım," dedi Parker.

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra Parker, "Elliot sana tuzak kuracağını nereden biliyordu?" diye sordu.

"Ah, Bob ve ben şehirde dolaşıyorduk ..." Lucas söze başladı ama sonra devam etmedi.

"Ne?" Parker sordu.

"Bir dakika çeneni kapa," dedi Lucas. Pencereden dışarı baktı, yanından akıp giden beton manzarayı göremedi. O ve Bob sadece

Elliot'a bir kez dokunmuş. Konuştukları ve Elliot'ın Miami'deki avukatlık bürosuna gittiği zaman arasında biri ona dokunmuş olmalıydı. Elliot zaten bir isim biliyordu ve o adamı mı aramıştı? Yoksa Lucas ve Bob Elliot'ın evine kadar izlenmiş miydi?

Lucas parmak eklemlerini bir süre arabanın camına vurduktan sonra mırıldandı: "Bizi takip ediyor olmalılar. Ben ve Bob. Onları hiç görmedik."

"Ne?"

"Onlar . . ."

"Senin kim olduğunu nereden bilsinler ki?" Parker sordu. "Sizi otelden alabilirlerdi ama neye benzediğinizi nereden biliyorlardı? Yani sizi internetten araştırabilirlerdi sanırım ama *isimlerinizi* nereden bileceklerdi ki? Onları biz göndermedik ki..."

"Burada birkaç satıcıyla konuştuk ama ..." Parmak uçlarıyla alnını ovuşturdu.

"Ne?"

"Çoğuna kendimizi tanıtmadık," dedi Lucas. "Miami'de, Coconut Grove'da konuştuğumuz yaşlı bir adam vardı ama bildiğimiz kadarıyla mafyayla hiçbir bağlantısı yoktu ve emekli olmuştu. Elliot bizi bir daha hiç görmedi."

Biraz daha düşündükten sonra, "Kahretsin. Parker, batıya gitmeliyiz. Sunrise diye bir yere gitmeliyiz. Bir şehir. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Telefonum bilirdi ..."

Yarım SAAT sonra, Lucas ve Parker asansöre binip Alicia'ya gittiler.

Snow'un Sunrise'daki dairesinin Everglades'e bakan katı.

Snow Lucas'tan bir kart almış ve onunla sohbet ederken Bob nerede kaldıklarından bahsetmişti. Dairesine vardıklarında kapıyı çaldılar ama cevap alamadılar. Lucas telefon defterini karıştırdı ve Cep telefonu numarasını aradım ama cevap alamadım.

"Meredith neydi adı, Duffy," dedi Lucas Parker'a. "O burada, yolun aşağısında..."

Duffy'nin dairesine yürüdüler, kapıyı yumrukladılar. Bir ışık yandı ve ardından kapının arkasından Duffy'nin sesi geldi: "Kim o?"

Bu mu?"

"Davenport, dükkânınızda konuştuğunuz ABD Şerifi."

Kapı bir aralık açıldı ve siyah bir atlet ve tayt giymiş olan Duffy, zinciri hâlâ kapının üzerinde olduğu halde onlara baktı. Ne zaman Lucas'ı tanıdı, "Zinciri getireyim" dedi ve kapıyı kapatıp zinciri çıkardı ve kapıyı açıp "Ne oldu?" diye sordu.

"Alicia'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir elini boğazına götürdü. "Oh, Tanrım. O gitti mi? Biri ona zarar mı verdi?"

"Dairesinde değil," dedi Lucas.

"Dün işe gitmedi," dedi Duffy. "Hasta olduğunu söyledi, Maria'ya grip olduğunu ve biraz izin alması gerektiğini söyledi..."

"Maria kim?" Lucas sordu.

"Kuaförü o işletiyor. Dün akşam işten sonra Alicia bir şeyler içmek ister mi diye uğradım ama Maria dün sabah arayıp randevularını iptal ettiğini ve iyileşince geleceğini söyledi. Bana hiçbir şey söylemedi. Dün gece kapısını çaldım ama kimse cevap vermedi ..."

"Seninle ilk konuştuğumuzda o balıkçı teknesindeki adamlarla kimin çıkmış olabileceğini bilmediğini söylemiştin," dedi Lucas. "Doğruyu söylediğini sanmıyorum, Alicia'yı korumaya çalışıyordun. Haklı mıydım? Teknede biriyle çıkıyor muydu?"

Duffy tereddüt etti, sonra "Evet. Sanırım öyleydi. Emin değilim. Bana bir adamla görüştüğünü ama adamın evli olduğunu ve bu konuda konuşmak istemediğini söyledi. Ve konuşmadı da. Neden teknedeki adamlardan biri olabileceğini düşündüğümü bile bilmiyorum, ama o sınıf partisinin olduğu gece, parti teknesinde, diğer kızlardan bazılarıyla Miami Beach'teki bir otele gittiğini biliyorum ve sanırım o adamlarla buluşuyorlardı. Sanırım o gece biriyle takıldı çünkü eve gelmedi."

"Takıldığı adamın adını bilmiyor musun?" "Hayır, bundan

bahsetmedi." Durakladı ve sonra dedi ki, "Sen

Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence adamın parası vardı, her kimse ve kadın onunla bir şeyler olabileceğini umuyordu. Ama bence adam sadece seks yapıyordu."

Lucas onu itti ve o da ağlamaya başladı ama başka bir şey bilmediğinde ısrar etti.

Lucas, Duffy'den kanepeye oturmasını istedi ve Parker'ı dışarı çıkarıp duyamayacağı bir yere götürerek, "Weaver'ı ara. Snow'un dairesi için bir arama emrine ihtiyacımız var. Elinden geldiğince çabuk. Onlara bunun bir hayati tehlike durumu olduğunu, dairede yaralanabileceğini ya da zarar görebileceğini söyle, ama diğer her şeyi de kapsamamız gerekiyor. Dairedeki her şeyi incelemek istiyoruz."

"Sence ..."

"O gitti. Temizlik yapıyorlar. Bir şeyler bilebilecek, dokunduğumuz herkes: temizliyorlar."

LUCAS WEAVER'i aradı ve Parker ile birlikte Snow'un içeride yaralı olabileceği ve kapıyı çaldıklarında cevap veremeyeceği gerekçesiyle daireye girdiler, ancak arama izni olmadan daireyi aramalarına izin verilmeyecekti. Duffy'nin anahtarı yoktu ama yöneticinin nerede oturduğunu biliyordu. Yöneticide anahtar vardı, kapıyı açtı. Daire Magnus Elliot'ın evi kadar boş ve rahatsız edilmemişti.

Parker, "Görünüşe göre arama emrini almak birkaç saat daha sürecek," dedi. "Ne yapmak istiyorsun?"

Lucas saatine baktı. 5:45. "Burada Meredith'le kalmanı istiyorum. Ona müdahale edilmediğinden emin ol. Arabanın anahtarlarına ihtiyacım var."

Parker anahtarları teslim etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sessiz bir yer," dedi Lucas. "Arama için geri geleceğim. Beni ara."

Lucas kamyonu gitti, bindi, etrafta dolaştı, sonunda büyük bir caddeye benzeyen Sunrise Bulvarı'nı geçti ve doğuya doğru gitti. Bob'u düşünüyordu. Birkaç saat önce, ayakları yukarıda, *Miss Congeniality*'ye gülüyordu; şimdi Bob gitmişti, adli tabibin ofisinde bir levhanın üzerindeydi, kesilip açılacak ve ...

Arabayı sürmeye devam etti ve sonunda Fort Lauderdale Plajı'na vardı. Oraya vardığında ne olduğunu zorlukla fark etti; bir an sürdü. Kuzeye döndü, park etti, kuma çıktı, ayakkabılarını çıkardı ve oturdu.

Güneş Atlantik'in üzerinden doğdu; ama Bob hâlâ ortalıkta yoktu. As Lucas orada otururken, iki soyguncunun sahilde yürüdüğünü gördü.

ona doğru. Walther'ını kılıfından çıkardı ve kalçasına dayadı.
Soygunculara baktı ve "Hey, çocuklar" dedi.

LUCAS Miami'de BİR hafta daha geçirdi. Russell Forte Marshals Service'i temsilen üç gün kaldı. Lucas, Romano ve Bianchi'yle onlar kaçmadan önce konuşmuş ve yaşlı adam

Lucas tuzak konusunda onlara inanmıştı ama bu da federallerin silah ya da kara para aklama suçlamalarında onlara yardımcı olmamıştı.

Yaşlı adam görüşme odasında otururken fazla bir şey söylemeyi reddetti ama Lucas'a, "Yarın buradan çıkacağım. Çıkarken benimle buluş. Merdivenlerde."

Lucas ve iki FBI ajanı Meredith Duffy, Alicia Snow'un teknedeki arkadaşı. Çok korkmuştu. Her şey bitene kadar Georgia'daki evine gideceğini söyledi. Sabıka fotoğraflarına bakmaya istekliydi ve baktı da, ama teknedeki adamlardan hiçbirini kesin olarak teşhis edemedi, ama işaret parmağıyla bir yüzü işaretledi.

"Bu adam, belki. Emin değilim. Tam olarak bilemiyorum ama sanırım teknenin sürücüsü o olabilir."

Weaver, omzunun üzerinden eğilmiş olan bilgisayar ekranında, "John Cattaneo. Bir zamanlar 'Black Jack' olarak bilinirdi. Huh. New Jersey'den. Saldırı suçundan hapis yatmış, bir süre önceydi, o zamandan beri bir şey yok ..."

Federal adliyenin merdivenlerinde, kendisi ve damadı kefaletle serbest kaldıktan sonra, Don Romano avukatına ve damadına yoldan çekilmelerini söyledi ve yalnız kaldıklarında Lucas'a şöyle dedi: "Mafya uzmanlarınıza Newark grubu hakkında sorular sorun. Doug Sansone. Doug Sansone.

Bunu hepimize yapan orospu çocuğu. FBI benim ve bazılarının Perth Amboy'da ve Staten Island'da arkadaşların küçük bir işi vardı. Öyle ya da böyle, evet ya da hayır demiyorum, ama ... o lanet Sansone bunların hepsini istiyor. Newarklılar uyuşturucu kullanıyorlar. A

Hem de çok. Ot değil, sert şeyler. İstedğin onlar, ben değilim."

"Doug Sansone," diye tekrarladı Lucas. "Sırf bizi başından savmak için bizi sevmediğin birinin üzerine atmadığını nereden bileceğiz?"

"Sevmemek mi? O orospu çocuğundan nefret ediyorum," dedi

Romano. "Dinle, eğer

O tetikçiler sadece sizi öldürmek istiyorlardı, motel odanızın kapısını çalıp 'oda servisi' diyebilirlerdi. Kapıyı açtınız, göğsünüze doğrultulmuş bir silahla orada duruyorlardı ve

Tetiği. Hiç şansın yok. Bunu onlar yapmadı. Sen benim evime gelene kadar beklediler. İkimizi de öldürmek istediler, senden kurtulmak ve beni cinayetle suçlamak için. FBI'ın suçlayacağı birini istediler. Yani ..."

"Ne?"

"Uyuşturucunun içinde geldiği lanet kutu. Çöp kutuma mı attım? Aptal gibi mi görünüyorum? Hayır. Senden kurtulmak istedikleri kadar benden de kurtulmak isteyen biriydi. Bu tanıma uyan tek bir adam var: Dougie Sansone."

"Bunu düşüneceğim," dedi Lucas.

Romano göğsüne vurdu, "O şeytani biri. Şeytan. Seni bir kuruş için öldürebilir ve birlikte çalıştığı insanlar da aynı derecede kötü. Kötü orospu çocukları."

"John Cattaneo diye birini duydun mu hiç?"

"Jack mi? Elbette. Ona bakıyorsan doğru yere bakıyorsun. O artık Sansone'nin adamlarından biri. Belki ... iki adım aşağıda, ama büyük bir operasyon, bu yüzden o ağır. Birlikte çalıştıkları başka bir adam daha var. Jimmy. İnsanları öldürüyor. Yaptığı şey bu. Ya da tamir ediyor."

"Hepsi bu kadar mı? Hepsi bu kadar mı?"

"Ne istiyorsun lan? Onları kendim tutuklamamı mı istiyorsun?"

Sana söylediğim şey, bu büyük bir şey. Bu konuda da yanılmıyorum. Şu lanet Sansone. Onun için o Sahil Güvenlik adamlarını öldürmek böceğe basmak gibi bir şey. Sonrasında bunu düşünmez bile. Muhtemelen Starbucks latte içmeye gitmiştir."

Uzaklaşmaya başladı, sonra döndü ve şöyle dedi: "Arkadaşınızın öldürülmesine üzüldüğümü söyledim ama onu tanı mıyordum, sanırım üzülüyorum. Avukatım bana sizden bahsetti. Şahsen senden. Senin kötü tarafında olmak istemiyorum. Ödeşmek mi istiyorsun? O lanet olası Sansone'u öldür."

MAFYA uzmanı Tennan, Lucas'a Romano'nun söylediklerinin çoğunun muhtemelen doğru olduğunu, Newark örgütünün Staten Island'ın güneyine doğru ilerlediğini ve Romano'nun kredi örgütünü tefecilik işlerini yaptıkları en iyi barların dışına ittiğini söyledi. Ve Newark grubunun uyuşturucu işine girdiğine dair söylentiler olduğunu söyledi. Yeni patron Douglas Sansone'nin dağılan eski organize suç gruplarının parçalarını bir araya getirmesinden sonra dağıtım.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Weaver Lucas'a sordu. "Bilmiyorum.

Bana biraz zaman ver." Lucas bunu bir gün boyunca düşündü, Sonra Weaver'a dönüp "Ben eve gidiyorum." dedi.

"Gemiden mi atlıyorsun?"

"Temasta olacağım. Şu Sansone denen adamı, şu John Cattaneo'yu düşünmem lazım. Tennan'la daha fazla konuşmam lazım. Louisiana'da bir cenazeye gitmem gerekiyor. Organize suç dosyalarının çoğunu okumam lazım. Sen ve ben ... bu Cattaneo'nun peşine bir izleme ekibi takmalıyız, Sansone grubunda kimin kim olduğunu bulmalıyız," dedi Lucas. "Geri döneceğim. Seninle konuşuyor olacağım. Hem de çok. Bundan emin ol."

OCAK

BÖLÜM

ON ALTI

BRILL'in DELI'si yağlı et, kabuklu ekmek, hardal ve sirkeli turşu kokan iyi bir YERDI. On altı metrelik duvar alanı kola ve Pepsi, bira, kök birası, zencefilli bira, biraya yakın bira, limonata, limonata ve spor içecekleriyle dolu soğutuculara ayrılmıştı. Meksika karosu zemin çatlamış ve yıpranmıştı.

masa üstleri otuz yıllık kullanımdan dolayı yara bere içindeydi. Mekanın Lou adında bir sandviççisi bile vardı.

Jack Cattaneo, Ocak ayının ortalarında aydınlık bir öğleden sonra saat birde içeri girdi ve her zamanki masasının karşısındaki boş masada oturan havalı adam ve kadını hemen fark etti.

Dude ve dudette, genç kalmak için çok uğraşan orta yaşlı insanlar için kullandığı özel terimlerdi ve bu ikisi de çok uğraşıyorlardı.

Sahilde bunlardan çok gördünüz, doksan yaşındaki kadınlara kadar hala hindi boyunlarında iş yaptırıyorlardı.

Bu ikisi birkaç gün önce gelmişti, yeni müşteriler, diye düşündü, gerçi onları ilk gördüğünde odanın diğer tarafında oturuyorlardı. Onları fark etmişti çünkü tartışıyor gibiydiler, kadın olan erkeğin hareketlerini beğenmiyordu. Miami Sahili'ndeki bir şarküteride çift ırklı bir çifti gözden kaçırmak zordu.

Adamın omuzlarına kadar inen sarı saçları fazla temiz değildi. Çok renkli, on sentlik güneş gözlüklerinin ardında tembel bir bakış yüzüne sabitlenmiş gibiydi; iki kulağında da küpeler vardı, Bir NBA oyuncusunun yanına gidip yüzünü tokatlamasına neden olacak sahte elmaslar. Üzerinde bir tişört, lise dolabından çalınmış gibi görünen bir spor şortu ve parmak arası terlik vardı, oysa o gün tahmin edilen en yüksek sıcaklık yetmişlerin altındaydı. Kulaklarından birine bir kulaklık takmıştı, diğer ucu da

iPhone Zero olmalı. Müzik dinliyordu ve kadınla tartışırken başparmağını ritme göre vuruyordu.

Karşısındaki kadın onun tam zıttıydı: uzun boylu, kıvrak, siyah bir kadındı, kırpılmış saçları, yüksek elmacık kemikleri ve alnında eğimli bir şekilde uzanan seksi bir yara izi vardı; belki de, diye düşündü Cattaneo.

bıçak ya da muhtemelen bir kilise anahtarı. Bir çitanın pençelerine benzeyen kan kırmızısı tırnakları vardı ve üzerine eldiven gibi oturan mavi bir Nike koşu kıyafeti giymişti. Ön fermuarı yaklaşık iki santim aşağıdaydı.

Göbeğinin birkaç santim üstünde. Sütyen yoktu ve ceketin içindekiler bakmaya değerdi. Takım elbisenin önünde YALE yazıyordu ve Cattaneo "Evet, doğru" diye düşündü.

Kendi kendine gülümsedi: aslında YA-CLEAVAGE-LE yazıyordu. Çoğu erkek bu atlamayı yapmazdı.

Cattaneo her zamanki gibi kırmızı soğanlı ve Rus hardallı sığır konservesi sandviçi, patates kızartması ve bir şişe Peroni aldı ve bunları kabine geri götürdü, patates kızartması kabına ketçap döktü ve sandviç ve bira üzerinde çalışmaya başladı ve adamların kadının tartışmasını yarı dinledi.

Kadın şöyle diyordu: "Evet, işe yaradı, değil mi? Eyaletten çıkabildiğimiz için şanslıyız."

Adam yarı mırıldanarak, "Kapa çeneni. Deniyordum."

"Daha çok çalış. Perakende satış yapmak istemiyorum. Ve tekrar bağımlı olursan iki yıl beklemeyeceğim."

"Neden satmıyorsun? Gap'te bir iş bul ya da her neyse. Bu işte iyisin. Görünüşünü beğendiler. Birkaç dolar al, beni tekrar ayağa kaldır."

"O lanet sırtından inersen kendi ayaklarının üzerinde durabilirsin. Bugün kaç tane dalış dükkanına girdin? Bir tane mi? Hiç mi?"

"İki. Kimseye ihtiyaçları yoktu."

Tartışmaya devam ETTİLER ama Cattaneo şimdi onları kontrol etti. Adamın üzerinde, dalış maskesi ve şnorkel takmış sırttan bir kafatasını gösteren soluk sarı bir tişört vardı. Biraz sandviç yuttu, kabinden dışarı eğildi ve "Söylediklerinizi duymadan edemedim. Dalgıç mısınız?"

Sarışın adam onu şöyle bir süzdükten sonra, Cattaneo'nun söyleyeceğini tahmin edebileceği şekilde, "Belki," dedi. "Sana ne bundan?"

Cattaneo omuz silkti. "Sahil Güvenlik hazinesini bulmaya çalışan bir grup dalgıcın burada olduğunu duydum. Belki sen de onlardan birisindir diye düşündüm."

Sarışın odaklanmış gibiydi. "Sahil Güvenlik hazinesi mi? Ne Sahil Güvenlik hazinesi?"

"Sahil Güvenlik'in elli bin dolar ödülü var..." "Ah," dedi kadın sarışına, "şu uyuşturucu meselesi."

Sarışın Cattaneo'ya, "Evet, bunların hepsini biliyoruz," dedi. "O bokun hâlâ dışarıda olduğunu düşünmek için büyük bir aptal olmanız gerekir. O çoktan gitti."

Cattaneo'nun kaşları havaya kalktı. "Öyle mi? Bu nasıl oldu? Sahil Güvenlik her yerde."

Sarışın parmak eklemleriyle masanın üstüne vurdu. "Bu konuda bir şeyler okudum."

Meksikalılar o boku bir yük gemisinden yüz elli fitlik suya attılar. Tam olarak nerede olduğunu biliyorlardı."

"Ama Sahil Güvenlik ..."

"Kıyı polislerinin genel bir alan dışında hiçbir fikri yok. Gazetenin söylediği buydu. Peki dopingciler ne yaptı? Çok kolay. Gecenin bir yarısı Sahil Güvenlik'in izlediği yerden belki bir mil daha açıkta bir tekneyle geçtiler. Üzerine bir dalgıç koymuşlar.

İyi bir DPV, belki ... Yamaha ya da onun gibi bir şey ve bir kaldırma çantası ile yan tarafa. DPV'yi uyuşturucunun olduğu yere götürdü, onu toplama yerine geri çekti, tekne gelene kadar yirmi metre aşağıda asılı kaldı.

geri geldi, yüzeye çıktı ve işte buradasın. Aşağıda ne kadar vardı bilmiyorum ama gazetede milyonlar yazıyordu. Artık yok, dostum. Çoktan gitti."

"DPV nedir?"

"Dalgıç itici aracı mı? Tutunduğunuz ve yönlendirdiğiniz bir torpido gibi mi?"

Hatun adama, "Neden bir tekneye binip onu aramaya gitmiyorsun? Dışarıda onu arayan tekneler varsa, onlara hiçbir maliyeti yoksa fazladan bir dalgıç alırlar. Ne yapmaları gerekiyor, size bedava hava mı vermeleri gerekiyor? Elli bin kullanabiliriz."

"Çünkü orada değil," dedi adam. "İşte bu yüzden. Çünkü elli bin doları on şekilde kesersen, boynunu riske attığın için beş bin dolar eder, çünkü o bok derinlerde olacak. O zaman IRS vergilerini istiyor. Ve belki de

Meksikalılar sizi ibret olsun diye cezalandırır; böyle bir belaya ihtiyacım yok."

Cattaneo, "Sanırım Kolombiyalıları," dedi.

Adam omuz silkti. "Aynı şey."

"Siz öyle diyorsanız," dedi Cattaneo. "Dalış hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Profesyonel misin?"

Adam yine omuz silkti. "Evet. Birkaç yıl Kaliforniya'da çalıştım. Orada su soğuktur. Ama ateşli kadınlar vardı. Burada bir yer bulabilirim diye düşündüm."

"Ayrılmak zorunda kaldı çünkü Hollywood'daki müşterilerini kazıklıyordu," dedi kadın. "Parasızlıktan demiyorum. Sonunda yanlış ev kadınına becerdi."

Bir omuz silkme daha. Cattaneo, omuz silkmenin onun yaşam tarzı olduğuna karar verdi, endişelenmeme eğiliminde olan bir adamdı. Adam, "Buna değdi sayılır," dedi.

Kadın, "Tabii bir gün Los Angeles'a dönmeniz gerekip de dönemezseniz," dedi.

Cattaneo sararmış dişlerini göstererek gülümsedi. "Birini mi kızdırdın?"

"Bir polis," dedi sarışın, hatırladıkça başını sallıyordu. "Yaşlı bir kadın vardı. Bir yıldız adayı gibi."

"Zamanı dolmuş bir yıldız adayı. Ve sadece bir polis değil," dedi kadın. "LA Vice'ın başı."

Cattaneo: "Whoops."

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" diye sordu sarışın.

Kadın Cattaneo'ya "Iowa'ya geri dönmek zorunda kaldı" dedi. Tekrar adama: "Bu kesinlikle işe yaramadı, değil mi?"

"Her zaman yürüyebilirsin," dedi sarışın ona.

"Senin umutsuz kıçın için üzülmesem üzülürdüm," dedi kadın.

"Ben yürüyorum ve sen sokaktasın. Kendimi affetmezdim . . . birkaç saat boyunca."

"Şimdi nerede yaşıyorsun?" diye sordu

Cattaneo. "Hollywood'da bir yerim var," dedi

adam. "Burada ne yapıyorsun?"

Kadın çok hızlı bir şekilde, "Görülecek yerleri geziyorum," dedi.

"Bak ne diyeceğim," dedi Cattaneo. "Bana adını, adresini ve telefon numaranı ver. Dalış işinde bir adam tanıyorum, belki sana bir şeyler verebilir. Broward'da, senden çok uzakta değil."

"Artık teçhizatım yok," dedi adam.

"Adama numaranızı verin," dedi kadın. "Ekipmanı bulabiliriz."

Adam Cattaneo'ya sertçe bakmak için çaba sarf etti ama bu çaba boşa çıktı: "Adam sen misin? Çünkü o adamla biraz sorun yaşadım."

Cattaneo sırtıttı ve sandviçinden bir ısırık alıp çiğnerken bir yandan da sarışından kadına ve tekrar zavallı kılıbık orospu çocuğuna baktı. Kadın masanın karşısındaki adama doğru eğildi.

Sarışın, sesinde viski çakıllarıyla, "Üç hafta içinde yemek yiyecek kadar paramız olmayacak. Adama telefon numaranı ver."

CANTANKEROUS ÇİFTİ Cattaneo'dan önce işlerini bitirdi ve gitmek için kalktıklarında kadın masanın üzerinden eğilerek Cattaneo'nun göbek deliğine doğru bir iğne yaptı ve "Çok teşekkür ederim efendim. Eğer arkadaşınızın birine ihtiyacı varsa, Willy gerçekten çok çalışabilir. Ve paraya ihtiyacımız var."

"Bakalım ne yapabilirim," dedi Cattaneo, göğüsleriyle ceket arasındaki boşluğun altından yanlara bakmamaya çalışarak ve bunu başaramayarak.

"Belki herkes için iyi olur."

ONLARI şarküteriden kaldırıma çıkarken izledi. Adam güneye gitmek istiyordu, ama kadın kuzeye gitmek istiyordu. Sarışın sonunda pes etti ve onu kaldırım boyunca kuzeye doğru takip ederek gözden kayboldu. Cattaneo sandviçinin kalıntılarına geri döndü ve bir dilim limonlu cheesecake düşündü. Kilosuna dikkat etmeliydi, ama ... peynirli kek. Bir zamanlar bir adamın dediği gibi, neyse o.

Ve dalgıç ... doğru tipte bir dalgıca çok ihtiyaçları vardı ve adamda o bakış vardı. Önceki dalgıçları Mako'nun vurulmasından korkmuşa benziyordu. Jaquell'den bir dakikalığına gözlerini ayırdılar ve o da Bahamalar'da kayboldu.

Cattaneo ve diğer birkaç adam onu aramaya gitti ama umutsuzdu. Yani ev sahibi takım için hiç şans yoktu. Elbette, diye düşündü, *kız* şanslıydı.

Peynirli kek ve bir şişe daha Peroni istedi. Beş dakikalar sonra, son bir yudum almak için şişeyi kaldırmıştı ki

Adam içeri girdi, yavaşça etrafına bakındı, Cattaneo'nun gözlerini yakaladı, onları tuttu, sonra sandviççi Lou'ya doğru ilerledi.

Adamın üzerinde arkası ciddi şekilde kırıışmış pamuklu bir spor ceket, küçük bir göbeğin üzerinde golf pantolonu ve birkaç ton fazla sarı kahverengi ayakkabılar vardı. Yüzü bir çeşit hastalıkla çukurlaşmıştı.

Cattaneo'nun bilmek istemediği yaralar. O ve Lou bir süre konuştuktan sonra ikisi de Cattaneo'ya baktı.

Cattaneo düşündü: Polis.

Polis ona doğru yürüdü ve Cattaneo kendine sakın olmasını söyledi; bir polisin onunla konuşması için bir neden yoktu.

Polis dedi ki, "Barry Cohen, Miami Beach polisi. Sarışın bir adam ve uzun boylu siyah bir kadınla mı konuşuyordunuz?"

"Evet, on dakika önce ayrıldılar. Onları tanıımıyordum, sadece şu masada oturuyorlardı" -masayı başıyla işaret etti- "ve birkaç kelime konuştuk. Ne yaptılar?"

"Hangi yöne gittiklerini gördün mü?"

"Evet, kaldırıma çıktılar ve şu tarafa döndüler." Güneyi işaret etti.

"Onları en son o zaman gördüm. Ne yaptılar?"

Polis soruyu yine duymazdan geldi ve "Kendileri için ne söylemek zorundalar?" diye sordu.

"İş aradıklarını söylediler. Sanırım otobüsle gelmiş olabilirler. Yürüyor olabilirler, içlerinden biri bir şey söyledi ... mmm, sarışın adam ayaklarının acıdığını söyledi."

"Onları tanımıyor muydunuz?" Cohen sordu.

"Hayır. Ama birkaç gün önce onları burada gördüm. Ne yaptılar?"

"Hırsız olduklarını düşünüyoruz. Buralarda çalışıyorlar. Onları yakalamaya çalışıyoruz. Onlara bir arabaya erişim izni vermediniz ya da ..."

"Dostum, onlarla en fazla beş dakika konuştum. Buraya her gün öğle yemeği için geliyorum - buradan üç blok ötede oturuyorum," dedi Cattaneo. "Eğer

Onlar hırsız, yakalanmalarını istiyorum. Bu mahalle boka batacak. İki gün öncesine kadar onları hiç görmemiştim. Lou muhtemelen onları benden daha iyi tanıyordur. Kimseye erişim izni vermedim."

Polis başını salladı ve "Tamam. Onları tekrar görürsen 911'i ara. Adım yine Barry Cohen, Miami Beach'ten. 911 operatörüne beni aramasını söyleyin."

"Bunu yapacağım," dedi Cattaneo. "Hırsızlardan nefret ederim." Polis, "Güneye mi gidiyorsun?" dedi.

"Evet. On dakika önce."

KoP güneye doğru yöneldi ve Cattaneo kalkıp Lou'nun yanına gitti. "O adamlar ne yaptı biliyor musun? Sarışın ve siyah piliç?"

"Evet. Birisi Cohen'e burada olduklarını söylemiş olmalı.

Cohen dün Rue Rouge'da olduklarını söyledi. Siyahi kız voleybol oynayarak onu tahtasından çekmiş ve adamın arabanın anahtarlarını aldığını düşünüyorlar. En azından biri yaptı. Arabayı almışlar, bir Porsche Cayenne, şu uzaktan girişli şeylerden biri, ve arabanın sahibinin ruhsatı varmış. Araç sahibinin evine gitmişler, anahtarları kullanarak içeri girmişler ve birkaç bin dolar değerinde elektronik eşya ve başka şeyler çalmışlar. Gümüş eşyalar, bir heykel, birkaç takım elbise ve ayakkabı, garajdan bazı aletler. Zincirli testere. Daha fazlasını alabilirlerdi ama güvenlik sistemi bir dakikalık gecikmeyle çalışıyordu, bu yüzden sadece iki dakikalık bir şey alabildiler. Güvenlik sistemi Şirket Rue Rouge'daki adamı aradı, öğle yemeğinin yarısında arabasını almak için koşarak dışarı çıktı ve arabası gitmişti. Onu bulmuşlar. I-95'in altında tekerlekler gitmiş."

"Yani kullanılmış elektronik cihazlar ve tekerlekler mi almışlar?" "Sanırım. Pahalı tekerlekler ama."

Cattaneo kısa bir süre Lou'nun üzerine yürümeyi ve onu polisle konuştuğu için suçlamayı düşündü. Bir süre sonra Çünkü (a) Lou onun dürüst bir vatandaş olduğunu düşünüyordu, bu yüzden neden onu işaret etmedi ve (b) konserve sığır etli sandviçleri seviyordu ve Lou'nun orada bir serseri olmasını istemiyordu.

"Hırsızlardan nefret ediyorum," dedi Cattaneo Lou'ya. "Geri kalanımız için işleri çok zorlaştırıyorlar."

Cattaneo şarküteriden çıktığında, sarışın ve piliç on yıllık Subaru Outback'lerinin arka camından dışarı bakıyorlardı. Önce polisin, birkaç dakika sonra da Cattaneo'nun gittiğini görmüşlerdi. Sarışın cebinden kullan-at bir telefon çıkardı ve bir numara tuşladı.

"Davenport . . ."

"Evet, ben Virgil. Rae ile birlikteyim. Cattaneo ile konuştuk. Bir ısırık aldık. Cohen az önce oradaydı, iyi niyetimizi ortaya koyuyordu."

"Mükemmel. Şimdi bekleyeceğiz. Daire iyi mi?"

"Bu gece biraz ot yakacağız, ona gerekli olanı vermek için *je ne sais quoi*," dedi Virgil.

"Hey: nefes almak yok ... ve Latince ve lanet olası Fransızca da neyin nesi?"

Virgil, "Ben yüksek kaliteli bir polisim," dedi.

Telefonu kapattığında Rae, "Bugün bona-FEE-days, salak. FEE-days 'fries' ile kafiyeli değildir."

"Belki Roma'da değil ama Miami Beach'te öyle," dedi Virgil. "Hadi eve gidelim."

BÖLÜM

YEDİ

Florida City'deki olaydan ve Romano ve Bianchi ile yaptığı bir dizi görüşmeden SONRA Weaver, Douglas Sansone'nin bilinen ortaklarına odaklanarak Güney Florida'da bir gözetleme ağı kurdu.

İçlerinden biri, James (Jimmy) Parisi, New York ve New Jersey'de yarı otomatik .22 tüfeklerle işlenen beş cinayetin şüphelisi olarak bir katil olarak tanımlanmıştı; ancak iyi biriydi ve hiçbiri için suçlanmamıştı. Federaller, Sahil Güvenlik görevlileri öldürüldüğünde onun da teknede olabileceğini düşünüyordu. Elllerinde sağlam bilgiler olduğu için değil, sadece onun eğilimleri nedeniyle.

Güney Florida'da Sansone için çalışan altı kişi daha tespit edildi ve söylentilere göre bu kişilerin Meksikalı eroin ithalatçılarıyla bağlantıları vardı, ancak Meksikalılar desteklerini Sansone'nin bölgesiyle çalışan New Jersey'deki Hispanik satıcılara kaydırmaya başlamışlardı. Dedikodulara göre Sansone alternatif bir yol arıyordu. bir eroin kaynağı bulmuştu. Eroin yine Staten Island iğnelerine akıyordu.

Bob'un Louisiana'daki cenaze töreninden BİR hafta sonra, KASIM AYINDA - Rae, Lucas'a artık bu davayla ilgilendiğini, Lucas'ın bu konuda çenesini kapamasını söylemişti, Lucas da öyle yaptı ve düşünmeye başladı- Lucas, Florida'dan gelen Weaver ve üst düzey iki bağlantısıyla görüşmek üzere Washington'a gitti.

FBI, Müdür Yardımcısı Louis Mallard ve Jane Chase adında etkili bir kıdemli ajan.

Weaver etkilenmişti: toplantıların ilkinde doğru koridorda birlikte yürürlerken, kısık bir sesle, "Yüce İsa, bu insanlarla arkadaş olduğunu bilmiyordum. Mallard Başmelek Cebrail gibi, Tanrı'nın hemen yanında."

"O melek falan değil, bundan emin olabilirsin," dedi Lucas.

Mallard'ın ofisinde buluştular, her düz yüzeyde kitap ve kâğıt yığınları olan dağınık bir çift bölme. Onlar konuşurken Chase ofiste dolaşıyor, yığılara bakıyor, ara sıra "Olmaz," ya da "Bana bir mola ver," diye mırıldanıyordu, ta ki Mallard ona çenesini kapatıp oturmasını söyleyene kadar.

"Bu Sansone denen adam hakkında ne biliyoruz? Kesin olarak biliyor muyuz?" Mallard Weaver'a sordu.

Weaver, "Emin misin? Donut dükkanları zinciri var." "Donut dükkanları mı?"

"Mama Ferrari's Donuts. On dükkânı var. OC birimi gelir vergilerini kontrol etti ve bana New Jersey'deki en başarılı donut satıcısı olduğunu söylediler," dedi Weaver. "İnsanlar donut dükkanlarının kapısından içeri giriyor ve küçük banknotlarla ödeme yapıyor. Mama Ferrari kredi kartlarını caydırıyor - nakit ödeme yaparsanız, kredi kartı ücretlerini dengelemek için fazladan bir çörek alıyorsunuz. Bu da ellerinde çok miktarda küçük yağlı banknot olduğu anlamına geliyor."

"Bir çamaşırhane," dedi Chase.

"OC'nin söylediği bu," dedi Weaver. "Öte yandan, Jersey'deki çalışanlarından birini bir kutu donut almaya gönderdiler, bakalım dükkanlar yasaldı ve çok iyi çörekler oldukları söylendi."

"Sahil Güvenlik saldırılarının arkasında Sansone'un grubunun olduğundan ne kadar eminsiniz?" Chase sordu.

"Yüzde seksen altı," dedi Weaver. "Bunları izlemeye başladık Miami'deki adamlar, tam bir gözetleme ekibi olmadan yapabileceğimizin en iyisini yaptılar ve pek bir şey yapmıyorlar. Bekliyor gibi görünüyorlar. Bir şey için. Sahil Güvenlik orada oturup her tekneyi kontrol ederken uyuşturucunun peşinden gidemezler."

ÖLÜ Sahil Güvenlik görevlileri, ölü bir şerif ve yaralarını asla tam olarak saramayacak ağır yaralı bir FBI ajanı varken, ne Mallard'ın ne de Chase'in fazla ikna edilmeye ihtiyacı vardı. Manhattan'dan New York AIC ve Güney Florida'dan Weaver tarafından yönetilecek ve Sansone operasyonunun tamamını tespit edip çökertmeyi amaçlayacak bir çalışma grubunu onaylamışlardı.

Toplantıdan çıkarken Weaver şöyle dedi: "Boku yediğimi sanıyordum. Şimdi yarı büyük bir adam sayılırım. Yani, Louis'e 'efendim' yerine 'Louis' dedim."

"Ona yaklaşık yirmi kez 'efendim' dedin," dedi Lucas. "Evet ama ona Louis de dedim."

"Bu harika," dedi Lucas. "Bunu günlüğüne yazabilirsin."

Chase ve Manhattan'dan sorumlu ajanla birlikte çalışan Weaver, dikkatle seçilmiş bir gözetleme grubunu bir araya getirmişti. Görevin en derin gizliliği gerektirdiği söylenen uzmanlar: hayalet olacaktı.

Sansone özel bir incelemeye tabi tutulduğunu bilmiyordu. Kasım ve Aralık ayları boyunca onları büyük bir dikkatle takip eden grup, Newark bölgesinde ve Staten Island'da, Boston ve Bangor, Maine'e kadar kuzeyde ortakları olan daha fazla Sansone operatörü tespit etti. Güney Florida grubunun Kuzeydoğu'da dağıtılmak üzere uyuşturucu alımlarını koordine ettiğine inanılıyordu.

Kasım ayının üçüncü haftasında Lucas Minnesota'ya dönmüş ve bir gün sonra Virgil Flowers'ın kız arkadaşının Virgil'in yaşadığı çiftliğine giderek onu çalışma grubuna dahil etmişti. Virgil'in kız arkadaşı Frankie de konuşmaya katılmış, ikizleri kucağında uyutmuştu.

"Şikâyet etmiyorum Lucas ama seni her gördüğümde zavallı Virgil'in başını belaya sokuyorsun," dedi Frankie. Virgil kadar sarışın, kısa boylu, iri göğüslü ve son derece zeki, çarpıcı bir kadındı. O ve Lucas birbirlerine kıvılcım saçma eğilimindeydiler; Lucas ondan çok hoşlanıyordu.

"Biraz daha yakından bakmalısın. Virgil gitmek istemediği sürece çekilme eğiliminde değildir," dedi Lucas.

"Bu sefer ne hakkında konuşuyoruz?" Frankie sordu.

"Konuşabilir miyim?" Virgil sordu.

Frankie başını ona çevirdi ve "Hayır, beni menajerin olarak düşün" dedi.

Lucas, "Virgil teknik olarak Fort Lauderdale dışında çalışan kurumlar arası bir federal görev gücünün parçası olacak," dedi. "Kimse

Ben, Rae, bir şerif ve birkaç FBI ajanı dışında kimse onu tanımıyor."

"Dostum, ben dalgıç değilim," diye araya girdi Virgil. "Sadece ders aldım Çünkü bütün gün balık tutmaya param yetmiyordu. Öğleden sonraları tekneden ayrıldığım için sertifika aldım. Bir hafta içinde. Çoğunlukla bir yüzme havuzunda, iki açık su dalışı ile. Kiralık ekipmanla birkaç kez daha daldım ama yetkin değilim. Ben bir turistim."

"Bunu düzeltebiliriz," dedi Lucas. "Neredeyse benim kadar atletik ve zekisin..."

"Herkes böyle söylüyor," diye kabul etti Virgil.

". . . Hepsinden iyisi, o saçlara ve o doğal, yerleşik Lucas devam etti. "Seni oraya gönderdiğimizde, bir ya da iki ay içinde, Birleşik Devletler'deki en iyi dalgıç olacaksın. Otuz, belki kırk günlük eğitim."

"Cidden, bunun olmasına, bu kadar iyi olmama imkân yok." "Tamam, abartıyorum," dedi Lucas. "Ama çok, çok iyi olacaksın." "Ama ..."

Lucas döndü ve oturma odasının penceresinden dışarı baktı. Evin arka tarafındaki Kasım tarlaları. Erken gelen bir fırtınadan kalan biraz kar, yaklaşan Minnesota kışının ipuçlarını veriyordu. Virgil'e döndü ve şöyle dedi: "Marshals Service'teki insanlarla konuştum ve bir aileniz ve çocuklarınız olduğunu anlıyorlar. Frankie ve çocukları da yanında götürebilirsin. Airbnb'den bir ev alırsın, manzarayı bilemem. Ayın ilk günü buradan ayrılırsın.

Aralık . . ."

"Ama ..."

". ..ve Büyük Ada'ya uçmak. Hawaii'nin."

Frankie dedi ki, "Bekle! Büyük Ada mı? Çocuklarla mı? Minnesota'da Aralık ve Ocak yerine? Virgil'in annesi bebeklere ve Sam'e yardım etmek için gelebilir mi?"

Sam onun başka bir babadan olan en küçük çocuğuydu. Kocaman gözlerle Lucas'ın önüne atladı. "Sörf yapmak istiyorum!"

Lucas gülümsedi. "Dört yatak odalı bir evden bahsediyoruz. Herkese yetecek kadar yer olmalı."

Her ŞEY Lucas'IN s6ylediği kadar sorunsuz gitmemişti ama Virgil b6yle olacağına asla inanmamıŐtı. Otuz beş g6n ve yirmi d6rt gecenin bir kısmını suda ge6irmıŐ, Marshals Service i6in s6zleŐmeli iş yapan iki eski SEAL tarafından eđitilmiŐti. Virgil, Florida anlaŐmasına neden SEAL'leri g6ndermediklerini sorduğunda Lucas, "Őunlara bak," demiŐti.

Polislerden daha 6ok polislere benziyorlardı: filmlerdeki polislere benziyorlardı. Virgil, "Tamam." dedi.

Dalış eğitimini tamamladığında Virgil Minnesota'ya geri d6nd6 ve bir g6n sonra Fort Dodge'daki Iowa Eyalet Hapishanesine gece ge6 saatlerde bir ziyaret ger6ekleŐtirdi. H6creleri, kafeteryayı, at6lyeleri gezerken kar maskesi taktı, mahkumlarla fotoğraf ve film 6ekti. cep telefonu. Hawaii'deki ev iki aylığına kiralanmıŐtı ve Frankie, Virgil'in annesi ve 6ocuklar Ocak sonunda kira bitene kadar burada kalacaklardı.

Weaver y6netimindeki G6ney Florida 6zel timi Michael Behan ve Jack Cattaneo'yu Sansone'nin G6ney Florida 6rg6t6n6n kilit 6yeleri olarak tespit etmiş ve onları izlemeye başlamış, Regio ve Lange adlı iki kişinin de grubun diğer 6nemli 6yeleri olduğunu belirlemiŐti. Katil Jimmy Parisi g6nlerinin 6oğunu uyuyarak, gecelerinin 6oğunu da fahiŐelerle ge6iriyor, burnuna kokain 6ekip cipiyle kaldırımların 6zerinden ge6iyordu. Hi6bir Şeyi denetliyor gibi g6r6nm6yordu, ancak ihtiya6 duyulan cinayetler i6in hazırdı.

Federaller, Virgil'in haftada 66 ya da d6rt kez aynı Őark6teride yemek yediği i6in Cattaneo'ya yaklaŐması gerektiğine karar verdi.

Virgil ve Rae, 20 Ocak'ta, bir Pazartesi g6n6, Hollywood Őehrindeki Hollywood Bulvarı'nda, pembe, boktan bir binada, boktan bir daireye taşındılar. Oradaki ilk gecelerinde, bir bebek ayakkabısı b6y6kl6đ6nde, y6ksek cilalı kahverengi bir hamamb66eği yatağın altından 6ıkıp dolabın i6inde kaybolduğunda daha kapıyı kapatmamıŐlardı.

"Ben diğerk yatak odasını alacağım," dedi Rae.

On saniye içinde geri döndü: "Hayır. Ben hamamböceğı odasını alıyorum."

Virgil az önce çıktığı yatak odasına baktı: "Bu daha mı kötü?" "Bu, içinde bir adam uyuyormuş gibi kokuyor. Eğer biliyorsan Ne demek istediğimi anladınız mı?" dedi Rae.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi Virgil.

Rae sağ yumruğıyla pompalayarak evrensel mastürbasyon hareketini yaptı ve Virgil, "Aman Tanrım. Ne yapalım biliyor musun? Hadi gidip plastik yatak örtüleri ve yatakları sarın. Ve biraz böcek ilacı. Ve bir galon oda spreyi."

"Güzel. Ve yeni çarşaf lar, yastıklar ve yastık kılıfları. Her şeyin üstünde uyuyacağız. Yine de boktan görünecek."

"Anlaştık."

"Bunu bizim için kiralayan adam ne düşünüyordu acaba?" "Sanırım otantiklik peşindeydi." Özgünlük. Virgil tamamen mobilyalı oturma odasını taradı, nikotin renkli duvarları ve tepe lambalarını 40 watt'lık ampuller ve ölü güvellerle donattı ve "Ne düşünüyorsun? Kanepeyi saralım mı?"

Rae, aşırı büyümüş bir mantar gibi duvara yaslanmış yedi metrelik yeşil kanepeye baktı. "Bu rengin doğal olduğunu sanmıyorum. Yani, nasıl olabilir ki? Ve şu kahverengi lekeler ..."

"Ben sararım. Plastiğ in üzerine bir battaniye atarız. Yine de otantik görünür."

"Marshals Service'in bize yeni bir televizyon alacağını mı düşünüyorsun?"

İkisi de pencere kenarında duran on sekiz inçlik televizyona baktı. Virgil çenesini kaşıdı ve şöyle dedi: "Lucas bana sözde bir adamdan çaldığımız bir sürü elektronik eşyayı alıyorlardı. Onlara içinde daha iyi bir televizyon olduğundan emin olmalarını söyleyeceğim. Biz de bunu yere bırak."

"Daha fazla özgünlük. Daha önce hiç 18 inçlik düz panel görmemişim. Özel bir sipariş olmalı."

Home Depot ve Bed Bath & Beyond'a gittiler, yatakları sardılar, sonra çarşaf ve yeni yastıklarla kapladılar, tüm eski yatak eşyalarını hamamböceğı dolabına attılar. Onlar

Kanepeyi, üzerine oturur oturmaz tüylenmeye başlayan tüylü mavi bir battaniyeyle örttüler. Dolabı böcek spreyiyle ve evin geri kalanını da leylak kokulu oda spreyiyle yıkadılar.

Kare mutfak masasını plastik bir masa örtüsü kapladı, bir düzine plastik bardak, bir paket içinde dört fincan ve tabak, bir kutu paslanmaz çelik sofrta takımı ile birlikte taşınmayı tamamladı.

"Tıpkı evimizdeki gibi," dedi Rae memnuniyetle, pas lekeli lavabonun yanındaki kırmızı plastik bardaklara bakarak. "Şimdi tek ihtiyacımız olan yatak odasının zeminine bir lastik atmak."

O gece Lucas bir FBI ajanı ve bir minibüsle geldi. "Burası berbat kokuyor," dedi Lucas. "Cenaze evi gibi kokuyor."

"Çiçek spreyi," dedi Rae. "Fred's Mortuary'nin kokusu."

Büyük bir televizyonun yanı sıra iki kullanılmış dizüstü bilgisayar ve bir yazıcı, stereo hoparlörler ve bir pikap, iki rehin kalitesinde elektro gitar, üç tuşu çalışmayan bir Korg elektro piyano, bükülmüş küçük bir pirinç boruyla işeyen küçük bir çocuğun bronz heykeli ve Heykelin dibinden sarkan - "Çocuğun votka içmesi gerekiyor," dedi Lucas. Bir alet sandığı, yüksek kaliteli içki şişeleri, bir sürü Hermès kravatıyla 46 beden kısa erkek takım elbisesi ve yeni çalınmış havası veren dört Porsche tekerleği de dahil olmak üzere pek çok ıvır zıvır vardı.

Rae açılmamış bir şişe Don Julio Real tekila aldı ve "Oooh. Birileri iyi bir zevke sahip."

Ertesi gün Virgil ve Rae Brill's'e ilk ziyaretlerini yaptılar ve Cattaneo'yu orada gördüler. Cattaneo ertesi gün Brill'e gitmedi ama üçüncü gün konuştuklarında gitti.

Cattaneo o gece aramadı ama aramasını da beklemiyorlardı: araştırma yapıyordu.

Saat dokuzda, titreyen neon tabelanın ışığında, Virgil ve Rae caddeden yürüyerek Ouroboros Bar ve Izgara'ya gittiler. içeri girdi ve etrafına bakındı. Virgil, "Siyah tişörtlü adam." dedi.

"Sanırım öyle."

Bara oturdular, Virgil bir Budweiser, Rae ise bir Tequila Sunset aldı ve siyah tişörtlü adamla birkaç kez göz göze geldiler ve sonra Virgil bar taburesinden kayarak adamın yanına gitti ve "Nasılsın?" diye sordu.

"İyi gidiyor. Güzel bir hanımefendiniz var."

"O iyi. Dinle, Iowa'dan yeni geldik ..." "Iowa'nın neresinden?"

Dur. "Fort Dodge?"

"Aslen Waterloo'dan geliyorum," dedi adam.

"Öyle mi? Vinton'dan Sturgis'e giderken oradan geçtim."

"Sturgis. Gitmek istiyorum. Kötü olur. Daytona'ya yüzlerce kez gittim. Sen ne sürüyorsun?"

"O zamanlar, eski bir Harley softtail . . ."

Birkaç dakika bisiklet konuştular, sonra Virgil oturdu ve "Beni bağlayabilecek birini arıyordum" dedi.

"Ne ile?"

"Biraz ot. Yasaları falan çiğnemek istemiyorum. Bir atlıya benziyordun, birilerini tanıyor olabileceğini düşündüm."

Rae gelip oturdu ve "Sen o adam mısın?" diye sordu.

"Otomobil parçaları dışında bir şey satmıyorum..."

"Gerçekten mi? Bir Porsche'den kurtulmak isteyebileceğimiz dört tekerleğimiz var."

Biraz daha konuştular ve adam ne kadar ot istediklerini sordu ve bir ons kadar konuştular. Adı Roy olan adam onlara birkaç dakika kıpırdamadan oturmalarını söyledi. Arka kapıdan çıktı.

Altı ya da yedi dakika sonra adının Richard olduğunu söyleyen başka bir adamla birlikte geri geldi. Richard, daha çok bir ayakkabı satıcısı, masanın üzerinden bir poşeti onlara doğru kaydırıldı.

"İki yüz." "Vay be."

Richard gülümsedi: "Bu birinci sınıf Chemsawg. Kaynaklarım bu özel partinin ..." Torbaya dokundu. "...THC seviyesi Yüzde otuz bir. Tayland ve Nepal karışımı gibi ve kışını Oz'a kadar yüzdürecek."

"Lanet olsun, bunu almalıyım," dedi Virgil.

Rae'ye baktı, o da çantasını açtı ve bir rulo kağıt çıkardı. yirmilikler ve on tanesini saydı. Richard parayı aldı ve "Sizinle iş yapmak güzeldi" dedi.

"Üzerinde boş bir poşet var mı?" "Öyle mi?"

"Belki Roy'a bir sekizinci atarız diye düşünmüştüm. Bize kancayı taktığı için," dedi Virgil.

Roy, "Seni görür görmez sağlam bir adam olduğunu anladım," dedi.

Roy payını aldı ve Virgil poşeti bir kenara koydu. Birkaç bira daha içerek yerel bilinç değişikliği ortamından konuştular ve Richard ciddiyle paddleball oyunundan bahsetti. Ayrılmadan önce Richard Virgil'e yarım paket turuncu Zig-Zag verdi ve arkadaşça ayrıldılar.

CattanEo ertesi sabah aradı. "Senin için bir şey bulmuş olabilirim," dedi. "Buraya gelip seninle konuşmak isteyen birkaç adam var. Dalış hakkında."

"Şey . . . Ben buradayım," dedi Virgil ve arkasından Rae, "İşi istiyor," diye bağırdı.

"Yirmi dakika kadar sürer," dedi Cattaneo. "Yarım saat."

VIRGİL LUCAS'ı aradı, o da "Caddenin karşısında olacağız" dedi.

"Dikkatli olun. Dışarıda birileri içeri girecek mi diye bakıyor olabilirler."

"Dikkatliyiz," dedi Lucas. "Biz" dedikleri Lucas ve Rae'nin tavsiye ettiği başka bir şerif olan Andres Devlin'di. Lucas'a, "Devlin sert bir adam. Zeki. İçinde dünya haritaları olan kurgusal olmayan kitaplar okuyor. Biliyorum çünkü baktım."

Lucas çaldığında, Virgil Zig-Zag'ları çıkardı ve bir ince esrarlı sigarayı yaktı, içine çekti ve Rae'ye uzattı. "Bu çok

Lanet olası yasa dışı," dedi ve bir fırt çekti.

"Trafik cezası gibi," dedi Virgil. "Bana hız yapmadığını söyleme. O dumandan biraz saçıma üfle."

Odaya ve kendilerine gerekli olgunluğu verdikten sonra Virgil esrarı parçaladı ve son çeyrek inç hariç hepsini sifonu çekti. Onu da tekrar ateşledi, başparmağı ve işaret parmağı arasında kokladı, "Ah" dedi ve hamamböceğini saklaması için bir Dos Equis şişe kapağına koydu ve şişe kapağını görülebileceğı bir pencere kenarına koydu.

Cattaneo aradıktan yirmi beş dakika sonra Lucas aradı ve "Kaldırımında iki adam geliyor. Sansone'lar, Cattaneo'nun bir alt kademesi. İsimleri Matt Lange ve Marc Regio. Adreslere bakıyorlar."

VIRGİL buzdolabından bir bira aldı, bir yudum içti, ağzında gezdirdi, yuttu ve kalanının çoğunu lavaboya döktü, kanepeye oturdu ve şişeyi ayaklarının dibine yere koydu. Rae 40 kalibrelik Glock'unu kanepenin diğer ucundaki yastığın altına soktu, televizyonda *Sünger Bob Kare Pantolon*'un tekrarını açtı ve sonra silah yastığının üzerine uzanıp çıplak ayaklarını Virgil'in bacağına koyarak kanlı kırmızı ayak tırnaklarını gösterdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu tırnaklarla palmiye ağaçlarına tırmanabilirsin," dedi Virgil.

"Mükemmeller."

İki adam kapıyı çaldı ve biraz bağırış çağırıştan sonra Virgil kapıyı açtı. "Siz Jack'in arkadaşları mısınız?"

"Öyleyiz," dedi iki iri adamdan daha iri olanı. Elini yüzünün önünde salladı. "Aman Tanrım, kafam güzelleşiyor."

Rae, "Bu önceki ev sahiplerinden kalma," diye seslendi, utanmadan söylediğı bir yalandı.

"Evet," dedi iki adamdan küçük olanı. Adının Marc olduğunu söyledi, daha büyük olanın adı Matt'ti. Matt'in elinde plastik kaplı bir not defteri vardı.

Rae, "Soyadınız var mı?" diye sordu.

Marc, "Regio," dedi ve Matt'e başıyla işaret etti: "Ve Lange."

Aynı erkek giyim butiğinden alışveriş yapmış gibiydiler: Regio yanık turuncu Tiger Woods golf tişörtü giymiş, bej rengi ütüsüz pantolon, Hint dokuması kemer, kordovan mokasen ayakkabılar ve bej keten spor ceket. Lange ise streç kot pantolon, bol düğmeli Tommy Bahama kısa kollu gömlek ve bot ayakkabıları giymişti. İkisi de etli yüzlü ve güneş yanığıydı.

Daireyi ve bir duvar boyunca sıralanmış dört Porsche tekerleğini kontrol ettiler ama onlardan bahsetmediler. Lange Virgil'e baktı ve "Ne tür bir dalış yaptınız?" diye sordu.

"Her türden, ama çoğunlukla dalış ustalığı. Kimsenin boğulmadığından emin oldum. Gece dalışı ve navigasyon konusunda biraz eğitim aldım. Kanal Adaları'na adam götüren bir dalış teknesinde çalıştım." İkisi de boş boş bakınca ekledi, "Bilirsiniz işte. LOS ANGELES."

"Hiç iyileşme yaptın mı?"

"Biraz. Yani, orada haftada bir tekne batır, Bazen olta takımlarını ya da kişisel eşyalarını almak istiyorlardı. Dört olta ve makara, o film adamları için beş ya da altı bin dolar tutabilir. Bunu birkaç kez yaptım, ama size söylemeliyim, gemi işi yapmıyorum. Üstü kapalı hiçbir şey yapmam. Bu beni korkutuyor."

"Baş üstü nedir?" Lange sordu.

"Mağaralar. İçine girdiğiniz eski gemi enkazları ya da tekneler. Doğrudan yüzeye çıkamayacağınız şeyler. Ben öyle şeyler yapmam," dedi Virgil.

"Biraz klostrofobiktir," dedi Rae. "Onu bir dolaba kilitlediğinizde bebek gibi ağlıyor. Kapıyı tekmelemeye çalışır."

İki adam Virgil'den Rae'ye ve tekrar Rae'ye baktı ve sonra Lange sordu, "Bu senin başına ne sıklıkla geliyor? Bir dolapta kilitli kalmak?"

Virgil, suratı asık, "Bir kez."

dedi. Rae, "İki kez." dedi.

Regio bunu bir süre düşündükten sonra, "Şimdiye kadar en derinde olduğun yer neresiydi?" diye sordu.

"Bir keresinde batık bir tekneye bakmak isteyen bir müşteriyle Trimix'te dört yüze kadar sığrama yaptım. Bunu bir daha yapmayacağım. Bu çok boktan."

"Sığrama, aşağı inip dipten sığradıktan sonra tekrar yukarı çıkmak mıdır?" Lange sordu.

"Evet. Birkaç fotoğraf çekebilmek için sadece birkaç dakikalığına aşağıya indik. Bir sürü sertifika aldım ama ben

gerçekten mutlu bir teknoloji dalgıcı, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Yüz elli, yüz altmışa ne dersin?" Regio sordu. "Bunu uykumda yaparım," dedi Virgil.

Regio ve Lange birbirlerine baktılar, sonra Lange, "Jack'e Iowa eyalet hapishanesinde iki kez yattığından bahsetmemişsin," dedi.

Şimdi Rae ve Virgil birbirlerine baktılar ve Rae, "Ah, kahretsin," dedi. Virgil, "Sormadı." dedi.

İki adam Virgil'e baktı ve Regio, "Sen Willy'sin," dedi. Rae'ye döndü: "Senin adın ne?"

"Ally."

"Sokak kedisi gibi mi?" "Sanırım."

Virgil'e dönelim: "Gece dalışı yaptığını mı söylemiştin?"

"Her zaman. Dediğim gibi, insanları eğittiğim uzmanlık alanlarından biri de bu. Gece dalışı ve navigasyon."

Lange, "Huh." dedi.

Rae Virgil'e, "Willy, sana danışmam gerek. Banyoda." Regio ve Lange'e de: "Hemen döneceğiz."

Banyoda, "Marc'ın silahı var." dedi. "Evet, gördüm."

"Sanırım burası onları çözdüğümüzü söyleyeceğimiz yer."

"Tamam."

Oturma odasına döndüklerinde Rae kanepeye yayılmış, başını silah yastığına koymuştu. Virgil diğer uçta oturuyordu, Rae'nin ayakları bacağının üzerindeydi, kırmızı tırnakları bir kan püskürmesi gibiydi. Virgil birayı aldı, bitirdi ve dedi ki, "Bakın. Sizler... siz piç kuruları sahilden uyuşturucu. Senin için getirecek birini arıyorsun." "Bu senin prensiplerine aykırı mı?" Regio sordu.

"Prensiplerime neyin aykırı olduğunu size söyleyeyim," dedi Virgil. "Yakalanmak ya da bu işi bedavaya yapmak. Ya da iş bittiğinde yarım kalan işleri tamamlamak için vurulmak."

Regio bir süre ona baktıktan sonra hızla odaya baktı ve Virgil'e geri dönerek, "Düşündüğümüz şey, o bokun dışarıda bir yerde olduğu ve onu nereden ve nasıl alacağımızı bildiğimizi düşünüyoruz," dedi.

"Ah, dostum, eğer hepsi buysa, Jack'e çoktan gittiğini söyledim," dedi Virgil. "Eğer siz orijinal adamlar değilseniz... o zaman orijinal adamlar, onu terk eden adamlar, şimdiye kadar her şeyin üstesinden gelmişlerdir."

"Bırakın bunu biz düşünelim," dedi Regio. "Sen bunu düşün. Jack'e bahsettiğin şu DPV şeylerinden birini kullanarak ona ulaşabileceğini düşünüyorsan, sana . . . yanında getireceğin her kutu için yedi bin beş yüz dolar. Nakit olarak vereceğiz. Her gece. Dışarıda hala neredeyse yüz kutu var; bu sana neredeyse bir milyonun dörtte üçü demek. Nakit olarak. Eğer en azından doksan tanesini alırsanız, size buz gibi bir milyon dolar veririz." Rae, "Siz o adamlarsınız. Orijinaller."

Ne Regio ne de Lange ona baktı: Düşünüyor gibi görünen Virgil'e odaklanmışlardı. Sonra Virgil "Ne zaman?" diye sordu.

"Bize bazı teçhizatlara ihtiyacınız olduğu söylendi."

"Evet. Hepsi gibi. Hiçbir şeyim kalmadı. Buranın batısında büyük bir dalış yeri var. Çoğu onlarda olabilir," dedi Virgil.

"GPS'i biliyor musun?" Regio sordu.

"Elbette. Teknelerde her zaman kullandım."

"O zaman alışverişe çıkmaya ne dersiniz? Şimdi," dedi Lange.

Virgil Rae'ye baktı ve o da, "Biraz kafası güzel olabilir," dedi.

"Fark ettik."

"Kahretsin, ben iyiyim," dedi Virgil. Regio ve Lange'e baktı.

"Sertifika kartlarımı çıkarmam gerekiyor. Bu bir dakika sürer. Bana ne yapacağımı söylemeniz gerekiyor. Ne kadar derine gideceğim ve ne kadar uzağa gitmem gerekecek."

"Bunu hemen şimdi yapabiliriz," dedi Lange. Elindeki not defterini havaya kaldırdı. "Bildiklerimize dayanarak bazı eskizler yaptım."

Dairenin sallantılı mutfak masasına oturdular ve Lange defteri açıp şöyle dedi: "Bunların hepsi ilk dalgıcımıza dayanıyor. O artık bizimle değil - evine geri döndü."

"Onun sorunu neydi?" diye sordu Rae.

"Seninle ilgisi yok," dedi Regio. "Buna biz karar verelim," dedi Rae.

Regio ve Lange ona baktı, sonra Lange başını eğdi ve "Polis konusunda endişeliydi. Sahil Güvenlik. Onunla aramızın iyi olduğunu sanıyorduk ama kaçtı ve şu anda ona ulaşamıyoruz."

"Bu kadar mı?" Rae sordu. "Ayrıldı mı?"

"Hepsi bu, gerçekten," dedi Lange. "Yaptığı işte iyiydi ve sanırım biraz korktu."

Bir süre oturup birbirlerine baktılar, sonra Virgil sordu: "Siz bu işte gerçekten iyi misiniz? Ne yapıyorsunuz? Yoksa bir avuç beceriksiz misiniz?"

"Biz iyiyiz," dedi Regio. "En iyi durumdayız. Jaquell'le olan sorunumuz - o dalgıç - tek seferlik bir şeydi. O vazgeçti ve Bu konuda iyiyiz. Ama bir dalgıca ihtiyacımız var. O kişinin siz olmanızı umuyoruz." Lange not defterini kaldırdı. "Bunu görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Rae Virgil'e baktı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Virgil başını salladı. "Tamam. Bir göz atalım."

Lange HaD defter kağıdına bir dizi basit eskiz ÇIZDI.

Uyuşturucuyu taşıyan konteynerler Fort Lauderdale'in kuzeyindeki kıyı şeridine paralel bir resifin yüz elli metre aşağısındaydı. Bırakma ipinin her bir ucu için GPS koordinatları olduğunu söyledi. Her bir konteyner yaklaşık yirmi sekiz kilo ağırlığında ve yirmi inçten biraz daha kısa, elli santimetre uzunluğundaydı. Bir seferde beş ya da altı konteynir alabilecek şekilde tasarlanmış özel kaldırma ve kargo çantaları vardı. Her bir kaldırma çantası en fazla iki yüz pound kaldırabiliyordu.

"Jack'le bir mil öteden DPV şeylerinden birini kullanmaktan bahsetmiştin," dedi Lange, çizimine dokunarak. "Bir mil boyunca gitmemize gerek yok. Yarım mil yeterli olur, çünkü konteynirler, tenekeler, Sahil Güvenlik'in arama yaptığı yerin hemen doğu ucunda. Yarım mil açıkta bize hiç dikkat etmediler. Jack yelkenlisiyle yarım düzine kez oraya gitti, hiç bakamadım."

Virgil, "Defterimi alayım." dedi.

Yatak odasına gitti ve gevşek sayfalarla dolu spiral bir defterle geri döndü. Dalış tablolarını çıkardı ve masaya oturup onlara baktı, bunu yaparken bir kulak memesini çekiştirdi, sahte elmaslardan birini bükte. Lange'in kalemını ödünç aldı ve birkaç hesaplama yaptıktan sonra şöyle dedi: "İkiz bir sete ihtiyacımız var, çift tank. İyi bir scooter'a ihtiyacım olacak. Pahalı olacak."

"Yapabilir misin?"

"Sen üzerine düşeni yaparsan ben de yapabilirim. Benim rolüm o kadar da zor değil; beni korkutan senin rolün."

"Üzerimize düşeni yapabiliriz. Uzun zamandır bu işin içindeyiz," dedi Regio. Sıkı bir gülümsemeyle Rae ve Virgil'e baktı ve ekledi, "Bizimkiler eski ülkeyi terk ettiğinden beri... yüz yıl kadar önce."

Rae, "Tamam." dedi.

Virgil bunu düşündü, başını sallayan Rae'ye baktı ve "Eğer alışverişe gidiyorsak, sertifikalarımı almalıyım" dedi.

"Bekleyebiliriz."

Virgil yatak odasına gitti ve bez bir çantayla döndü, çantayı karıştırdı ve kredi kartı bağımlıları için tasarlanmış açılır kapanır plastik bir kart dosyası çıkardı ve Regio ile Lange'e doğru salladı. "Al bakalım. On iki certs."

"Hadi sallanalım," dedi Regio.

Üçü KAPIDAN çıktı; Rae geride kaldı. Regio bir Lexus SUV kullanıyordu, Virgil arkaya bindi ve Regio "Emniyet kemeri" dedi.

Scuba City'nin batısına doğru giderken Lange "Fort Dodge nasıldı?" diye sordu.

"Oh, bilirsin işte. Fena değil," dedi Virgil. "Biraz ilkel, bir hücrede üç kişi falan vardı. Kimse seninle çok fazla uğraşmıyordu; çoğunlukla sadece korkaktı. Yemekler iyiydi. Kimseye sakso çekmek zorunda kalmadım, o tür bir yer değildi. Yani, Iowa'ydı."

"Ödleklikle başa çıkabilirim," dedi Regio. "Yine de sana bir şey söyleyeyim. New York'tan uzak durmak istiyorsun. Bir arkadaşım var."

Bir süre hapishaneler hakkında konuştular ve hem Lange hem de Regio, Virgil'in komik bir isim olduğunu düşündüğü Delaware'deki James T. Vaughn Islah Merkezi de dahil olmak üzere Kuzeydoğu'daki hapishane koşulları hakkında bilgi sahibi görünüyorlardı. Regio ona çenesini kapamasını söyleyene kadar hafif kafası güzel bir şekilde bir süre bu konu üzerinde kafa patlattı. "Jimmy Vaughn'un komik bir yanı yok."

Arka koltukta oturan Virgil öne doğru eğildi ve arabayı kullanan Regio'ya şöyle dedi: "Bu güzel arabanızın daha aşağı seviyede olduğunu fark etmeden edemedim."

tekerlekler. Dört Porsche jantım var ve lastikler yeninin hemen yanında. N-Specs. Bu Toyota'yı gerçekten neşelendirirlerdi. . ."

Lange'i güldürdü. "Toyota."

Regio: "Siktir git. Lexus. Sahip olduğum en iyi araba."

Virgil, taşçı: "Bu araba senin mi?"

"Tabii ki benim. Sen ne sandın?" "Belki de karınıdır diye düşündüm." Lange'i yine güldürdü.

SCUBA Şehri'nde dalgıç itici aracı-DPV dışında ihtiyaç duydukları her şey vardı ve arka tarafta iyi bir teknoloji dükkânı vardı. Virgil sertifika kartlarını çıkardı ve satış görevlisiyle gereksinimleri hakkında sohbet etti. Lange etrafta dolaşırken Regio da onları dinliyordu. teçhizata bakıyordu. Arabadayken Virgil bütçenin ne kadar olduğunu sormuş, Lange de "Bütçe yok. İhtiyacın olanı al."

"Bu DPV altı ya da yedi bin dolara mal olacak

..." "İhtiyacın olanı al."

"Noel gibi ..."

"Kaldırma çantalarını almanıza gerek yok. Bizde var, büyük, özel, bir servete mal oluyor," dedi Lange. "Ve son model bir GPS saatimiz var. Onlardan da almanıza gerek yok."

Fiyat sorun olmadığından, Virgil bir Halcyon arka plakası ve kanadı satın aldı ve mağazanın üzerine ikiz çelik scuba monte edecekti. basınca bağlı olarak her biri nominal olarak yüz fit küp hava tutan tanklar.

Satış görevlisi bir şeye bakmaya gittiğinde Lange, "İlk dalgıcımızda farklı bir şey vardı. Can yelegeği gibi bir şey. . ."

"Tekli tanklarla dalıyordu, değil mi?"

"Evet. Onu tam damlanın üstüne getirebiliriz."

"Yani standart bir BC-buoyancy kompansatörü vardı. Daha fazla havaya ihtiyacım var çünkü çok daha uzaktayız. İkiz tankları monte etmek daha kolay

arka plaka. Kanat onun BC'sine eşdeğerdir." "Tamam."

VIRGIL tezgâhtara tank basıncını sorduğunda tezgâhtar "Standart dolumları üç bin psi'de yapıyoruz" dedi.

Virgil dedi ki, "Derin ve soğuk gidiyorum. Bunlar yeni tanklar ve mükemmeller. Sence senin adam bunu otuz üç yüze çıkarabilir mi?"

"Ona sorabilirim," dedi.

Biri sol diğeri sağ elini kullanan iki tank için gerekli vanaları, bunları birleştiren manifoldu, kablo demetlerini ve

Plaka için çeşitli bağlantı halkaları, her şeyi bir arada tutan çeşitli somunlarla başa çıkabilecek bir anahtar kiti. Solunum ağızlığı ve hortumlar içeren bir "ahtapot" eklediler.

Kanadı şişirmek ve söndürmek, etkili bir elektronik pusulaya ve tank basınçlarını okuyan iki Bluetooth vericisine sahip çok pahalı bir Perdix dalış bilgisayarı, yedi milimetrelik bir dalgıç kıyafeti, daha sıcak su için tam boy dalış derileri, iki kısa, dar Speedo mayo, gözlükler, yüzgeçler, şnorkel, üç el feneri, bir titanyum misina kesici ve Virgil bir zamanlar bunlara ihtiyaç duyduğu ve sahip olmadığı için bir çift tel kesici.

Lange dalış bıçaklarına bakıyordu, ancak Virgil ona bir tanesini gerçekten kullanamayacağını söyledi. Lange hayal kırıklığına uğrayınca Virgil bulabildiği en büyük ve en pahalı titanyum bıçağı almış. "Bir barakuda ile karşılaşırısan diye," dedi Lange.

"Bir rehinci dükkânının önünden geçersen diye," dedi Virgil.

Mağaza, en üst düzey Genesis DPV'yi iki gün içinde 8.000 \$ karşılığında teslim edebilir.

REgio bunun "iyi" olduğunu söyledi ve sonunda kamyonu gitti, bir çantayla geri geldi ve satıcı kadına 13.000 dolar verdi. Yüz dolarlık banknotlar ve 460 dolarlık yirmilikler. Paraya açlık gibi bir şeyle, sonra da Regio, Lange ve Virgil'e şüphe gibi bir şeyle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Paraları aldı, "Bana birkaç dakika verin," dedi, arka odaya gitti ve birkaç dakika sonra yüzünde bir gülümsemeyle geri geldi. "Biz iyiyiz," dedi. Kadın Regio'ya 6.50 dolar para üstü verdi. "Nereye dalıyorsunuz?"

"Biz aslında bu malı, bu mala sahip olan zengin bir adama ihraç ediyoruz. Bahamalar'da özel bir adası var," dedi Virgil. "Teknesini görmelisin. Temelde bir *gemi*."

"Yani senin için değil mi?"

"Keşke," dedi Virgil. "Bana en iyisini almamı söyledi. Bedenlerimiz aynı, bu yüzden ona alabilirim ama ona ders verirken üzerimde ıvır zıvır olacak."

Genesis'i aldıklarında, bir araya getirilmiş, doldurulmuş ve sertifikalandırılmış iki tankı almayı kabul ettiler.

Arabada Lange Virgil'e şöyle dedi: "Bahamalar'daki zengin adamla ilgili iyi bir hikâye. Sen doğuştan dolandırıcısın."

"Denerim. Dinle ... apartmanda söylediklerin, ailenizin eski ülkeden geldiği hakkında. Siz mafyadan mısınız?" Virgil sordu.

Regio güldü ve ardından, "Neden böyle düşündün?" diye sordu.

"Söylediğin şey. İkiniz de İtalyan gibi görünüyorsunuz ve adınız Regio, kulağa İtalyanca gibi geliyor ..." Lange:

"Ne olmuş yani?"

"Bilmiyorum," dedi Virgil. "Merak ediyorum da, madem İtalyansınız, neden İtalyan isimleriniz yok? Marc ve Matt kulağa pek hoş gelmiyor, bilirsiniz işte..."

Regio Virgil'e bakmak için döndü: "Büyük büyükbabam yüz yirmi yıl önce New York'a gitmiş. O zamandan beri kimse İtalya'ya geri dönmedi. Peki bana ne isim verdiler sanıyorsun- Pinokyo mu?"

"Sadece merak ettim," dedi Virgil. "Alınmak yok."

LangE ve REgio dalış malzemelerinin daireye taşınmasına yardım etti ve burada QVC'de mücevher satışı izleyen, kafası güzel bir Rae tarafından karşılandılar.

"Lanet olası yerde kablolu yayın yok gibi görünüyor," dedi

Regio. "Yok," dedi Rae. "Bu kablosuz yayın."

Regio gözlerini kırptırdı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Virgil DPV'yi ve tankları aldığıında Regio ve Lange'in birlikte gitmek zorunda kalmayacaklarını kabul ettiler. Lange, "Üç gün sonra seni Key Largo'da Sunrise Dive adlı bir yerde görmek istiyoruz," dedi.

"Bahamalar'daki zengin adam hikâyeni anlatacağız. Yeteneklerinizi değerlendirmek için sizi bir dalış eğitmeninin yanına vereceğiz. Ona zengin bir adam tarafından nasıl profesyonel bir dalgıç olunacağını öğretmek üzere işe alındığın hikayesini anlatacağız."

"Bir test," dedi Virgil.

"Aynen öyle," dedi Regio. "O teçhizatı alıp Iowa'ya dönmeyi aklından bile geçirme. Iowa'da adamlarımız *var*."

Rae Virgil'e bir esrar uzattı ve Virgil esrardan uzun bir nefes çekti, yüzünü taşlanmış bir samimiyet modeline dönüştürdü ve ciğerlerinden biraz duman çıkmasına izin verdi. "Bir milyon dolar demiştin. Bir milyon dolar için anneni öldürürdüm. İkinizin de annesini."

Rae, "Lanet olsun, bir milyon dolar için Willy'nin annesini öldürürüz, ırkçı yaşlı kaltak," dedi.

Lange, "Key Largo'da görüşürüz. Yarın sizi saatle birlikte ararız."

"Eğer beni test edecek başka bir dalgıç varsa, neden ben?" Virgil sordu.

"O bizimle değil. Kontrol ettiğimiz biri, bir dalış eğitmeni. Jack bu tür bir değerlendirme yapıp yapamayacağını öğrenmek için onunla konuştu. Yapabilirmiş. Ama onun yanındayken ağzından çıkana dikkat et."

"Üç gün," dedi Rae. Ve: "Dinleyin... kafayı bulmak ister misiniz?"

Regio elini kaldırdı: "Ben bir viski adamıyım. O bokun kokusunu bile sevmiyorum. Jersey'de yanan ıslak yapraklar gibi kokuyor."

REgio ve Lange gittikten sonra Virgil Lucas'ı aradı: "Gerçek bir anlaşma yaptık dostum. Bunlar uyuşturucu bağımlıları. Sahil Güvenlik görevlilerinin öldürülmesine karışıp karışmadıklarını bilmiyorum ama karışmış olabilirler. Onlara doğru kıyafetleri giydirirsen eşkâle uyarlar."

"İyi iş. Sen tüplü dalış merkezindeyken Lexus'larına yer belirleyici yerleştirdik. Şu anda onları takip ediyor olacaktık ama bir blok yukarı çıktılar, U dönüşü yaptılar ve sokakta oturup kapınızı gözlüyorlar."

"Seni görmelerine izin verme. Onlar yanlış bir şeylerin kokusunu almadan da bu iş yeterince zor olacak."

"Biz iyiyiz."

"Öyle olduğunu biliyorum. *Kendim* için endişeleniyorum."

BÖLÜM

SEKİZ

SONRAKI iki gün BOYUNCA Virgil ve Rae Hollywood ve Fort Lauderdale'de yürüdüler ve araba kullandılar ve Rae'nin yüksek topuklu sandaletler aldığı ve Virgil'in üzerinde bir gitar resmi olan ve "ESKİ MÜZİSYENLER ASLA ÖLMEZLER, onlar sadece HOŞNUTTURLAR" yazan bir tişört aldığı düşük ölçekli bir alışveriş merkezine alışverişe gittiler.

İkinci günün geç saatlerinde Virgil Genesis DPV'yi ve yeni doldurulmuş tankları Scuba City'den aldı ve akşamı dalışa hazır olmak için arka plakayı ve kanadı donatarak geçirdi. Ertesi gün, Rae eski Subaru'yu sürerken, Miami'nin beton kanyonlarından güneye Florida Keys'e doğru yola çıktılar.

"Umarım bu hurda parçası o kadar uzağa gidebilir," dedi Rae. "240,000 mildeyiz."

Virgil, "Bana mekanik her şeyin yenilendiği söylendi," dedi. "Bir sorun çıkmayacaktır."

"Problemlerden bahsetmişken, dokuz milimetrelik problem çözücünü getirdin mi?"

"Tabancalara pek inanmam," dedi Virgil.

"Bunu bana Lucas söyledi," dedi Rae. "Ayrıca, uğraştığımız sadece mafya katilleri."

Outback'in arkası dalış malzemeleri ve gece kalmaları ihtimaline karşı her ikisinin de kıyafetlerini değiştirebilecekleri plastik bir bavulla doluydu. Florida City'den geçerken Rae yavaşladı, yol kenarındaki işaretlere baktı ve Bob'un öldürüldüğü moteli işaret etti.

Rae, "Sahip olduğum ve olacağım en iyi arkadaş," dedi.

"Çok iyi bir adama benziyor," dedi Virgil. "Lucas birkaç arkadaşını kaybetti ama Bob onu çok sarstı. Karısı endişelendi

klirik bir depresyona girdiğini söyledi. Geçmişte de böyle bir sorun yaşamıştı."

"İyi değil," dedi Rae.

Virgil, "Bob konusunda ne yapacağımızı düşünmek, sanırım onu bu durumdan kurtardı," dedi. "Karısıyla son konuştuğumda, tekrar sağlam bir zemine oturduğunu söyledi."

"Henüz o noktaya gelmedim," dedi Rae.

FLORIDA şehri'nin güneyinde, çalılıkların arasından geçip Mangrov bataklıklarından geçen geçitler ve sonunda iki şeritli otoyoldan çıkıp Key Largo kasabasına giden dört şeritli yol. Onlar John Pennekamp Mercan Resifi Eyalet Parkı'nın girişini geçti, birkaç dakika daha devam etti ve Sunrise Scuba'ya giden bir mercan yolundan aşağı inen bir tabeladan sola döndü.

"Saat bir, tam zamanında," dedi Rae. "Acaba Matt ve Marc burada mı? . ."

Regio ve Lange iki dakika sonra, Virgil dalış merkezinin yerleşim planına bakarken içeri girdiler. Sunrise kırmızı kiremit çatılı, beyaz boyalı beton bloklardan oluşan kompakt bir bina, beş metrelik palmiyelerle çevrili küçük bir otopark ve bir ucunda dalış tahtası olan büyük bir yüzme havuzundan oluşuyordu. Binanın n kapısının dışındaki kaldırımında biri gri, diğerı kırmızı iki kaplan çizgili kedi tembellik ediyordu.

"Henüz kimseyle konuşmadın mı?"

Regio sordu. "Daha yeni geldim," dedi

Virgil.

Lange: "Eğitmenin adı Julie Andrews. Julie Andrews değil."

"Doğru."

İçeri girdiklerinde, alnında şapka çizgisi olan kel bir adam tarafından karşıldılar - üstü bembeyaz, altı yanık - ve ağır göğüs ve omuzlar. Dördünü de kontrol etti ve Lange'le konuşmaya karar verdi: "Siz Willy Carter'ın partisi misiniz?"

Lange parmağıyla Virgil'i işaret etti: "O Willy."

Adam döndü ve bağırdı, "Julie, geldiler."

Elli yaşlarında, kısa boylu, tıknaz, kırpılmış sarı saçlı bir kadın arka odadan çıktı. Diz hizasında bir şort ve üzerinde Sunrise Scuba logosu olan mercan rengi örgü bir gömlek giymişti. Dördünü taradı ve "Carter?" diye sordu.

Virgil elini yarı kaldırarak, "O benim," dedi.

Ona şöyle bir baktı -tişört, kargo şortu, yıpranmış tenis ayakkabıları, omuzlarında saçlar- ve "Nesi var ..." diye sordu. Lange, Regio ve Rae'ye el salladı.

Virgil Lange'e baktı ve "Tüm bunları açıkladığınızı sanıyordum?" dedi.

"Temel bilgiler," dedi Lange. "Onlara niteliklerinizi kontrol etmek istediğimizi söyledim."

Virgil tekrar Andrews'a döndü. "Olay şu. Bahamalar'daki zengin bir adamı eğitmem gerekiyor. Bunu yapabileceğimden emin olmak istiyor, çünkü boğulmak istemiyor."

"Neden bizi işe almadı?" diye sordu kel adam. "Bahamalar'a gidebiliriz."

"Çünkü o benim amcam," dedi Virgil. "Annem onu eğitebileceğimi söyledi. O şüpheli. Bu iki adam ..." başını Lange ve Regio'ya doğru eğdi, "... siz beni kontrol etmeden önce sizi kontrol etmeleri gerekiyordu."

Andrews, "Bunu yapmak için garip bir yol gibi görünüyor," dedi.

"Evet, öyle," diye kabul etti Virgil. "Montana'da küçük bir yasal sorun yaşadım ve annem beni oradaki arkadaşlarımdan uzaklaştırmak istiyor. Jerry'nin beni işe almasını sağladı."

"Jerry?"

"Jerry Amca."

"Matt ve Marc ne iş yapıyor?" "Onlar, Jerry Amca'nın ... uh ..."

"Güvenlik ekibi," dedi Rae. "En azından bir parçası."

Andrews, Regio ve Lange'e baktı ve "Tamam, bunu kabul ediyorum. Hâlâ tuhaf görünüyor."

Regio hırlamaya yakın bir sesle, "Kimin için ve neden çalıştığınızı anlamak için kışınızı yırtmanıza gerek yok, Willy'yi okyanusun dibine götürüp geri gelmeniz ve bize onun bir palavracı olup olmadığını söylemeniz yeterli," dedi. "Hepsi bu kadar. İşte bu yüzden "Bütün teknenizi, bütün gününüzü ve gecenizi kirliyoruz." Kel adam, "American Express kabul etmiyoruz." dedi.

Regio dedi ki, "Nakit ödeyeceğiz. Önden."
Kel adam, hemen: "Sunrise Scuba'ya hoş geldiniz."

REGIO tezgahın üzerine ince bir deste elli dolarlık banknot koydu ve Virgil'e, "Otoyolun karşısında odalarımız var. Hava karardıktan sonra dışarıda olacağınız için Ally ve senin için bir tane var. Bu gece geri dönmenin bir anlamı yok."

Ne Regio ne de Lange tekne turuna çıkmak istemedi. Rae, Key Largo'da yapılacak şeyler hakkında bilgi aldı. Andrews'un birkaç önerisinden sonra, yerel Publix marketi yüksek bir noktaysa, biraz güneşlenebileceğine karar verdi.

Sunrise Scuba on iki dalgıç kapasiteli 36 metrelik bir dalış teknesi işletiyordu; saat ikide marinadan çıkıp Key Largo kıyı şeridine paralel resiflere doğru yol aldılar. Su pürüzsüz ve ılıktı, arkalarında uzun, akıcı beyaz dalgalar bırakan bir düzine başka tekne tarafından geçiliyordu.

Andrews, "Bunun için mükemmel bir gün seçtik," dedi. Tekneyi kullanan ve adı Rolf olan kel adam, "İki gün sonra soğuk bir cephe geliyor. Sert bir hava gibi görünüyor. Bu işleri ilginç hale getirebilirdi."

Rae, "Sorunsuz olduğu için mutluyum," dedi. "Birkaç güneş ışını yakalıyoruz. Bira ve sandviç getirdiniz, değil mi?"

"İçki içmeyen birine benziyor muyum?" Rolf sordu.

VIRGİL bütün gün ikiz setini giyerken, Andrews daha küçük alüminyum seksenlere daldı.

Virgil'e, "Buraya seni çalıştırmaya geldim, ağırlık kaldırmaya değil," dedi. "Söylemeliyim ki, senin hakkında şüphelerim var."

Rae: "Peki, müşteri hizmetleri becerileri konusunda kaç üniversite dersi aldın?"

RaE, Virgil'İN giyinmesini izledi. "Speedo'yu sevdim, tatlım," dedi Rae.

"Aslında ben de öyle," dedi Virgil, dalış derilerini bacaklarından yukarı çekerken. "Neredeyse sapanlardan birini alacaktım ama bilirsiniz, biraz vücuttan çekiniyorum."

"Doğru," dedi Rae. Andrews'a: "Willy tanıdığın en az vücuttan çekinen adam. Övünecek bir şeyi olduğundan değil tabii."

Virgil: "Hey!"

Andrews, "Bunların hiçbirini bilmeme gerek yoktu," dedi. Virgil'in ekipmanlarını kurmasını izledi. Bir ay boyunca her sabah ekipman kurulumuyla talim yapmıştı ve bunu gözleri kapalı, ayak parmaklarıyla yapabiliyordu.

Adam hazır olduğunda, "En azından ilk iş olarak basınç değerlerini kontrol ettin. Bunu arıyorum. Ne zaman daralmaya başlıyorsun?"

Virgil, "Yaklaşık yüz onda, arka planda olduğunun farkındayım. Yüz otuzda oradayım ama sorun değil. Yüz elli ya da yüz altmışta işi halledebiliyorum, ama daralıyorum. Bundan çok daha derinde, eğer bir şey yapacaksam kesinlikle Trimix'e ihtiyacım var. Havada iki yüz ona kadar çıktım ama bir bok faresinden daha aptaldım."

"Sen bildiğin sürece."

İkisi de gitmeye hazır olduklarında Andrews, "Sen önden git," dedi ve Virgil bir elini maskesinin ve ağızlığının üzerine koydu ve kenardan ılık yeşil suya adım attı.

"BÜTÜN bunlar da neydi?" Rae, Virgil ve Andrews battıktan sonra Rolf'a sordu. "Narkotik olayı."

"Nitrojen narkozu. Çok fazla nitrojen emersen, kafayı bulmaya başlarsın. Nasıl başa çıkacağınızı bilmezseniz, ölebilirsiniz. Dışçide hiç azot oksit içtiniz mi? Sizi rahatlatmak için?"

"Hayır, ama markette kırbaçlandım." "O zaman darbedilmişsin ya da ona yakın bir şey."

GÜN pırıl pırıl, neredeyse kör edici bir mavilikteydi, hafif bir esinti vardı - neredeyse hiç esmiyordu ama tuz ve yosun kokuyordu- ve önemsiz bir akıntı. Tekne kancasında nazıkçe sallanırken Rae güneşleniyor, Rolf da iPad'ile ilgileniyor ve arada bir cep telefonunun çekmemesinden yakınıyordu. Virgil ve Andrews kırk beş dakika sonra yüzeye çıktılar, oturup bir süre tüplü kodla konuştular ve sonra tekrar aşağı indiler.

İkinci kez geldiklerinde akşam yemeği için durdular ve güneşin Key Largo'daki palmyelere yaklaşmasını izlediler. Eşyalarını bıraktıktan sonra Rae Andrews'a sordu, "Eee? Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Korkunç biri değil," dedi.

Rolf Virgil'e dedi ki: "Tanrım. İyi olmalısın. 'O iyi'den sonra en yüksek ikinci notu bu."

Virgil, "Hâlâ 'tamam' için yarışıyor muyum?" diye sordu. Andrews, "Gece gezintisinden sonra göreceğiz," dedi.

Ufuktaki SUYLA birlikte Andrews yeni bir tank taktı ve üçüncü kez aşağı indiler; zifiri karanlıkta yeniden yüzeye çıktıklarında Rae, "Eee?" diye sordu.

Andrews, "O iyi," dedi. "Evet!"

"Ama belki biraz pervasızca. Bunu amirlerinizle konuştuğumuzda söylemek zorunda kalacağım."

"Neden umursamaz?" Rolf sordu.

"Işıklarını kesti ve göğüslerin etrafında karartılmış bir sekiz rakamı yaptı.

Onu takip edebilmek için tanklarının üzerine bir ışık tuttum."

"Evet, bu pek tavsiye edilmez," dedi Rolf. Virgil'e "Bir şey vurdun mu?" diye sordu.

"Bir şey değil," dedi Virgil. "Ama birazcık yorgunum. Bunu bir süredir yapmamıştım ve bacaklarıma kramp girdi. Cehennem gibi acıyor. Ama Genesis'i seksten daha çok seviyorum. Yani, Ally ile seks dışında, o ters cowgirl şeyini yaptığında ..."

"Kapa çeneni," dedi Rae. "Hadi geri dönelim."

REGIO ve LangE marinada Rolf'un tekneyi kayığa yerleştirmesini bekliyorlardı. Andrews raporunu verdi: "Geldiği kadar iyi. Ama pervasızca."

Onlara karanlıkta sekiz rakamlı navigasyondan bahsetti. Regio Virgil'e, "Bunu Jerry ile yapmak istemezsin," dedi. "O boğulursa ben de işsiz kalırım."

"Vegas'ta her zaman bir kiralık zamparaya yer vardır," dedi Virgil.

"Bu gerçekten komik," dedi Regio, yılan gibi bir bakışla.

Caddenin karşısındaki Morgan's Inn'de Lange Virgil'in sırtını sıvazladı. "Bilmemiz gereken her şey buydu dostum. Sekiz rakamı da dahil. Çok etkilenmiş görünüyordun."

"Dediğim gibi, dalabilirim," dedi Virgil. "Baş üstü dalış yapmam ama başka ne varsa yaparım."

"Peki ne zaman yapıyoruz?" Rae sordu.

Regio, "En azından bir deneme çalışması için yarın akşamı düşünüyoruz," dedi. "Dışarıda sakın bir su olması gerekiyor. Rolf'un dediği gibi, soğuk bir hava dalgası geliyor ve o geçtiğinde su daha da sertleşecek."

"Nakit getir," dedi Virgil. "Bir sürü nakit."

Regio gülümsedi. "Bunu yapacağız. Ve bakmanız için birkaç şeyimiz var."

Odalarında, her biri iki yüz pound kaldırma kapasitesine sahip iki adet oval şekilli asansör çantası, uyuşturucu konteynerlerini tutmak için iki adet siyah torpido şeklinde file çanta ve iki adet kalem büyüklüğünde, sürgülü başlıklı su geçirmez LED el feneri vardı.

"Tüm bunları ekipmanına nasıl bağlayacağını bulman gerekiyor," dedi Lange. "Seni alma zamanı geldiğinde, tam yüzeyde olacaksın ve bize kapüşonlu bir fenerle vuracaksın. Parlak bir fener ama kapüşonu dışarıda olduğu için bizden başka kimse görmeyecek. Size doğru sürükleneceğiz, merdiveni kancalayacaksınız, plakanızdan ve kanadınızdan çıkacaksınız ve tanklarla birlikte gemiye çekeceğiz. Merdivenden çıkarsın, ihtiyacın olursa sana yardım ederiz. Sonra hepimiz içinde bir şey varsa kaldırma çantası için orada olacağız."

"Bu çok fazla ağırlık," dedi Virgil. "Teçhizatın tek başına ağırlığı yüz kiloya yakın ve bu, kaldırma çantalarından önce ve tekmeden kaynaklanan sürüklenme de olacak."

"Kaldırma işini yapmak için gemide üç adamımız olacak." "Artı ben," dedi Rae.

"Artı Ally," dedi Lange.

Virgil, "Tamam. Bu işe yaramalı."

Regio Virgil'e kalın gri bir saat ve ince beyaz bir kitapçık uzattı: "Bu senin GPS saatin. Üç yüz metreye kadar iyi, zaten test edildi. Bunu talimat kitabıyla çözmen gerekiyor. Sana buluşma noktasının tam GPS koordinatlarını vereceğiz."

Rae: "Ve tüm bu numaraları, bu GPS saçmalığını çözdün mü?"

Regio, "Birkaç metreye kadar indi," dedi. "İhtiyacımız olan son şey Willy'nin bir milyon dolar değerinde uyuşturucu alıp sonra da onu bulamamak."

Rae'den Virgil'a: "Bütün bunları nasıl okuyacağını biliyor musun?" Virgil, "Elbette. Onsuz tekne kullanamam," dedi.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bir tane için para üstü yapamazsın." Virgil Regio'ya sordu, "Bölgeye girdiğimde, boku nasıl bulacağım?"

Sahil Güvenlik altı ay içinde bulamazsa ..."

"Bunu sana tekneye bindiğimizde açıklayacağız. Sen sadece saati öğren."

Virgil ve Rae motel odasında yalnız kaldıklarında, Rae parmağını dudaklarına götürdü ve Virgil'in kulağına yaklaştı. "Odayı kiralamışlar. Dinliyor olabilirler."

Virgil başını salladı ve yüksek sesle, "Hadi duş alıp üstümüzü değiştirelim."

Giysilerimizi giyelim ve şu orospu çocuklarından kaçıp yiyecek bir şeyler alabilecek miyiz bakalım. Arabadan bir şeyler çıkaracağım."

"Şu karidesçi var ya... oraya yürüyerek beş dakikada gidebiliriz."

"Hadi gidelim."

Pamuklu ceketlerini giydiler ve yavaş yavaş yürüyerek yirmi dakika içinde kapıdan çıktılar. Karides restoranına giden yolun yarısında Regio ya da Lange, Virgil Rae'yi bir tesisatçı dükkânının yanındaki otoparka çekti ve bir cigara yakıp ona uzattı. "Biri izliyorsa durmak için bahanemiz bu," diye fısıldadı. Telefonuna sarıldı ve Lucas'ı aradı. "Yarın yapıyoruz. Hazır mısın?"

Lucas: "Bir haftadır hazırız. Tam olarak korkmuyorum ama soğumaya başladılar. Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Öyleyim. En büyük sorun bulduklarımı alıp beni öldürmeye karar vermeleri olur," dedi Virgil. "Yüzeye çıktığımda az ya da çok çaresiz olacağım. Rae teknede olacak, bunu açıkça belirtti ve o küçük dokuzluyu taytının altına sıkıştırmış olacak. Eğer komik bir şey olursa, elimizde o olacak."

"Geri çekilmek istersen kimse seni suçlamaz," dedi Lucas. "Bunu bilen insanlar senin karpuz gibi taşaklı olduğunu düşünüyor. Ben daha iyi biliyorum ama biraz endişeliyim."

"Hey. Ben iyiyim. Yarın ayrıldığımızda kuyruğa dikkat et."

"İzliyoruz. Regio ve Lange dışında sizi izleyen kimseyi görmedik. Cattaneo'yu Hollywood'da bir yelkenlide gördük, oraya gidiyor olabileceğinizi düşünüyoruz."

"Kulağa doğru geliyor. Yelkenli yavaş hareket edecek, ki bu normal. Karanlıkta, kimse beni yan tarafa geçerken ya da geri dönerken göremezdi. Yani . . ."

"Sakin ol," dedi Lucas.

"Hâlâ Hollywood'da mısınız? Şahsen mi? Şu anda?"

"Hayır. Biz otoyolun karşısında yız," dedi Lucas. "İki adamınız sizden üç ya da dört dakika önce çıktı. Görünüşe göre onlar da seninle aynı yere doğru gidiyorlar. Orada başka pek bir şey yok."

"Bizi dinliyor olabilirler; odayı kiralamışlar, bir böcek olabilir, bu yüzden ... aramayın."

VIRGİL telefonu Rae'ye geri verdi, o da kapattı ve ceketinin cebine attı. Virgil ondan bir cigara aldı ve "Tatlı özgünlük." dedi.

Virgil bir nefes çekti, dumanı Rae'nin saçlarına üfledi ve geçti. Bir nefes çekti, dumanı Virgil'in saçlarına üfledi. Bunu birer kez daha yaptılar, sonra esrarı bıraktılar ve Virgil onu çakıl taşlarına çarptı.

Karidesçiye vardıklarında Regio ve Lange iki kişilik bir masada oturuyorlardı. Virgil onları görünce elini kaldırdı ve yanlarına gitti. "Burası biraz yarım yamalak."

Regio güldü ve "Yani tam uyum sağladın" dedi.

Lange burnunu çekti: "Ota dikkat etmelisin dostum. Yarın düzgün olmalısın."

Virgil, "Dalıştan önce ona dokunmam," dedi. Rae başka bir kabine geçmişti. Virgil iki adamdan uzaklaştı ve oturdu. Bir şeyler yediler. Birkaç kilo karides ve aralarında dört margarita içtiler ve Regio ve Lange hâlâ yemek yerken kapıdan çıkıp gittiler.

"Eğer bunu yemedilerse," dedi Virgil, "yandı k. Çünkü Akademi Ödülü almamız gerekirdi."

Motel odasına döndüklerinde Virgil kral boy yatağa baktı ve "Seni daha mutlu edecekse yerde yatabilirim," diye fısıldadı. "Yarın gece için uykuya ihtiyacın olacak," diye fısıldadı Rae. "Bu saatte bana asılacağını sanmıyorum. nokta ve tecavüz sizin tarzınız gibi görünmüyor."

"Haklısın ve haklısın. Güzel bir ... mmm ... olmadığından değil."

Rae gözlerini devirdi. "Biz de kaşılaşmayacağız."

"Elbette olmayacak," dedi Virgil.

Bu da birkaç kez uyanmayacağı anlamına gelmiyordu. İki haftadır Frankie'den uzaktaydı ve Rae'nin vücudundan gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. İkinci seferinde Rae'nin sessizce güldüğünü duydu ama sonra ikisi de uyumaya devam etti. Sabah birlikte uyandılar ve Rae gerinerek şöyle dedi, "Gördün mü? Zarar yok, faul yok."

Siyah dansçı taytı ve kişisel bölgesinin çoğunu ortaya çıkaran yarım bir üst giyiyordu.

Virgil homurdandı, "Lanet olası Bob seninle seyahat ettiğine ve hiçbir şey olmadığına göre lanet olası bir aziz olmalı."

"Hayır, değildi. Kardeş gibiydik, bir nevi."

"Ben senin kardeşin değilim. Kendimi işime adadım. Yeni ikizlerim oldu. Aşık olduğum yaşlı bir kadın var. Ama Tanrım, Rae, sen . . ."

"Susun."

REGIO ve Lange ile otoparkta karşılaştılar ve Lange, "Öğleden sonra evinize gelip sizi alacağız. Saat kaçta?"

"Tekneye ulaşmak için ne kadar yol gitmemiz gerektiğine ve teknenin bırakma noktasından ne kadar uzakta olduğuna bağlı.

Bırakayım da bunu siz hesaplayın." Virgil

dedi. "Çok geç çıkmak istemiyoruz, hava karardıktan sonra çıkmamız gerekiyor ama çok karanlık değil, kimsenin beni kenardan geçerken görmeyeceği kadar karanlık. Suda hâlâ birkaç tekne olsaydı iyi olurdu. Onların vidaları Sahil Güvenlik sonarını karıştıracaktır, eğer varsa. Sonar dalış bölgesini izliyor." "Altı

gibi hava kararıyor."

"Gün batımı saat altıdan birkaç dakika önce," dedi Virgil.

"Araştırdım. Diyelim ki altı buçuk ile yedi arasında bırakma noktasının yanından geçiyor olmak istiyoruz."

Regio başıyla onayladı: "Seni saat dörtte alacağız. Hazır olun."

"Daireye dönerken yolda durup depomu dolduracağız."

Virgil dedi ki. "Dışarı çıkmadan önce mümkünse biraz kestirmek istiyorum."

"Başlıyoruz. Kesinlikle. Yapmanız gereken şey, tüm bu teçhizatı nasıl kuracağınızı bulmaktır, böylece her şeye karışmazsınız. Bu bir sorun . . . geçmişte."

Virgil ARABADAN Lucas'ı aradı ve ona bilgi verdi. "Eğer altı buçukta bırakma noktasını geçiyorsak ve bizi dörtte alacaklarsa, bu teknenin yakınlarda olması gerektiği anlamına gelir. Lexus'larının takip cihazı hâlâ sende mi?"

"Biliyoruz. Şu anda onları izliyoruz."

Virgil, "Eğer onu bulurlarsa, mahvolurum,"

dedi. "Bulamayacaklar. Bunu garanti edebilirim."

"Peki farklı bir araçla gelirlerse ne yapacaksınız? Takip edemediğin bir araçla?"

"Bunu konuşuyoruz," dedi Lucas.

Kuzeye, Keys'ten çıkıp dalış merkezine doğru giderken Rae, "Büzülmeye başlıyorum," dedi.

"Yakışıklı kadınların büzüşecek bir şeyleri olduğunu sanmazdım."

"Bu konuda yanılırsın," dedi Rae. "Mesele şu ki, ben hissediyorum."

Virgil ona baktı ve gülümsedi: "Ben de öyle. Lucas da öyle."

"Bob da öyle," dedi Rae.

BÖLÜM

NINETEEN

MICHAEL BEHAN, JACK Cattaneo, Marc Regio ve Matt Lange, Behan'ın deniz kenarındaki evinde bir araya geldi ve Behan, "Bu Willy denen adam bunu yapabiliyor mu?" diye söze başladı.

"Dalgıç kız da böyle söyledi," dedi Lange. "Ve sen onun yasal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum," dedi Regio. "Matt onun hakkında biraz gergin." Cattaneo, "Neden?" diye sordu.

"Nedenini gerçekten söyleyemem," dedi Lange. "Onunla konuştun Jack. Taş kafalı, tembel, hiçbir şey yapmayan bir aylak gibi görünür, ama sonra birdenbire biraz fazla akıllı görünür. Biraz fazla azimli. Ağzını açıyor ve tüm bu teknik şeyler ortaya çıkıyor."

"Ama sadece dalış konusunda," dedi Regio.

Lange: "Bu doğru. Sadece dalış konusunda. Cep telefonu ile ilgili sorunları var gibi görünüyor."

Behan ve Cattaneo birkaç saniye Lange'e baktıktan sonra Cattaneo "Fişi çekecek kadar gergin misin?" diye sordu.

"Küçük bir anlaşma olsaydı, çekebilirdim. Ama adam çok iyi bir dalgıç ve ... Bilmiyorum. Yanındaki hatun polis falan değil, emin ol. Varoşlardan geliyor. Yani . . ."

Behan bunu düşündü, okyanus tarafındaki pencerelerden dışarı bakmak için döndü, kışını bir kez kaşdı, geri döndü ve "Bu bok zaten çok uzun zamandır orada. Batmış olabilir, yok olmuş olabilir. Bu çok kötü bir vuruş olurdu. Gergin olman dışında iyi görünüyor mu?"

Lange başını salladı.

Behan Cattaneo'ya baktı. "Jack?"

"Onunla gidelim derim. Orada organizasyondaki herkesi zengin edecek kadar mal var. Ben de teknede olacağım. Düşündüğüm şey bu: Teknede olacağımdan yeterince eminim."

Regio, "En azından onu parasından edebiliriz," dedi.

Behan gülümseyerek, "Düşünce tarzını beğendim. Ama eğer bir şey getirirse, çok fazla olmayacaktır. Bir seferde kaç tanesiyle başa çıkabilir? Üç mü? Dört mü? Asansörlü çantalarla bile, bir seferde Bundan daha fazlası. Su altında mı? Yarım mil yüzerek mi? Eğer bir şey getirirse, ona ödeme yaparız. Çünkü diğer tüpler için ona ihtiyacımız olacak. Bu uzun vadeli bir operasyon. Bir sürü operasyonun ilki olabilir."

Lange, "Jaquell bir yükte altı tane getirdi," dedi.

"Çünkü tam olarak nerede olduklarını biliyordu, ayağına kadar ve düz bir şekilde yukarı ve aşağı gidiyordu. İş kolaydı. Yarım mil öteden bu DPV şeyini kullanarak bahsettiğimiz şeyi yapsaydı, belki yapabilirdi, belki yapamazdı, ama altı tane getirmezdi," dedi Cattaneo.

Regio, "Tamam. O zaman ona ödeme yaparız," dedi.

Cattaneo, "Bu da başka bir sorunu gündeme getiriyor," dedi. "Diyelim ki üç tüp getirdi ve biz ona ne kadar ödeyeceğiz? Yirmi binden fazla

Nakit mi? Eğer düşündüğümüz türden insanlarsa, ilk gece on bin dolar burunlarından gelir ve sonra şehirde para saçmaya başlarlar. Fark edilebilir."

Regio, "Bu hatun, Ally, operasyonlarının beyni gibi görünüyor," dedi. "Willy'yi parmağının ucunda oynatıyor. Onunla bir konuşma yaparız. Davranışları herhangi bir polisin dikkatini çekerse, bir sonraki dalış Everglades'te olacak."

Behan, "Jack, tekne hazır mı?" diye sordu.

"Bu mükemmel. Zayıf noktamız, Sahil Güvenlik'in tam toplama sırasında bize saldırması olurdu. Böyle bir şey olmayacak, çünkü radarda geldiklerini göreceğiz. Geldiklerini görürsek yavaşlarız, bize binerler, onlar gidene kadar sürükleniriz ve teslim almaya devam ederiz," dedi Cattaneo. "Eğer bizi gemiye alırlarsa ve limana kadar onları takip etmemizi isterlerse, Willy'yi okyanusta bırakırız. Kutuları batırır, tam GPS koordinatlarını işaretler ve sonra bu DPV şeyini kullanarak onu limana çeker.

ve onu oradan alacağız." "Planın bu olduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil. Bunu ona yarın açıklayacağız," dedi Cattaneo. "Tekneye bindiğinde."

"Ya teslim aldıktan sonra binerlerse? Marinaya mı geliyorlar?" Behan sordu.

"Bu daha zor," dedi Cattaneo, "Ama geçen seferki gibi olmayacak. Baş tarafta bir kamara, dar bir yatak var ve burayı dalış malzemeleri, aletler ve bir bisikletle doldurduk, sanki depo olarak kullanıyormuşuz gibi. Yatak on sekiz inçlik bir platform üzerinde, gövdeye vidalanmış, altında boş bir alan var. Tüpler yan tarafa geldiğinde, onları pruvaya götürüp yatağın altına sokuyoruz. Hepsi orada olduğunda, vidalıyoruz platformu geri indirebiliriz. Provasını yaptık: yatağı dört ya da beş dakika içinde aşağı indirebilir ve ıvır zıvırı kamaraya atabiliriz. Beş dakikamız daha varsa, tüm dalış malzemelerini de üstüne yerleştiririz. Ama bunların hiçbirinin gerekli olacağını sanmıyorum. Noel'den bu yana yarım düzine kez Boca Raton'a gittim ve kimse bana bakmadı. Yavaş bir tekneyle uyuşturucu kaçakçılığı yapıldığını kim duymuş?"

Behan bir süre okyanusa baktı, sonra döndü, kollarını açtı ve "Hadi yapalım çocuklar. Bundan daha iyisinin olacağına inanmıyorum."

ANDRES DEVLIN, bir Klan toplantısında fark edilmeyecek kadar ortalama görünümlü bir siyah adamdı. Saçları kırpılmıştı, lacivert bir tişört, siyah bir kot pantolon, Nike ayakkabı ve Knicks şapkası giymişti. Önden görünmeyen ayırt edici bir özelliği, sırtını gömlek yakası hizasından geçen, Suriye'de aldığı RPG şarapnelinin ürünü olan ince bir yara iziydi.

Kiraladığı Volvo'da Lucas'ın yanına oturdu ve "Virgil'in yaptığını ben yapamazdım. Yüzme havuzuna girdiğimde ne olur biliyor musun? Batıyorum. Bana yüzemeyecek kadar kalın kafalı olduğum söylenir."

"Duyduğuma göre biraz yağ işe yarıyormuş," dedi Lucas. "Girdiğim tek havuzun üstünde buz var."

"Hokeyi hiç anlamadım," dedi Devlin. "Benden daha kuzeyde doğmuş olmalısınız."

Devlin Normal, Illinois'liydi ve üniversiteyi Purdue'de okumuştı. Purdue'de tam gelişmiş bir takımdan ziyade bir hokey kulübü olduğunu ve hiç maça gitmediğini söyledi. "Bütün şehri dolaşmak zorundasınız. onları oynarken görmek için kırsal bir yer. Güreş izlemeyi tercih ederim."

"Spor zevkiniz düşük," dedi Lucas. "Gerçi Minnesota'da çok iyi bir güreşçi olan bir arkadaşım var. Ve tabii ki Bob..."

"Evet. Bob." Bir an için Bob hakkında düşündüler.

Seçilmiş iki FBI ajanıyla birlikte bir aydan fazla bir süredir mafya adamlarının izini sürüyorlardı ve konuşacakları konu kalmamıştı. O gün, Lucas konuşmayı birkaç soru sorarak açmıştı.

Devlin'in neden Rae'nin peşinde olmadığına dair dakikalarca süren kaba ve ayrıntılı spekülasyonlar, çünkü ikisi de polis memuruydu ve aynı yerde görev yapıyorlardı.

ve Devlin sormuştu, "Neden öyle olmalıyım? İkimiz de siyah olduğumuz için mi?"

"Çünkü o Rae," dedi Lucas. "Ona baktın mı bile?" "Siktir git.

Tabii ki ona baktım ve o kesinlikle Rae,"

Devlin dedi ki. "Ama bilirsiniz, Mississippi sarışınlarına karşı bir zaafım var."

"Sarışınlar iyidir," dedi Lucas. "Giysilerini çıkardığınızda gerçekten çok çıplak görünüyorlar. Tabii bugünlerde genç kadınların jiletle dolaşma şekilleri ..."

"Sence siyah kadınlar üst kısımlarını biraz tıraş etmezler mi?" "Pek sanmıyorum ... um ..."

Devlin homurdandı ve "Sadece seninle dalga geçiyorum, dostum. Ama Rae . . . Rae beni aşar. Makine mühendisliği diplomam var, Tanrı aşkına. Eski motorlu tekneleri ve Hammond orglarını tamir ediyorum. O ise sanat ve edebiyatla ilgili."

"Yağın değiştirilmeyi teklif edin," dedi Lucas. "Sanatçıların bile düzenli bakıma ihtiyacı vardır."

DEVLIN ayağa kalktı. "İşte başlıyoruz."

Lucas telefona sarıldı ve "Lange ve Regio elimizde," dedi. "Onları görüyoruz. Cattaneo'yu bekleyeceğiz."

Üçü Behan'ın dairesinden çıkıyorlardı. Lucas ve Devlin iki blok ötede onları izliyorlardı.

"Peşlerinden gitmek ister misin?" Devlin sordu.

Lucas bunu düşündü, sonra FBI'nın telefonuna geri döndü. ikinci bir arabadaki ajanlar, apartmanın diğer iki blok ötesindeydiler. "Bırakın gitsinler. Onları levhalarla takip edin."

"Emin misin patron?" diye sordu gözetleme ajanı.

"Evet. Çekilmeden önce onlara en az beş dakika verin. Eğer biri arkasını kolluyorsa, bu yeterli bir ara olacaktır. Biz seçeceğiz onları sonra toplarız."

Devlin iPad'inde bir şeyler yazıyor, Lucas'ın yakın takibi denememe kararıyla birlikte daha sonra hazırlayacağı resmi rapor için gözetimin zamanını ve niteliğini not ediyordu.

Lucas, Regio'nun verilerini gösteren iPad tipi bir cihaza bakıyordu. Bir ekranda Lexus, diğerinde Cattaneo'nunki. "Sanırım hepsi dairelerine geri dönüyorlar. Onları iki saat içinde Virgil'in evinden alacağız."

Devlin günün faaliyetlerini taslağına not etti.

RaE çıldırmaya BAŞLAMİŞTİ, dairenin içinde volta ATIYORDU.

"Gerçekten esrar çekebilirim," dedi.

Virgil dalgıç teçhizatı için çeşitli bağlar üzerinde çalışıyordu. İhtiyacı olana kadar asansör ve kargo çantalarını rulo halinde tutacak ve arka plakasına bağlayacaktı; bu yeterince basitti. Kargo çantaları uyuşturucu kutularıyla dolduğunda ve bir yandan çantaları çekerken bir yandan da farklı bir bağlama setine bağlı olacak olan DPV'yi kontrol etmeye çalıştığında bağlama iplerini bağlamak daha az basit olacaktı. Eğer yüz elli metre aşağıda zifiri karanlıkta el fenerleriyle çalışırken bir şeyleri çözmekte zorlanıyorsa, o zaman ciddi bir sorunu vardı demektir.

Bu yüzden ipleri bir paraşütü paketler gibi dikkatle paketliyor, acele etmiyordu. Rae'ye dedi ki, "Eğer yardımı olacaksa, git bunun için. Katil takımı için daha fazla özgünlük."

"Ah, bunun bir yararı olmaz," dedi. Bir dakika sonra, "Geceleri aşağısı nasıl oluyor? Aşağıya indiğinde?"

Virgil topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, bağlar hâlâ elindeydi. Virgil, "Karanlık çöktükten sonra on beş metre aşağıda olmaktan pek bir farkı yok, tabii daralmak dışında," dedi. "Uçakta bulutların arasından aletle uçmak gibi bir şey. Aletleriniz vardır, aklınız size yanlış olduklarını söylese bile onlara inanırsınız. Tekneden atladıktan sonra yüzeyde kalacağım ve bana verdikleri GPS noktasına gideceğim.

Oraya gittiğimde, doğruca aşağı ineceğim. Geri döndüğümde, bir dekompresyon rejiminden geçmem gerekecek. Asansör çantalarını sürükleyeceğim ve

Yavaşça hareket edip, açılı bir şekilde toplanma noktasına geri döneceğim. Yol boyunca dalış bilgisayarına bakacağım. Her adımda basınç düşürmek için ne kadar derinde kalmam gerektiğini söyleyecek."

"Bu düşünce beni çok korkutuyor," dedi Rae. "Uçaklardan atladım ama bunu yapmazdım..."

"Alıştığınızda aslında dinlendirici bir şey. Huzur verici." "Evet. Ölü olmak gibi." Rae saatine baktı. "Saat iki. Bitirmek üzere misin?"

"İşim bitti. Tek eksikim bize tekmede verecekleri bilgiler." Ayağa kalktı ve yerdeki teçhizat yığınınca baktı. "Hadi paketleyelim. Biraz kestirmem lazım."

Virgil'in bir saati vardı. Kalktı ve giyindiler, Rae uzun kollu siyah pamuklu bir üst, bacakları biraz bol siyah bir kot pantolon ve Salomon patika ayakkabılarını giydi. Sağ ayak bileğinin üzerine elastik bir bileklik geçirdi ve dokuz milimetrelik Sig 938'i elastik bandın altından geçirdi ve sağlam olduğundan emin olmak için birkaç kez yukarı aşağı zıpladı.

"Çok fazla hissettirmiyor bile," dedi. "Yine de hızlı bir çekiliş olmayacak."

Virgil, "Hiçbir şeye çarpma ve çınlama sesi çıkarma," dedi.

LangE ve Regio tepeden TIRNAĞA naylon yelken pantolonları ve gömlekleriyle erkenden geldiler ve ekipmanların başka bir araca, bir Suburban'a taşınmasına yardım ettiler. Dalgıç ekipmanlarını yükledikten sonra Virgil arka koltuğa tırmandı ve "Yeni tekerlekler, ha? Kendime bunlardan bir tane almak istiyorum. Ülkenin her yerine seyahat edebilir, arkada uyuyabilirsin, bilirsin, Walmart'larda, asla motel faturası ödemek zorunda kalmazsın ..."

Regio omzunun üzerinden, "Bize yeterince mal getirirsen, motel parası konusunda endişelenmene gerek kalmaz," dedi.

İşte ben de bundan bahsediyorum. Sıcak duşlar, büyük televizyon, kral yatak."

Lange: "Mini-bar . . ."

"Oh, evet."

LUCAS ve DEVLIN onları Suburban'ı yüklerken izledi ve Devlin, "Dostum, umarım hileli bir şey yapmazlar. Acaba neden araba değiştirdiler? Tanrım, takip cihazı olmadan . . . Bizi arka sokaklarda sürüklemeye başlarsa fark edebilirler."

"Basit bir şey olabilir - tüm o dalış malzemeleri artı dört kişi. Belki Lexus biraz dar gelmiştir."

Lucas federallere araç değişikliğini anlatmak için telefona sarıldı. Federaller Cattaneo'yu önce apartman dairesine, yarım saat sonra da Hollywood'un güneyindeki Intracoastal yat limanındaki yelkenlisine kadar takip etmişlerdi. Söylediklerine göre tekneyi taşımaya hazırlanıyordu. Lucas, Regio ve Lange'in izini sürmelerine yardım etmeleri için onları çağırmıştı. "Nereye gittiklerini öğrenene kadar sizi onların önüne geçirmeye çalışacağız," dedi onlara. "Eğer tekneye doğru gidiyorlarsa, geri çekileceğiz."

"Anladım."

Suburban'ın dönüş sinyali yandı ve kamyon bir U dönüşü yaparak Lucas ve Devlin'e doğru yöneldi. İkisi de eğildi ve bir dakika sonra Suburban yanlarından geçip gitti ve yüz metre sonra sola döndü.

"Kahretsin, bizi mahallenin içine sürükleyecekler," dedi Devlin. Direksiyondaki Lucas Pathfinder'ı çalıştırdı ve takip etti ama sola dönmek yerine sokağın aşağısına baktı ve Suburban'ın bir sonraki sağa dönerek Lucas ve Devlin'in paralelinde ama bir sokak ötede ilerlediğini gördü.

"Yaptıkları şey bu," dedi Lucas. Telsizi eline aldı. "Kuyruk arıyorlar, dikkatli olun çocuklar. Hollywood'un bir sokak kuzeyindeler, doğruya doğru gidiyorlar, mümkünse öne çıkın."

Sonraki on beş dakika boyunca Suburban'ı neredeyse hiç görmediler, ancak giderek daha da yaklaştıkları anlaşıyordu. Cattaneo'nun yelkenlisi. "Tekne olmalı," diye seslendi federaller. "Her zamanki yerler mi?"

"Her zamanki yerler, hadi gidelim, artık onları takip etmeye çalışmayın. Oraya önce biz varmalıyız."

Dar sokaklardan ve sarı ışıklardan geçerek ilerleyen Virgil, "Sanırım temiziz çocuklar," dedi.

Regio homurdandı ve "Öyle görünüyor," dedi.

Yine de arka sokaklardan Intracoastal'a doğru ilerlemeye devam etti. Cattaneo'nun tıknaz beyaz yelkenlisi. Virgil tankları, Regio ve Lange de iki teçhizat çantasını tekneye taşıdı.

"Tam zamanında," dedi Cattaneo. Virgil'i kontrol etti: "Hazır mısın Willy?"

"Ben de bu yüzden buradayım," dedi Virgil. "Konuşmamız gereken şeyler var. GPS numaralarına, koordinatlara ihtiyacım var, tenekeleri bulmak için ne yapmam gerektiğini bilmem gerekiyor."

"Konuşacak vaktimiz var," dedi Cattaneo. "Her şeyi aşağıya indirin ve gözden uzak tutun. Kesiğin içinden çıkarken görünen tek kişi ben olmak istiyorum."

Virgil, "Hava kararmadan önce iki saatimiz var," dedi.

Cattaneo, "Dört deniz mili hızla oraya varmak biraz zaman alacak," dedi. "Bu işi hallettik. Bunun için endişelenmeyin."

Rae'den Virgil'a: "Büzüldüğümü söylediğimi hatırlıyor musun? Bak sana ne diyeceğim kraker: Şu anda haşhaş tohumu bile sıçamam."

Lucas, Devlin ve FBI ekibi, Intracoastal'ın karşısındaki bir apartman otoparkından tekneyi izlediler. "Yapıyorlar," dedi Devlin. "Her şey yolunda gidiyor."

BÖLÜM

YİRMİ

LangE, Cattaneo'yla birlikte havuzlukta kalıp tekneyi Intracoastal'A soktu ve kuzeye, Atlantik'e açılan Port Everglades'e doğru ilerledi. Tekne, su yolunda hafif bir çalkantı bile yaratacak kadar güçlü olmayan güneyli bir esintiyle yavaş ve yumuşak bir şekilde ilerledi.

Virgil, Cattaneo ile açık ambar kapağından konuşabiliyordu ve bir köprünün altından geçerken, "Ne zaman varacağız?" diye sordu.

"Altı buçuk gibi," dedi. "Bir asma köprüden geçmemiz gerekiyor, sonra direksiyonu Matt'e vereceğim ve konuşacağız."

"Bütün yolu motorla mı gideceğiz?" "Evet."

Rae kamaranın içini kurcalıyordu ve "Bu gerçekten çok güzel. Daha önce hiç yat gibi bir şeye binmemiştim. Karavan gibi ama çok daha iyi."

"Ta ki dalgalı suya girene kadar," dedi Regio. "Bugün hava sakın, bu yüzden bu sorun değil. Ama miden bulanmaya başlarsa ... Kusmak zorunda kalırsanız, lavaboya ya da kenara atın."

Bir asma köprüde birkaç dakika bekledikten sonra Cattaneo dümeni kırdı, direksiyonu Lange'e verdi ve kabine indi. Kabin on beş fit uzunluğundaydı, her biri altı fit uzunluğunda, birbirine bakan iki paralel bank vardı ve bej renkli bir kumaşla kaplıydı. Naugahyde minderler. Güverte ahşap şerit, duvarlar ise beyaz fiberglastandı.

"Herkes otursun," dedi Cattaneo. "Şimdi, Willy. Kutular dipte düz bir çizgi halinde olacak, çizgi sadece yarım mil uzunluğunda. Hareket halindeki bir geminin yan tarafındaki oluktan atılmışlar. Everglades Limanı'nda durmuş ve kuzeye Norfolk'a doğru yol almaktaydı."

Virgil: "Durdular mı? Bu büyük bir risk değil miydi?"

"Hayır. Gemi, sıcaklık kontrollü bir ambardaki konteynerlerin içinde muz taşıyordu. Eşyalarımız küçük bir giriş kapağındaydı. Ambarın tabanının altında, tabanla gövde arasında. Üstünde Jersey'e bağlı bir yığın konteyner duruyordu. Müfettişlerin başlarına büyük bir bela açmadan taşıyamayacakları kadar çok şey vardı. Florida konteynerleri çıkarıldıktan ve gemi tekrar yola koyulduktan sonra, konteynerler taşındı ve eşyalarımız aşağıya ve oluğa yüklenir." Virgil:

"Harika."

"İpin hem başı hem de sonu için tam bir GPS konumumuz var. İlk dalgıcımız tenekeleri bulmakta sorun yaşamadı ama sonra onu tenekelerin tam üstüne bırakmayı başardık. Oraya kendiniz gitmeniz gerekecek."

"Bunu yapabilirim. Yine de Sahil Güvenlik'in onları bulamamasına şaşırdım."

"Sahil Güvenlik çoğunlukla yanlış yere bakıyordu. İp, arama yaptıkları yerin hemen kenarında ve bunlardan birine sahip olmadığınız sürece görmeniz çok zor." Bir televizyonun büyük boy uzaktan kumandasına benzeyen bir şeyi havaya kaldırdı, ancak görünürde hiçbir düğmesi yoktu ve üç lastik kol kayışı ve bir paraşüt kordonu el halkası vardı.

"Asayı ileri doğru iterek bunu çalıştırıyorsunuz." Çıtlattı asayı elinde ileri doğru tuttu ve tepesinde kırmızı bir LED ışık yanıp söndü; yanıp sönmeye on saniye kadar devam etti, sonra söndü. "Düşük frekanslı bir ses iletiyor - çoğu insan bunu duyamaz - bu ses teneke kutular tarafından algılanacak. Bu da kutuların dışındaki parlak beyaz LED'leri yakacak. Bir dakika kadar yanıp söndükten sonra söneceklerdir. Onları tekrar açmak için bir kez daha sallamanız gerekecek. İlk dalgıcımız LED'leri görmekte sorun yaşamamıştı ama bu uzun zaman önceydi. Şimdi üzerlerinde daha fazla çamur olabilir."

Asayı Virgil'e uzattı: yaklaşık iki kilo ağırlığındaydı ve ön kola ya da ayak bileğine geçirilmesi için üç lastik kayışı ve düşme ihtimaline karşı bir el bağı daha vardı.

"Yüksek teknoloji," dedi Virgil. "Bir servete mal olmuş olmalı." Asayı ileri doğru salladı ve kırmızı gösterge ışığı yanıp sönmeye başladı.

Cattaneo, "Tüm bunlar - tüplü ekipman, yüksek teknoloji, hatta bu tekne - aşağıda, dipte olanlarla karşılaştırıldığında hepsi önemsiz şeyler," dedi. "Sana bunu göstermem gerek."

Kulübenin sonuna doğru yürüdü, buzdolabını açtı ve bir paket dondurulmuş bezelye çıkardı. Paket açılmış ve tekrar kapatılmıştı. Mühür şeridini açtı ve içinden elli dolarlık banknotlardan oluşan üç deste nakit para çıkardı. "Kırk bin dolar. Faturanızı karşılayacak kadar paramız olduğundan emin olmak istedik. Bu senin paran, hemen burada ve şimdi ya da tekneye döndükten hemen sonra."

Rae: "Küçük kalbim pıt pıt atıyor."

LangE AŞAĞIYA seslendi, "Everglades Limanı'na geliyoruz."

Cattaneo, "Ben yukarı çıkıyorum, siz okyanusa açılana kadar aşağıda kalın," dedi.

"Hepiniz," dedi Rae.

Cattaneo kokpite çıkan merdiveni tırmanırken, "Ailem Güney İtalya'dan geldi," dedi.

Kamaranın dar lombozlarından pek bir şey göremediler ama Atlantik'e doğru dönüş yaparken Everglades Limanı'ndaki binaların ışıklarını gördüler. Dönüşten kısa bir süre sonra hafifçe yalpalamaya başladılar ve on dakika sonra tekrar kuzeye döndüler ve tekne duruldu.

Dümendeki Cattaneo, Virgil'e seslendi: "Neredeyse bir buçuk saat oldu. Ne zaman dalgıç kıyafetini giymek istersen. . ."

Virgil, "Bunu yirmi dakika sonra yapacağım," dedi. "Ondan önce çok sıcak olur."

"Sen ne dersen de. Everglades Limanı'ndan uzaklaşana kadar yarım saat kadar daha aşağıda kalmanızı istiyorum. Sonra hepiniz yukarı çıkabilirsiniz."

YARIM SAAT sonra güneş kıyıdaki apartmanların altına batıyordu ve Virgil, Rae, Regio ve Lange Cattaneo'yla birlikte kokpitte oturmak için yukarı çıktılar. "Çok güzel," dedi Rae. "Işıklar."

Cattaneo, "Bu tekneyi alana kadar sudan pek hoşlanmazdım," diyor. "Hâlâ yelkenli kullanmayı pek sevmiyorum - benim için fazla telaşlı. Ama sessizliği seviyorum. Diğer teknede, Mako'da, her zaman motor gürültüsü vardı.

Bu teknede benim çim biçme makinem büyüklüğünde bir elektrik santrali var, yani huzurlu. Burada düşünebiliyorsun. Karım bunu seviyor."

Otuz dakika sonra, neredeyse karanlıkta Cattaneo, "Tamam Willy, yüklenmek için yirmi dakika demiştin. Otuz dakikamız var. Ne zaman başlamak istersen ... geç kalmak istemezsin."

Teçhizatı ön kamaraya yerleştirmişlerdi ve Regio ile Lange Virgil'le birlikte aşağı inip teçhizatı çıkarırken, Rae de Cattaneo'yla birlikte yukarıda kalmıştı.

Virgil önce Speedo'sunu, ardından da olması gerektiği gibi tüm vücudu saran bir kuşak gibi sıkı olan dalgıç giysisini giydi. Kıyafeti giydikten sonra dalış kıyafetini giydi.

bilgisayarı sağ bileğinde, GPS saati ise sol bileğinde. İki Sıkıca sarılmış ayrı asansör ve kargo çantaları paketleri, kalın lastik bağlayıcılarla sırt plakasına sabitlenmişti. Yer belirleme çubuğu sağ ön kolunda dalış bilgisayarının üzerindeydi. El fenerleri ve bir Trilobit kesici tabaktaki D halkalarına tutturulmuştu ve Lange'in alması için ısrar ettiği dalış bıçağı sol uyluğuna takılmıştı. Regio ve Lange tabağını ve tanklarını güverteye taşıırken Virgil de maskesi ve yüzgeçleriyle onu takip etti.

Rae, "İyi misin bebeğim?" diye sordu. Virgil'in üst kolunu kavradı ve sıktı.

"Evet. Ben iyiyim."

Cattaneo, "On iki dakika uzaklıktayız. Yaklaştığımızda motorları durduracağım. Siz denize düşmeden bir saniye önce onları durduracağım ve üç ya da dört saniye sonra yeniden çalıştıracacağım. Bizi dinliyor olsalar bile kimse bunu fark etmez. Seni aldığımızda da böyle bir şey yapacağım. Pervane konusunda endişelenmene gerek yok."

"Kulağa hoş geliyor. Kaldırma çantasını nötr yüzer hale getireceğim ve

Bel kemerime bağlı 20 metrelik bir misina. Güverteye çıkar çıkmaz halatı tut ve içeri çek. Motordan uzak dur. Çok fazla yük bindirmek istemeyiz.

Torbalar üzerinde stres yaratır ve rüzgarda savrulmalarını istemeyiz." "Anladım," dedi Cattaneo.

Regio'dan Rae'ye: "Ben de büzüşmeye başlıyorum. Bu gece boku gerçek olmaya başladı."

Virgil havasını açtı ve Lange'in yardımıyla arka plaka ve kanadı tanklarla birlikte. Omuz kayışlarını biraz gevşetti, omzunun üzerinden her ikisine de uzanabildiğinden emin olmak için kontrol etti.

valf düğmeleri, bel ve kasık kayışlarını sıktı, kanada biraz hava pompaladı, ağızlığı ağızına soktu ve birkaç nefes aldı, sonra çekti ve "Gitmeye hazırız" dedi.

Cattaneo navigasyon istasyonundaki ekrana bakarak, "Üç dakika," dedi. "Tam hizadayız."

Virgil tüm ekipmanı son bir kez hızlıca kontrol etti ve Cattaneo "Bir dakika," dediğinde Rae Virgil'e yaklaşip onu dudaklarından öptü: "Sakin ol bebeğim."

"Evet, evet, evet..."

Saat otuzda Regio ve Lange Virgil'in teknenin doğu tarafındaki küpeşteye çıkmasına yardım ettiler ve onu orada tutarak okyanusa ve sahilden uzağa bakmasını sağladılar. Virgil önlerindeki ve arkalarındaki teknelerin ışıklarını görebiliyordu ama toplamda sadece üç ya da dört tane vardı. Hava karardıktan sonra yakınlarda pek trafik olmazdı.

Cattaneo: "On saniye. Sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, motoru durduracağım."

Genesis DPV'yi ekstra uzun bir araç gibi elinde tutarak denizaltı sandviçi, Virgil çenesini sıkıştırdı ve yan tarafa ve karanlık suya adım attı. Tekne sessizce uzaklaştı ve Virgil yüzeyde bir mantar gibi sallanmaya başladı. Bir an sonra teknenin motoru ateşlendi ve Rae sessizce, "Dikkat et bebeğim," diye seslendi.

Virgil teçhizatı tekrar kontrol etti. Her şey iyi ve sıkı görünüyordu ve dalış bilgisayarına baktı.

Pusula ekranı. Onu, dalış yerine doğrudan batıya gitmesi gereken bir noktada suya indirmişlerdi. Kolunu sabitledi.

Alçak silindirlerde bir aşağı bir yukarı gitti, batıya doğru olan sahilde parlak ışıklı bir apartman dairesi seçti ve Genesis'i açtı.

O ve Sunrise Scuba eğitimci Julie Andrews'un dakikada yaklaşık iki yüz fit olduğunu düşündükleri hızda Virgil sürüşe geçti, Genesis yüzeyin hemen altında, başı ise hemen üstündeydi. Genesis'in pervanesi onu çizgiden çıkarmak istiyordu, bu yüzden sürekli düzeltmek zorunda kaldı, ancak kınayı görebildiği sürece bu bir sorun değildi.

On dakika. On bir. On iki. DPV'nin motorunu durdurdu, kendisini biraz daha yükseğe kaldırması için kanada bir miktar hava verdi ve etrafına bakındı. Hayır.

Yakındaki tekneler.

GPS saatini kontrol etti, kafasında bazı hesaplamalar yaptı. Olması gereken yerin biraz kuzeyindeydi ve hâlâ birkaç yüz metre doğuydu. Genesis'e güç verdi, kendi kendine saydı, sonra kesti motoru. GPS saatine göre, tam iniş noktasından on beş metre uzaktaydı. Kıyı ışıkları batıda parlıyordu. Ne kuzeyde ne de güneyde hiçbir şey göremiyordu, ancak doğuya doğru yük gemisi ışıkları olduğunu düşündüğü şeyleri görebiliyordu.

GPS'in muhtemelen istediği kadar hassas olmadığını farkında olarak tam iniş noktasına doğru tekmeledi. Oraya vardığında, bir rahatlamak ve yeniden hesaplamak için bir dakika. Eroin kutuları neredeyse dümdüz altında olmalıydı. Eğer akıntı yoksa iniş ipinin güney ucunun yaklaşık yüz metre kuzeyine düşüyor olmalıydı. Suyun altında GPS yoktu, o yüzden yakın olduğunu ummak zorundaydı.

Sakinleştğinde, kaldırma çantalarındaki bağlayıcıları kontrol etti ve ardından kanadından hava salmaya başladı. Önce yavaşça, sonra daha hızlı bir şekilde alçaldı. Alçalmayı yavaşlatmak için kanadına hızlı hava atışları yaptı ve alçalırken dalış bilgisayarını izledi. Akıntı hissetmiyordu ama zaten pek bir şey de hissetmezdi çünkü temelde akıntının bir parçasıydı.

Yüz fit ve yüz on metreyi geçtikten sonra nitrojen narkozunun ilk yumuşak etkilerini hissetmeye başladı. Kendini iyi hissediyordu, olağandışı bir şey yoktu. Yüz otuzda bunu hissetmeye başladı, hafif bir baş dönmesi. Bir an sonra alçalmasını yavaşlattı ve havada asılı kaldı, bir el feneri çekip aşağı doğrulttu, biraz alçaldı, biraz daha alçaldı ve çamurlu dip neredeyse altındaki özelliksiz gri düzlük. Dibe inene kadar alçaldı, sonra tekrar havada asılı kaldı. El fenerini kaldırdı ve

koluna sihirli değneği taktı ve ileri doğru itti. Kırmızı ışık yok.

Düşünüyorum: *Kahretsın.*

Daha sert salladı, kırmızı LED ona yanıp söndü ve çevresini taramak için döndü. Solunda küçük bir ışık gördü. O tarafa doğru gitti, Yaklaştıkça ışık daha da parlaklaşıyordu. Sonra başka bir ışık gördü, ve bir üçüncüsü.

İlk ışığa ulaştı, eldivenli elini üzerinde gezdirdi, tortuları karıştırdı ama okyanus tabanında duran siyah plastik kutuyu ortaya çıkardı. Kutunun etrafında iki plastik kayış vardı: biri bir dalgıcın ağırlığını kutuya sıkıca tutarken, diğeri parlak LED ışıklardan oluşan bir bandı çalıştıran kare bir kutuyu tutuyordu.

Pekâlâ. Yüz keşi öldürecek kadar çöp, ama yine de onu bulmak bir heyecan, bir başarı hissi, orada, Atlantik Okyanusu'nun dibinde karanlıkta ...

Tabağındaki kaldırma çantalarından birini çıkardı, asıl kaldırma çantasını kargo çantasından ayırdı ve tenekelerin ilkinin kargo çantasına doldurdu. Kaldırma çantasına bir hava verdi ve çanta yavaşça yükseldi. kargo çantasının ağırlığıyla aşağıya çekilmişti. Çantayı ikinci teneke kutuya doğru sürükledi, onu aldı ve ötesinde iki ışık daha gördü. Kaldırma çantasına bir kez daha hava verdi, üçüncü ve dördüncü kutuları aldı ve iki tane daha gördü. Kaldırma çantasına bir hava daha verdi ve kendi taşıması gereken yükü hafifletti.

Bırakma dizisinin güney ucuna doğru ilerliyordu. Beşinci tenekeyi aldığı anda iki tane daha gördü ama kargo torbası sadece bir tane alabiliyordu. Yüklü kargo çantasının ağırlığıyla aşağıya doğru çekilen kaldırma çantası şimdi yüzeye doğru sertçe geriliyordu.

İkinci asansör torbası rulosunu çözmeye başladı ama beceremedi ve tekrar beceremedi ve beceremediğini fark etti. Bilgisayarı kontrol etti: on altı dakikadır aşağıdaydı ve daralıyordu. Ne yapmalı: Düşündü, düşünceler yavaş yavaş geliyordu, kapalı bir duş başlığındaki su damlaları gibi. Biraz bulanık, diye karar verdi, ama bundan fazlası değil. Bir sayı bulmacası çözdü: $(1 + 2) \times 3$. Cevap, dokuz. Yoksa yedi miydi? Hayır, dokuz. Parantezler fark yaratıyordu. Bazen zihinsel bulmacalarında parantezler olmazdı, Bazen öyle yaparlardı. Parantez içinde cevap kesinlikle dokuzdu. Tamam. Sekiz saniye sürdü. Sekiz saniye sürdü ama o kadar da kötü değildi.

Yedinci tenekeyi aldı, ikinci asansör çantasına doldurdu, daha fazlasını görmedi. Pusulasına baktı, kuzeye yöneldi, yüzerek

bağlarından sarkan Genesis'in dibine dokundu. Sihirli değneği salladım. Işık yok. Daha kuzeyde. Tekrar salladım ve gördüm ki Sağındaki ışıklar. Teneke kutular tam orada, yirmi ya da otuz metre arayla dizilmişti ve o sekizinci, dokuzuncu, onuncu ve on birinci teneke kutuları doldurdu.

$(1 + 2) \times 3$. Ne? Dokuz mu? Belki bu sefer yirmi saniye. İniş süresini kontrol etti. Neredeyse yirmi beş dakikadır dipteydi. Gitme zamanı.

Kaldırma çantaları sıcak hava balonları gibiydi ve kargo çantaları aşağıda asılı duruyordu. Sıcak hava balonlarında olduğu gibi, kaldırma torbasının alt ucu, içine hava atılmasına izin vermek için açıktı. Hava ile doldurulduğunda, torbalar yükselmeye başlar ve sıcak hava balonunun altındaki sepetler gibi kargo torbalarını kaldırırdı.

Virgil kaldırma çantalarına bir miktar hava verdi, çantalar yavaşça yükselmeye başladı ve kargo çantalarını alttan kaldırdı. Bağlarına tutundu ve kendisini çekmelerine izin verdi. Kolayca yükseldiler ve sonra daha da hızlandılar. Torbaların her birinin üzerinde kablolarla çalışan hava tahliye valfleri vardı ve yükselişi yavaşlatmak için biraz hava verdi.

Altmış fitte durdu, bilgisayar ona yukarı devam edebileceğini söyleyene kadar aşağı yukarı bir dakika bekledi. Beyni artık temizleniyordu, $(1 + 2) \times 3$ sadece bir saniye sürdü.

Doğrudan yükselmek yerine, Genesis'i kullanarak ve çantaları çekerek doğruya doğru çapraz bir yükseliş başlattı, bu da toplama noktasına doğru hareket etmesine ve aynı zamanda dekompresyon hedeflerine ulaşmasına izin verecekti - elli fitte bir dakika, kırkta üç dakika, her on fitte biraz daha uzun.

Bilgisayar biliyordu . . .

Bir şey bacağına sertçe çarptı; gerildi. Yunus mu? Köpekbalığı mı? Ray mi?

Hayır. Kargo çantaları, yanında dönüyordu. Kaldırma torbaları bir sorundu. Alttaki açıklıklar küçüktü ama onları düzleşip hava boşaltacak kadar sert çekemezdi. Bunu yaparlarsa, kargo torbaları onu aşağı çeken üç yüz kiloluk bir çapa olurdu.

Denemeler yaptı, geniş huzmeli fenerle onları izledi ve dakikada yaklaşık elli metre hızla güvenli bir şekilde çekebileceğine karar verdi. Bu hızla toplanma noktasına dönmesi neredeyse bir saatini alırdı. Yeterince havası vardı ve yavaş yavaş yükselerek çeşitli seviyelerde basınç azaltmak için elli dakikadan biraz daha fazla altında kalması gerekiyordu. Dikkatli olmak ve bilgisayarı izlemekten başka yapacak bir şey yoktu,

Her yarım dakikada bir dekompresyon sayıları ve pusula arasında geçiş yapmak ... yavaş ve kolay doğruluk yoluydu.

Yaratılış'a doğru yavaş bir yüzme hızıyla karanlıkta süzölüyordu; yaşadığını kanıtlamak için kendisinden, bilgisayarın ısıltısından ve Yaratılış'ın uğultusundan başka hiçbir şey yoktu.

Tahmini varış noktasında, dekompresyon durumu için bilgisayarı kontrol etti ve yüzeye çıkabileceği söylendi. GPS saatini kontrol etti ve birkaç yüz metre uzakta olduğunu gördü. Dikkatli bir şekilde buluşma noktasına doğru ilerledi, artık çok daha yavaştı, asansör torbalarının üst kısmı yüzeyi öpüyordu. Alım noktasına vardığında, orada asılı kalarak uzaktaki tekne ışıklarını ve ısı ısı ısı aydınlatılmış sahile doğru yanından hızla geçen bir tekneyi izledi.

Beklemek için otuz dakikası vardı; bunu yüzeyde, neredeyse sallanan bir sandalye gibi kanada sarılmış bir şekilde oturarak yaptı. Vücudu derin dalıştan dolayı hâlâ serindi ama giderek ısınıyordu. Pikaptan on dakika önce kuzeye doğru ışıkları aramaya başladı. Beş dakika sonra ışıkların ilkinin gördü, sonra bir başkasını yakaladı. Kararlaştırıldığı gibi parlak bir ışık ona göz kırptı.

Kapüşonlu el fenerini çantasından çıkardı ve tekneye doğru tuttu. Yelkenli küçük bir düzeltme yaptı, ta ki onu ezip geçecekmiş gibi görüne kadar.

Virgil düşündü: Bu çok kolay oldu. Yüzgeçlerini çıkardı ve elinden sallanmalarına izin verdi.

Tekne zar zor hareket edene kadar yavaşladı ama Virgil pervanenin sesini hâlâ duyabiliyordu. Teknedeki biri biniş merdivenine ışık tuttu ve pervane sesi kesildi ve Virgil bir eliyle zar zor hareket eden merdiveni yakaladı ve diğer eliyle yüzgeçleri tutarak "Yüzgeçler!" diye bağırdı.

Yüzgeçleri alındı ve arka plakadan çözüldü ve "Kaldırma çantalarını atmayın, çantaları atmayın" diye bağırdı ve yelek ve tanklar küpeştenin üzerinden çekilerek gemiye alındı, Regio, Lange ve Rae hep birlikte kaldırdılar. Merdivene tırmanmaya başladı; her iki kolu da tutuldu ve bir gemi gibi kabaca kenara çekildi. ve kış üstü güverteye bırakıldı.

Cattaneo'nun, "Çizgileri alın, çizgileri alın," diye bağırdığını duyabiliyordu ve sonra Regio, "Onları aldım, onları aldım," dedi ve iki turuncu kaldırma çantası yan tarafa geldi ve sonra Regio, Lange ve Rae ile birlikte

Yük çuvalları teker teker kaldırılarak, zorlanarak rayların üzerinden geliyordu ve Cattaneo, "İyi miyiz? Çalıştırıyorum" diye sesleniyor, Regio da "İyiyiz, gidelim" diye karşılık veriyor, sonra da Lange, "Dostum! iyiden de öte! İyiden *çok* daha fazlası."

Virgil motor çalıştığında yüzündeki maskeyi çıkardı ve Cattaneo başında dikiliyordu. "Willy! Willy! Willy! Sen zengin bir adamsın, Willy. Sen zengin bir adamsın!"

Virgil, "Ne?" dedi.

Rae onun yanına çömeldi ve kolunu boynuna dolayarak, "İyi olduğunu biliyordum ama *bu kadar* iyi olduğunu düşünmemiştim!" dedi.

Regio ve LangE ön kamaradaki yatağı sökmüşlerdi ve şimdi on bir tenekeyi altına yerleştirip şilte desteğini tekrar vidaladılar. Aralarında bir bisikletin de bulunduğu çeşitli eşyalar platformun üzerine yerleştirilmiş, ardından da sanki bir süredir oradaymış gibi düzgünce yerleştirilmiş olan dalış malzemeleri platformun etrafına yığılmıştı.

Virgil bir kabine indi, dalgıç kıyafetini ve mayosunu çıkardı, havluyla kendini ve saç kurutma makinesiyle saçlarını kuruladı ve sokak kıyafetlerini giydi. Rae elleriyle Virgil'in saçlarını düzeltti, böylece okyanustan yeni çıkmış gibi karmakarışık görünmüyordu.

Islak mayo sıkılmış ve kağıt havlularla kurulanmıştır; havlular bir cıvatanın etrafına sarılmış ve yan tarafa bırakılmıştır. Islak elbise ön kamaradaki bisikletin üzerine örtüldü; mayo ve havlular çamaşır kurutma makinesine gitti.

Her şey bittiğinde Virgil güverteye geri döndü. Dümendeki Cattaneo, "Döndüğümüzde sana bezelye paketini vereceğiz," dedi.

"Umarım bunu doğru yapmışsındır," dedi Rae. "Umarım rıhtımda polis yoktur."

Cattaneo, "Bu hiç de olası değil," dedi. "Suyun karşısındaki apartman otoparkından iskeleyi izleyen bir adamımız var, henüz bir ses duymadık."

Regio, "Adamla konuştun mu?" diye sordu.

"Henüz değil. Limana girene kadar arama yapmayacağım. Sahil Güvenlik arama bölgesinin dışında telefonumdan arama yapılmasını istemiyorum."

Everglades Limanı'na dönmeleri bir buçuk saat sürmüştü; Lange bir Whole Foods salatası ve bir

Bir paket tavuk salatalı sandviç ve bira; Cattaneo, Sahil Güvenlik tarafından gemiye alınma ihtimaline karşı birayı geri çevirdi ama yemek masasında yiyecekleri ve bira kutularını belirgin hale getirdiler: Boca Raton'dan dönen parti teknesi.

Cattaneo Virgil ve Rae'ye, "Bir konuda konuşmamız gerekiyor," dedi. "Sizler etrafta çok fazla nakit bulunduracak tiplere benzemiyorsunuz - burada bahsettiğimiz türden bir nakit."

Rae, "Zaman zaman her şeyi doğru yapıyoruz," dedi. Lange: "Bu iyiden de öte."

Cattaneo: "Tamamdan çok daha fazlası. Söylemeye çalıştığımız şey, şehrin her yerinde nakit parayla dolaşmayın. Çoğu insan banka kredileri ve kredi kartlarıyla bir şeyler satın alır. Eğer bir araba satıcısına gidip otuz bin nakitle araba almaya kalkarsanız polis çağırırlar.

"Uyuşturucu parası" diye düşüneceklerdir. Biraz ot ya da esrar almak istiyorsanız, nakit para iyidir ama gidip bir kilo falan almayın. Küçük tutun."

"Biraz daha ayakkabıya ihtiyacım var," dedi Rae.

"Ayakkabılar iyi. Birkaç elbise, sorun yok. Bir araba satın almak istiyorsunuz, nakit parayı Vegas'a götürüyorsunuz, araba satıcısına bir rakam tutturduğunuzu söylüyorsunuz. Parayı alırlar ama bazı formlar doldurman gerekebilir.

ve vergi ödemek. Kullanılmış, özel bir satıştan almak daha iyi olurdu, ama bilirsiniz, Vegas'ta ne olur ..."

Virgil dedi ki, "Orayı seviyorum. Bir keresinde oradaki bir göletten iki bin golf topu çıkarmıştım. Sana bundan hiç bahsetmiş miydim?"

Rae, "Ah, Tanrı aşkına, Willy, bu hikayeyi anlatma ..." dedi. Virgil bu hikayeyi anlatmak yerine diğerlerine dalışı anlattı, ve ipin güney ucunu temizlediğini düşündüğünü söyledi. "On bir teneke kutuyla yeni güney ucunun nerede olduğunu bulabilirsin. Kutular arasında belki üç metre vardı. Bir sonraki teslimat için yeni GPS numaralarına ihtiyacımız olacak."

Cattaneo, "Her şeyi evdeki bilgisayarımda buldum," dedi. "Bu gece çözeceğim. Lanet olsun Willy, burada yaptıklarının değerini bilmiyorsun. Çok heyecanlıyım, yani bu *büyük bir şey*."

Everglades Limanı'NA YAKLAŞIRKEN Cattaneo bir telefon görüşmesi yaptı ve anında cevaplandı. Tek bir kelime söyledi, "On bir" ve telefonu kapattı. Rıhtımda yarım saat boyunca tekneyi bağlayıp temizlediler ve çöpleri poşetlediler. Cattaneo çöpleri teknede bırakmalarını söyledi, "Daha sonra ihtiyacım olacak."

İşlerini bitirmek üzereyken, uzun boylu, iri yapılı bir adam tepedeki ışıkların altında rıhtımdan aşağı doğru yürümeye başladı. Cattaneo şaşırarak başını kaldırdı ve "Hey, dostum" dedi.

Uzun boylu adam Virgil'e baktı ve "Sen Willy olmalısın" dedi.

Virgil başını salladı ve "Evet" dedi. Behan'ı güvenlik kamerası fotoğraflarından tanımıştı.

"Bezelyelerini aldın mı?" diye sordu.

Virgil para dolu bezelye paketini havaya kaldırdı ve "İşte burada" dedi.

Adam ona bir zarf uzattı. "On bir tane alacağınızı hiç düşünmemiştik, o yüzden bezelye paketi biraz kısa. Bu da geri kalanı. Bir kırk bin daha; aslında bundan biraz daha fazla."

Virgil parayı aldıktan sonra hepsini Rae'ye uzattı ve o da uzun boylu adama, "Siz birinci sınıf bir oyuncusunuz. Size çok teşekkür ederiz."

"Bunun geldiği yerde çok daha fazlası var," dedi uzun boylu adam. "Eğer bu iş düşündüğümüz kadar iyi giderse, burada kalıcı bir işin olabilir."

BÖLÜM

YİRMİ BİR

VIRGİL'in iki telefonu vardı: Cattaneo'nun şarküteride gördüğü iPhone Zero ve dairede bıraktığı, buzdolabının altına bantlanmış gerçek telefonu. Geri döner dönmez telefonu aldı, Rae'yle birlikte banyoya girdi, kapıyı kapattı ve telefonu ve Lucas'ı aradı.

"On bir tane getirdim. Bize her birinin 10 kilo olduğu söylendi, yani bu ne demek? Sanırım üç milyondan fazla. Biz ayrıldığımızda hâlâ tekneyeydi ve herkes kaçıyor gibi görünüyordu. Sanki taşıyabileceklerinden emin olana kadar teknede tutmayı planlıyorlardı."

"Hepinizin gittiğini gördük ve kimse tekneye geri dönmedi," dedi Lucas. "Teknenin karşısındaki bir apartman dairesinde birkaç FBI ajanımız var, onlar eşyaları taşıyana kadar yirmi dört-yedi gözcülük yapacaklar, sonra da biz takip edeceğiz."

Rae, "Bir apartman dairesinde, bilirsiniz, içeride biri varsa dedikodu yayılır," dedi.

"Kadın ajanlar. Collins Avenue'deki bir restoranda farklı vardiyalarda çalışıyorlar."

"Bu iyi, ama dinle," dedi Rae. "Cattaneo'nun ağzından kaçırıldığı suyun karşısındaki park yerinden tekneyi izleyen birileri vardı. Umarım siz oradayken sizi görmemişlerdir."

"Ah, oğlum! Biz kimseyi görmedik. Bizimkileri uyarayım, bakalım adamı bulabilecek miyiz? Kimse sana bir şey söylemedi mi?"

"Hayır ama endişelenecek bir şey," dedi Virgil. "Tekneye inen adam Behan'dı. Gördünüz mü?"

"Evet. O olduğunu düşündük," dedi Lucas. "Bu iyi bir şey. Kendinden emin. Bizi fark etmiş olsalardı Behan'ın ortaya çıkmasına imkân yoktu."

izliyor."

"Pekala," dedi Rae. "Bu arada, bizi tam zamanlı olarak izliyor olmaları ihtimaline karşı bu paranın bir kısmını harcayacağız."

"Devam et, istersen hepsini harca. Andres ve ben Pathfinder'ın arkasındayız, bir blok kadar ötede. Seni bıraktığımız sırada bir cip kenara çekti ve kimse inmedi. Orada öylece duruyor.

Yani bunun bir sorun olup olmadığını bilmiyoruz ama olabilir."

"Yarın dışarı çıkmayacağım," dedi Virgil. "Soğuk hava dalgası Palm Beach'e ulaştı bile, önümüzdeki iki ya da üç gün boyunca hava çok sert olacak. En değerli çalışanlarını kaybetmek istemiyorlar."

"Tamam. Dinle, eğer yapabilirsek yarın bir araya gelmek istiyoruz," dedi Lucas. "Buluşmak için bir yer ayarlayacağım, muhtemelen bir motelde.

FBI karşı gözetim ekibini peşine takacağız.

Yarın sabah, ne zaman başlarsak iyi olur. Saat on mu?" "Bu iyi olur," dedi Virgil.

"Kimsenin sizi takip etmediğinden emin olduğumuzda, buluşma için bir adres vermek üzere arayacağım. Gidebileceğimiz bir yer bul. Sırtında kimse yok."

Rae: "Onlara ayakkabı falan almak istediğimi söyledim. Bal Harbour Shops'a gitmeyi düşünüyorum. Miami Beach'in kuzeyi gibi bir yer."

"Bu iyi olur," dedi Lucas. "Eğer oradalarsa onları tespit etmek için bize biraz zaman ver. Yine de şu cipe dikkat et. Kırmızı cip, caddenin karşısında, bloğun yarısında."

TELEFONU kapattıklarında Virgil, "Hadi temizlenelim ve Ouroboros'a gidelim. Biraz para harcayalım."

"Üzerimdeki tuzu atar atmaz. Sert getto hatunu mu yoksa ucuz sürtük mü istersin?"

"Sürtük her zaman çekici olmuştur," dedi Virgil. "Bu bakışı pek görmemiştim."

"Tamamdır," dedi Rae. Yaklaştı ve fısıldadı, "Silahı taşımak zorunda kalacaksın, çünkü yerim olmayacak."

"Bu çok küçük bir silah," diye fısıldadı Virgil.

"Giyeceğim kıyafet bir ataşı bile saklayamaz."

HAKLIYDI. Duş aldı, etrafına bir havlu sardı ve yatak odasına yöneldi. Virgil duş aldı, banyoda giyindi ve dışarı çıktığında Rae'yi ceviz ağacı renginde, aşırı ama çok da müstehcen olmayan dekolteli ve askılı alçak topuklu kısa bir tulum bekliyordu. "Nasıl görünüyorum?"

"Söylemeyeceğim, çünkü tutuklanabilirim," dedi Virgil. "Bardan çıkmak için ateş etmemiz gerekebilir."

Rae, "Sen tam bir beyefendisin," dedi.

VIRGİL telefonunu tekrar açtı ve kapıdan çıkmadan önce biraz daha ot çektiler. Kırmızı cipi gördüler, hala sokağın aşağısına park etti, ona aldırmadı ve Ouroboros bara doğru yürüdü. Motorcu Roy içeride, kapıya sırtını dönmüş, dizüstü bilgisayarını kurcalıyordu.

Onları görünce yüzü parladı, "Selam millet," dedi ve karşısındaki koltuğu işaret etti. "Tanrım, Ally, bir film yıldızı gibi görünüyorsun."

"Böyle konuşmaya devam edersen bir yerlere varabilirsin," dedi Rae, kabine girerken.

Virgil üçü için bira sipariş etti ve Rae masaya doğru eğilerek sessizce sordu, "Richard'ın bize iki tane sekiz top getirebileceğini sanmıyorum?"

Roy sesini alçaltarak, "Belki yapabilir," dedi. "Siz evinizi falan mı satıyorsunuz?"

"Hayır. Birkaç tekerlek sattım ama."

"Bir arayayım."

Roy ONUN çağrısına cevap verdi ve üçü bira içerken, gece için fazla sıcak olan flanel tişörtlü bir adam kapıdan içeri girip bara yaklaştı ve bir bira sipariş etti.

Sohbet ilerledi ve bardaki adam zaman zaman onlara baktı, onlarla ciddi bir şekilde ilgilenmiyordu, onlarla *çok fazla* ilgilenmiyordu ve Rae Virgil'i dirseğiyle dürttü ve Virgil başını salladı. Richard geldi ve Roy'un yanına kaydı, masaya doğru eğildi, bir fiyattan söz etti ve "İki sekiz top" dedi.

Virgil etrafına bir göz attı, cebinden bir tomar banknot çıkardı, saklamak için büyük bir çaba harcadı ve gizlice saydı, parayı üçe katladı ve masaya uzattı. Richard "Skinx" dedi. El sıkışmak için uzandı ve sekizlik topları Virgil'in avucuna bıraktı.

Virgil, "Parti zamanı," dedi ve Rae Virgil'e, "Ona birkaç banknot daha ver. Roy için doğum günü hediyesi."

Roy, "Tekrar teşekkürler." dedi. Richard'a da "Bunu ot olarak alacağım."

Oturup iki bira daha içerek konuştular; birinciyle ikincisi arasında pazen gömlekli adam birasını bitirip gitti. Virgil ve Rae ayrıldıklarında, Rae Virgil'in yanına yaklaştı.

"Sence bir uyuşturucu anlaşmasını gördüğünde anlayacak kadar zeki miydi?" diye sordu.

Virgil sokağa baktı: kırmızı cip gitmişti.

"Öyle olduğuna inanıyorum. Kendimizi sağlam sattık. En azından bir süreliğine."

Ertesi SABAH, yüklü bir nakit zarfıyla güneye, Bal Harbour Mağazaları'na doğru yola çıktılar. Bir FBI karşı gözetim ekibi ve kimsenin onu izlemediğini gördü. Alışveriş merkezine girdikten sonra Rae, İtalyan ayakkabıları satan bir dizi mağazaya uğradı, çantasından nakit para çıkardı ve yüksek fiyatlı markaların alışveriş poşetlerini topladı.

Virgil pahalı şortlar, bot ayakkabıları ve kolları kıvrılabilen uzun kollu bol gömlekler aldı; bir erkekler tuvaleti buldu, bir tuvalet kabinine girdi ve üzerini değiştirdi. Eski kıyafetlerini attı.

Şortunu ve tişörtünü çöpe attı ve erkekler tuvaletinden çıktığında Rae, "Vay, vay. Bir muzun varmış gibi görünüyorsun.

plantasyon. Güneş gözlükleri hariç. Güneş gözlükleri Dolar Mağazası'nın satış reyonundan alınmış gibi görünüyor."

"Bana bıçak lazım," dedi Virgil ve neredeyse kulaklarına kadar saran opak altın camlı bıçaklar buldular.

Virgil alışveriş yaptı ve Rae'nin alışveriş yapmasını keyifle izledi, gözcüler aradı ama kimseyi bulamadı. Lucas aradı ve "Temizsin. Collins Caddesi'nin karşısındaki St. Regis'deyiz."

"On dakika sonra görüşürüz. Belki . . . yirmi. Rae bir La Perla iç çamaşırı mağazası buldu."

"Ah, Tanrım, herkes burada bekliyor ..."

"La Perla'dan çekilmiş bir kadın kadar cehennemde öfke yoktur. . ."

VIRGIL sonunda Rae'yi La Perla'dan çıkardı ve Collins Avenue'den otele geçti, asansöre binerek okyanus manzaralı bir odaya çıktı ve odada Weaver ile üç FBI ajanının yanı sıra Lucas ve Andres Devlin'i buldu. Devlin Rae'ye sarıldı ve "La Perla'dan söz ettiler, eğer modellik yapıyorsan..." dedi.

"Rüyada görürsün," dedi Rae ama sarılmak hoşuna gitmişti.

Lucas'tan Virgil'a: "Sonunda pislik görünümünü mükemmelleştirmişsin. Küpeler harika; güneş gözlükleri daha da iyi."

Virgil gözlüklerini çıkararak, "Onayladığınıza sevindim," dedi. "Bu şeyin neresindeyiz ve neden hepimiz bu odadayız?"

Weaver, elinde bir cep telefonu: "Eroini tekmeden taşıyorlar. Elllerinde şu alüminyum çekme arabalardan var, on bir eroin kutusunu arabaya koymuşlar ve üzerini bir muşamba ile örtmüşler. Çöp torbaları. Şu anda otoparka çekiyorlar. Her taraflarını sarmış durumdayız."

"Bunun için planın ne?" Rae sordu.

"Onu bir cenaze arabasıyla New Jersey'e götüreceklerini düşünüyoruz."

Ayrıntılardan emin değiliz ama cenaze arabasından eminiz. Annesinin bir cenaze evine götürülüp mumyalanması ve ardından gömülmek üzere New Jersey'e götürülmesi için bir adama para ödediklerini düşünüyoruz."

"Bir ceset mi satın aldılar?"

"Aynen öyle. Yaşlı kadın adli tabipteydi, yakılacaktı ve bilirsiniz, burada nasıl yapıyorlarsa öyle imha edilecekti. Cattaneo oğluna onu cenaze evine götürmesi için birkaç yüz dolar vermiş."

"Oğlu dürüst bir adama benziyor," dedi Virgil. "Ama bir cenaze arabası?"

Weaver, "Çok sayıda iyi saklanma yeri olan büyük bir araç ve içinde ceset olan bir tabut var," dedi. "Polisler bile bir cesetle uğraşmaz, eğer bir çamurluk çarpması ya da başka bir şey varsa."

"Ne zaman gideceklerini biliyor musun?" Virgil sordu.

"Hayır. İzliyoruz, yakında olacağını varsayıyoruz, ama muhtemelen New Jersey'e götürmek iki gün sürer," dedi Weaver. "Uyuşturucuyu almalarına izin vermeyeceğiz ama Sansone'a olabildiğince yakın bir yere götürmek istiyoruz. Mümkünse onun bakmasını istiyoruz."

"Bekle bir dakika, bekle bir dakika." Virgil başını salladı. "Dostum, bu bir sorun. Böyle olmaması gerekiyordu..."

"Virgil haklı," dedi Lucas. "Bak sana ne diyeceğim. Hiç narkotikçi olmadım ama Minnesota'daki bütün narkotikçileri tanırım ve Sansone'un eroine bakmak için bir motele gideceğini sanıyorsan hayal görüyorsun. Eroinin neye benzediğini bilir. Eroin geldiğinde, New Hampshire'da kayak yapıyor olacak. Bu konuda tek bir şey var. Sansone'un bağlantılı olacağı uyuşturucu ve bundan gelen para."

"Plan bu değil. ." diye başladı ajan. "O zaman yeni bir plana ihtiyacımız var," diye tersledi Lucas.

"Evet, öyle," dedi Virgil. "Bu işin hallolduğunu sanıyordum. Hepiniz boğulacağım endişe ediyorsunuz ama bunun için her türlü kefaletim var.

-Gerekirse kıyıya kadar yüzebilirim. New York'ta işi batırırsan Rae'yle başımız belaya girer. Bizi öldürecekler ya da öldürmeye çalışacaklar."

Rae: "Onları burada da vuramazsınız çünkü bu haber anında kuzeye ulaşır ve Sansone'un adamları uyuşturucuyu bırakıp dağılır."

Lucas Virgil'e, "Yeni bir plan yapacağız. Gerekirse Louis Mallard'ın kızı bu çocuklara açıklamak için buraya sürüklerim."

Weaver ellerini kaldırdı: "Tamam, tamam. Bunu yapmana gerek yok. Yeni plan o zaman. Fazla zamanımız yok ama bir şeyler ayarlarız."

"Sana ne yaptığımızı söyleyeyim, parayı takip ediyoruz," dedi Virgil. "Sansone eroine bakmaz ama geri gelen paraya bakacağından eminim."

Weaver, "Manhattan AIC ile konuşmam lazım," dedi.

"Uyuşturucuyu sokaklardan uzak tutmak için baskı görüyoruz."

Lucas Weaver'a, "AIC ile konuşarak sana bu konuda biraz yardım edeceğim," dedi.

"Lucas, lanet olsun..."

VIRGİL, Lucas'a bir an için federallerin sesini kesti ama duyabilecekleri kadar yüksek sesle, "Sana güveniyorum dostum. Bizi buradan çıkarmalısın. Bu aptalların uyuşturucunun peşinden gidip beni suda bırakmalarına izin verme."

"Ben halledeceğim. Eğer seni çekip almam ve FBI'ı New York'ta elleri sıklerinde bırakmam gerekirse, bunu yaparım."

Weaver dedi ki, "Hey, bu ... değil."

Virgil araya girdi: "Ama diğer soruya geri dönüyorum: Rae ve ben neden burada sizinle birlikte duruyoruz?"

Lucas dedi ki, "Nerede olduğunu bilmemiz gerek. Aklının nerede olduğunu. Bu dalışın düşüncesi çoğumuzun ödünü koparır. Bugün ya da yarın dalmayacaksın ama ertesi gün dalmaya ne dersin? Yarın mı? Havanın daha iyi olması gerekiyor..."

Virgil başını salladı: "Cattaneo iki ya da üç gün boyunca geri dönmeyeceğimizi söyledi. Aklımda kaldığı kadarıyla, karanlıktan korkmadığınız sürece zor bir dalış değil."

"Ya da köpekbalıkları," dedi bir ajan.

Virgil, "Köpekbalıkları bir sorun değil," dedi. "Ben daha çok dalış bilgisayarımı kaybetmekten ve yönümü şaşırmaktan endişe ediyorum. Ama sağlam bir bilgisayar, o yüzden bu pek olası değil. Bu adamlar o kadar açgözlü ki, çöpleri çıkarmaya devam ettiğim sürece beni çalıştırmaktan mutlu oluyorlar."

"Daha fazla dalış yapmakta iyi misin?" Lucas sordu.

"Benim için sorun yok," dedi Virgil. "Benim daha büyük endişem Sahil Güvenliğin peşimize düşmesi ve önce ateş edip sonra soru sormaları... Bu hiç iyi olmaz."

Ajanlardan biri şöyle dedi: "Onları izliyoruz. Yolunuzu kesmek üzereymiş gibi görünürlerse, onları geri çağıracağız. Bunu yapmaya hazırız."

"Ama onlar işin içinde değil mi? Henüz değiller mi?" Rae sordu.

"Henüz değil," dedi Weaver. "Bunu hala yakın tutuyoruz. Tutuklamalar gerçekleştiğinde onlarla biraz halkla ilişkiler çalışması yapmamız gerekecek, ama . . . Şimdilik böyle."

Lucas Virgil'e, "Bizden bir şey istiyor musun?" diye sordu.

Virgil omuz silkmiş olan Rae'ye baktı. Virgil, "Evet. Bizden uzak durun. Bu adamlarla sağlamız. Dışarıda kendimizi utandırıyoruz ... dün gece bir uyuşturucu anlaşması yaptık, biraz kokain aldık

Eğer gerçekten onlarla çalışıyorsa, o pazen gömlekli adamın yararına. Biz o dükkanlardayız, Rae su gibi para harcıyor."

"Dün geceki adam pek de tehdit oluşturmuyor," dedi Lucas. "Onlarla çalışıyor ama sıradan bir işçi. İyi olduğuna eminsen uzak dururuz."

Rae başını salladı: "Virgil taşıyamaz ama ben taşıyabilirim. Daha kötüsü olursa bileğimde Sig var."

Lucas yüzünü ovuşturduktan sonra Virgil ve Rae'ye, "Tamam. Devam ediyoruz. Sansone'a vardığımızda kaçacaksınız. Şu anda aradığımız tek şey bu."

"TAMAM. ŞİMDİ, benim diğer büyük sorunum," dedi Virgil. "Telefonumu yanımda taşıyamam. İki telefon şüpheli olur, özellikle de benim gibi bir pislik için. Beni sıkıştırıp gelen ve giden aramalarım ve numaralarım bakmak isterlerse hayır diyemem. Rae de diyemez. Bu yüzden o cihazı yanımda taşıyorum. Taşıdığımız telefonlardan acil bir arama yapmamız gerekirse, tam tepemizde olmaları ihtimaline karşı sahte bir spam araması-araba sigortası gibi- yapacak şekilde ayarlanmış olmalısınız."

Weaver, "Bunu yapabiliriz." dedi.

"İşi çözdüğünde beni gerçek telefonumdan ara. Mesela bu gece," dedi Virgil. "Ve bizi uyarmadan Sansone'a ya da Sansone'un adamlarına vuramazsın. Ben 20 metre aşağıdayken Sansone'yi vurursan, yukarı çıktığımda beni kafamdan vururlar. Bunu yapmam lazım. ne zaman hareket edeceğini bilmelisin. Bana ulaşamazsan ya da ben konuşamazsam, geri çekilmeye hazır olmalısın. Çünkü sana şunu söyleyeyim, Sansone'u vurduğunda, organizasyonlarının her üyesi bunu beş dakika içinde öğrenecek ve birileri burayı arayacak ve Behan, Rae ve benden kurtulacak. İyi olduğumuzu düşünseler bile bizden kurtulacak, tıpkı Magnus denen adamdan ve Lucas'ın görüştüğü kadından kurtuldukları gibi, adı her neyse. Önlem olarak. Potansiyel sorunları temizlemek için."

Ajanlardan biri, "Bilmiyorum - hala o uyuşturucuyu Sansone'ye yaklaştıracak..." dedi.

"Siktir git dostum," dedi Virgil.

Lucas: "Sakin ol."

"New York'taki herkesin bir dakika içinde haberdar olduğu büyük gösterişli uyuşturucu baskını mı? Ve buradakiler bir dakika sonra mı öğreniyor? Bunu yapamazsınız," dedi Rae. "Hem burada hem de New York'ta herkesin aynı anda aşağı inmesi gerekiyor. Ben ve Virgil teknedeyken böyle bir şey olamaz."

Virgil, "Sahil Güvenlik görevlilerini kimin vurduğunu bulmak için Cattaneo, Regio ya da Lange'i dürtmemizi ister misin?" diye sordu.

"Bunu biraz dikkatle yapmadığınız sürece olmaz... Bu konuda övünmelerini falan sağlayabilirsiniz. Bunu yapmak için hiçbir şeyi riske atmayın," dedi Weaver.

Diğer ajanlardan biri şöyle dedi: "Dinleyin çocuklar, eroin operasyonu için Behan, Cattaneo, Regio, Lange ve diğer yarım düzine ortağımız çantada keklik. Bu adamların işi bitti, başka bir şey yapmanıza gerek yok. Tetikçilerin kimliklerini tespit etmek bonus olur, ama bilirsiniz, otuz yıl hapis ile şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis arasındaki fark bu olacaktır. Bu çocuklar gibi kırklı yaşlardaki erkekler için çok büyük bir fark yok. Yersiz bir karar vermenizi istemeyiz.

riske girip öldürölmek, otuz yıl ile ömür arasındaki farkı ödemeye çalışmak."

"Anladım," dedi Virgil. "Bu çok iyi."

Virgil dalışı ve uyuşturucuyu kurtarma sürecini anlatırken birkaç dakika daha konuştular. "Onları vurduğumuzda LED ışıkları çalıştıran şu değnek şeyini kurtarın," dedi Virgil. "Onunla eroinin geri kalanının çoğunu alabiliriz. O olmadan, dipte kalır."

Weaver, "Bunun için en kötü yer değil," dedi.

Virgil, "Sansone'yi alaşağı etseniz bile muhtemelen Kolombiyalılar yeni asalar ve makineli tüfeklerle onu aramak için burada olacaklar," dedi.

"İşte bu," diye kabul etti Weaver. "A s a n ı n peşinden gideceğiz."

GÖRÜŞME yarım saat içinde bitmişti ve Virgil ile Rae tekrar kapıdan çıkıp caddenin karşısına geçmişlerdi. "Buna hiç gerek yoktu," dedi Virgil.

dedi. "Kimseye çarpmadan önce bizi çekmelerini sağlamak dışında tüm toplantı zaman kaybıydı. Onu bile telefonda halledebilirdik."

"Bilmiyorum," dedi Rae. "Hiçbir şey söylemeyen ajanı fark ettin mi? Çizgili kravatlı adam?"

"Öyle mi?"

"Seni konuşurken izlediğine bakılırsa psikiyatrist olabilir. Lucas kafanın nerede olduğu konusunda endişelendiklerini söylerken doğruyu söylüyordu. Dalış hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorlar. Filmlerdeki dalışları, köpekbalıklarını ve hava hortumlarını kesen düşmanları düşünüyorlar."

"Psikiyatrist mi?"

"Gerçekten mi?"

"Sanırım öyle."

"Hmm. Onlara da söylediğim gibi, ben daha çok birinin gelip kafama silah dayadığını görmekten endişeleniyorum," dedi Virgil.

"Ama sonra, bana göz kulak olman için sana sahibim."

"Yapacağım," dedi Rae.

"Sana inanıyorum," dedi Virgil. "Peki, yeterince ayakkabın var mı?"

Rae homurdandı: "Asla yeterince ayakkabım olmayacak. Ayakkabı meselesi rol değil. Özel bir jete param yetmez ama doğru ayakkabılarla bunu kimse bilemez."

"Pekâlâ. Birkaç mağaza için daha enerjim var ama önce sandviç yiyecek bir yer bulmalıyız."

Sandviç bulamadılar ama bir suşi dükkanı buldular ve Virgil bir parça çiğ ton balığını bir fincan wasabi'ye batırırken Rae, "Orada sesin ... akıllı ... geliyordu. Toplantıda. Akıllı bir polis gibi. Sert bir burnu olan. Federallere bok atıyordun."

"Neden olmasın? Ben zekiyim," dedi Virgil.

"İyi saklıyorsun. Sadece sen ve ben olduğumuzda bile."

Virgil karidesi denedi: "Tanrım, bu şey çok iyi. Orta Batı'nın kırsal kesiminde pek iyi suşi bulamazsın." Bir süre çiğnedi ve sonra, "Uzun haşhaş sendromunu biliyor musun?" dedi.

"Mmm, hayır. Bunun eroin haşhaşlarıyla bir ilgisi var mı?"

"Herhangi bir haşhaş, sanırım. Bunu daha çok Avustralya'da duyarsınız ve

Kanada, ama Minnesota da neredeyse Kanada sayılır; her iki yere de aynı insanlar yerleşmiş. Her neyse, uzun gelincik sendromu, bir tarladaki uzun gelinciklerin her şeyi düzgün ve eşit hale getirmek için tepelerinin kesileceği fikrini ifade eder. Bir kültür söz konusu olduğunda, ışığın parlamasına izin veren insanların eninde sonunda aşağı çekileceği anlamına gelir ve

pek çok insan bunun gerçekleştiğini görmekten keyif alacaktır. Eğer uzun boylu bir pop kltrndeyseniz, zeki olmakta sorun yoktur ama zeki *gibi davranamazsınız*. Akıllı davranamazsınız. göster."

"Kulağa sekizinci sınıftaki kızlar gibi geliyor: 'Kendini çok mu akıllı sanıyorsun? Bu tür şeyler."

"Aynen yle," dedi Virgil. "Minnesota'da byrseniz, bu kılıfı geliştirirsiniz. Bilirsiniz, iyi işler yaparsınız, ama 'Ben şansı yaver gitmiş sıradan bir adamım, hepsi bu, hava sıfırın altında on dereceyken sokağın köşesinde durup Vikingler hakkında uzun sohbetler yapmayı çok seviyorum' dersiniz. Sonunda bu refleks haline gelir. Gerçekten o hale geliyorsunuz. Sokak köşelerinde takılıp saçmalamayı seven adam."

Akıllı olanın dışarı çıkmasına izin vermiyorsunuz."

"Tam olarak New York ya da Los Angeles değil," dedi Rae. "Oralarda ne kadar zeki olduklarını size göstermek için sabırsızlanırlar."

"Farklı kültür. Bu yüzden Behan ve ekibini sikeeğiz. Onlar New Yorklu. Bize bakıyorlar - biz Iowa'lıyız, Tanrı aşkına - ve bizim tembel bir orospu çocuğu ve onun getto kızından başka bir şey olduğumuzu hayal edemiyorlar. Onlar çok akıllılar. bu konuda hata."

"Ama yle."

"Ve bu yüzden onları becereceğiz," dedi Virgil; mutlu bir adam. Rae'nin tabağına baktı. "şu ahtapotu ister misin?"

BÖLÜM

YİRMİ İKİ

BEHAN, CATTANEO, LangE ve Regio kutlama yapmak için Behan'ın evinde toplandılar: New York'ta toptan değeri üç buçuk milyon dolar civarında olan yüz on kilo eroin okyanustan çıkarılmış ve Hallandale'deki yüksek güvenli bir depoda güvenli bir şekilde paketlenmişti.

Behan, "Yarın onu kuzeye götürüyoruz," dedi.

Dördü ellerinde kristal viskilerle etrafta dolanıyorlardı.

Ellerinde kadehler, hepsi viski içiyordu, Behan hariç, onun elinde bir şişe su vardı; hepsinin üzerinde spor ceketler, elbise gömlekleri ve mokasen ayakkabılar vardı. Behan'ın düşük kiralı tasarımcıları uzun bir koridora dünyanın en ünlü siyah-beyaz fotoğraflarından on tanesini yerleştirmişlerdi ve Behan fotoğrafçıların isimlerini hatırlayamasa da hepsi onlarla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. "Sandy ve Steph arabayı kullanıyorlar, yaşlı kadını bu gece cenaze evinden çıkaracaklar."

"95'e kadar bir buçuk gün mü?" diye sordu Regio. Burnunu çekti: Etraf limonlu balçık kokuyordu ve kendisinin buna hafif bir alerjisi vardı.

"Onun gibi bir şey," dedi Behan. "Ben hiç dümdüz gitmedim. Bana on sekiz ya da on dokuz saat sürdüğü söylendi.

trafiğin akışına göre. Depo saat altıda açılıyor, hava aydınlanmaya başladığında, altı buçuktan önce yola çıkmayı planlıyorlar.

Kasabanın dışına çıkmak istiyorlar. Hava kararana kadar araba kullanacaklar, sonra da geri kalanını yarından sonraki gün yapacaklar."

Cattaneo, "New York bunu aldığı anda ve biz artık sorumlu olmadığımızda mutlu olacağım," dedi. "Willy on bir teneke kutu bulduğunda o kadar heyecanlandım ki neredeyse altıma yapacaktım."

Behan gözlerini Lange'e çevirdi: "Ne düşünüyorsun Matthew? Willy'nin kimlik bilgileri konusunda hâlâ endişeli misin?" "Eskisinden daha az, ama ..."

"Ama ne?"

"İşler New York'a vardığında bir test yapacağız. Dougie orada durmuş o çantalara bakarken yüzlerce federal kapıdan içeri dalarsa, bu Willy olabilir."

Behan, "Doug buna yaklaşamayacak," dedi. "Doğrudan A seviyesine gidecek, her seferinde bir ya da iki kilo olacak ve ellerinde olanlar onlar olacak."

"Tamam," dedi Lange. "Ama eğer vurulursa, Willy'ye daha yakından bakmamız gerekecek. Sanırım bunun olacağını sanmıyorum. Geçen gecedan sonra Willy ve Ally'nin aynı seviyede olduğunu düşünüyorum. Sadece diyorum ki, eğer o kargo vurulursa, gerçekten yakından bakmamız gerekecek. Çünkü, kabul edelim, hepimiz birbirimizi tanıyoruz, hepimiz su geçirmeziz. Eğer bir sızıntı varsa ..."

"Bu kadar yeter," dedi Behan. "Haklısın. Eğer cenaze arabası vurulursa, hattın herhangi bir yerinde, Willy'ye bakacağız."

"Willy iyi," dedi Cattaneo. "O da en az bizim kadar derinde şu anda..."

Behan onu dikkatle izliyordu ve Cattaneo duraksadı, sonra da "Ne?" diye sordu.

"Dün tuhaf bir şey oldu," dedi Behan, "bu yüzden bu konuyu açtım."

Regio'yu işaret etti. "Bana dün saat üç gibi evlerine uğradığını ve onlara biraz sakın olmalarını söylediğini anlatmıştın. Uyuşturucu mu? Bal Harbour'dan yeni mi döndüler?"

"Evet, adamımız onları bir gece önce Hollywood'da bir barda görmüş, evlerinden bir blok ötede. Ouroboros adında Willy tarzı bir bok çukuru. Richard adında bir torbacıdan biraz kokain almışlar. Tanınmış bir satıcı, bir süredir buralarda. Polis değil."

"Bu iyi görünüyor, beklediğimiz de buydu," dedi Behan. "Sonra da muhtemelen dışarı çıkıp paranın bir kısmını vuracaklarını düşündük."

"Evet," dedi Regio. "Öyle yaptılar. Sana söylediğim gibi, Bal Harbour Shops'taki tüm ayakkabı mağazalarına girmişler gibi görünüyordu. Ally'nin dairesinde on tane çanta yığılı olmalıydı. Willy bir çift timsah derisi

Orada satıldığını bile bilmediğim kovboy çizimleri. Bu kötü mü?"

"Hayır, ama ilginç bir şey. Jack, Lauren Hopps'u tanıyorsun, değil mi?" "Elbette, Lauren'ı tanıyorum."

"Lauren Hopps kim?" Lange sordu.

Behan, "İyi bir kadın, akıllı, Sahildekilerle birlikte," dedi. "Onu New York'ta tanıyordum, şimdi burada, South Beach'te çalışan kızları denetliyor. Her neyse, dün geç bir öğle yemeği için St. Regis Otel'deydi ve içeri girerken FBI'dan Weaver adında bir adamın bir grup federalle birlikte otelden çıktığını gördü. Weaver Lauderdale'deki görev gücü adamıydı, o kavgada Romano'nun yerindeydi. Lauren ilgilenebileceğimi düşündü, çünkü ne yaptığımızı biliyordu ve beni arar."

Regio: "Öyle mi? Bunun bir anlamı var mı?"

"The St. Regis, Bal Harbour Shops'un tam karşısında. Yani caddenin *tam* karşısında. Bir dakikalık yürüme mesafesinde. Federaller, Willy ve El Jive'in sözde alışveriş yaptıkları sırada St. Regis'te olacaklardı."

Lange, "Kahretsin." dedi.

Behan omuz silkti. "Mutlaka bir şey ifade etmiyor, ama bu bir İlginç bir tesadüf. Bal Harbour Mağazaları bu ikisinin gideceğini tahmin ettiğim yer. Federaller mi? Federalleri bilmem ama neden hepsi St. Regis'te olsun ki?"

Bir süre sessizce durdular ve sonra Cattaneo, "Bu pisliğin kuzeye gitmesine izin mi veriyorsun?" dedi.

"Evet, ama yukarıda neler olduğunu öğrenene kadar Willy'nin suya geri dönmesini istemiyorum."

Cattaneo, "Zaten birkaç gün daha geri dönemem," dedi. "Tanrım, bu boku kaybetmek istemem. Üç buçuk dolar."

"Aşağıda olanın sadece küçük bir dilimi," dedi Behan.

"Evet, ama ..."

"Dougie'ye bundan bahsettin mi?" Cattaneo sordu.

"Tabii ki söyledim. Bana aramamı söyledi, ben de aradım."

Behan, "Göreceğiz bakalım," diyene kadar konuşmadan, viskilerini yudumlayarak öylece durdular. Lauren'a verdiği bilgiler için teşekkür ettim ve onun en üst düzey kızlarına ulaşmak isteyebilecek bazı erkekler tanıdığımı söyledim. Eğer içinizde istekli olan varsa, ben ısmarlıyorum."

Lange ve Regio başlarını salladı; sadık evli adamlar. Cattaneo, "Madem ısmarlıyorsun. Orada vahşi kadınlar olduğunu duydum."

"Ben de öyle duydum," dedi Behan. "R a h a t olun."

BÖLÜM

YİRMİ ÜÇ

LUCAS ve DEVLIN eroinin Hallandale şehir merkezinden ayrılıp I-95'e doğru yola çıkışını izlediler ve Toyotalar içindeki yarım düzine FBI gözetleme ekibi tarafından takip edildiler. Ekipler, çıkışlar dışında hedef cenaze aracını nadiren görüyorlardı. Cenaze arabası hız sınırının saatte beş mil üzerinde, yani trafikten saatte yaklaşık on mil daha yavaş bir şekilde kuzeye doğru ilerliyordu; bu normalde bir eyalet polisini şüphelendirebilirdi ama bir cenaze arabası için öyle değildi.

"Hâlâ New York'a gidiyor muyuz?" Lucas'la birlikte otele dönerken Devlin sordu.

"Önce Washington," dedi Lucas. "Bazı insanlarla konuşmam gerek. Bu adamların kolay yoldan öldürmek istemeleri hoşuma gitmiyor."

"Gerçekten düşünmüyorum ..."

"Oh, yapacaklar. Bunu yapmayacaklarını söyleyecekler ama New York'ta bir şeyler olacak ve endişelenip tetiği çekecekler," dedi Lucas. "Muhtemelen Virgil ve Rae'yi zor durumda bırakmamak için dikkatli olacaklar ama Sansone'yi özleyecekler."

"Yine de herkesi buraya getirecekler."

"Yılanın başını kesmeyecekler," dedi Lucas.

"Washington'da ne var?" Devlin sordu.

"Louis Mallard adında eski bir FBI arkadaşı. Kendisi müdür yardımcısı, zaten görev gücüne dahil. Onu sıkıştıracağım - Weaver ve New York'taki çocuklara, eğer işi batırır ve çok erken atarlarsa, hepsinin kendilerini West Jesus, Idaho'daki bir saha ofisinde bulacaklarını söylemesini sağlayacağım."

"Sence bu işe yarar mı?"

"Evet, eğer Louis kabul ederse. Ayrıca konuşabileceğim bir Florida senatörü var. İşler zorlaşırsa Louis'i ona yönlendirebilirim. Louis politik olarak çok bilinçli."

"Bu kariyerimi mahvedecek mi?" Devlin sordu.

"Hayır, mahvedilemeyecek kadar belirsizsin. Birkaç yıl daha çalış ve biraz daha statü kazan, emekliliğe yaklaş, o zaman mahvetmeye değersin. Seni şimdi mahvetmek bir sincabı vurup kafasını monte etmek gibi olur. Kimse etkilenmez."

"Teşekkür ederim."

Lucas, "Gençlere tavsiyelerde bulunmaktan her zaman mutluluk duyarım," dedi.

Weaver ve ekibiyle yaptığı SON görüşmenin ARDINDAN Lucas, Senatör Christopher Colles'u aradı ve kendisine Colles'un Miami'ye giden bir uçağa binmek üzere olduğu telefona cevap verdi. "Senatöre yere iner inmez beni aramasını söyle. Ne hakkında olduğunu bilecektir. On ya da on beş dakikasına ihtiyacım olacak."

"Ona aradığınızı söyleyeceğim ve bu numarada olacak mısınız?"

"Evet, ama ben de saat üçte Miami'den ayrılıyorum.

Washington'da. Havaalanında karşılaşırsak yüz yüze konuşabiliriz."

"Onu bu olasılık konusunda uyaracağım," dedi kadın. "Ne zaman havaalanında

olacak?" "Saat

1'de."

"Bu işe yarayabilir. Ona söyleyeceğim."

LUCAS VE DEVLIN MIA'ya doğru yürürken Colles aradı: "Şu anda terminale doğru g i d i y o r u z . La Carreta adında bir Küba restoranı var. Sizinle orada buluşuruz."

Hem Lucas hem de Devlin'in TSA geçiş kartları ve uçuş onayları vardı.

Silahlarını. Biletlerini bastırıp güvenlikten geçtiler ve yirmi dakika içinde La Carreta'daydılar. Lucas, Colles'u köşedeki masada kızıl saçlı bir kadınla gördü.

Colles bir senatörün film versiyonu gibi görünüyordu: uzun boylu, kırmızı yüzlü, iri beyaz dişler, özenle bakımlı gri saçlar. Lucas ve Devlin'le tokalaşmak için ayağa kalktı, kadına başıyla selam verdi ve, "Bu Andrea Thompson, asistanım. Her şey hakkında benden daha çok şey biliyor.

Bu yüzden o da oturacak. Bu sabah konuştuğunuz kişi o..."

Thompson otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başındaydı, yeterince güzeldi ama on ya da iki yıl boyunca DC savaşlarında mücadele etmiş birinin sert tavrına sahipti. Lucas'a başıyla işaret etti ve iki polis memuru yerlerine oturdu. Lucas etrafına bakındı: en yakındaki müşteriler

Masalar uzakta, iki İspanyol kadın, ikisi de telefona bakıyor ve sırtı onlara dönük olacaktı.

Lucas masaya doğru eğildi ve "İşte geldiğimiz nokta," dedi.

Ve onlara anlattı. Sözlerini bitirdiğinde Colles sessizce, "O zaman o orospu çocuklarını aşağı indirmek üzereyiz," dedi.

"Evet. Ama bir sorun var. FBI'dakiler geçen yazdan beri bu dava üzerinde çalışıyorlar ve şimdi elimizde bir sürü mafya üyesi var. Gözümüzün önündeki adamlar. Korkarım çok hızlı atlayacaklar ve biz de en iyi insanları, New York ve New Jersey'deki en iyi insanları kaçıracacağız."

Thompson: "Ne yapmaları gerekiyor? FBI mı?"

"Parayı takip etmek yerine eroini takip ediyorlar. Uyuşturucuyla uğraşan adamları yakalamak istiyorlar, ancak üst düzey insanlar buna yaklaşamayacaklar - yaklaşacakları tek şey para. Biz Sansone'un adamlarının eroini dağıtıcılarına teslim etmesine izin vermeli ve paranın geri gelmesini izlemeliyiz. Bu distribütörlerden birini yakalamamız, onu dönüştürmemiz ve parasını Sansone'ye vermesini sağlamamız gerekiyor."

"Bu mümkün mü?" Colles sordu.

"Doğru adamı seçersek muhtemelen," dedi Lucas. "Bir aydan uzun süredir onları araştırıyoruz, çoğunun kim olduğunu biliyoruz. Üç kez suç işleyip ömür boyu hapis yatacak birini seçeceğiz ve ona tanık koruma programı ve dönerse temiz bir sağlık raporu sunacağız."

"Parayı nasıl işleteceksin? Faturaları falan mı işaretleyeceksiniz?" Thompson sordu.

Devlin araya girdi: "Banknotları işaretlemeyecekler, fotokopilerini çekecekler. Paranın üzerinde herhangi bir işaret olmayacak, ancak farklı değerlerde kullanılmış banknotlardan oluşan bir yığının üzerindeki her bir seri numarasına sahip olacağız. Bu şekilde tespit edilemeyecek."

"Bizden ne istiyorsunuz?" Colles sordu.

"FBI'daki bir müdür yardımcısıyla konuşmak için Washington'a gidiyorum. Ondan çocuklarıyla İsa'ya dönüş konuşması yapmasını isteyeceğim. Muhtemelen bunu yapmayı kabul edecektir, ama eğer ben ona

ABD senatörü bu konuda ... o zaman şansımız daha da artar."

"Bu işi kendi yönteminizle yapmakta ısrar ederseniz, eroinin dolaşıma girme ihtimali yok mu?" Colles sordu.

Lucas başıyla onayladı. "Evet. Yüz on kilo, yani neredeyse iki yüz elli pound, kuzeye doğru yola çıktı. Muhtemelen daha fazla etki ve daha yüksek bir fiyat sağlamak için fentanil ile kesecekler ve biraz da keşler ölebilir. Öte yandan, sadece Meksika'dan her yıl yüz ton eroin geliyor. Kelimenin tam anlamıyla yüz ton. Bu bir partide çok fazla uyuşturucu demek, ancak ulusal ölçekte bakıldığında deveye kulak kalır. Bütün bir mafya çetesini hapse atarsak, bu bir mesaj verir. Herkese."

Colles bunu düşündü, Lucas ve Devlin'e baktı, sonra arkasına yaslanıp sandalyenin yanına koyduğu evrak çantasını aldı, tabağına ve üzerindeki yarısı yenmiş enchilada'ya baktı. "Söyle bakalım FBI'daki adamınız beni arasın. Onu bütün enchilada'yı almaya teşvik edeceğim."

Lucas başını salladı: "Teşekkür ederim."

LUCAS ve DEVLIN MIA'dan saat üç uçağıyla ayrıldılar ve saat yedide Louis Mallard'ın Georgetown'daki evine varıp içeri girdiler, Mallard'ı Jane Chase ile beklerken buldu. Lucas, Chase ve Mallard'ı Devlin'le tanıştırdı. Chase dedi ki, "Devlin'le yatacaksın. Yine FBI."

"Sadece senin tam işbirliğinle," dedi Lucas. "Evet, muhtemelen öyle," dedi Chase.

"Dinleyelim bakalım," dedi Mallard. Altmışlı yaşlarının başındaydı, kariyerinin sonuna yaklaşıyordu; sağlam yapılı bir adamdı, hayatının aşkı St. Louis'de vurularak öldürülen bir kadın ajan olan ömür boyu bekâr bir adamdı. "İçki isteyen var mı? Yok mu? O zaman . . ."

Lucas ona Colles'a yaptığı konuşmanın aynısını yaptı ve işi bittiğinde Mallard kalkıp oturma odasında dolaşarak duvarları kaplayan suluboya manzaralara baktı. Chase arkasından, "Louis, kararı gerçekten de New York AIC'ye bırakmamız gerekiyor. O orada sahada . . ."

Lucas, "Kesin bir tutuklama ve habercilere göstermek için büyük bir eroin yığını isteyecektir," dedi. "Yüzünü televizyona çıkaracak ve gelecek ay kimsenin hatırlamayacağı bir günlük bir halkla ilişkiler zaferi. Senden haber almasını istiyoruz."

çocuklar. O pisliklerin dağıtımını değil, tamamını istiyoruz."

Mallard, "Bırakın da biraz uyuyayım," dedi.

Lucas ona sinirli bir bakış fırlatıp sabırsızca nefes verdi. "Yapabilirsin Florida'dan Senatör Colles arıyor, bilirsiniz, İç Güvenlik Komitesi'ni yöneten adam," dedi Lucas. "Beni Florida'ya getiren kişi o. İlgisini çekti."

Mallard gülümsedi ama eğlenmiyordu. "Beni kum torbasına attın, değil mi, seni orospu çocuğu?"

"Louis. . ."

"Sana söylemiştim, Louis," dedi Chase. "Davenport'un sana yalvarmaya gelmeyeceğini, talebin içinde bir taş olacağını söylemiştim."

"Evet, söyledin ve eğer bir taş olmasaydı biraz hayal kırıklığına uğrardım." Lucas'a: "Siz nerede kalıyorsunuz?"

"Watergate."

"Eskiden orada bir dairem vardı," dedi Mallard. "Köpeklere izin veriyorlar."

"Bu harika Louis," dedi Lucas. "Ama ne yapacaksın?" "Colles'la konuşacağım, sonra da yarın sabah seninle... muhtemelen öğleden önce değil. New York'a mı gidiyorsun?"

"Evet. Soruları yanıtlamak için bize burada ihtiyacınız yoksa erken tren." "Hiç sanmıyorum. Argümanınız yeterince açık. Seninle konuşmak yarın."

CHasé ayağa kalktı ve sanki daha önce yapmış gibi içki büfesine doğru yürüdü, Mallard'a baktı ve "Tekila?" diye sordu.

"Küçük bir tane, sanırım. Lucas? Andres?"

Lucas başını salladı ve bir saniye sonra Devlin de aynısını yaptı.

Chase içkiyi doldururken Lucas'a, "Artık sana kızgın değilim, Lucas. Doğru şeyi yapacağına güvenmiyorum ama sana hiç o kadar güvenmedim."

Lucas, "*Doğru olanı* yapmaya çalışıyorum. Her zaman mahkeme kararını değil."

Chase, "Bizim bir yasalar ülkesi olmamız gerekiyor," dedi.

Lucas, "Şu anda özel çıkarların ve nüfuzun olduğu bir ülkeyiz," dedi. Mallard, Chase'e, "Onunla tartışma," dedi. "Onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Sadece haklı olduğu için," dedi Mallard, Chase'den kısa bir bardak sek tekila alarak. "Yine de yavru bir fok balığı gibi dövüldüğüm için içerliyorum."

Lucas, "Yavru bir fok balığı gibi sopalanmanıza rağmen ABD'nin en önemli profesyonel polisi olmayı başarmanız çok garip," dedi.

MALLARD's PORCH'da Uber beklerken Devlin, "İyi gitti. Sektördeki en etkili adamlardan birini kum torbasına koyduk.

Adalet Bakanlığı ve Jane Chase ile kavga ettiniz.

bana en önemli adamla yatan büyük bir fındık kırıcı gibi görünüyor. Yatağımın altına girmeyi ve her şey bitene kadar dışarı çıkmamayı düşünüyorum."

"Küçük bir sır, Andres. Biz -Bob, Rae ve ben- FBI'a bulaştığımızda, Marshals Service'in etrafında küçük bir heyecan olur," dedi Lucas. Verandanın ışığında dolaşan bir böcek alnına çarptı ve onu fırçalayarak uzaklaştırdı. "İnsanlar bunu biliyor. Eğer FBI'a geçmeyi planlıyorsan bunun bir faydası olmaz. Ama Federal Polis Teşkilatı'nda kalmayı planlıyorsanız, insanlar sizin hakkınızda iyi şeyler söyleyecektir. Bu yüzden

Müdür adınızı bilecek ve hatta çocuğunuz olmasa bile çocuklarınızı bile sorabilir."

"Pekâlâ." Devlin pantolonunu yukarı çekti. "Her ne kadar uzun vadeli planım hizmette beş yıl daha geçirmek, emeklilik planında sağlam bir yer edinmek, polislerin nasıl çalıştığına dair öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek ve savcılar çalışır, sonra hukuk fakültesine gider ve federal mahkemelerde çalışan bir savunma avukatı olur ve gerçekten zengin olur."

"İyi plan. Bu arada, servisteki insanların senin adını huşu içinde anmasını istiyorsun."

"Adını huşu içinde söylüyorlar mı?"

"Sanırım öyle," dedi Lucas. "Özellikle de benimle çalışan insanlar business class uçtukları ve ayrı odalarda, genellikle de süitlerde kaldıkları için."

"Bu harika, tamam mı?" dedi Devlin. "Yine de söylemeliyim ki, Rae beni bu işe dahil edene kadar sizi hiç duymamıştım."

Watergate'de sabahladılar ve erkenden trene binerek Manhattan Penn İstasyonu'na gittiler ve Grand Hyatt'a giden bir taksiye bindiler. Grand Central İstasyonu'nun üstünde. Yolda Lucas, Mallard'dan bir telefon aldı. "Sen yoluna git." dedi.

"Umarım tatlı bir şekilde ikna edici olmuşsunuzdur."

Mallard, "AIC'nin kulağına hafif bir fısıltıdan fazlası değil," dedi. "Sanal bir zefir."

Manhattan Lucas'a her zaman bir haftalık ekşi tereyağlı patlamış mısır gibi kokardı, ama genellikle ilkbaharın sonlarında ya da sonbaharın başlarında ziyaret ederdi; Ocak ayının bu gününde, sıcaklık yirmi civarında seyrederken, bir haftalık ekşi soğuk tereyağlı buz gibi kokuyordu.

Lucas ve Devlin Hyatt'ın şarküterisinden sandviçlerini aldılar ve adı Loren Duke olan Manhattan'dan sorumlu ajan yardımcısıyla buluşmak üzere asansöre binerek on ikinci kata çıktılar. Weaver ve diğer iki yönetici ajan Duke ile birlikte bekliyordu. Oda küçük ve havasızdı ve ajanlardan biri çekilmiş bir pencere perdesinin yanında durmuş, sanki aşağıdaki sokakta gerçekten önemli bir şey görebilecekmiş gibi perdenin arkasından bakıyordu. Weaver acı çekiyor gibi görünüyordu. yoğun gaz sancıları.

Duke: "AIC için buradayım. Bu arada sizden nefret ediyor. Louis Mallard'ı onun üzerine saldınız ve aranızdaki konuşma hiç de hoş değildi. Sizin yüzünüzden on ya da yirmi kilo muhtemelen sokağa çıkacak ve birkaç kişi bu yüzden ölmezse şaşırırım."

"Kimse kimseyi o şeyleri vurmaya zorlamıyor. Eğer yaparlarsa ve ölürlerse, vay hallerine, ne bekliyorlardı ki?" Lucas dedi ki. "Önemli olan parayı takip ediyor olmamız. Yaptığımız şey bu, değil mi?"

"Eğer ana dağıtıcıları onlar bizi fark etmeden önce fark edebilirsek," dedi Duke.

"Sizi fark etmeseler iyi olur," dedi Lucas, "yoksa Mallard AIC'nize yeni bir darbe indirir. Mallard'ın da burada bir etkisi var. Bütün bu görev gücünü onaylayan o."

Devlin, "Florida'da çok iyi FBI gözetleme elemanlarımız var," diye araya girdi. "Bunu halledebilirler. Sizin adamlarınız

daha az iyi mi?"

"Bizim insanlarımız iyidir," diye tersledi Duke. "Daha iyisi yok. Ama bunu zor yoldan yapıyoruz ve bazı insanlarımızı riske atıyoruz."

"Keşler gibi. Bunun için imza attılar," diye karşılık verdi Lucas.

"Madem paranın peşine düşüyoruz, planımız nedir?"

"Cenaze arabasını izliyoruz. Gelmek üzere..." Duke saatine baktı. "...ne kadar, iki, üç saat sonra."

Pencereden dışarı bakmayan ajan, "Hâlâ I-95'in güneyindeler, çok aceleleri yok. Sadece yavaş şeritler. Staten Island'a giden 440 numaralı Outerbridge Crossing'i kullanacaklarını düşünüyoruz. Ya da 95'in kuzeyinden devam edip 278'den adaya geçebilirler, Çünkü Sansone'nin varlıklarının çoğu Port Richmond'da, yani adanın kuzey ucunda yer alıyor."

Lucas: "Sansone'un Newark bölgesinin dışında olduğunu sanıyordum. . ."

"Öyle, ama eroini onun evine götürmeyecekler," dedi Duke, biraz alaycı bir ifadeyle. "Götürselerdi, tepelerine binerdik."

"Sansone şehirde mi? Şu anda mı?"

"Evet. Newark'taki çörek dükkanlarından birinin arkasında bir ofisi var. Peki, siz ikiniz ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Staten Island görev gücünüzle bağlantı kurmak istiyoruz. Siz dağıtıcıları belirleyin. Biz de anlaşma yapma ihtimali en yüksek olanı seçip ona yaklaşacağız."

"İstersen sen de gelebilirsin," dedi Duke. "AIC dişlerini çok ince bir toz haline getirmiş olsa da. Unutmayın ki bizim insanlar ne yaptıklarını bilirler: yollarına çıkmayın." "Nasıl takılacağız?" Lucas sordu.

"Grand Central'a inin, Bowling Green'e giden 4 numaralı metroya binin, bu metro sizi Staten Island Feribotu'na hızlı bir yürüyüşle ulaştıracaktır. Bowling Green istasyonundan çıktığınızda tam olarak nereye gitmek istediğinizi göremezsiniz, bu yüzden telefon haritalarınızı kullanın. Staten Island tarafında sizi karşılayacak birini bulacağız."

Weaver, "Florida'ya geri dönüyorum," dedi. "Burada biraz daha tartışmaya ihtiyacımız var. Sizi ilgilendirmiyor."

"Kulağa hiç hoş gelmiyor," dedi Lucas.

Weaver, "Mallard'dan telefon gelmeseydi de olurdu," dedi. "Tüm azizler onun hafif kirli ruhunu kutsasın."

DUKE, Bowling Green istasyonundan çıkarken kaybolmaktan çekiniyordu ve Devlin bunu erkekçe bulmasa da Google telefon haritalarına başvurdular. Lucas yirmi beş dakikalık yolculuk boyunca içeride oturdu, çocuklarının hepsiyle bir kez olsun feribota binmişti. Limanda savrulan küçük, acımasız kar taneciklerini görebiliyordu ama Devlin hiç gitmemişti ve dışarı çıkıp küçülen Manhattan silüetine, sonra da Lucas'a her zaman olması gerekenden daha küçük ve yeşil görünen Özgürlük Heykeli'ne baktı. Devlin, Özgürlük'ün iPhone fotoğraflarını çektikten sonra içeri döndü, yüzü "Dışarısı Prancer'ın sikinden daha soğuk" dedi.

"Sanırım Prancer bir kız," dedi Lucas.

"Hayatta olmaz," dedi Devlin. iPhone'undan Google'a girdi ve bir dakika sonra "Kahretsin! Noel Baba'nın ren geyiklerinin *hepsi* kız. Rudolph bile."

Dillon Koch adında BİR agEnt onları Staten Island terminalinden küçük gri bir SUV olan Chevy Equinox ile aldı. "Baktığınızda onu göremiyorsunuz," dedi.

Koch ufak tefek, gri bir adamdı, saçları dökülmüştü, gözlüklüydü, koyu mavi bir parka, mavi oxford kumaşından bir gömlek ve siyah kot pantolon giymişti, Equinox kadar fark edilmezdi. FBI'ın Özel Gözetim Grubu'nun bir üyesiydi ve çoğunlukla FBI için sokak gözetimi yapıyordu.

Washington'daki terörle mücadele ekibi, şimdi geçici olarak Sansone görev gücüne gönderildi.

"Nereye gidiyoruz?" Lucas sordu.

"Hilton. Büyük bir iş süitimiz var," dedi Koch. "Ajanların bir kısmı orada, Hilton'da, bir kısmı da yandaki Hampton Inn'de kalıyor. Bizi ayırdılar, böylece aynı otelde bu kadar çok FBI görünümlü insan olmayacaktı."

"Bu anlaşmada kaç ajan çalışıyor?" Devlin arka koltuktan sordu.

"Tam olarak emin değilim ama burada, adada bir düzine kadar olduğunu tahmin ediyorum."

Camry'ler, Civic'ler ve bu Equinox'lar. Cenaze arabasını doğrudan takip etmiyoruz, dolaylı olarak takip ediyoruz ve üzerine yerleştirdiğiniz takip cihazını izliyoruz. Adada bu arada. Port Richmond'daki Clean N Go oto yıkamaya gidiyorlar. Yarım blok ötede, caddeye park etmiş, giriş ve çıkışı iyi gören bir kamyonumuz var. Gelip giden insanları tespit edip filme alıyorlar."

Lucas, "Umarım kimse kamyonu görüp filme çekmiyordur," dedi.

Koch, "Hayır, tıpkı bir Penske kiralık aracına benziyor," dedi. "Bu şekilde konumlandırılmış ... sanırım anlamak için görmeniz gerekir. Clean N Go'yu iyi görüyorlar, ama Clean N Go'dan Görmek için birkaç yaprak dökmeyen ağacın arasına bakmanız gerekiyor ve sonra sadece üst kısmını görüyorsunuz. Tepesi adamlarımızın bulunduğu yer ama dışarıdan bakınca asla anlayamazsınız. Sıradan bir nakliye kamyonu gibi görünüyor."

"İzleyebilmemizin bir yolu var mı?" Devlin sordu.

"Doğrudan değil. Kamyona gidemezsiniz," dedi Koch. "Ama kameralarının ne gördüğünü görev gücü süitinden görebilirsiniz."

"Otel araba yıkamadan ne kadar uzakta?"

"On, on iki dakika. Üç ya da dört mil. Yukarıdan gelen haberlere göre, hiçbir şeyin bizi ele vermesini istemiyoruz. Biz gözetleme elemanları hariç herkes geride kalıyor. Washington'daki mafya uzmanlarıyla bağlantı halindeyiz, Sansone'nin adamlarını oto yıkamadan geçtiklerinde arayacaklar.

Araba yıkamacıları ve biz tamamen yanlış ağaca havlamıyoruz."

"Değiliz," dedi Lucas. "Cenaze arabası oraya ne zaman varacak?"

"Şu sıralarda," dedi Koch. İlerideki caddede bej renkli büyük bir binayı işaret etti. "Bu Hilton. İki dakika içinde orada oluruz."

TasK forceE süiti otelin en üst katında, çift kapının arkasındaydı. Kapının yanındaki SEHPANIN üzerinde bir tabela duruyordu ve üzerinde şöyle yazıyordu: ÖZEL GÖRÜŞME
-bEnEIUX insUrancE CORPORATION. İçeride, üç erkek ve dört kadın toplantı odası tarzı iki masada oturmuş, bilgisayar ekranlarına bakıyor ya da sohbet ediyordu; içlerinden biri *Times*'ın bir nüshasını okuyordu. Yan masada iki karton hamur işi ve kuru görünümlü

Saran sarılmış sandviçler; bir Yeti soğutucusunda alkolsüz içecekler ve tek servislik portakal suyu şişeleri vardı.

Başka bir adamla bir kadın pencereden Staten Adası'na bakıyorlardı. Herkes Lucas, Devlin ve Koch'a bakmak için durakladı; sonra bilgisayar başındakiler bilgisayarlarının başına dönüp sohbet ederken penceredeki iki kişi yeni gelenlere doğru yürüdü.

Kadın uzun boyluydu, gözleriyle uyumlu koyu yeşil bir takım giymişti ve kızıl saçları vardı. Lucas'a büyük, kare şeklinde bir el uzattı ve "Ben Kate Orish, buradaki odayı ben yönetiyorum," dedi. Adama başını salladı, "Dick Kerry benim yardımcım."

Lucas kendini ve Devlin'i tanıttıktan sonra "Cenaze arabası nerede?" diye sordu.

"Gözetleme arıyorlar. Bilmediğimiz bir yere gidiyor olabileceklerinden endişeleniyorduk ama sonra karşı gözetleme yaptıklarını fark ettik. Hâlâ bunu yapıyorlar, sokaklarda dolanıyorlar ama oto yıkamaya gittikçe yaklaşıyorlar. Merak etmeyin, bizi görmediler."

"Programları hakkında bir fikrin var mı? Uyuşturucuyu ne zaman taşıyacaklar?"

"Oto yıkamanın arka tarafında bir garajı var. Bizce Cenaze arabasını oraya park edecekler. Ama gemide bir ceset var ve bir an önce ondan kurtulmak isteyeceklerini düşünüyoruz. Ana dağıtıcıların bugün gelmeye başlayacağını düşünüyoruz. Muhtemelen ana dağıtıcıların her biri eroini tek seferde kesmek yerine kendi başına kesecek, çünkü hepsi kendi pazarlarını biliyor. Bazıları fentanil ile kesmek isteyecektir, bazıları kabartma tozu ile kesebilir, bazıları saf maddeyi daha düşük seviyelere taşıyabilir. Bu operasyonda bunu nasıl yaptıklarını bilmiyoruz."

"İşte başlıyoruz," dedi bilgisayarlara bakan kadınlardan biri. "Cenaze arabası araba yıkamaya doğru ilerliyor."

Lucas onun omzunun üzerinden Google haritasına benzeyen bir şeye baktı; harita aslında cenaze arabasındaki izleyiciyi takip ediyordu. Lucas, "Araba yıkama yeri nerede?" diye sordu.

Ekrana dokundu: "İşte. Beş blok ötede."

Cenaze arabasının hızlı bir dönüş daha yapmasını izlediler, sonra bir tane daha ve sonra kadın, "Kamyonumuzun yanından geçip gidecekler," dedi.

Takip cihazını izlediler, ardından cenaze arabası kamerada belirirken erkek bir operatörün bulunduğu yeni bir bilgisayar ekranına geçtiler

araba yıkayıcısının görüntüsü. Cenaze arabası karşı caddede durakladıktan sonra karşıya geçmiş, oto yıkamacının garaj yoluna girmiş ve garaja doğru ilerlemiştir; garaja yaklaşırken bir üst kapı açılmıştır. Cenaze arabası içeri girer girmez kapı aşağı inmiştir.

"Garajda cenaze arabası sürücüleri dışında iki kişi var," dedi Orish. "İkisi de ana dağıtıcı değil. O adamlar henüz ortaya çıkmadı."

Yarım saat boyunca hiçbir şey kıpırdamadı, sonra bir giriş kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı, ardından Lucas'ın Hallandale'de gördüğü iki şoför geldi. Garaj yolundan geçip ana oto yıkama binasına girdiler ve gözden kayboldular. "Bunlar bizim adamlar," dedi Lucas. "Yeterince mutlu görünüyorlardı."

Kerry, "Muhtemelen bir zarf dolusu nakit para arıyorlardır," dedi. "Bugün ilerleyen saatlerde gelir vergisi formlarını doldurup ödemeyi bildireceklerini umuyorum."

"Muhtemelen," dedi Devlin. "Sosyal Güvenlik kesintisi yapılıyor."

BİRKAÇ dakika SONRA, cenaze arabası sürücüleri oto yıkama binasından çıktılar ve garaja geri döndüler. Üst kapı açıldı, Cenaze arabası geri çekildi ve araba yıkamadan çıktı. Lucas harita bilgisayarından aracın önce adanın güneyine, sonra doğusuna yönelmesini ve sonunda durmasını izledi. "Cenaze evi," dedi bilgisayar operatörü.

"Cesedi atıyorlar."

"Eroin garajda," dedi Orish. "Bu iyi bir şey. Bu iyi bir şey."

Garajda hiçbir şey hareket etmiyordu ve cenaze arabası cenaze evine vardıktan yarım saat sonra tekrar yola çıktı.

"Biliyor musun?" Orish bir süre izleyiciyi izledikten sonra şöyle dedi. "Sanırım buraya geliyorlar. Ya buraya ya da Hampton Inn'e."

Devlin, "Muhtemelen bir gece kalıp Florida'ya geri dönecekler," dedi. "Geri döndüklerinde başka bir yükleri olacak."

Orish, "Bunu sadece bir kez yapacağımızı umuyorum," dedi.

"Hepimiz bunu umuyoruz. Gizli görevde çalışan ve her yüklemede canlarını tehlikeye atan birkaç adamımız var," diyor Lucas.

Orish: "O zaman ilk seferde doğru yapalım."

BÖLÜM

YİRMİ DÖRT

BEHAN Cattaneo'yu aradı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hâlâ biraz zor ama dışarı çıkıyoruz. Willy için sorun yok, o para istiyor."

"Dougie'yle konuştum," dedi Behan. "Cenaze arabası garajda."

"Mükemmel," dedi Cattaneo. "Gerçi bu kulağa bir örtmece gibi geliyor

"kalkmakta zorlanan bir adam için, sonunda Viagra'ya kavuşmak."

"Ne?"

"Boş ver," dedi Cattaneo. Behan iyi bir İrlandalı espri anlayışına sahip olduğunu düşünüyordu ama değildi. Telefonu kapattıktan sonra Cattaneo, Belinda'nın üç farklı tonda mavi akrilik boyaya baktığı oturma odasına gitti ve "Şu lanet olası Behan tam bir moron olabiliyor," dedi.

"Bunu söylediğini duymasına izin verme," dedi karısı. "Kesin olarak dışarı mı çıkıyorsun?"

"Neredeyse kesin. Yani, dışarı çıkıyoruz ama dalmaya karar vermeden önce gerçekten oraya gitmemiz gerekiyor."

CATTANEO VIRGİL'i ARADI ve "Hazır mısın?" diye sordu. "Su nasıl?"

"Penceremden dışarı bakıyorum. Beyaz dalgalar görmüyorum ama biraz yuvarlanıyor."

Virgil, "Tekne üzerime düşüp kafamı ceviz gibi kıracaksa yan tarafa geçmek istemiyorum," dedi.

"Dikkatli olmalıyız, ama o kadar da kötü değil - oraya gittiğimizde daha fazlasını öğreneceğiz ve eğer çok sert olduğunu düşünüyorsanız, geri döneceğiz. Karar sizin."

"Tamam. Donanımda birkaç değişiklik yaptım, önemli bir şey değil. Bizi ne zaman alacaksın?"

"Geçen seferkiyle aynı zamanda mı?"

Cattaneo söyledi. "Teknede görüşürüz."

Regio'nun onları almasından YARIM SAAT önce Virgil, Rae'nin Sig 928'ini bacağına, bilek kemiğinin hemen üstüne bir parça siyah bantla sabitlemesine yardım etti. Önce bantın bir parçasını kendi üzerine katladı, Rae'nin sol eliyle bacağından çekip çıkarabileceği bir tutacak gibi.

Silahı sağ eliyle çekti. İlk seferinde silahı bacağına bir bilek sıkıştırma sargısıyla sabitlemişlerdi ama Rae bunun yeterince güvenli olmadığını ve teknede gizlice yeniden ayarlamak zorunda kaldığını söyledi.

Silahı sıkıca yerine yerleştirdikten sonra apartmanda birkaç kez aşağı yukarı koştu ve "Çok daha iyi" dedi.

Regio saat 3:30'da geldi ve üçü tüplü dalış ekipmanlarını Lexus'a taşıdılar, kuyrukları kontrol etmek için arka sokaklarda gezindiler. Regio tatmin olunca onları tekneye götürdü, Cattaneo ve Lange yola çıkmaya hazırdı. Hem Cattaneo hem de Lange hafif kötü hava koşullarına uygun kıyafetler giymişlerdi. Gökyüzü çoğunlukla bulutluydu.

soğuk cepheden.

"Yağmur kıyafetlerine ihtiyacımız var mı?" Virgil sordu. "Eğer o kadar sertse ..."

"Ne olur ne olmaz," dedi Cattaneo. "Onlara gerçekten ihtiyacımız olursa, dalış yapmayacaksın."

"Fazla hava yok," dedi Virgil, bir elini rüzgâra doğru kaldırıp gökyüzüne bakarak.

Cattaneo, "Dışarı çıktığımızda göreceğiz," dedi.

Everglades Limanı'na doğru yola çıktılar, paslanmış bir Panama yük gemisinin yanından geçtiler ve okyanusa açıldılar. Ne zaman

Kuzeye, rüzgara doğru döndüler, biraz rock and roll yaptılar ama ciddi bir şey olmadı.

"Ne düşünüyorsun?" Cattaneo kapaktan aşağı bağırdı.

"Bundan daha kötüye gitmeyecekse, benim için sorun yok!"
Virgil geri bağırdı.

"İyi adam!"

DarKnEss teknenin üzerinden geçerken Virgil giysilerini giydi, tüm teçhizatı kontrol etti ve tekrar kontrol etti, suya bakmak için baş tarafa çıktı. Makaralar belki bir metre yüksekliğindeydi ama köpük görünmüyordu. "İyi görünüyor ama yine de vurulmaktan endişe ediyorum..."

"Bu sefer biraz farklı yapacağız," dedi Cattaneo. "Burada kimse yok, bu yüzden ışığınıza yaklaştığımda, siz bana bakarken solunuzda kalacağım. Birkaç tekne boyu ileride motoru kapatacağım. Size ulaştığımda, suda ölmüş oluruz."

"Ama yine de bir aşağı bir yukarı gidiyor," dedi Virgil.

"Evet, ama uğraşacak bir momentumunuz olmayacak. Eşyalarınızı atın, geride durun, biz de onu yan tarafa çekelim. Sonra kaldırma çantalarını alacağız ve sen de biniş merdivenini tutmaya hazır olana kadar kenarda kalıp yüzebilirsin. Hazır olduğunuzda yüzgeçleri alacağız ve ayaklarınızı merdivene koyduğunuzda hazırsınız demektir. Yukarı çıkmaya yardım edeceğiz."

Virgil başını salladı: "Bu işe yarayacaktır. Yani, bu gerçekten fazla bir şey değil, makaralar."

Cattaneo, "Tanklarınızı hazırlasanız iyi olur; on dakikamız kaldı," dedi.

Dokuz dakika kırk saniye sonra Virgil suya doğru büyük bir adım attı, teknenin sesi kaybolurken yönünü buldu ve eroin kutularının olduğu sıraya doğru ilerlemeye başladı.

RaE VIRGİL'in yan tarafta kayboluşunu izledikten sonra Cattaneo'ya, "Ben gidip uzanacağım. Döndüğünde beni ara."

"Birlikte uzanacak birini mi istiyorsun?" Regio dişlerini göstererek sordu.

Rae, "Pekâlâ, günün ezik pislik ödülünü sen kazandın," dedi. "Tony Soprano özentisi birinin üzerime tırmanmasına ihtiyacım yok. Ben de bir

Eğer cebinizde biraz kokain varsa." Cattaneo: "Biz uyuşturucu taşımıyoruz. Hatta kullanmayız bile."

Rae'yi güldürdü: "Uyuşturucu taşımıyor musun? Yani yüz kilo saf beyaz çocuk dışında mı?"

"Saf beyaz çocuk. Kulağa sağcı bir kampanya sloganı gibi geliyor," dedi Lange.

"Uykunuzu alın," dedi Cattaneo. "Biraz yuvarlanacağım. Eğer kusacağımı düşünüyorsan, bunu yatağın üzerinde yapmamaya çalış."

RAE orta ranzaya uzandı, teknenin hareketini görmezden gelmeye çalıştı ve uyukladı; bir noktada uyandı ve birinin kapıdan bakıp onu kontrol ettiğini hissetti, ancak oturduğunda kapı kapalıydı ve kamara karanlıktı. Sig bacağına değdiğinde soğuktu ve uyurken görünmüş olabilirdi ama oda karanlıktı, silah karanlıktı, bacağı karanlıktı ve bant siyahtı, bu yüzden iyi olduğunu düşündü.

Kendini düzeltilti, sağlam olan silahını kontrol etti, kabinden çıktı ve merdivenleri tırmanarak -Çattaneo buna merdiven diyordu- içeri girdi kokpitte. Hafif bir sis, bir sisten biraz daha fazlası, teknenin üzerine düşüyor ve yüzünü nemlendiriyordu.

"Nasıl gidiyoruz?" diye sordu.

"Birkaç dakika içinde dönüşü geçeceğiz," dedi Cattaneo. "Oturun ve gecenin tadını çıkarın. Merdivenin hemen altındaki dolapta bir panço var."

Merdivenlerden geri inip onu aldı, üzerine geçirdi -baş deliği ve başlığı olan bir plastik parçası- merdivenlerden yukarı tırmandı ve Regio'nun yanına oturdu. Dönüşü yaptılar ve batıya doğru Okyanus kıyısındaki evler sisin içinde ürkütücü bir parıltıya sahipti.

"Nerelisin, Ally?" Cattaneo sordu. "Yani, aslen." "New Orleans."

"New Orleans. Oraya sadece birkaç kez gittim," dedi Cattaneo.

"Cazibesini anlamadığımı söylemeliyim ama karidesli bir şey yemiştin, çok güzeldi. Karım bunu biliyordu."

"Son birkaç yıldır biraz hırpalandı," dedi Rae. "Yine de hoşuma gidiyor. Orada güzel yemekler var. İyi ot, iyi müzik."

"Eskiden büyük bir mafya kasabasıydı," dedi Regio. "Uzun zaman önceydi, şimdi orada pek bir şey olmuyor. Bütün o boktan çeteler sekiz top satıyor ve birbirlerini öldürüyorlar. Eskiden güzel kumarhaneler, güzel kadınlar vardı."

"Fahişe mi demek istiyorsun?" Rae sordu.

Cattaneo, "Bu hiç de cömertçe değil," dedi.

"Cahilce ama doğru," dedi Lange. "Bir keresinde orada bir hafta geçirmiştım ve o kadınlardan bazıları çok edepsizdi. Biriyle konuştum göğüslerinin arasından başlayıp amına kadar inen bir yara izi vardı. Düz bir çizgi. Bazı erkekler bundan hoşlanıyor sanırım. İğrenç."

"Eğer boşalmadıysan, amına kadar girdiğini nereden biliyorsun?" Regio sordu.

"Bize o söyledi."

"Sana söyledi mi?" Rae sordu. "Öylece mi? 'Evet, göğüslerimden amıma kadar inen bir yara izim var' mı?"

"Bak. Bir striptiz barında bu sersem orospu çocuğuyla birlikteydim. Queens'li yaşlı kadın onun bir yere gitmesine asla izin vermezdi, bu yüzden New Orleans'a gittik ve o da gitmek zorunda kaldı. Her neyse, kadın içki satıyordu ve bikini giyiyordu ve dufus bu yarayı gördü ve ona sordu

durduğu yerde." "Ve sana söyledi mi?"

"Evet, ilk soranın o olduğunu sanmıyorum," dedi Lange.

Rae, "Daha ne kadar sürecek?" diye sorana kadar bir süre bu düşünceyle OYALANDILAR.

Cattaneo saatine baktı. "Kırk dakika."

"Bana ve Willy'ye gerçekten bir milyon dolar ödeyecek misin?"

"Willy malları getirmeye devam ederse, kesinlikle. Bundan çok daha fazlası olabilir. Bu sadece kıyıya gelen ilk yükü. Bir dahaki sefere daha kuzeye dökmelerini sağlayabiliriz ama Willy'nin becerileri tam da aradığımız şey. Bu çocuğun çalışma şeklini seviyorum."

"İlk dalgıcınıza ne oldu?"

"Artık bu işi yapmak istemediğine karar verdi. Bahamalar'dan gelmişti ve yaşadığımız sorundan sonra geri dönüp annesini ziyaret edeceğini söylemişti. Ama bunu yapmadı. Onu tekrar almaya gittiğimizde ne dalgıç ne de annesi vardı."

"Jaquell gergin bir oyuncuydu," dedi Regio. "Willy ile daha iyiyiz. Ve Ally."

Biraz sessizlikten SONRA Rae, "Siz geçen yaz Sahil Güvenlik denizcilerini vuran aptallar mısınız?" diye sordu.

Lange, Regio'ya "Evet, o yaptı" anlamına gelen bir bakış attı ama Cattaneo, "Bu tür şeyler hakkında gerçekten konuşmuyoruz. Bu kabalık olur. Sahil Güvenlik'le uğraşmayız."

"Yani onları vuran başka biri miydi?"

Regio ona bakıyordu, çingiraklı yılan bakışıyla, ama Rae ayak bileğine bir silah bantlanmamışken daha kötü insanlar tarafından bakılmıştı.

Cattaneo, "Biz böyle şeyler hakkında konuşmayız," diye tekrarladı. Ona gülümsedi. "Yani, bilirsin işte... kapa çenenin. Lütfen?"

VIRGİL yüzeyde YÜZÜYORDU. Onu birkaç yüz metre açıkta, sol taraflarında gördüler ve Cattaneo motoru durdurdu ve ileriye doğru süzöldüler, gittikçe yavaşladılar ve sonra Lange Virgil'e bir ip attı. Virgil kendini tekneye doğru çekti, Cattaneo'nun da söylediği gibi tekne suda ölmüştü. Virgil bir metre uzakta durdu, arka plakasını ve tanklarını çıkarıp Regio ve Lange'e verdi. Kaldırma çantası sırası Regio'ya geldi ve Virgil, "Bu sefer pek iyi değildim ama beş tane aldım. Bir sorunumuz var."

"Beş iyidir, beş iyidir," diye seslendi Cattaneo ona.

Turuncu kaldırma çantası ve ardından kargo çantası teknenin yanına çekildiğinde, Virgil yüzgeçlerini geçirdi, sonra çıplak ayaklarını paslanmaz çelik biniş merdivenine bağladı, bir aşağı bir yukarı gitti. birkaç kez, sonra en alt basamakta ayağa kalktı. Lange ve Regio

kollarının altından tutup tekneye binmesine yardım etti. O tekneye biner binmez Cattaneo motoru çalıştırdı.

Cattaneo, "Aşağıya inin," dedi. "Ve Willy-beş harika. Sana otuz yedi beş borçluyuz. Sorun nedir?"

Virgil sırtındaki ve bacaklarındaki suyu silkeledi ve Rae'ye "Nasıl gidiyoruz Ally?" diye sordu.

"İki dalış daha, Porsche'yi düşünüyorum, tatlı bezelye," ve onu tekrar dudaklarından öptü.

Virgil kokpitte oturdu ve Cattaneo'ya baktı.

"Tenekeleri boşaltan gemi dış kayalıklara tam olarak paralel gitmiyordu ... doğuya, daha derin sulara doğru kayıyordu. Çöplüğün güney ucu yüz kırk ila yüz elli fit arasındaydı. Bugün yüz altmış altı metredeydim. Çöplüğün sonuna kadar, iki yüz feet ya da iki on feet'e yakın olabilir. Bu riskli olmaya başladı. Kutuları toplamak için daha fazla dip zamanına ihtiyacım olacak ve yukarı çıkarken de daha fazla dekompresyon zamanına ihtiyacım olacak."

"Ama yapabiliyorsun?"

"Sanırım. Ne kadar derinleştigiine bağlı olarak - geminin nereye gittiğine bağlı olarak bunu bilmek imkansız. Düz hava yerine Trimix'e gitmem gerekebilir. Lauderdale'de bunun için kaynak var mı bilmiyorum. Eminim vardır."

Cattaneo dedi ki, "Bir dakika direksiyonu tut. Direksiyonu tutmak zorunda değilsin, sadece tutun."

Virgil bunu yaptı ve Cattaneo aşağıya inip plastik bir evrak çantasıyla döndü ve içinden bir iPad çıkardı.

"Aqua Map," dedi.

Everglades Limanı'nın kuzeyindeki okyanusun bir haritasını çağırdı, ekrana dokundu ve "İşte bırakma alanı. İniş için pusula yönünü kontrol ettin mi?"

"Kuzeyden yaklaşık beş derece uzakta. Muhtemelen tam olarak değil ama yakın olacaktır."

Cattaneo bir süre çizelgeyle oynadıktan sonra, "Lanet olsun. Haklısınız. Alanın kuzey ucu iki yüz metreye yakın olacak.

-Yüz doksan ila iki yüz." Rae, "Kefalet zamanı mı?" dedi.

Virgil gözlerini ovuşturdu ve "Ah, bunu yapabilirim. Yine de Trimix'e gitmeden o kadar uzun süre aşağıda kalamam."

Cattaneo dedi ki, "Bak ne diyeceğim. Derin dalışlar için fazladan bin dolar veririm. Beni kandırmayın.

Ne kadar derine inerseniz inin, ama yüz yetmiş beşin altında, fazladan bin dolar vereceğim."

Virgil başını salladı: "Tamam. Yarın hava nasıl olacak?"

Cattaneo, "Bir bebeğin poposu kadar yumuşak olacak" dedi.

Tekne iskelesine dönüşün büyük kısmı rutin bir şekilde gerçekleşti. Yolda Virgil onlara dalıştan bahsetti: "Emin değilim ama sanırım güney ucuyla işim bitmiş olabilir. Bu gece etrafta daha fazla alüvyon vardı, bazı şeyleri kaçırmış olabilirim, bu yüzden emin değilim."

"Endişelenme, aşağıda ne olduğunu öğrendikten sonra endişeleniriz. Kuzeye gidin. Dalış patronu sensin," dedi Cattaneo.

SLAYTTA, artık sokak kıyafetleri giymiş olan Virgil, dalış malzemelerinin Regio'nun Lexus'una yığılmasına yardım etti ve Regio onları daireye geri götürdü. "Yarın aynı saatte mi?" Malzemeleri daireye taşırlarken Regio sordu.

"Evet. Etrafı arayıp Trimix hakkında ne bulabileceğime bakacağım. İki yüz metrede ihtiyacım yok, tabii aşağıda kalmam gerekmiyorsa."

"Bilgisayar çağına ayak uydurmalısın Willy," dedi Regio. "Evime dönüp dalış mağazalarını kontrol edeceğim. Bu gece seni bir Trimix mağazası için arayabilirim."

"Bu harika olurdu," dedi Virgil.

Regio Rae'ye, "Onu bu işten vazgeçirme. Kutu başına sekiz bin beş yüz dolar. İlk geceki gibi on bir kutu alırsa, yüz binden biraz daha az eder."

Rae, "Doksan üç beş, yani yüz bin dolardan biraz daha az," dedi. "Ve eğer ölürse hiçbir şey alamayız."

"Biz de öyle," dedi Regio. Virgil'e döndü: "İyi gidiyorsun Willy. Böyle devam etmelisin."

BÖLÜM

YİRMİ BEŞ

STATEN ISLAND:

Staten Island'daki FBI odasında uzun süre beklediler ama Cattaneo'nun teknesi Everglades Limanı'nın girişinden Atlantik'in dışına doğru ilerlerken, kamyondaki gözetleme elemanları arayıp "Şuna bakın, şuna bakın" dediler.

Bir Chrysler sedan kamyonun yanından geçti, karşı caddede durakladı ve ardından oto yıkama otoparkına girdi. Garajın üst kapısı açıldı ve Chrysler içeri girdi. Kapı aşağı indi ve bilgisayar operatörlerinden biri çoktan lisans etiketi.

"Bu başlıca satıcılardan biri," dedi. "Jerry Poole, nam-ı diğer Şapka. Şapka takıyor."

"Dosyası neye benziyor?" Lucas sordu. Bir kanepede oturmuş, yıpranmış bir *New Yorker* okuyordu ve dosyaya bakmaya geldi. bilgisayar ekranı.

"O kötü biri. Yeterince kötü mü? Belki," dedi Kate Orish.

"Eğer sadece bir 'belki' ise, o zaman bekleyelim," dedi Lucas. "Onu takip edebilir miyiz?"

"Yapabiliriz. Bu gece sokağa bir şey çıkaracağından şüpheliyim. Keskimek isteyecektir, adamlarıyla konuşacaktır ..."

"Telefonunu koruyor muyuz?"

"Bunlardan biri: ama bir tane daha var ve ne olduğunu bilmiyoruz. Çoğunlukla karısıyla iPhone üzerinden konuşuyor."

"Lanet olsun. Peşinden ayrılmayın ve bekleyelim."

"Karar senin," dedi Orish. "En azından şimdilik."

"Garajda hâlâ biri var. Kapıların altındaki ışığı görebilirsiniz. Yolda daha fazla insan var" dedi Devlin.

RaE ARADI. "Daireye geri döndük," dedi. "Virgil beş kutu daha getirdi. Nereye gittiklerini öğrenmek için güvenlik görevlileriyle konuşman gerekecek. Ama: Regio Sahil Güvenlik görevlilerini vurdu. Kabul etmedi ama etti. Cattaneo teknedeydi ve sanırım Lange de oradaydı."

Ona teknedeki kısa konuşmayı ve Cattaneo'nun konuşmayı nasıl kestiğini anlattı.

"Zorlama," dedi Lucas. "Kızmalarını ya da şüphelenmelerini istemeyiz."

"Hiçbir şeyden şüphelenmeyecek kadar açgözlüler. Geri dönüyoruz. yarın gece, siz aksini söylemediğiniz sürece. Virgil'i zorluyorlar."

"Telefonlarınıza dikkat edin. Şu anda uyuşturucu toplayan insanlar var.

Kırmızı bayrak görürsen kaçarsın, tamam mı?" "Anladım."

Kısa bir sessizlikten sonra Lucas ekledi, "Yarın son dalış olabilir. Sanırım onları yarın yakalayacağız, muhtemelen yarın gece. Yarın sokağı gözetle ve seni almaya geldiklerini gördüğünde beni ara. O anda kaçmanı söyleyebilirim."

Artık karanlık olan oto yıkamaya BAŞKA BİR ARABA daha girdi. Araba da diğerleri gibi garajın içinde kayboldu. Bilgisayar operatörü New Jersey lisans etiketini araştırdığında, yarım düzine düşük seviyeli uyuşturucu yakalaması olan bir sokak satıcısı olan Salas Zamora çıktı.

Orish, "Yükseliyor ama istediğiniz kişi o değil," dedi.

"Bütün gün buradaydık. Bir saat daha bekleyeceğim ve sonra yatmaya gideceğim. Size de aynısını yapmanızı öneririm - eğer gerçekten güzel bir şey çıkarsa, gece vardiyası bizi arayacaktır."

"Peki ya kamyonadaki adamlar?" Lucas sordu.

"Onlar için de başka bir vardiya geliyor. Bir yoldan gidecekler, gündüz vardiyasını bırakıp gece vardiyasını yükleyecekler ve geri dönecekler. Onlar takas yaparken, açık tutmak için onların yerine park edecek bir aracımız var."

"Ne yapmak istediğimi biliyor musun?" Lucas sordu. "Garajdakiler kapandığında nereye gittiklerini görmek istiyorum. Bir gözetleme cihazı alabilir miyim?"

Ön tarafta araba var, beni bırakacak biri var mı?"

Orish, "Elbette. Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Kilolarca eroini veresiye dağıtmadıkları sürece, bu ana satıcılar uyuşturucuyu aldıklarında nakit para verirler. Tecrübelerime göre, veresiye pek olası değil. uyuşturucu deneyimi."

"Sanırım haklısın," dedi federallerden biri. "Eskiden Boston'da polistim ve bir süre narkotikte çalıştım. Kredi sokakta yoktu ve daha yükseklerde nadirdi. Para toplamıyor olabilirler herkesten, ama bahse girerim çoğundan topluyorlardır. En azından yenilerden."

Onlar konuşurken Zamora ayrıldı ve Orish bir Lucas'ı almak için gözetim arabası. Lucas, Devlin'den görev gücü süitinde bekleyip gelen arabaları izlemesini istedi, sonra aceleyle lobiye indi ve ten rengi bir Camry yakaladı. Adı Rob Blake olan şoför, "Onlar hareket edene kadar tamamen gözden uzakta bekleyeceğiz. Arkadaki soğutucuda kola var."

Gözetim kamyonunun park ettiği sokağa gittiler, bir ağacın altında karanlık bir yer buldular, iyice geri çekildiler ve içeri girdiler.

Bir süre sonra Devlin aradı: "Başka bir müşterimiz var. Siyah Jeep."

Bir dakika sonra tekrar aradı: "Jeep'teki adam müşteri değil. Sanırım gece bekçisi. Cipini dışarıda, oto yıkamanın yanında bıraktı ve garaja girdi."

Ve on dakika sonra, "Tamam, içerideki adam gidiyor. Omuz çantası var. Siyah bir Audi A5 kullanıyor. Arabada, kuzeye doğru gidiyor."

Camry çoktan park yerinden çıkmış, köşeye doğru yavaşça ilerliyordu. Göz ucuyla baktılar, sonra dönüp Audi'yi takip ettiler. Sürücü iyiydi, trafik ışıklarını ölçüyor, diğer arabaların arkasına takılıyordu. "Camry farlarının özelliği," dedi, "herkesin farı gibi olmaları. Bazı Alman arabaları var, onlar farklı. Audi'de LED'ler var, gerçekten parlak beyaz, onları dikiz aynanızda görüyorsunuz, unutmuyorsunuz."

Orish Blake'i aradı: "N e r e d e s i n ?"

"440'tan güneye 278'e doğru gidiyoruz. Bir dakika bekleyin, kavşağa geliyoruz."

"İniyor," dedi Lucas.

Blake telefona geri döndü: "278'den batıya doğru gidiyor. Önümüzde bir kavşak daha var, bekleyin ... hayır, 278'de kalıyor, Jersey'e doğru gidiyor olabiliriz."

"Bu ilginç olurdu," dedi Orish. "Ben burada takılıyorum: nereye gittiğini öğrendiğinizde beni arayın."

Goethals Köprüsü'nü geçip Elizabeth kasabasının kuzeyine doğru ilerlerken Audi'nin yanında kaldılar, birkaç arka sokaktan geçtiler - neredeyse onu orada kaybediyorlardı ama Blake endişeli bir iki dakikadan sonra arka lambalarını fark etti - ve küçük, loş bir binanın dışındaki park yerine çekilmesini uzaktan izlediler. İki blok geriden Audi sürücüsünün arabadan inişini, küçük binanın ön kapısına vuruşunu ve sonra içeride kayboluşunu izlediler.

"Hadi binayı gezelim," dedi Lucas.

Bunu yaptılar: Binanın kapısının üzerindeki tabelada GOODWIN's LocK anD SafeE yazıyordu ve bir alt simge de ekliyordu: YAPAMADIĞINIZ ZAMAN arabayı biz ALACAĞIZ.

İki sokak ilerlediler, U dönüşü yaptılar ve köşeye park ettiler. Audi sürücüsü beş dakika içeride kaldıktan sonra bir elinde omuz çantası olduğu halde yeniden ortaya çıktı. "Takip mi edelim, yoksa bırakalım gitsin mi?" Blake sordu.

"Bırak gitsin."

İki dakika sonra çilingir dükkânının ışıklarından biri söndü ve bir adam dışarı çıktı, kapıyı kapatmak için döndü ve kilitledi. Bir an için içerideki alçak ışık adamın yüzünü aydınlattı ve dürbünle onu izleyen Blake, "Pekala, ben uçacağım," dedi.

"Ne?"

"Bu Sansone," dedi Blake. "Kahverengi bir market poşeti taşıyor. Bu beni biraz tahrik ediyor."

"Senin oyunla ilgilenmiyorum ama o çantayla ilgileniyorum." "Onu yakalamak mı istiyorsun?"

"Ah . . ." Sansone caddede elli metre yürüdü, bir arabaya bindi ve Mercedes SUV. "Bilmiyorum," dedi Lucas. "Muhtemelen para budur, ama eğer değilse... lanet olsun."

Orish'i aradı ve durumu ona anlattı. "Ben olsam bırakırdım," dedi. "Bunun olduğu yerde çok daha fazlası olacak. Bu adamların bir seferde on kilo aldıklarını sanmıyorum, ama öyle olsalar bile, garajda hala çok şey var. Bence yarın tam olarak doğru adamı bulalım, onu çevirelim, sonra da Sansone'a işaretli para için saldıralım. İkisini de yaparsak, kaçış yolu kalmaz."

Lucas bunu düşündü ve sonra, "Tamam. Geri dönüyoruz."

HILTON'da gündüz vardiyasındaki federaller gitmiş ve gece vardiyası devralmıştı.

Lucas, Devlin ve Orish oyalanıyor, konuşuyor ve kameraları izliyorlardı.

Yarım saat geçti ve Orish sonunda "Ben gidiyorum" dedi.

Gece vardiyasındaki kıdemli ajana, "Eğer bir şey hareket ederse, herhangi bir şey, beni yataktan çıkar. Telefonum kulağımın yanındaki yastığın üzerinde olacak. *Herhangi bir şey* olursa."

O kapıdan çıktıktan sonra Devlin ve Lucas iki dakika daha bekledikten sonra kendi odalarına gittiler. "Bu işe yarayacak," dedi Devlin. "Eğer doğru adamı bulabilirsek Lauderdale'den New York'a kadar tüm operasyonu çözmüş olacağız."

"Uyu," dedi Lucas.

LUCAS ON dakika boyunca Weather ile telefonda konuştu, yatağa girdi ve uyudu ama iyi uyumadı. Gergindi ve uyuyor olsa bile stres onu yüzeye yakın tutuyordu.

İyi uyuyamasa da yeterince uzun süre uyumuştı. Gece ya da sabah erkenden bir telefon bekliyordu ama telefonunun alarmı saat yedide çaldı ve FBI gözcüleri tarafından rahatsız edilmeden dışarı çıktı. Kendisi gibi uyanık olan Devlin'i aradı ve görev gücü süitine geri dönmeden önce hızlı bir kahvaltı yapmaya karar verdiler.

Devlin de iyi uyumamıştı ve uyudukları gibi yemek yediler: aceleyle. Görev gücü süitinde Orish ve yardımcısı Dick Kerry kahve içiyor ve çeşitli bilgisayarlarda geziniyorlardı. Gündüz vardiyası geri dönmüştü, taze pasta kutuları ve

birkaç galon kahve. *New York Times* ve *Wall Street Journal* gazeteleri çöreklerin yanında duruyordu. Lucas ve Devlin geldiğinde Orish başını sallayarak, "İşler yavaş gidiyor," dedi.

Gece boyunca hiç hareket olmamıştı. Gündüz vardiyası kamyonu geri dönmüştü ve kameralar araba yıkamaya odaklanmıştı.

"Şapkaya ne oldu?" Devlin Orish'e sordu.

"Doğu yakasında altı daireli bir apartmanı var. İçeri girdi ve bu onu son görüşümüz oldu. Dairelerden herhangi birinde olabilir ve eroini taşıyabilecek kimsenin geldiğini görmedik. Bu da baskını zorlaştırıyor."

"Muhtemelen kesiyordur," dedi Devlin.

"Ya da geç saatlere kadar uyuyor,"

dedi Kerry.

Bilgisayar operatörlerinden biri "Cenaze arabası hareket ediyor." dedi.

Orish ve Kerry pencerelere gidip dışarı baktılar. "İşte gidiyor," dedi Orish, otelin garaj yoluna bakarak. "Muhtemelen ikinci yük için Florida'ya dönüyordur."

"Bunu yakından takip etmemiz gerekiyor," dedi Lucas. "Demek istediğim, ya

Uyuşturucu hala cenaze arabasında ve temiz olduklarından emin olmak için tüm arabayı yıkadılar mı?"

Orish ve Kerry birbirlerine baktılar ve sonra Kerry, "Pek olası değil," dedi.

"Evet, biliyorum," dedi Lucas. "Ama uyuşturucunun izini kaybetmekten nefret ederim..."

Orish bilgisayar operatörüne şöyle dedi: "Eğer cenaze arabası yavaşlarsa

bir trafik ışığından daha fazlası için, bunu bilmek istiyorum. Şehir dışına çıkana kadar peşinde bir araba istiyorum. Görülebileceği bir yere değil ama cenaze arabası uzaklaşmaya başlarsa bir dakika içinde yetişebileceği bir yere."

"Anladım," dedi bilgisayar operatörü.

Etrafta durmuş, cenaze arabasını temsil eden ok ucunun Staten Adası boyunca ilerleyişini izliyorlardı. Güvenlik kamerasını izleyen bilgisayar operatörü "Bir tane daha var" diye seslendiğinde araç suya yaklaşıyordu.

Gözetleme ekranına girdiler ve bir Cadillac SUV'un garajda kayboluşunu izlediler. Plaka Cheri Malone'a aitti; hiçbir suç kaydı yoktu.

"Ben buna bir olasılık derdim," dedi Orish, üzerindeki fotoğrafa bakarak Malone'un ehliyeti. Sert yüzlü bir elli yaşındaydı ve New York emlakçılık lisansına sahipti. "Ne düşünüyorsun, Lucas?"

"Bilmiyorum. Dedğin gibi, bir olasılık. Eğer daha önce hiç içeri girmediyse, bu ihtimal onu korkutabilir. Öte yandan, sicili temiz olduğu için çok fazla zaman harcayacağı benzemiyor, hatta bir arkadaşına iyilik yaptığını bile iddia edebilir."

Cadillac iki dakika kaldıktan sonra garajdan çıktı ve yuvarlanarak uzaklaştı.

Cenaze arabası New Jersey'e girmiş ve I-95'ten güneye dönmüştü.

Yirmi dakika sonra bir kamyonet garaja girdi. "Paul Curry," dedi Orish. Alnında kırısklıklar belirdi. "Bu ismi biliyorum. Sanırım o ... olabilir."

Bir bilgisayar operatörü, "O olabilir. Dört kez içeri girdi, iki kez uyuşturucudan, bir kez saldırıdan, bir kez de cinsel saldırı suçundan. Elli iki yaşında, bir büyük baskın daha yaparsa sonsuza dek gider."

"Ailesi hakkında bir şey var mı?" Kerry sordu.

Operatör birkaç tuşa bastıktan sonra, "Evli, yirmili yaşlarda iki çocuğu var," dedi.

Devlin, "Sorun şu ki, Sansone'yi ele verirse, Sansone'nin adamları Curry ve karısı tanık koruma programında olsalar bile acısını ailesinden çıkarabilir," dedi. "Tabii bir pislik olduğu için belki de umursamayacaktır."

"Ama o da başka bir olasılık," dedi Lucas. "Onu araştırmaya başlayalım. Nereye gittiğini, uyuşturucuyu nerede sakladığını öğrenelim."

"Bir giriş ekibi kuralım mı?" Orish sordu.

"Henüz değil," dedi Lucas. "Sadece onu izleyelim."

Onu, oto yıkamanın güney ve doğusundaki New Dorp adlı bir mahalleye kadar izlediler.

"Bir tane daha var. Gelmeye başlıyorlar," dedi gözetleme operatörü.

Bakmaya gittiler: siyah, beş litrelik bir Mustang. Etiket Kent Pruitt'e aitti ve baktıklarında uyuşturucu satışı, hem iddia edilen hem de kanıtlanan hırsızlıklar ve üç cinsel saldırı iddiasını içeren karmaşık bir sabıka kaydı buldular, birinde suçlu bulunmuş, diğer ikisi takipsizlikle sonuçlanmıştı. Kerry, "Savcı takipsizlik için suç duyurusunda bulundu," dedi.

Hepsi sabıka kaydını okudu ve Lucas bilgisayar ekranının altında: "Şuna bakın. Bir tecavüz davasında tanıklmış. Aslında, eğer doğru okuyorsam, bir tecavüz davasında hapisteyken bir tecavüzcünün kurbanı oldu. Geri dönmek istemeyecektir. Eğer onu bir kilo eroin bulundurmak gibi ağır bir suçtan vurursak, sonsuza kadar geri dönecektir."

"Dikkat, millet," dedi Orish gruba, ellerini iki kez çırparak. "Elimizde canlı bir tane var. Pruitt'i yakalayabilmek için her şeye ihtiyacımız var. Üç araba hareket ettirip onu sıkıştırmalıyız, onu kaybetmeyelim. Adamımız o olabilir."

SURvEillancE EKIPLERİ Pruitt'i, görünüşe göre kiralama yönetimi konusunda uzmanlaşmış olan Kills Realty'ye ait bir eve kadar takip etti. Takipçiler evi izledi ama Pruitt hemen ortaya çıkmadı.

Orish daha iyi dağıtımcılar aramak istiyordu ve Lucas da buna katılıyordu ama Pruitt'ten daha iyi birini bulma ihtimalinin düşük olduğunu söylüyordu. "Devlin ve ben onu alacağız," dedi Lucas. "Sorgulama konusunda iyi birine ihtiyacınız var, sanırım Manhattan'da ve oraya feribotla gitmeyeceğiz, onu arabayla götüreceğiz. Onu arabaya bindirdikten sonra kimsenin yüzünü görmesini istemeyiz."

Orish, "Takımlarımızdan birinin daha iyi olacağını düşünüyoruz," dedi.

Lucas başını salladı. "Bakın. Siz bir yığın araştırma yapıyorsunuz ve bu konuda gerçekten iyisiniz ama iki tür tutuklama yapıyorsunuz. Birincisi, bir SWAT ekibi gönderir, tüm kapıları kırar ve insanların üzerine yığılırsınız; diğeri ise daha çok bir parti gibidir. Hepiniz üzerinizde

FBI yeleklerinizi giyip tüm dosya dolaplarına el koyuyorsunuz. Ve bu iyi, bunu iyi yapıyorsunuz. Biz polisler kaçakları tek tek tutuklarız. İşte böyle olacak. Hiç heyecanlanmayacağız. Devlin ve ben ona yaklaşıp ateş isteyeceğiz ve ona tutuklu olduğunu söyleyeceğiz ve eğer direnirse onu aceleyle döveceğiz. Döveceğiz.

Bizim işimiz bu. Bu durumda ihtiyacımız olan şey bu." "Ya işler ters giderse?"

"İşte burada siz devreye giriyorsunuz. Her şey cehenneme dönerse, atlamaya hazır bazı adamlarınızla bizi gözetlemenizi isteyeceğiz. Ama olmayacak. Onu alacağız ve biz tavuklardan başka kimse bilmeyecek."

"AIC ile konuşacağım," dedi Orish. "Bunu temizlememiz gerekiyor."

"Temizle o zaman. AIC'ye Louis Mallard ile konuşmasını söyle. Karar vermeden önce," dedi Lucas. "Bu arada, onu yakaladıktan sonra Pruitt'in evine girmek için arama iznine ihtiyacımız olacak ve en azından bugün bütün gün gözetim altında tutmamız gerekecek. Evde kaç kişi olduğunu, çocuk olup olmadığını bilmemiz gerekiyor, Arka çıkış yolu olup olmadığı gibi."

"Bütün gün mü? Onu ne zaman götürmeyi planlıyorsun?" Kerry sordu. "Bu gece, hava karardıktan sonra. İnsanların bize bakmasını gerçekten istemiyoruz."

Uyuşturucu satın alan insanlar. Bir polisin kokusunu yüz metreden alırlar."

"AIC ile konuşmama izin verin," diye tekrarladı Orish.

"Peki, tamam. Bu arada, bizi buraya getiren adamı yakalayalım. dün-Koch? Aşağı inip Pruitt'in evine ve mahalleye bir göz atmak istiyorum."

Lucas ve Devlin asansörle lobiye inip Dillon Koch'la buluşurken, Orish Manhattan'dan sorumlu ajanla görüşmek üzere bir yere GİTTİ. "Adres bende," dedi Koch. "Westerleigh adında bir mahalle. Wester-lay ya da Wester-lee, bilmiyorum."

Doğru telaffuz edip etmediğimi bilmiyorum. Buradan sekiz ya da on dakika uzaklıkta."

Binadan çıktıklarında soğuk onları vurdu; Lucas yirmilerin altında ve rüzgârlı bir hava olduğunu düşündü. Puldan çok topak olan küçük kar taneleri yüzlerine çarptı.

Devlin başını rüzgâra doğru eğdi ve Lucas, "Louisiana'da pek rastlanan bir şey değil, ha? Soğuk."

"Bunun gibi değil. Ama bu korkunç değil."

Lucas aynı fikirde değil: "Korkunç olmanın sınırında ve Minnesota'da bile öyle olurdu."

WEstErLEIGH, çoğunlukla eski bir mahalle olarak biliniyor.

Savaş öncesi ve İkinci Dünya Savaşı döneminden kalma iki katlı evler, pastel tonlarda boyanmış, yeniden modellenmiş ve yeniden modellenmiştir. Onlar oturdu

Her yerde olgun ağaçların ve cadde üstü park yerlerinin bulunduğu, ağır yamalı, siyah asfaltlı sokaklar. Evleri birbirinden ayıran dar araba yolları, tek arabalık garajlara kadar uzanıyordu. Çimenler kısa ve dardı, üzerlerinde lekeli, kirli karlar vardı. Bu mahalle Lucas'a herhangi bir

İkiz Şehirler'de kendi mahallesinden çok da uzak olmayan birkaç mahalle. Pruitt, kırmızı panjurlu ve ön bulvarında ağır yaralı bir akçaağaç ağacı bulunan eski gri bir evde yaşıyordu; evlerin çoğunda olduğu gibi

Sokakta dar bir araba yolu küçük bir garaja açılıyordu. Pruitt'in Mustang'i evin yanındaki garaj yolunda duruyordu.

"Burayı çok yakından gözlemek zor olacak," dedi Lucas, evin etrafında dolaşırken. "Sokak dar, biri arabada çok uzun süre oturursa komşular onu fark eder."

Koch bir blok ötedeki Chevy minibüsü işaret etti. "Bu bizimki. Bir adam, şu anda arkada."

Minibüsün yan tarafındaki tabelada DavE's REMODELING and REPAIR yazıyordu ve altında New York'a ait bir telefon numarası vardı. Koch, "Tek sorun bunun bir Manhattan numarası olması," dedi. "Birileri gerçekten dikkat etseydi, bu kaşları kaldırılabildi."

"Arkayı kollayan biri mi var?" Lucas sordu.

"Evet. Aynı şey. Park edilmiş minibüs."

Nöbetten ve mahalleden memnun bir şekilde Hilton'a geri döndüler ve Orish'in ona "Bu senin baskının. Yedeklemeyi biz yaparız. Kimse gelip gitmedi.

Pruitt hariç. O artık orada."

"Arabasını gördük," dedi Lucas paltosunu çıkarırken. "Onun hakkında başka bir şey biliyor muyuz?"

"Hayır. Kimse onunla gerçekten ilgilenmiyor. Bilin bakalım kiminle günlük bir işi var?"

"Sansone?"

"İşte, çörek dükkanlarından birinde fırıncı olduğu söyleniyor. Bu muhtemelen bir kılıf. Hâlâ şartlı tahliyede, ayda bir karakola gidip rapor veriyor, şimdiye kadar da temiz rapor vermiş. Greene Islahevinden çıktıktan sonra ev temizleyicisi olarak işe girmiş."

İnternette Pruitt'in tutuklanmasından birkaç fotoğraf vardı kayıtlarından, hapishane günlerinden ve ehliyetinden. Orta boylu, zayıf, kel, koyu renk sorgulayan gözleri, büyük burnu ve büyük kulakları olan bir adamdı.

"Pek yakışıklı bir adam değil," dedi Devlin. "Biraz keyifsiz görünüyor."

"O bir uyuşturucu satıcısı," dedi Kerry. "Aptal bir adam değil - hapishanede yapılan testlerde nispeten yüksek puanlar alıyor. İyi okuyor, içerideyken online muhasebe dersleri almış."

Üçten fazla PrimE distribütörü neredeyse tam bir saat arayla oto yıkamaya geldi. Orish, "Sanki bayilerin birbirini görmesini istemiyorlar," dedi. "Sanırım bu bir tür güvenlik meselesi?"

Lucas bilmiyordu. Satıcıların hiçbirisi Pruitt'ten daha iyi görünmüyordu.

RaE saat 3:20'de aradı ve hızlı ve sessiz bir şekilde "Aracımız geldi. Hala devam ediyor muyuz?"

"Evet. Bir hedefimiz var ama iki saat daha peşinden gitmeyeceğiz. Telefonuna dikkat et."

"Sakin ol, Lucas. Bu adamlar seni öldürecek." "Sen de aynısını yap, Rae. Sakin ol."

Pruitt'i izleyen araba, saat 5:15'te, tam hava **k a r a r ı r k e n** , Pruitt'in hareket ettiğini söylemek için aradı.

"Gidiyor musun?" Orish sordu.

"Gidiyoruz," dedi Lucas, paltosunu çekiştirerek. "Onu yakaladığımız zaman ararız. Bir minibüsü yakında ama gözden uzak tutun."

Lucas ve Devlin odalarında hafif kurşun geçirmez yeleklerini alacak kadar durduktan sonra aşağı indiklerinde Dillon Koch'un onları beklediğini gördüler. "Arabasını tespit edip onu orada bekleyeceğiz, sonra da nakil için bir minibüse bindireceğiz" diye bilgi verdiler ve güneye doğru yola ıktılar. Pruitt'i koruyan arabalar onun bir Adanın güneydoğu tarafında Loan's adında bir Vietnam restoranı. Loan's bir alışveriş merkezinin içindeydi ve Pruitt'in siyah Mustang'ini neredeyse dolu bir otoparkın kenarında buldular.

"Sen ne düşünüyorsun?" Devlin sordu.

"Arabaya bakan bir sürü pencere var," dedi Lucas.

"Eğer malı buraya boşaltırsa . . ve onu daha sonra yakalarsak ... elimizde hiçbir şey kalmaz," dedi Devlin.

"Burada bir kilo bile boşaltmaz. Bu sadece gecenin ilk durağı. Etrafa yayacak daha çok malı olacak."

Restoranı izlemek için yarım blok öteye taşındılar ve Pruitt beş dakika sonra geldi.

"Yemek yemedi," dedi Lucas. "Çöpleri boşaltıyor."

Pruitt Mustang'ın bagajını açtı, içinde bir şeyler yaptı ve bir çuval taşıyarak sürücü koltuğuna tırmandı, orada tam üç dakika oturduktan sonra otoparktan çıkarak güneye doğru ilerledi.

Arkadan sürünerek ilerlediler, ara sokaklardan döndüler ve sonra Mustang'ın arkasına geçmek için hemen U dönüşü yaptılar.

Pruitt'in bir sonraki durağı, Koch'un iPad'ine göre Eltingville adlı bir mahallede, peynir dilimi gibi yükselen küçük bir tavan arası olan küçük sarı bir evdi. Evin önündeki sokağa üç araba park etmişti ve Pruitt iki ev aşağıya park etti, kahverengi kâğıt alışveriş torbasını taşıyarak indi.

"İşte bu kadar," dedi Lucas Koch'a. "O içeri girer girmez bizi arabasının diğer tarafına koy, sonra izle ve minibüsü aramaya hazır ol."

Koch onları bırakıp hızla uzaklaşırken Lucas ve Devlin araba yoluna doğru yürüyüp onları saklayan evin köşesindeki ince çitin arkasında beklediler. Birkaç dakika sonra Pruitt elinde hâlâ bir çuvala kaldırımından arabaya doğru yürüdü. Arabanın kilidini açmak için bir anahtarlık kullandı ve arabanın arkasından dolanıp sürücü tarafına geçmek için kaldırımından inmek üzere döndüğünde, Lucas ve Devlin karanlıktan fırlayıp peşine düştüler.

Pruitt döndü, elini kaldırdı; Lucas elini kenara itti ve, "Amerikan Polisi. Tutuklusunuz. Arabayı aç ve arkaya bin."

"Siktir git. . ."

Lucas onu solar pleksusundan vurdu, darbe Pruitt'in Ama küçük adam eğildi ve Lucas onun kafasının yan tarafına sert bir tokat attı.

Pruitt elindeki çuvalı ve anahtarları düşürdü. Lucas etrafa bakındı ama bir şey göremedi, sonra sersemlemiş adamı yolcu kapısına götürdü, hızlıca bir arama yaptı ve silah bulamadı. Devlin ön koltuğun arkalığını öne doğru tutarken, Lucas Pruitt'i dar arka koltuğa yüzüstü itti.

İçeri girdiğinde, Devlin ön koltuğa sürünerek oturdu, geriye doğru, koltuğun üzerinden Pruitt'e bakıyordu ve Lucas çuvalı ve anahtarları aldı ve etrafta dolaşp sürücü koltuğuna oturdu. Devlin Pruitt'e, "Elimde bir sap var. Eğer benimle dövüşürsen kafanı kırarım. Beni anlıyor musun?"

Pruitt "Avukat" diye mırıldandı.

Devlin: "Sana bir tane bulacağız. Bize karşı koyma yoksa seni ampul gibi kırarım."

Lucas arabayı çalıştırdı ve caddede yavaşça ilerledi. Devlin bir eliyle Pruitt'i saçından tutmuş, diğer eliyle de Pruitt'in ceketini karıştırıp bir cep telefonu bulmuştu.

Lucas'ın telefonu çaldı ve Koch, "Üç blok ileride düz git. Geldiğini gördüğümde sola dönüş sinyali vereceğim. Beni takip et, iki blok daha var."

Pruitt tekmelemeye başladı ve Devlin "Hey, hey!" dedi. Ve sonra *vurdu*.

Pruitt dövüşmeyi bıraktı.

Lucas, Pruitt'in iyiliği için, "Sadece yeterince canını yak," dedi. "Felç olmasını falan istemiyoruz. Eğer yardım edebilirsen."

"Lanet olası uyuşturucu satıcılarından nefret ediyorum. Ona biraz daha vuracağım."

Pruitt sessiz kaldı.

Lucas, Koch'un sinyalini fark edip farları yaktı ve Koch onları köşeyi dönüp iki blok aşağıya, bir pizzacı ile karanlık bir ticari binanın arasındaki ara sokağa götürdü. Bir minibüs bekliyordu ve Lucas yanına yanaştığında yan kapı arkaya doğru kayd ve iki iri yarı FBI ajanı dışarı çıktı. Devlin Mustang'den indi, ön koltuğu öne çekti ve o ve iki ajan Pruitt'i Mustang'in arkasından çekip çıkardılar ve yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek minibüse götürdüler, orada onu yere kaynaklanmış çelik bir halkaya kelepçelediler.

Ajanlardan biri dedi ki, "Orish'i ara. Manhattan'da görüşürüz ya da görüşmeyiz."

"Silah ya da başka bir cep telefonu olup olmadığını kontrol edin," dedi Lucas. "Orada fazla zamanımız yoktu."

"Yap şunu."

Bir dakika sonra minibüs gitmişti.

DEVLIN Mustang'e GERİ bindi ve Lucas sokağın derinliklerine doğru çekti, iç ışıkları buldu, kâğıt torbaya baktı ve çoğu yirmilik ve ellilik olan kalın bir deste para buldu. "Gitmeden önce bagaja bir göz atmam gerek," dedi. "Eroin için dua et."

"Ben de bakmak istiyorum," dedi Devlin. Sokağa doğru bir adım attı. "Koch'a ne oldu?"

"Devam etti," dedi Lucas. "Gözetleyen adamlar görünmekten hoşlanmazlar." Bagajı açıp deri bir çanta buldular ve içini açtılar. İçinde birkaç onstan belki bir kiloya kadar değişen bir düzine plastik eroin torbası vardı. Çantayı arka koltuğa taşıdılar ve Lucas Orish'i aradı.

"Onu yakaladık. Paramız ve eroinimiz var. Bir sürü eroin."

"Minibüsteki ve gözetleme araçlarındaki adamlarımızla konuştum. Senin temiz kaçtığını düşünüyorlar."

"Tamam. Şimdi size kalmış. Şimdi iş size düşüyor çocuklar: Onu kırın, biz de yarın tüm organizasyonu süpürelim."

LUCAS Virgil'le konuştu. "Dalış nasıl gitti?"

"Rutin. Beş kutu. Artık bunu gerçekten başardık. Yine de daha derine iniyorum. Yarın iyi olacağım, belki bir gün daha, ama ondan sonra rahatsız olacağım. Göreceğiz."

"Ölmeseydin hepimiz daha mutlu olurduk," dedi Lucas.

"Ben de," dedi Virgil.

BÖLÜM

YİRMİ ALTI

PRUITT GELMİYOR.

Kamyonetteki ajanlar, adamın *avukat* kelimesinden başka bir şey söylemediğini rapor etmişlerdir.

Gece boyunca Manhattan federal hapishanesinin tecrit bölümünde tutuldu. Avukat istediği için federaller ona soru soramıyorlardı ama etrafında *konusabiliyorlardı*.

"Bu zavallı ahmak, bazı mafya arkadaşlarının onu kurtaracağını sanıyor. Öyle bir şey olmayacak. Sansone bir kişinin icabına bakar: Sansone. Bu dahi onu korumak için sonsuza dek hapse girecek. Sonsuza kadar ve bu çok uzun bir süre. Üzerinde o kadar uyuşturucu varken onu ADX Florence'a gönderirler mi sanıyorsun? Bunlar Sahil Güvenlik görevlilerini vuran ve şerifi öldüren adamlar. ."

İşe yaramadı. Pruitt bir süre daha "avukat" demeye devam etti, sonra başını eğdi ve uyumaya gitti. Hücresinin kapısı gece boyunca her on dakikada bir açıldı, sonra çarpılarak kapatıldı, onu uyandırdı ama yine de tek kelime etmeyi reddetti.

"İsmiyle bir avukat istedi," dedi Orish Lucas'a. "Bağlantılarıyla tanınan bir uyuşturucu avukatı. Pruitt'i nezarethaneye bıraktıktan yaklaşık iki dakika sonra Sansone'a bir telefon gelecek."

"Onu birkaç gün daha tutabilirsiniz," dedi Devlin. "Evet, ama sınır bu. O zaman avukatını aramak zorunda kalacağız. Sonuç olarak, Sansone'u tutuklamak için bugün ve yarın vaktimiz var. Eğer bir fikriniz varsa ..."

Lucas, "Notları gözden geçiriyordum, arka planlara dalyordum. Paul Curry'nin peşinden gideceğimizi düşünüyorum. O içerideydi Dört kez; bir mahkumiyet daha ve işi biter. Müebbet alır. Bir diğeri

İlginç bir şey; görünüşe göre Aryan Kardeşliği ile sorunlar yaşamış, ancak Kardeşlik onun yaşadığı yerde güçlü değilmiş ve onu koruyacak yeterince mafya arkadaşı varmış."

"Kardeşlik onu neden yakaladı?"

"Görünüşe göre hapishane gardiyanlarına, arkadaşı olan başka bir mahkûmu şişleyen bir Kardeşlik üyesi hakkında konuşmuş. Birkaç Kardeşlik üyesi Southport'a gitmiş."

"New York süpermax."

"Evet. Curry'nin dışarıda kalmak için birden fazla nedeni var. Karısı ve çocukları da var."

Orish'in yardımcısı Kerry, "Çabuk bir şeyler yapmalıyız ve o da diğerleri kadar iyi görünüyor. Onu seçme şansını denemek ister misin? Gündüz vakti mi?"

"Yapmamayı tercih ederim... Bizi fark etmeden onu takip etmek daha zor olacak."

Lucas dedi ki. "Bir telefon görüşmesi yaparsa yandık. Satıcılarının çoğu geceleri kulüplerde çalışıyor olacak, en çok o zaman duracak."

Orish, "Hiçbir şey yapmadan uzun bir gün olacak," dedi.

Lucas saatine baktı: "Yedi saat. Tamam. Gün ışığında bir şeyler yapmayı düşünelim. Şimdi peşine tam bir ekip takalım. Aldığı uyuşturucu evinde olmalı, değil mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla ..."

Orish işe koyuldu ve Lucas Virgil'i aradı: "Ya bir dalış daha yapacaksın ya da yapmamak için bir neden bulacaksın, Behan ve Cattaneo'yu şüphelendirmeyecek bir şey."

Olanları -Pruitt'in anlaşmayı reddettiğini- anlattı ve Virgil, "Dinle, bu adamlar Rae'nin etrafında gevşiyorlar.

Ben sudayken onunla daha çok konuşuyorlar. Dışarı çıkıp, her şey mahvolmadan önce onlardan alabileceğimiz başka bir şey olup olmadığına bakmalıyız."

"Onları sorgulama," dedi Lucas. "Çok dikkatli olmalısın. Bütün bu olayların doruk noktasındayız. İskeleye döndüğünde seni bekleyen adamlarımız olacak. Weaver'ı arayacağım."

"Biz iyiyiz. Şimdi gidip biraz hava almalıyım, depolarımı doldurmalıyım. Rae ile konuşacağım. Eğer bir değişiklik olursa, Tanrı aşkına, bizi arayın. Sakın

federaller bizi asacak."

Lucas, "Hepsinin üzerindeyim," dedi.

HOLLYWOOD:

Virgil ve Rae tüplü dalış tüplerini doldurmak için kuzeye, Deerfield Beach'teki bir dükkâna gidiyorlardı. Arabayı yüklerken Rae ile Lucas'tan gelen telefon üzerine konuştular ve Virgil "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Hücrede konuşmayan bir adamımız var. başka bir adamın peşinden gidecekler. Kaçırılacaklar mı? Asıl soru bu," dedi Rae. "Bu adamlar aptal değil. Demek istediğim, Regio verandadaki en parlak ampul değil, ama Lange ve Cattaneo'nun etrafında dikkatli olmalıyız. Özellikle Cattaneo - yumuşak konuşur ama içinden bir ses grubun en acımasızının o olabileceğini söylüyor."

"Peki ya Behan?" Virgil sordu.

"Bir başka zeki adam," dedi Rae. "Cattaneo ile aralarında biraz gerginlik var. Bunun nereden kaynaklandığını bilmiyorum ama var. Arada bir Lange ve Regio ile konuşurken ortaya çıkıyor."

"Belki Cattaneo terfi etmek istiyordur ve Behan da buna engel oluyordur?"

"Olabilir. Bilmiyorum."

"Bu geceki dalıştan vazgeçebiliriz," dedi Virgil. Arabanın arka kapağını kapattı.

"Bunun için endişeleniyor musun?" Rae sordu.

"Dalışla ilgili değil. New York'tan bir şeylerin sızmasından endişeleniyorum. Ya da bizi buraya kadar takip eden birini görürlerse."

"Herkes geri çekildi ..." Rae söyledi.

"Bize öyle söylüyorlar. Ama FBI'ı bilirsiniz. Ofis kahraman olmak için yarışıyor."

"Karar senin," dedi Rae. "Taşıdığın onca teçhizatla, muhtemelen onlar fark etmeden ıslak elbisenin içine bir tabanca sokabilirsin."

"Hayır. Eğer bir tabancaya ihtiyacım olabileceğini düşünürsek, kaçmamız daha iyi olur." "Karar senin," dedi yine.

Virgil yolcu tarafına doğru yürürken, "Gidip havayı alalım," dedi. "Karar vermek için hâlâ vaktimiz var."

Kuzeye DOĞRU GIDERKEN Virgil, "Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi.

"Konuş."

"Bob hakkında."

"Tanrım, Virgil, ben ... değilim."

Virgil araya girdi: "Dostun Lucas bir katil. Aynı zamanda iyi bir arkadaşımıdır ama işleri aynı şekilde yapmayız. İnsanların incinmesinden hoşlanmam, pislikler bile olsa. Bob'la yakın olduğunuzu biliyorum ve şimdi onu öldürten adamları görmeye başladık. Katilleri kim tuttu? Muhtemelen Cattaneo ya da Behan."

"Onları öldürmemi istemezsin."

"Bu doğru. Siz marşallar . . . Yani, bazılarınız ..."

"Üç kişiyi vurdum," dedi Rae. "Sadece beni ya da başka bir şerifi vuracaklarını düşündüğümde. Kişisel intikam peşinde değilim. Onları mahkemeye çıkardığım için mutluyum."

Virgil başını salladı: "Benim işim bu. Onları mahkemeye çıkarıyorum. Lucas bunu her zaman yapmaz. Çoğu zaman yapar ama eğer adam ya da kadın yeterince kötüyse onları öldürür."

"Bunu biliyorum. O ben değilim, o yüzden dert etme."

"Güzel. Tekneye tırmanıp kendimi bir kan gölünün içinde bulmak istemem." Bir süre sonra ekledi, "Özellikle de bu *senin* kanınsa. Tetiği çekmen *gerekiyorsa*, çek."

BİRKAÇ mil daha GITTİKTEN sonra Rae, "Dün gece Trimix'ten bahsediyordun. Nasıl çalıştığını pek bilmiyorum."

"Normal havada oksijen ve nitrojen olmak üzere iki ana gaz vardır. Derinlere daldığınızda nitrojen bazı sorunlara neden olabilir..."

"Kafayı buluyorsun."

"Evet, bu da bir şey. Ve ne kadar derine inerseniz, nitrojen narkozu o kadar kötüleşir. Yaklaşık yüz otuzda hissetmeye başlıyorum ve yeterince uzun süre kalırsam kesinlikle yüz elliye ulaşıyorum. İkiyüzde, narkoz almış olacağım. Ot içip sonra da kaldırımda yürümeye çalışmak gibi bir şey. Beni öldürmez ama kafam iyi olur. Ben halledebilirim, oraya defalarca gittim. Trimix, uyuşturucuların bir kısmının yerini alıyor.

Helyumla azot, ama tankları Trimix ile doldurmak şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla zaman alır. Çoğu yerde birkaç saat sürer. Bir ısı sorunu var . . . boşver. Yapmam gerekiyorsa, düz havada yaparım. Bu gece teneke kutu hattı beni çok derine götürürse, siktir et der ve geri gelirim. Bir doksandan daha derine inmeyeceğim."

"Bu beni rahatsız ediyor."

"Ben daha çok senin yukarıda, üçe bir bakıyor olmandan rahatsızım. FBI'daki pislikler işi batırdıktan sonra Jersey'deki pislikler tarafından buradaki pisliklerin ihbar edilmesi hakkında."

"Bunu düşünüyorum," dedi Rae.

REGIO ve Lange onların daireden çıkışını izledi.

Hollywood Bulvarı'nın bir blok aşağısında oturuyorlardı ve Willy ile Ally I-95'ten kuzeye dönene kadar iki blok gerideki hırpalanmış Subaru'yu takip ettiler. Regio bir U dönüşü yaptı ve daireye geri döndüler.

Lange, Willy hakkındaki şüpheleriyle diğerlerini rahatsız etmeye başlamış, Behan ve Cattaneo da onlara daha yakından bakmalarını söylemişti. Regio organize olmadan önce hırsız olarak zaman geçirmişti ve berbat dairenin berbat kilidini bir çakıyla açmıştı.

On beş dakika boyunca metodik bir şekilde her yeri incelediler. "Willy'nin neden bütün bu takım elbiseleri var?" Regio birkaç dakika etrafa baktıktan sonra sordu.

"Onun değil," dedi Lange. "Üzerlerindeki boyutlara bak. Sanırım onları çalmışlar, Jack bu konuda bir şeyler söyledi."

"Bunlar kime uyacak ki?" Regio bir spor ceket tutarak sordu.

"Bilmiyorum dostum. Tweedledum, belki. Humpty Dumpty."

"Neden böyle tuhaf şeyler var ki?" Regio sordu. "Ne var Bu halı mı? İki metre genişliğinde ve üzerinde kocaman bir delik var."

"Halı koyma alıştırması. Bir golfçüyü vurmuş olmalılar," dedi Lange. "Bütün bunları aptal hırsızlar oldukları için aldılar. Bir yere girdiler, alarm çaldı, iki dakika içinde alabildikleri her şeyi aldılar ve kaçtılar. On dört yaşımdayken bunu ben de yapmıştım. Onlar da bir sürü keş gibi, hiç büyümemişler. Bundan Jack'e bahsetmeliyiz."

On beş dakika boyunca yaptıkları aramada uygunsuz görünen hiçbir şey bulamadılar. Ally'nin minicik pembe bir sutyen ve daha da minicik pembe bir tangayla çekilmiş, katlanmış bir fotoğrafını buldular. "O bir fahişe ya da öyleydi," dedi Regio. "Şuna bakın."

Lange, "Cehennemden gelen bir ceset var," dedi. "Ondan bir parça alırdım. Tabii karım izin verirse."

"Acaba para nerede?" Regio, sanki para bir perdenin arkasından fırlayacakmış gibi etrafına bakınarak sordu.

"Yanlarında götürüyorlar. Kimsenin göz kulak olmadığı bu yerde yüz bin dolar bırakır mıydınız? Bin dolarına bahse girerim ki o ucuz naylon para kemerlerinden takmışlardır ve parayı bellerinde tutuyorlardır. Parayı ortalıkta bırakmazlar."

Regio dolabın kapısını açtı, kokladı ve "Tanrım, dolaba sıçmışlar gibi kokuyor," dedi. Kapıyı tekrar kapattı.

Lange kanepeyi örten battaniyenin kenarını kaldırdı. "Silah," dedi.

Regio bakmaya gitti: 1930'larda üretilmiş olabilecek bir Smith and Wesson namlu ucu .38, silindir ve namluda pas, kabzada yontma. "Hurda. Kaldırımında yatarken bulmuş olmalılar," dedi Regio. Silindiri serbest bırakmak için başparmağı itti, cephaneye baktı. "Cephane silahtan daha eski görünüyor. Neyse, yerine koy."

"NE düşünüyorsun?" Aramanın sonuna geldiklerinde Lange sordu.

"Bilmiyorum. Yemin ederim, Ally varoş bir hatun. Willy de polis değil," dedi Regio. "Polislerle ilgili bir şey var, gizli polisler bile, bu kenarı var, onlar gibi ... otoriterler. Willy bir jambonlu sandviçe bile emir veremez. Ama . . ."

"Ama ne?"

"Sansone'un oğlu rüzgarda. Ya da biri onu yakaladı. Bir şeyler olabilir. Bu ikisi yarım kalmış işler."

Lange, "Bu konuda bir şey yapmak için deli olmak lazım," dedi. "Onlara Idaho'ya uçak bileti ver, ortalıkta görünmemelerini söyle. Willy'ye ihtiyacımız olacak."

"Bunu yapabiliriz," dedi Regio. "Ama o zaman ... her zaman dışarıda olurlar."

Lange, "Benim sorunum değil. Belki de öyledir ama bu konuda bir şey yapmayacağım. Adamı seviyorum. Ally'yi de severim, o kadar."

"Bu patrona bağlı," dedi Regio. "O ne karar verirse." "Şey . . .

Bilmiyorum. Onları öldürmek kötü bir iş. *Onlar için* kötü.

İş. Jimmy o iki kızı ve Elliot denen adamı öldürdü. Bence bir sürü adam . . geri çekildi. Ben de öyleydim. Bunu duymak istemedim."

"Matt ... sen bir suçlusun," dedi Regio.

"Biliyorum, biliyorum. Bazı insanların uyutulması gerekiyor," dedi Lange. "Bu her zaman bir çözüm değildir-bazen her şeyi daha da kötüleştirir."

BÖLÜM

YİRMİ YEDİ

Paul Curry'nin izini sürmekle görevlendirilen SSG EKİBİ onun New Dorp mahallesindeki evini tespit etmişti. Lucas, Jim Ochoa adında bir ekip üyesiyle birlikte Burbank Caddesi'ne gitti ve Ochoa Kırmızı tuğlalı, köşedeki yakışıklı evin garaj yolunda siyah bir Ford F-150 park etmiş.

Ochoa, "Görünüşe göre mütevazı bir kamyonet, ki bunu bilge adamlarda pek sık göremezsiniz," dedi. Sinüslerine kadar işleyen bir New York aksanıyla konuşuyordu. "Bunun bir F-150'de alabileceğiniz en yüksek donanım olan Limited olduğunu anlamak için kamyonetlerinizi biliyor olmanız gerekir. Yetmiş beş bin dolarlık bir kamyonete bakıyorsunuz."

"Kim bir pikap için yetmiş beş bin dolar harcar ki?" Lucas sordu. "O fiyata güzel bir BMW SUV alabilirsin."

Ochoa, "Bu da dikkatleri üzerine çekecektir," dedi. "Otuz beş inçlik lastikleri olmadığı sürece kimse bir pikaba dikkat etmez."

Caddede ilerlemeye devam ettiler, mütevazı bir Toyota Tacoma'nın yanından geçtiler: Kamyonun yanından geçerlerken Ochoa, "Bu bizim gözcümüz," dedi. "Bir taco'nun içine sıkışmış. Ona bu adı verdiğimi kimseye söylemeyin."

"Ne? Neden olmasın?"

"Biraz ırkçı," dedi Ochoa. "Bu, Kaliforniya'daki her Meksikalı bahçıvanın kullandığı kamyon, ki bu çok sayıda Meksikalı bahçıvan demek."

"Tacoma'nın kısaltması olabilir," dedi Lucas.

"Evet, ama değil, en azından Kaliforniya'da değil," dedi Ochoa. "Bloğun etrafında dolaşmak ister misin?"

"Elbette, ama önden değil yandan gidelim."

Bunu yaptılar. Yan bahçede uzun, ağır bir çit uzanıyordu ama Lucas çitin üzerinde mavi bir hilal görebiliyordu ve şöyle dedi, "Yer üstü havuzu. Büyük bir tane. Acaba çocuklar hala onunla mı? Ya da bir torunu var mı?"

"Olabilir, ama gelen ya da giden herhangi bir genç görmedik. -Curry ve karısı dışında kimse. Hakkında yeterince bilgimiz yok. Sansone'un adamları. Onları bir ay boyunca izledikten sonra bile. Görev gücünde bunu size söylemezler ama Sansone hiçbir zaman ağır bir tetikçi olarak lanse edilmedi. OC'dekiler bu kadar eroin bulabilmesine şaşırmışlar. Her neyse, bana söylenen bu. Sansone'nin çetesi eski tip bir mafya değil. Çoğunun biraz üniversite -Sansone'nin finans diploması var- ve patron olmak için İtalyan olmanıza gerek yok. Curry, bu nasıl bir isim bilmiyorum ama İtalyan değil."

"Kulağa biraz İngiliz gibi geliyor," dedi Lucas. "Siktiğimin İngiliz uyuşturucu satıcıları," dedi Ochoa.

"Neredeyse lanet Kanadalılar kadar kötüler," diye onayladı Lucas. "Pislik herifler, hepsi de kraliçe yalakası."

OCHOA Lucas'ı otele geri bıraktığında Orish, "Her şeyi çözdün mü?" diye sordu.

"İlk fırsatta onu yakalayalım, canına okuyalım. Pruitt'i Manhattan'a götürmek çok zamanımızı aldı; Curry ile ilk görüşmeyi burada, otelde yapmamız mümkün mü?"

Kerry, "Kelepçeli bir adamı lobiye getirmek kimliğimizi açığa çıkarabilir," dedi.

"Başka bir yere ne dersin? Bir motele? Postane ya da başka bir federal ofise ne dersiniz? Onu hemen tanımalıyız. Pruitt gibiyse ve bize siktir olup gitmemizi söylerse

Virgil ve Rae'yi uyarmalıyız. Sansone Pruitt'e ulaşmaya çalışır ve ulaşamazsa, merak etmeye başlar ve Curry'yi arar ve ona ulaşamazsa, bir sorunumuz olabilir. Güney Florida'da sadece temizlik yaparken en az üç kişiyi öldürdüler, ölen tetikçileri saymıyorum, ya da Bob, ya da Sahil Güvenlik. Virgil ve Rae'yi temizlemeleri gerektiğine karar verirlerse . . ."

Orish alnını kaşıdı, pencereye doğru yürüdü ve dışarı bakarak düşündü, sonra, "Curry onun evinde. Neden National Grid Gas'dan bir arama emri ve birkaç üniforma almıyorum? Ve bir kamyon. Bir benzin kamyonuna ihtiyacımız var. Kamyonu almak ve istemek için ciddi ağırlığı olan birine ihtiyacımız var..."

Devlin, "AIC bunun için var," dedi.

"Manhattan'dan buraya bir saat uzaklıkta," dedi Orish. "Ön sorgulamayı ve teklifi onun evinde yapabiliriz."

Devlin, "Karanlığa altı saat var," diyen Lucas'a baktı. Bir benzin kamyonu ayarlamak ne kadar sürer? İki ya da üç saat mi? Bunu deneyelim.

Biri bize üniformaları ve kamyonu getirsin. Ben ekstra büyük alırım. Devlin, ne, bir büyük mü?"

"Evet. Büyük. Belki bir tür teknik görünümlü alet kutusu alabiliriz," dedi Devlin.

Orish ikincisi olan Kerry'ye baktı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hoşuma gitti," dedi Kerry. "Davenport ve Devlin ön kapıdan girdiğinde, kimsenin arkadan kaçmadığından emin olmak için birkaç SSG adamını tam oraya, bloğa koymamız gerekecek."

Orish, "Bunu planlayalım, başka ne yapmamız gerektiğine karar verelim.

O bloğun uydu görüntüsünü ekranlarımızdan birine yansıtın. AIC'yi arayacağım."

BAZI TARTIŞMALARDAN SONRA, Manhattan'daki yetkili ajan şunları kabul etti

Gündüz vakti yakalama ve arama. Tespit edilen ana dağıtıcıların tüm evleri için arama izinleri hazırlanmıştı ve Curry'nin evi için arama izni yarım saat içinde çıkarıldı.

National Grid, biraz ikna edildikten sonra, Staten Island'ın ters istikametinde bulunan Pleasantville'de yapılacak bir gözetleme operasyonu için bir minibüs, üniformalar ve alet çantaları vermeyi kabul etti.

AIC olaya dahil oluyordu: "Sen kapıyı tekmele ya da ne yaparsan yap," dedi Lucas'a. Görev gücü ekibinin geri kalanı da dinliyordu, "SWAT elemanlarını birkaç SSG arabasına koyacağız ve Kapıyı tekmelediğinde kapat. Böylece, vurulup parçalara ayrılırsanız, parçaları toplayacak birileri olur. Ve geri ateş ederiz."

Devlin, "Parçalarımızın ihmal edilmesini istemem," dedi.

Ardından AIC şöyle devam etti: "Sonra küçük bir ciple güzel giyimli üç bayan gönderiyoruz. Kapıyı çalıyorlar ve siz de onları içeri alıyorsunuz,

Sanki çay partisine gidiyorlarmış gibi. Ya da yorgan dikme arısı. Biri asistan

Curry'nin terlemesine yardım edecek olan ABD savcısı. Diğer ikisi arama uzmanı. Aletlerini koyacakları bayan tarzı çantaları olacak.

...

Sonraki iki saat boyunca ayrıntılar dolduruldu ve gerilim tırmanmaya başladı. Gaz şirketinin minibüsü geldi, formlar getirildi. Lucas ve Devlin üstlerini değiştirmeye vakit bulamadan bir SSG ajanı arayıp Curry'nin kamyonetle evden ayrılacağını söyledi.

Orish: "Ah, hayır! Gitmeye hazırız."

Lucas saatine baktı: 1:20. "Bu konuda harekete geçmeliyiz. Virgil ve Rae saat dörtten önce tekneye doğru yola çıkmış olacaklar. Eğer onları çekeceksem saat üçten önce olmalı."

SSG ajanı üç dakika sonra tekrar aradı ve "Bir süpermarket olan ShopRite'a gidiyor" dedi.

Lucas, "Hadi uniformaları giyelim," dedi. O ve Devlin banyoya girip sokak kıyafetlerini çıkardılar ve üzerlerine tam oturan uniformaları giydiler. Uniformaların bacaklarında aletler için cepler vardı ve tabancalarını bu ceplere koydular.

Banyodan çıktıklarında Kerry, "Ben olsam alırdım." dedi.

Orish: "Uniformaların hiç kullanılmamış olması ve her ikisinin de geldikleri paketlerden kaynaklanan kırıışıklıkları olması dışında." Lucas ve Devlin birkaç dakika eğilip gerinerek uniformaları düzeltmeye çalıştılar ve bir ajan banyodan nemli bir havluyla çıkıp onları sildi. "Hâlâ çok temiz görünüyor," dedi. "Ve hala kırıışıklıkların var. Dışarı çıktığında otoparkta sürünerek birkaç dakika geçirebilirsin."

Devlin, "Kuru temizlemeden yeni çıkmış bir takım elbise giyiyorum ve beş dakika sonra bir çöp konteynerinin arkasında uyumuş gibi görünüyorum. Artık giyemiyorum.

lanet pantolonumu indir. Neden bu boktan takım elbise yapamıyorlar?" Pantolonunun paçalarını çekti.

Lucas: "Çünkü bu branda. Ondan çadır yapıyorlar. Çadır giymek ister misin?"

CURRY yirmi dakika boyunca süpermarkette kaldı, bir el arabasını iterek dışarı çıktı ve dört market poşetini kamyonu yükledi, ardından bir fırına gitti ve içeri girdi.

Lucas Devlin'e, "Marketlerle birlikte eve dönüyor olmalı. Gidelim," ve Orish'e, "Herkes söyle. On beş dakika içinde orada oluruz."

Kerry: "İyi şanslar çocuklar. Dikkatli olun."

ELEVATOR'DA iki kat indiler, asansör durdu ve yaşlı bir çift bindi. Kapılar kapanırken kadın üniformalılara baktı ve "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Devlin neşeyle, "Hayır, kapatma vanalarının ve güvenlik iç kilitlerinin rutin bir kontrolü," dedi. "Her şey yolunda."

Kadın, "Ben hiçbir koku almadım," dedi.

Kocas, "Çünkü hiç sızıntı yok," dedi.

"Ha," dedi ve sanki anlatılanların tek kelimesine bile inanmamış gibi önce Devlin'e, sonra Lucas'a baktı.

Lobiye geçip kapıdan çıktıklarında Devlin arkasına baktı ve "Şüpheli yaşlı yarasa," dedi.

"Tam olarak doğru olmadığımızı biliyordu," dedi Lucas. "Kırışıklarımız var." "Ya da saç kesiminiz olabilir. Gaz şirketi tesisatçılarının yüz dolarlık saç kesimi."

Devlin'in kullandığı benzin şirketinin minibüsüyle Curry'nin evine giderken Lucas bir telefon görüşmesi yaptı: "Avukat ve iki arama görevlisi

Uzmanlar adada, birkaç dakika arkanızda," dedi Orish.

"Bir araya geliyor. İyi şanslar ve her şey tamamlandığında beni arayın, onları göndereceğim."

Lucas telefonu kapattı ve Devlin'e, "Kulağa kötü bir İngiliz casus filmi gibi geliyor. Her şey güvende. Bu sabah yine İngilizleri yerden yere vuruyordum..."

"Kötü bir Kanada casus filmi olabilir," dedi Devlin.

"O zaman Kanada karşıtı yobazlar gibi oluruz."

"Evet. Gerginiz ve komik olmaya çalışıyoruz. Her zaman olur," dedi Devlin. Glock'unu çıkardı, şarjörü çıkardı, tekrar yerine taktı ve cebine geri koydu. "Bob komik olabilir."

"Denedi," dedi Lucas. "Ama *pek* komik değildik. Pek değil."

Orish tekrar aradı: "Curry garaj yolunda yiyecekleri boşaltıyor."

"Beş dakika uzaklıktayız. Boşaltma işlemi bitip içeri girdiğinde bizi arayın."

Geri aradığında dört blok ötedeydiler: "Son yükü de aldı ve kamyonu kilitledi. Şu anda içeride."

"Bir iki dakika içinde orada oluruz," dedi Lucas.

"Biliyorum. Gözümüz üzerinizde."

DIREKT olarak Curry'nin evinin önüne PARK ettiler. Gün daha fazla ısınmamıştı ve kaldırımlarda kimse yoktu. Lucas eve baktı ve, "İki kapı var, iç kapı ve fırtına kapısı. İkisi de kilitli olabilir, böylece bize uzun uzun bakabilirler.

fırtına kapısının kilidini açmadan önce. Fırtına kapısı dışarı açılacak. En üst basamakta biraz buz olabilir, o yüzden dikkat et. Kışının üstüne düşmeni istemem."

"Anladım."

"Doğru. Siz Louisiana'lılar buzdaki balerinler gibisiniz," dedi Lucas.

"Anladım, dostum," dedi Devlin sabırsızlıkla. "Hadi yapalım şu işi."

Minibüsten indiler ve Devlin arkadan kanvas bir alet çantası çıkardı; uniformalarla birlikte teslim edildiğinde boş olduğu için içini doldurmak üzere gazete kâğıtlarıyla doldurulmuştu.

Lucas merdivenlerden yukarı çıktı ve silahın bulunduğu bacak cebini açtı. Arkasına baktı ve Devlin'in elinin cebinde olduğunu gördü. Lucas, "Küçük buz," dedi ve kapı ziline uzanıp üç kez sertçe bastı. İçeriden çaldığını duyabiliyorlardı.

On saniye sonra Devlin, "Pencereden bize bakıyorlar," diye mırıldandı.

Sonra kapı kilidi tıkırdadı ve Lucas, "Onu yumruklayacağım," dedi.

Orta yaşlı, etine dolgun, sarışın bir kadın fırtına kapısının penceresinden dışarı baktı, kaşlarını çatı, kapının kilidini ve kolunu kurcaladı.

"Gaz şirketi mi?" dedi.

Lucas elini fırtına kapısının koluna attı, kapıyı çekerek açtı, kadının dengesini bozdu, "ABD Polisleri" dedi ve kadını iterek evin içine düşürdü ve o geçip giderken kadın "Polisler!" diye bağırdı.

Lucas önce kısa bir giriş holünden geçerek evin oturma odasına girdi; burada iki yaşlı insan televizyon izliyordu; tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir adam ve yeşil bir kanepede oturan yaşlı bir kadın; ikisinin de ağzı açıktı. Oturma odasının dışındaki koridorda, Curry'nin televizyonun önünde durduğunu gördü.

elinde on iki paket Pepsi-Cola ile buzdolabına doğru koştu. Lucas doğruca Curry'ye doğru koştu, arkasından iki kapının çarptığını duydu, fırtına kapısı ve iç kapı, Devlin'in ona değil de birine bir şeyler bağırdığını duydu.

Curry yana doğru sıçrayıp görüş alanından çıkınca Lucas, Curry'nin bir hamle yapma ihtimaline karşı silahını çekti ama bir saniye sonra mutfığa girdiğinde Curry'nin arka kapıdan çıkmaya çalıştığını ve ağır sürgülü kilidi tıkırdattığını gördü ve Lucas bağırdı, "Dur! Dur!"

Curry çılgınca Lucas'ın silahının namlusuna baktı ve ellerini kaldırdı. "Tamam. Tamam!"

Devlin, ön odada, "Bana ellerini göster, ellerini ..." diye bağıırıyordu.

Bir çığlık sesi evin içinde yankılandı ve Lucas silahını Curry'ye doğru sallayarak, "Ellerini yukarıda tut . . . Ellerini yukarıda tut ve oturma odasına gir, oturma odasına gir!"

Bir çığlık sesi daha duyuldu ve bir kadın "Ondan uzak durun, annemden uzak durun" diye bağırdı.

Lucas, Curry'yi kısa koridordan oturma odasına doğru iterken bir kuş -büyük, beyaz ve sarı bir parıltısı olan ama uçan bir tavuk olduğunu düşündü- doğrudan kafasına kondu. İrkildi, döndü, kuş mutfığın etrafında kanat çırpı ve ikinci bir geçişte geri geldi ve Lucas, Curry'yi daha sert bir şekilde oturma odasına itti ve Devlin'in silahını iki kadına doğrulttuğunu gördü, genç olan yaşlı olanın önünde duruyordu ve Devlin Lucas'a bağırdı, "Silah! Yaşlı Bayanın kanepede silahı var!"

Kuş Lucas'ın kafasının arkasına çarptı ve bir pençenin kafa derisini sıyırdığını hissetti. Lucas, Curry'yi kafatasının arasına sertçe itti. Kürek kemikleri oturma odasına doğru ilerledi ve kuş odanın içinde sekerek hem genç kadına hem de Devlin'in Tekerlekli sandalyedeki yaşlı adamın peşinden gitmeden önce omuzlarını silktiler ve bastonunu kuşa doğru sallayarak "Defol, defol, seni pislik" diye bağırdı.

Devlin genç kadını tekerlekli sandalyedeki adamın kucağına itti ve yaşlı kadını bluzundan tutup kanepeden kaldırdı; kadının gizli sol elinden bir silah fırlayıp yere düştü. Lucas onu bir futbol topu gibi koridordan mutfığa doğru tekmeledi. Geri döndüğünde ilk kez bir köpeğin onlara havladığını fark etti, çılgın, heyecanlı ve belki de panik havlamasıydı bu ve aşağı baktığında Curry'nin ayaklarının etrafında dans eden bir dachshund gördü.

"Herkes sussun!" Lucas bağırdı. "Biri şu lanet kuşu yakalasın."

Genç kadın bağırdı, "Kuşumdan uzak dur! Seni orospu çocuğu, uzak dur ..."

Kuş Lucas'ın peşinden tekrar geldi ve Lucas silahıyla ona sertçe vurdu, iki ya da üç küçük tüy uçu. Kuş duvara çarptı ve kanat çırparak yere düştü.

Lucas'ı tırnaklarıyla ezdi. Ayağını uzatan Devlin'i geçmek zorunda kaldı, ona çelme taktı ve bir yığın halinde yere yığıldı, ciyaklayarak bir sandalyenin altına kaçan köpeğin üzerine düştü.

Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra Lucas yüksek sesle ama bağırmadan, "Hepiniz tutuklusunuz. Yaşlı adam hariç herkes." Omuz silkmiş olan yaşlı adamı işaret etti.

Curry, "Avukat istiyoruz." dedi.

"Bir tane geliyor," dedi Lucas. "Şu anda birkaç suç daha işleme şansın var. Bunu yapmak istiyorsan, sana kalmış. Bunu yapmak istemiyorsan otur."

Genç kadın sürünerek kanepeye gitti ve kendini yukarı itmek için kanepeyi kullandı. Ağlamaya başladı ve yaşlı kadın belli belirsiz sırtını sıvazladı ve elini arkasındaki kanepenin minderlerinin arasına soktu.

Lucas hızla hareket ederek onun yanında durdu, tabancası burnunun yanındaydı. "Bu da başka bir silah mı?"

"Bu benim Kleenex paketim." dedi. Daha derine indi ve bir Kleenex çanta paketi buldu ve bir mendil çıkarmaya başladı.

Kuş ayaktaıdı ama uçmuyordu; ara sıra sorgulayıcı bir ciyaklamayla odanın içinde dolaşıyor, Lucas'tan kaçıyordu. Lucas kuşa sordu Genç kadın, "Tavuğu bir yere koyabilir misiniz? Köpeğin yanına mı? Yatak odasına mı?"

Hâlâ ağlıyordu ve kuşu toplayıp köpeğe, "Haydi, Noodles," dedi. Köpek peşinden gitti ve Lucas onu koridorda takip ederek kuşu bir kutuya koymasını izledi.

köpekle birlikte yatak odasında. Ona kanepeyi işaret etti ve Curry, "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu.

Devlin, "Bu ömür boyu hapis cezası demek" dedi. "Şartlı tahliye olmadan. Peki ya bu kadın? Bu senin annen mi?"

Curry yaşlı kadına baktı ve "Kayınvalide" dedi.

"Konu, bir federal memura ağırlaştırılmış saldırı suçu olan ve en az altı ila sekiz yıl hapis cezası gerektiren bir silahı almaya gitmesiyle ilgili. Ve bu kadın" -genç kadını işaret etti- "bir federal memurun peşinden gitti.

tırnaklarıyla vurdu. Bu bir saldırı, bu birkaç yıl demek." Lucas parmaklarını saçlarında, yanan kafa derisinde gezdirdi, kanla geldi. "O lanet tavuğa gelince, onun boynunu kıracağım..."

"Bu çok değerli bir sülfür kakadu," dedi genç kadın. Yaşlı kadının yanındaki kanepeye oturdu. "Bu tavuk falan değil."

"Ne istiyorsun lan?" Curry sordu.

Devlin Lucas'a baktı, o da omuz silkerek, "Sansone. Sansone'u istiyoruz. Tüm bunları ve seçeneklerinizi size açıklamak için bir avukatımız gelecek."

"Avukat istiyorum," dedi Curry. "Hiçbir soruya cevap vermiyorum, avukat istiyorum, yanlış bir şey yapmadım."

Lucas: "Gerçekten mi? O kadar eroini çoktan boşalttın mı?"

Curry cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı ve genç kadın hıçkırarak, "Hayır," dedi.

"Hiçbir soru sormayacağız. Sen tamam demeden olmaz," dedi Lucas. "Yapacağımız şey, bir avukatın konuşmasını dinleyeceksiniz. Sonra dördünüz birden Manhattan federal hapishanesine gideceksiniz. Bizimle konuşmak istemezseniz, sizi yetmiş iki saat tutacağız ve sonra size istediğiniz avukatı vereceğiz ya da federal bir kamu avukatı çağıracağız."

Curry, "Eğer seninle konuşursam Sansone beni öldürtür," dedi.

"Sansone hapse girecek ama sen girmeyeceksin," dedi Lucas. "Sen ve ailen tanık koruma programında olacaksınız. Tanık koruma programındaki hiç kimse öldürülmedi."

Devlin Lucas'a, "Orish'i aramak ister misin?" diye sordu.

Lucas aradı, olanları anlattı ve o da "İyi. Üç ya da dört dakika içinde misafir bekliyoruz. Çok yakındalar."

Lucas sözü Devlin'e verdi, sonra mutfağa gidip bir mutfak sandalyesi aldı, oturma odasına geri getirdi ve Curry'ye oturmasını söyledi. O da oturdu. Beş dakika sonra kapı çaldı ve Devlin üç kadını içeri aldı, hepsi de elbiseli ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, parlak renkli desenleri olan bez çantalar taşıyorlardı.

İçlerinden biri, uzun boylu, kırk yaşlarında, tuzlu biberli saçlı, tunç çerçeveli gözlüklü, koşucu gibi zayıf bir kadın, Lucas'a, "Ben ABD Savcılığı'ndan Ann Wright. Bir dakika özel olarak konuşmamız gerekiyor."

"Mutfakta."

Diğer kadınlardan biri şöyle dedi: "Jill ve benim üstümüzü değiştirecek bir yere ihtiyacımız var.

Bunu topuklu ayakkabılarla yapmıyoruz."

Devlin koridorun sonundaki yatak odalarını işaret etti ama "Soldaki kapıdan geçmeyin. İçeride Davenport'a saldırmış ve biraz kan akıtmış bir tavuk var."

"Lanet olası kakadu," dedi yaşlı adam.

BÖLÜM

YİRMİ SEKİZ

LUCAS ve ANN Wright mutfağa girip kapıyı arkalarından kapattılar. Wright çantasından siyah spiralli bir defter ve bir kalem çıkardı, mutfak tezgâhının üzerinde açtı ve "Pekâlâ. Jill ve Ivy kıyafetlerini değiştirir değiştirmez aramaya başlayacağız. Bana burada neler olduğunu anlatın. Herhangi bir direniş oldu mu?"

Lucas ona girişi, silahlı yaşlı kadını ve Tırnaklı genç kadın. Wright bunu mükemmel bir steno gibi görünen bir dille yazdı.

"Ama gerçekten sana ulaşmadı mı? Tırnaklarıyla mı?"

"Hayır, dachshund'unun üzerine düştü."

"Dachshund," dedi ve not aldı. "O zaman ..."

"Bir kuş vardı..." Lucas mutfak tezgahına doğru bir adım attı ve lavabonun yanında asılı duran rulodan bir kağıt havlu kopardı. saçlarını ve kan lekelerini gösterdi. Ona saldırıyı anlattı.

"Curry'lerin saldırıyı yönettiğine dair bir kanıt yok muydu?"

Lucas alay ettiğinden şüphelenmişti ama Wright'ın masum kahverengi gözlerinde gülümseme belirtisi yoktu. "Şey, hayır ama anladığım kadarıyla tehlikeli bir kuş, kükürtlü bir kakadu."

"Eroinden hiç iz görmediniz mi?" diye bitirdi. "Henüz değil ama aramadık da."

Wright ön odaya dönerken LUKAS saatine BAKTI: Saat üçtü ve henüz Curry ile başlamamışlardı. Virgil'i arayıp kaçmasını söylemek için çok geçti.

"Çok geç," dedi yüksek sesle. Wright döndü: "Ne?"

Başını salladı ama Devlin ona baktı ve "Siktir git," dedi.

Oturma odasında, evin dört sakini bir jüri gibi sıra halinde oturuyordu. Devlin onları teker teker işaret ederek tanıttı. "En sonda Paul Curry, sonra Paul'ün karısı Sophia Curry ve Sophia'nın anne ve babası David Bruno ve Carol Bruno."

Elinde bir kâğıtla önlerinde duran Wright, kâğıttan bir parça koparıp Paul Curry'ye uzattı. "Tutuklusunuz. Bu eviniz için bir arama emri. Eroin ve para, döviz arıyoruz. Bu iki kadın ..." döndü ve iki arama uzmanına başıyla işaret etti, "... eroin ve para aramak için bu evi paramparça edecekler. Bunu gerçek anlamda söylüyorum. Yanlarında aletler, yıkım çubukları ve benzeri şeyler var. Mobilyaları sökecekler, süpürgelikleri kaldıracaklar, dolapları temizleyecekler vs. Eroin ve paranın varlığını kabul etmek istiyorsanız, buna gerek kalmayacak."

Paul Curry parmağını kaldırdı ve "Ben ..." dedi.

"Bırak da bitireyim," diye araya girdi Wright. "Bir süredir Birkaç gün boyunca gözetim altında tutuldun. Elimizde Clean N Go oto yıkamadan eroini alırken ve sokaktaki satıcılarınızla temas kurarken çekilmiş yüksek çözünürlüklü filmler var. Siz bir suçlusunuz, Bay Curry, ve

Bu evde bir ons kadar eroin bulursak, geçmişiniz sizi ömür boyu hapis cezasına çarptırabilir. Ve sen *de* şartlı tahliye ihtimali olmaksızın ömür boyu hapis, bunun sözünü verebilirim."

Devam etti: "Ama size bir anlaşma teklif etmeye hazırız. Karşılığında Douglas Sansone'a karşı verdiğiniz ifade ve eroin ile parayı teslim ettiğiniz için sizi ve ailenizi

U.S. Marshals Service'in tanık koruma programı. Programa katılan ve programın kurallarına uyan hiç kimse eski meslektaşları tarafından takip edilip öldürülmemiştir. Güvende olacaksınız."

"New York'ta olmaz. New York'ta yaşamamıza izin vermezsin," diye ağzından kaçırdı Sophia Curry.

Wright, "Marshals Service'in koruma programının ayrıntılarını bilmiyorum ama size New York dışında bazı güzel yerler olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Ben aslında onlardan birinden geliyorum - Charleston, Güney Carolina. Charleston federal hapisane sistemindeki herhangi bir hapishaneden çok çok daha iyi."

Paul Curry, "Ne kadar sürede karar vermemiz gerekiyor?" diye sordu.

Wright, "Hemen, bugün, bu öğleden sonra," dedi. "Bu soruşturmanın halihazırda devam eden birkaç bölümü var. Güney Florida çetesi şu anda biz konuşurken toplanıyor. Kent Pruitt'i çoktan tutukladık ve şu anda Manhattan'daki nezarethanemizde korunuyor. Bay Pruitt'in tutuklanmasına rağmen, sizin de işbirliğinizi istiyoruz. Sansone aleyhinde ifade veren birden fazla üst düzey satıcı sayesinde Sansone'yi mahkum ettireceğiz."

Lucas gülümsedi; iyi yalan söylüyordu.

"Bunu bir avukatla konuşmak istiyorum," dedi Curry. "Bakalım anlaşma hakkında ne diyecek."

"Korkarım bu mümkün olmayacak," dedi Wright. "Size herhangi bir soru sormadığımı fark edeceksiniz, çünkü zaten ve bu yüzden sizi sorgulama iznim yok. Ve sorgulamayacağım da. Size bir şeyler anlatıyorum ve bir teklifte bulunuyorum. Teklifimi reddederseniz, dördünüz de federal hapishaneye götürülecek, tutuklanmanızdan başlayarak yetmiş iki saat tutulacak ve sonra bir avukatla konuşmanıza izin verilecek. Ancak anlaşma geri çekilmiş olacak ve avukatınızın ne kadar iyi olduğu umurumda değil Bay Curry. Ömür boyu hapis. Çünkü seni yakaladık."

"Yüce İsa," diye geveledi yaşlı adam.

"Bunun hakkında konuşabilir ve bana sorular sorabilirsiniz," dedi Wright. "Çok uzun sürmesin. Bu karmaşık bir süreç ve çok fazla zamanımız yok."

CUrrys ve Bruno'lar oturup birbirlerine baktılar ve sonra David Bruno damadına şöyle dedi: "Paul, anlaşmayı kabul et. Florida'ya emekli olmaktan bahsediyordun. Eğer seni sıcak bir yere gönderirlerse anlaşmayı kabul edeceğini söyle."

"Peki ya çocuklar?" Sophia Curry sordu. "Ya çocukların peşine düşerlerse?"

David Bruno ona el salladı: "Bu kurallara aykırı, tatlım. Kimse kimsenin çocuğunun peşinden gitmez. Bu her yönden bir kabus olurdu. Bu hiç bitmeyecek kavgalara yol açar. Carol'la benim peşime düşmezler, çünkü bu da başka bir kabus olur."

"Sansone eskiler gibi değil baba," dedi Paul Curry. "Hiçbir şeye saygı duymuyor."

Bruno, "Sansone, ekibinin çoğuyla birlikte hapse girerse, çıktığında sen yaşlı bir adam olacaksın, tabii çıkabilirse," dedi. "Ben ölmüş olacağım. Artık bir kıyafeti olmayacak, yaşlı bir geçmişi olacak. Kaç yaşında, kırk küsur mu?" Başını Wright'a doğru kaldırdı. "Eğer bütün bunlar

gerçek olursa, Sansone'u uyuşturucuya alıştırırsınız ..."

"Sadece uyuşturucu değil," dedi Wright. "Florida'da işlediği sayısız cinayetten dolayı peşindeyiz. Eğer idam cezası almazsa, sonsuza dek ortadan kaybolacak."

Bruno, Paul Curry'ye, "İşte, bu kadar," dedi. Etrafına bakındı. "Burayı satarsın -bu pisliklerin burayı mahvetmesine izin vermezsin- ve seni sakladıkları yerde bir yer satın alırsın, sıcak bir yer ... sakın ol."

"Fakir olurduk," dedi Sophia.

"Ailede biraz para var," dedi Bruno. "Fakir olmayacaksın."

Wright, Devlin ve Lucas da dahil olmak üzere hepsi yaşlı adama baktı. Paul Curry'nin alnı kırıştı ve "Ne? Paran mı var?" dedi.

Bruno bastonunun ucuyla Wright ve diğerlerine el salladı: "Bunlar polis. Bunu başka bir zaman konuşuruz."

Curry ona baktı, sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü, öyle kaldı, sonra yüzünü ovuşturdu, başını kaldırdı ve "Anlaştık" dedi.

Lucas: "Uyuşturucu nerede?"

"Ondan geriye kalanlar mutfak dolabındaki rafta. Para da orada."

Arama uzmanlarından biri, "Bulduk," dedi. Mavi vinil eldivenlerini giymişlerdi ve şimdi Wright'ın peşinden mutfağa doğru gidiyorlardı.

Arama görevlileri eroini ve parayı ortaya çıkarıp belgeledikçe YARIM SAAT geçti. Wright, hala elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla cipi terk etmiş ve içinde küçük bir fotokopi makinesi bulunan bir kutuyla geri dönmüş, arama görevlilerinden biri ve Devlin paraları kopyalamaya başlamıştır. Paralar lastik bantlarla sarılmıştı, çoğu Yüz dolarlık banknotlar, ellilikler ve yirmiliklerle birlikte, beş bin dolarlık yığınlar halinde. Wright Curry'ye sordu, "Bir kilo için ne kadar alıyorsun? Şahsen mi?"

"Aşağı yukarı kırk alıyorum. Doug bana 30'a sattı. Yani on tanesi bende kalacak. Küçük adamlara ulaştığında, gram başına yüz elli alıyorlar, yani bu ... ne? Sokaktaki bir kilo için yüz elli bin mi? Ama o zamana kadar üç kişiden daha geçmiş oluyor."

Devlin, "Her yönüyle güzel bir kazanç," dedi.

"Doug dışında kimse zenginleşmiyor. Bir sürü ve her gün böyle yükler gelmiyor. Şanslıyım ki Bir yıllık çalışmayla 200 bin doları temizlemek. New York'ta bu hiçbir şey değil," dedi Curry. Devlin'e ve fotokopi makinesiyle çalışan arama uzmanına baktı. "Neden o kadar paranın fotokopisini çekiyorlar? Neden burada mı yapıyorlar?"

"Çünkü onu araba yıkamacıdaki adamlara teslim edecek ve bir tuğla daha uyuşturucu alacaksın," dedi Lucas.

"Ne?"

Wright açıkladı: Curry kamyonetine binip oto yıkamacıya gidecek, her zamanki siparişi olan bir tuğla eroin daha alacak ve bunu karşılamak için gereken parayı teslim edecekti. Bu para Sansone'a teslim edilecek ve Sansone cebinde parayla yakalanıp hapse atılacaktı.

"Onu uyuşturucuyla, uyuşturucuyu da cinayetlerle ilişkilendirmemiz gerekiyor."

Curry, "Garajdaki o adamlar... onlar benim arkadaşlarım sayılır," dedi.

Wright başını salladı ve "Biliyorum," dedi. Kadın ona gülümsedi. "Zor iş."

Sophia Curry ve ardından Carol Bruno ağlamaya başladı. Bir süre ağladılar ve fotokopi makinesi arka planda çalışmaya devam etti.

Terry bir yığın parayla gelip bir kilo eroinle çıkış yapamayacağını söyledi. Müsait olup olmadığını öğrenmek için önceden araması gerekiyordu.

"O zaman ara," dedi Lucas.

Curry, kamyonetinde sakladığı bir kullan-at telefon kullanmak zorunda kaldığını söyledi. Garajdaki insanlar tanınmayan bir numaradan arandıklarında cevap vermiyorlardı. Lucas onu telefonu alması için dışarı gönderdi ve evin FBI ajanları tarafından kuşatıldığını, kaçmaya çalışırsa bir blok bile alamayacağı konusunda uyardı. Curry sefilce başını salladı ve telefonu almak için kamyonete gitti. Geri döndüğünde Lucas, Wright ve Curry ne söyleyeceğini konuştular. Herkes tatmin olunca Curry numarayı tuşladı ve telefon ikinci çalışmada açıldı.

"Clean N Go."

Curry dedi ki, "Hey, dostum. Bu benim." "Hey, sen. Nasıl gidiyor?"

"Hızlı bir yıkamaya ihtiyacım var. Dün gece çok kirlendim. Orada durum nedir?"

"Çok meşgul değilim. Hangi yıkama?" "Altın rengi düşünüyorum."

"Altın, öyle. Ne zaman geliyorsun?"

"Saat beşte mi?"

"Saat beş buçuk olsun. Küçük bir sıramız var."

"Sonra görüşürüz," dedi Curry ve gitti. Wright ve Lucas'a: "Tamamdır."

Lucas, Curry parayı oto yıkamaya teslim ederken SSG üyelerinden biriyle birlikte arabayı sürmek istemiş ve bir torba eroin daha alarak oradan ayrılmıştır. Benzin şirketinden çıkmak için birkaç dakikasını ayırdı.

Üniformasını çıkarıp takım elbisesini ve paltosunu giydi ve Wright, Paul Curry'ye bir dizi uyarı ve tehditte bulunduktan sonra karanlıkta evden ayrıldılar. Lucas benzin minibüsünü SSG RAV4'e aktardığı bloğun etrafından dolaştırdı ve sonra SSG ajanıyla birlikte iki blok ötede Curry'nin arkasına düştü.

Bırakma rutin bir işlemdi: Curry araba yıkama garajına girdi ve on dakika sonra geri dönüp evine doğru yola çıktı.

SSG şoförü, "Orada her şeyi söyleyebilirdi," dedi. "Herhangi birini arayabilirdi."

"Evet ama onu bağlamaktan korkuyorduk ve zaten bağlayacak bir şeyimiz de yoktu," dedi Lucas. "Bu noktada, buraya geldiğine inanmak istiyorum."

"Umarım."

Lucas benzin kamyonetine bırakıldı ve o da Curry'nin evine geri döndü.

Kamyonet çoktan garaj yoluna park edilmişti.

HoUsE'DA Curry, Wright'a para teslimatını ve oturma odasında duran yeni eroin torbasının satın alınmasını anlatıyordu. oda masası.

Lucas: "Doğru gitti mi?"

Curry, "Evet, her gün olduğu gibi. Dün gece koca bir kilodan kurtulduğuma şaşırdılar. Dışarıda biraz açlık olduğunu, yeni çantanın beni birkaç günden fazla tutmayacağını söyledim. Daha fazlasının yolda olduğunu söylediler."

Wright, "Dördünüzü Manhattan'a götürmek üzere birkaç SUV geliyor..." dedi.

"Dördü birden mi? Hepimiz gitmek zorunda mıyız?" Sophia feryat etti. Annesi "Kapa çenenini" dedi.

Wright: "Yetmiş iki saatliğine. Sonra Paul hariç herkesin kendi kefaletiyle serbest bırakılmasını ayarlayabiliriz. Buraya döndüğünde bir emlakçıyla konuşmak isteyebilirsin. Sansone, Paul'ün bizimle işbirliği yapmayı kabul ettiğini bir süre öğrenemeyecek, ama ... bu işe başlamak isteyebilirsin."

Sophia tekrar ağlamaya başlayınca Wright mutfağa gidip ABD Savcılığı'ndaki patronunu aradı. İşini bitirdiğinde oturma odasına geri döndü, ceketini giydi ve evrak çantasını aldı. Çıkarken Lucas'ın koluna dokundu ve sessizce, "Çok memnun olduk. Bu arada takımın harika ama kravatın biraz yamuk." Kravatı düzeltti, "İşte oldu," dedi, göğsünü okşadı ve kapıdan çıktı.

Devlin, "Vay canına." dedi.

Lucas: "Her zaman olur."

Yaşlı adam, "Sen bir bok değilsin," dedi ama sonra kıkırdadı ve başını salladı. "Lanet olası kadınlar."

Nakil araçlarını beklerken Carol Bruno, "Nasıl?" diye sordu.

Neden bu kadar acele ettiniz? Ne yapacağımıza karar vermeden önce bir avukatla konuşabilmeliydik."

Lucas, "Bu soruşturmanın pek çok hareketli parçası var. FBI'nın organize suçlardan sorumlu adamları bize, eğer biriyle konuşmanıza izin verirsek

sıradan avukatlarınız olsa, o adam dışarı koşup Sansone'yi ve aklına gelen herkesi arar ve onları uyarırdı."

Paul Curry, "Kent Pruitt'i tutukladığınızı söylememiş miydiniz?" diye sordu. "Evet. Şu anda Manhattan'da."

"Sansone'yi aramasına izin verdin mi?"

Lucas bir endişe ürpertisi hissetti: "Hayır. Yapmalı mıydık?" "Sana bundan bahsedersem kredi isterim."

"Anlayacaksın," dedi Lucas.

"Kent aramadıysa Sansone biliyordur. Hepimiz ararız, hepimizin bir zamanı vardır. Çalışırken, büyük bir yük taşıırken, beş ile altı arasında ararım. Telefonuma alarm bile kurdum. Eğer polisler tarafından yakalanırsam, aramıyorum ve bir sürü şey olmaya başlıyor. Bir kere, her şey düzelene kadar kimse beni tanımıyor. Ta ki biri neden aramadığımı öğrenmek için benimle konuşana kadar. Bir avukat beni aramaya başlar. Kent aramadıysa boku yedin demektir: Sansone biliyor."

Lucas saatine baktı. Altıya on dakika vardı. Virgil kesinlikle teknedeydi, belki de çoktan suya girmişti. Eğer Sansone Pruitt'i arıyorsa, en iyi satıcılarından birinin kaybolduğunu fark ettiyse ve Miami Beach'teki Behan'ı aradıysa... o zaman Virgil ve Rae'nin başı belada olabilirdi.

Lucas Devlin'e döndü: "Curry'nin hemen Sansone'a telefon etmesini istiyoruz. Her şey yolunda, her şey mükemmel." Devlin'e doğru yöneldi. Kapıya.

"Nereye gidiyorsun?" Devlin aradı. "Bir araba sigortası görüşmesi yapmam lazım..."

Lucas koşarak minibüſe gitti, çantasını aldı, kullan-at telefonunu çıkardı ve Rae'nin telefon numarasını tuşlarken ensesinde terlemeye başladığını hissetti.

Ama Rae üçüncü zil sesinde cevap verdi.

Lucas yüzüne kocaman bir gülümſeme yerleştirdi, çünkü kocaman sahte bir gülümſeme sesinizi bir satıcınıninkine dönüştürür ve "Sizi arabanızı ... karşı sigortalama fırsatı konusunda uyarmak için arıyoruz" dedi.

Sigorta kelimesini duyunca Rae, "Siktir git," dedi ve telefonu kapattı.

Lucas arkasına yaslandı. Teknedeydi, Cattaneo ve diğer serserilerle birlikteydi ve konuşamıyordu.

Ve yaşıyordu.

BÖLÜM

YİRMİ DOKUZ

VIRGİL ve RaE dalış malzemelerinin tekneye taşınmasına yardım etti. Su son derece sessiz, karanlık ve yağ gibi pürüzsüzdü; kolsuz beyaz tişörtlü bir adam, Intracoastal'da gördükleri tek sandal olan kürekli sandalıyla yanlarından geçti.

Son teçhizat da yerleştirildikten sonra Virgil ve Rae, Cattaneo motor kontrolü yaparken teknenin pruvasına gittiler ve Rae bir kolunu Virgil'in beline dolayarak mırıldandı, "Bu senin için sorun olur mu? Şansımızı zorluyor olabiliriz."

Lucas'la daha önce konuşmuşlardı ve bir tutuklama yapıldığını ama anlaşma yapılmadığını, bir başkasının da eli kulağında olduğunu biliyorlardı. Er ya da geç haber yayılacaktı.

Virgil, "Ben tekneye dönene kadar endişelenecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bu boku çok istiyorlar. Tehlikeli nokta ben suyun içindeyken ve onlar kaldırma çantasını ele geçirdiklerinde ortaya çıkacak. Eğer benden kurtulmak istiyorlarsa, işte o zaman."

"Bunun için hazır olacağım," dedi Rae.

Cattaneo aradı, "Hazırız. Marc, bizi atmak ister misin?"

Gece bulutlu ama rüzgârsızdı ve altmışlarda yeterince sıcaktı. Marinada ışıklar yanmaya başlamıştı ve Virgil birilerinin Dave Alvin ve Jimmie Dale Gilmore'un

"Downey'den Lubbock'a." Bir kadın, elinde martini ve kışında dostça bir el varken bir kadının yapabileceği gibi o yöne doğru güldü.

Tekne Intracoastal'a doğru ilerlerken Virgil ve Rae kokpite geri döndüler. "Dalış için iyi bir gece olacak," dedi Cattaneo. "Dışarısı hiç olmadığı kadar düz olacak."

"İyi görünüyor," dedi Virgil. "Sanırım bu işi çözdük."

Cattaneo, "Yatırımlara bakmalısın," dedi. "Fidelity, Vanguard. Biraz yatırım fonu alın ki yaşlandığınızda size para gelsin."

Virgil başını eğdi. "Sen neden bahsediyorsun Jack? Yaşlanacağımı mı sanıyorsun?"

Cattaneo düşündü, sonra dedi ki, "Tamam, unut gitsin. Ama. Bir süre hayatta kalmaya çalışalım, tamam mı? Aşağıda işimizi şansa bırakmayalım,

Seni kaybetmek için fazla iyiyiz. Belki gerçek yaşlılığa ulaşamazsın ama sana vereceğimiz parayla o zamana kadar çok iyi vakit geçirebilirsin."

Lange, "Ot, kadınlar ve şarkı," dedi.

Virgil: "Şarkı söylemekten uzak durmaya çalışıyorum. Şarkı söylemeye çalıştığımda kurbağa gibi ses çıkarıyorum."

Everglades Limanı'ndan Atlantik'e çıktılar ve kuzeye döndüler. Güzel bir geceydi, ileri hareketleri yumuşak bir tuz oluşturunuyordu.

yüzlerinde esinti vardı. Regio ve Lange güvertede oturmuş, dizlerini yukarı kaldırmış, kıyıdaki ışıkları izliyorlardı; daha uzakta bir yük gemisi batıya, yarığa doğru ilerliyordu. Virgil, Rae ve Cattaneo kokpitteydi ve Cattaneo sordu, "Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz? Birbirinize pek uygun olduğunuzu düşünmüyorum."

Rae, "Vegas'ta canım yanıyordu. Orada bir otel işim vardı, odaları temizliyordum. Geçici bir şeydi. Bir odadan bir şeyler çaldığımı söylediler, ki bu yalandı ve kovuldum. Vegas'taki bir otelden oda hırsızlığı yüzünden kovulduğunuzda şansınız kalmaz. Adınızı etrafa yayarlar ve kimse size dokunmaz: sizi şehir dışına sürerler.

"Her neyse," diye devam etti, "belki bir 'Yardım Aranıyor' tabelası görürüm umuduyla mağaza vitrinlerine bakıyordum - bu sadece Noel'den önce, dört yıl önce.

Willy bir Dollar Store'un önünde, elinde kırmızı bir saksıyla çan çalarak Kurtuluş Ordusu için para topluyor."

Cattaneo güldü ve Virgil'e baktı: "Kurtuluş Ordusu için mi çalışıyordun? Saçmalık."

"Onu görür görmez ben de öyle dedim," dedi Rae. "Gözlerinin etrafında sinsî bir bakış vardı. Geri çekilip onu izledim ve trafik durduğunda saksıyı, saksı sehpasını ve zilini alıp binanın etrafından dolaştı ve Subaru'ya bindi. Cama vurdum ve camı indirdiğinde, 'O paradan biraz alabilir miyim?' dedim. Her şey böyle başladı."

"Çanağı ve çömleği nereden aldın?" Cattaneo sordu.

"Onları buldum," dedi Virgil.

Cattaneo ve Rae aynı anda "Doğru" dedi.

"Ne kadar çıkarıyordunuz?" Cattaneo sordu.

Virgil, "İyi bir gündü, bütün gün çalıştım, dört yüz dolar olabilir," dedi. "En iyi günüm neredeyse beş yüz dolardı. Biri üç ellilik koydu."

"Neden dalmıyordun?" Cattaneo sordu.

"Çünkü sana bok gibi para ödüyorlar," dedi Virgil. "Dalış operatörleri sanki onlara para ödemeniz gerekiyormuş gibi davranıyor, çünkü dalış yapabiliyorsunuz. 'Hey, sana sevdiğin şeyi yapma şansı veriyoruz' diyorlar. Evet, ben de yemek yemeyi seviyorum. Kaliforniya'da haftada üç gün, günde yüz dolarla hayatta kalmanızın imkanı yok."

Bir süre yaşam maliyetleri hakkında konuştular, Kaliforniya'ya karşı Florida, New York'a karşı Iowa-"Iowa'da gerçekten çok düşük, özellikle de kırsal kesimde. Orayı gerçekten sevdim ama hapishaneleri berbattı."

"Bu bir hırsızlık anlaşmasıydı, değil mi?" Cattaneo sordu. Virgil, "Ben bu konu hakkında konuşmam," dedi.

"Ama Ally sana yapıştı?"

Virgil, "Daha sonra beni aramaktan başka bir şey yapmadı," dedi.

"St. Louis'de bir Gap'te çalışıyordum. Senin için başka bir boktan iş daha var," dedi Rae.

Boktan işler hakkında konuşup durdular, Regio ve Lange de söze karıştı, sonra Cattaneo, "Otuz dakikamız kaldı Willy," dedi.

"Tuz madenlerine geri dönüyoruz," dedi Virgil.

VIRGİL ayağa kalktı, tanklarını, dalış bilgisayarını, ağırlıklarını ve Genesis DPV'yi son bir kez kontrol etti, üç feneri de açıp kapattı, iki kaldırma çantasının doğru yerleştirildiğinden emin oldu, maskesini ve paletlerini taktı, regülatöründen hava emdi ve saat altıyı biraz geçe, sağ eliyle ağızlığını ve maskesini yüzüne sabitleyerek Atlantik Okyanusu'na doğru uzun bir adım attı. Teknenin motorunun çalıştığını duyunca yönünü batıya çevirdi ve Genesis'i **ç a l ı ş t ı r d ı** .

Son dalışında, ulaşmaya vakti olmadığını düşündüğü bir eroin kutusu daha görmüştü ama yükselirken Genesis'i kullanarak kendisini parlak beyaz LED'lere doğru çekti ve ardından dekompresyon molaları için duraklayarak olabildiğince yukarı çıktı ve ardından GPS saatini kontrol edip okumayı not ettiği yüzeye kadar çıktı.

Bu yolculukta, bırakma noktasından doğrudan batıya yöneldi, yüzeye çıktı ve belirtilen GPS koordinatlarına doğru ilerledi. Tekne ışıkları

kuzeyden yaklaşıyorlardı, biraz batısında görünüyordu ama hızla geliyordu ve kanadından hava boşalttı ve dümdüz aşağı indi.

Şansı yaver gitmişti. Gece boyunca görüş mesafesi artmıştı ve ışık çubuğunu yüz otuz fitte çalıştırdığında, hemen güneydeki iki teneke kutunun ve kuzeydeki bir diğerinin LED'lerini gördü. Güneydeki teneke kutuları ilk dakikada dibe indirdi ve kuzeydeki teneke kutunun parıltısını hâlâ görebiliyordu. Bu ona sağlam bir ipucu verdi. Pusula teneke kutu sırasına yöneldi ve bir dakika sonra kuzeydeki teneke kutuyu aldı ve onun ötesinde bir tane daha görebildi.

Hızla ilerliyordu ve biraz daha alçalmıştı, şimdi yüz yetmiş metreye kadar inmişti, bacağı takıldığında altı kutu torbalanmıştı ve hattan çekilmişti. Arka plakasına bağlı olmasaydı Genesis'i kaybedebilirdi. Mücadele etti.

Bacağından ve Genesis'ten gelen karışık çekişlere rağmen makineyi sürüklemeyi ve kapatmayı başardı.

Döndü, kendini topladı, kalp atışlarının yavaşlamasına izin verdi ve sonra en güçlü el fenerini kullanarak sağ bacağına ve yüzgecine baktı. Yarım inç genişliğinde, nakliye kutularını sabitlemek için kullanılan türden bir plastik kayış bobinine dolanmıştı. Alttan bir hırıltı halinde yükseliyordu, bir hükümet masası büyüklüğünde bir yumaktı. Onu çekti ve alttaki bir şeye sıkıca tutturulmuş olduğunu gördü. İçinde yarım düzine parlak renkli balık oltası ve misina yumağı vardı. Topağın ne olduğunu anlayamadı; beton ya da metal bir şey olabilirdi. Çamurla kaplı bir hurda.

Bunun için eğitim almıştı. İlk kural: dur ve düşün. Bunu yaptı, sonra bacağındaki düğümü yavaşça açmaya çalıştı; Genesis birbirine dolanan plastik şeritleri düğüm haline getirdiği için bu pek işe yaramadı. Ağır çekimde hareket ederek, arka plaka kayışındaki cebinden tel kesicisini çıkardı ve kesmeye başladı.

Malzeme sertti ama tel kesicisi onu kolayca kesiyordu. Yarım düzine kesik attı, hurda parçaları dibe düşürdü ve sonra tekmeleyerek kurtuldu. Bacağı acıyordu ve bir an durup bacağına baktı. Kendini kesmişti ve baldırından akan kan, el fenerinin LED ışığında simsiyahtı. Bacağını çekti

ıslak giysisini bir tarafa çevirdi, böylece giysinin hasar görmemiş bir bölümü bacağındaki kesiği kapatacaktı; kanama durmuş gibiydi.

Kuzeyde, başka bir teneke kutunun LED ışıklarını görebiliyordu ve kendini plastik kayışların karmaşasından kurtardı, Genesis'i açtı ve peşinden gitti. İlk kargo çantasına altı kutu yerleştirdi ve bilgisayar ona süresinin dolduğunu söylediğinde ikinci çantada beş kutu vardı. Azot birikmesi nedeniyle alttaki süresi daha kısa olmuştu.

Ama iyi iş çıkarmıştı.

Kaldırma torbalarına hava püskürttü ve bilgisayar ona ilk dekompresyon durağında olduğunu söyleyene kadar kendisi ve torbalar yavaşça yükseldi. Tam bir dakika bekledikten sonra, torbaların mümkün olduğunca yavaş yükselmesini sağlamak için mücadele ederek pikaba doğru çapraz koşmaya başladı. Birbirlerinin etrafında dönmek istiyorlardı ve her torbada biraz farklı miktarda hava ve biraz farklı ağırlıklar olduğu için farklı oranlarda yükselmek istiyorlardı. Her torbanın bir boşaltma valfi vardı, ancak her birinden tam olarak doğru miktarda havayı boşaltmak zordu - yükseldikçe hava genişledi ve torbalar onu yukarı çekmeye çalıştı.

Otuz fitte durdu ve dinlenmeye çekildi. Çok fazla hava emdiğini düşündü, kaldırma torbalarıyla mücadele ediyordu, ancak bilgisayarı çok fazla havası kaldığını söylüyordu. Bacağı kesikten ve elbisenin içindeki tuzlu sudan dolayı kaşınıyordu. Bir tekne ona doğru geliyor gibiydi, yüksek hızlı vidalar, bu yüzden muhtemelen sık su çekimi, hala biraz uzakta. Bir balıkçı teknesi mi? Genesis'i çalıştırdı ve doğuya, okyanusa doğru yöneldi, teknenin trol yapmaması için dua etti. Yüzüne -ya da çantasına- saplanacak büyük bir kanca gerçekten de uğraşması gereken bir şey değildi.

Tekne iyice uzaklaşana kadar doğuya doğru ilerlemeye devam etti, sonra yüzeye çıktı ve GPS'i kontrol etti. Tekne için endişelendiğinden alma noktasını aşmıştı, bu yüzden batıya döndü ve dümeni oraya kırdı, kaldırma çantalarını yüzeye oturana kadar ayarladı, ardından başı ve omuzları suyun üzerinde olana kadar kanadına hava ekledi. Alçak silindirlerden başka bir şey olmadığı için kırmızı ve yeşil tekne ışıklarını görebiliyordu.

Okyanusun öbür ucundan hiç kimse ona doğru gelmiyordu. Beklemek için yirmi dakikası vardı. Regülatör ağızlığını çıkardı ve bunu yapmak için yerleşti.

RaE güvertede oturdu ve kıyıdan geçen apartman ışıklarını izledi. Sakin ve güzel bir geceydi, tuzlu hava yüzünde ağır ve rahatlatıcı bir etki yaratıyordu. Üç adam kokpitin arka tarafında oturmuş konuşuyorlardı. ne söylediklerini duyabiliyordu. Sonra Cattaneo ona seslendi, "Ally, dönüşe yaklaşıyoruz."

"Pekala."

Cattaneo radarda Sahil Güvenlik'e ait olabilecek herhangi bir şey olup olmadığını izliyordu. Etraflarından dönerlerken yakınlarındaki tek şey, kuzeyden onlarınkine paralel bir hat üzerinde yaklaşan ve çok uzakta olmayan bir radar bloğuydu; ışıkların her an büyüdüğünü açıkça görebiliyorlardı. Dönüşe geçip güneye yöneldiklerinde, Telsizleri öttü ve bir kadın sesi şöyle dedi: "Deerfield açıklarında güneye dönen bir yelkenli, burası sancak tarafınızdan gelen *Uncaged* adlı powercat. Eğer rotanızı korursanız sancaktan uzakta kalacağız."

Cattaneo telsize geçti ve diğer teknenin çağrısını onayladıktan sonra, "Lanet olsun, umarım Willy iyi gözcülük yapıyordur. Onlar

bizimle aynı çizgide ilerliyor."

Yanlarından geçen tekne şişman beyaz bir düğün pastasına benziyordu, en az üç katlı bir katamaran. Kedinin üst köprüsündeki bir adam yanlarından geçerken onlara elini kaldırdı.

"Bana da onlardan bir tane alacağım," dedi Regio, gidişini izlerken. "Burada bir apartman dairesini siktir et. Böyle bir tekne de yaşayabilirsin ve sana bir apartman dairesi gibi pahalıya mal olmaz."

Cattaneo, "Bu tekne yeniye bir buçuk ila iki dolar arasındaydı," dedi. "O fiyata çok güzel bir apartman dairesi alabilirsiniz."

Rae'nin telefonu çaldığında apartman fiyatlarını konuşuyorlardı: cebinden çıkardı, baktı, kaşlarını çatı ve cevap verdi. Bir erkek sesi, yapay olarak neşeli: "Sizi bir fırsat hakkında uyarmak için arıyoruz. ... karşı sigortalayın."

Rae "Siktir git" dedi ve yumruk attı. Cattaneo güldü ve "O neydi?" diye sordu.

"Beni bir fırsat konusunda uyarmak istedi," dedi. Omurgasında bir ürperti hissetti ama şüpheli bir gülümsemeye zorladı. "Willy ve onun Kurtuluş Ordusu küpü gibi."

"Jersey'de bu işi yapan bir kuzenim var, telefon işi," dedi Lange, ürpermiş gibi yaparak. "Birisini konuşmayı dinledikten sonra teklifi reddettiğinde ne derler bilir misiniz? 'Canım cehennem' derler. Dinleyen adam asla açmaz. 'Çok teşekkür ederim' dediğinizi sanırlar."

Cattaneo, "Matthew Lange'in beyninden çıkan bir başka çöp bilgi daha," dedi.

Rae: "Biraz üşümeye başladım, sanırım şalımı alacağım."

Aşağı inip fermuarlı pamuklu bir eşofman üstü aldı, kokpite geri taşıdı, Regio'ya uzattı ve "Tut şunu, giymeme yardım et," dedi.

Kollarını içine sokabilmesi için onu tuttu ve omuzlarına kadar çekmesine yardım etti. "Teşekkürler." Fermuarını çekti. "Daha ne kadar var?"

"Otuz dakika," dedi Cattaneo.

On dakika sonra Cattaneo'nun telefonu çaldı. Ekranı baktı ve şöyle dedi: "Uh-oh. Sorun var. Patron arıyor. Ally, eğer pruvaya ya da aşağıya gitmek istersen, bu biraz özel olabilir."

"Elbette," dedi. "Devam et ve bana güvenme."

Merdivenden salona indi, sonra kamaralardan birine adım attı. Davenport'un çağrısı bir uyarı niteliğindedi.

olası bir sorun. Eşofman üstünü almıştı ve Regio'nun yardımına ihtiyacı vardı, böylece onu kaldıracak ve ceplerinde bir şey olmadığını anlayacaktı. Silah gibi ağır bir şey yoktu.

Şimdi bir sınırı vardı, korkuya benzer bir şey, ama belki de tam olarak orada değil. Endişe. Trepidation.

Hızlıca hareket etti, gergindi ama panik içinde değildi, Sig'i serbest bırakmak için ayak bileğindeki bandı söktü, fişek yatağında bir mermi olduğundan, silahın kurulu ve kilitli olduğundan emin oldu ve eşofmanının cebine soktu. Kabinin kapısına doğru ilerledi ve ne konuşulduğunu duymaya çalıştı. Görünüşe göre telefon görüşmesi bitmişti ama

Üç adam alçak sesle konuşuyordu ya da Cattaneo ve Regio konuşuyordu. Lange daha yüksek sesle konuşuyordu ve sesi sanki bir şeye itiraz ediyormuş gibi geliyordu.

Bela, tamam, diye düşündü Rae.

CattanEo ARADI: "Hey, Ally?"

Tereddüt etti, sonra kafasını kabin kapısından dışarı uzattı. "Geldik mi?" "Tam olarak değil, ama yaklaşıyoruz. Yukarı gelip yardım edebilir misin?"

nokta?"

"Tamam."

RAE kokpite tırmandı ve Cattaneo, "Güvertede olmanız muhtemelen en iyisi..." dedi.

"Bana bir el feneri verin, ona ışık tutayım," dedi.

Cattaneo ekipman çantasını karıştırdıktan sonra ona küçük bir Maglite uzattı.

Rae güverteye tırmanıp arkasını döndüğünde Regio'nun elinde bir silah olduğunu gördü. "Hey. Siz burada ne haltlar karıştırıyorsunuz?"

Cattaneo, "Ally, üzgünüm ama büyük bir sorunumuz var," dedi.

Rae'nin eli cebindeydi, Sig'i kavırıyor ve emniyetini açıyordu. Regio ona gülümsüyordu, Lange yüzünü başka tarafa çevirmişti ve Regio silah elini kaldırmaya başladı.

Rae cebinden Sig'i çıkardı ve Regio'yu kalbinden iki kez vurdu, kıvılcım benzeri namlu patlamalarıyla iki düz şok edici patlama.

Onu kalbinden vurduğunu biliyordu çünkü Regio sadece bir metre uzağındaydı ve neredeyse uzanıp ona dokunabilirdi. Regio şaşkınlıkla göğsüne baktı ve sonra bir kasap dükkânının *gümbürtüsüyle* doğruca kokpite düştü.

Rae tabancayı Cattaneo'nun kafasına doğrultmuştu bile ve hırladı, "Eğer Matt ya da sen tek bir hareket bile yaparsanız, sizi kafanızdan vururum Jack ve ıskalamam, sonra da gerekirse Matt'i vururum. İkinizden de daha hızlıyım, bunu aklınızda tutun."

Lange çılgına dönmüştü, Regio'ya bakıyordu: "Ne! Ne! Onu öldürdün!"

"Doğru," dedi Rae. "Daha hızlı davranmalıydı. Ama aptalın tekiydi, bana bakarak, korkuyu görerek eğlenmek istedi."

Sokakta konuşuyordu çünkü henüz ne yapması gerektiğinden emin değildi.

kendini bir şerif olarak tanıttı. Onun sokaktan biri olduğunu düşünselerdi, yine de sorunlarından konuşarak kurtulabileceklerini düşünebilirlerdi.

Sig'inin namlusu Cattaneo'nun alnından hiç ayrılmadı. "Şimdi yapacağımız şey şu. Ben bu tarafa gideceğim.

yan . . ." Başını eğdi. "...Matt de Willy'yi sudan çıkarabileceği diğer tarafa geçecek."

"O bunu yaparken, bu silah kafana doğrultulmuş durumda, Jack. Bu mesafeden seni hangi gözünden vuracağımı seçebilirim. Patron sensin ve oğluna etrafta dolanmamasını söyleyen iyi olur, çünkü etrafta dolanırsa, ilk iş seninle ilgileneceğim ve bir saniye sonra onun için endişeleneceğim. O zaman ikiniz de ölmüş olursunuz. Ama önce sen, Jack."

Cattaneo, "Bunu konuşarak halledebiliriz," dedi.

"Belki yapabiliriz, belki de yapamayız," dedi Rae. "Ne olursa olsun, para dolu bezelye torbasından daha fazlasını isteyeceğiz. Willy'nin getirdiği o teneke kutulardan birkaç tane isteyeceğiz."

"Anlaştık. Artık bana silah doğrultma."

"Ne, beni aptal mı sanıyorsun? Şu lanet iskeleye çıkana kadar sol gözünü işaret edeceğim."

VIRGİL ONLARIN geldiğini GÖRDÜ. Yirmi dakika önce düğün pastası teknesi kıyıya birkaç yüz metre kala yirmi knot hızla yanından geçmişti. Şimdi Cattaneo'nun teknesi yaklaşıyordu, pruva ışıkları ona doğru geliyordu. Işığını onlara doğru tuttu ve karşılık aldı. Cattaneo gücü kesti ve tekne süzülerek yukarı çıktı, ona yaklaştığında zar zor hareket ediyordu. Yanına geldiğinde Rae'nin bir tarafta, Lange'in diğer tarafta durduğunu gördü ama Regio'dan iz yoktu.

Virgil biniş merdivenine doğru yüzdü, yukarı baktı ve Lange'e şöyle dedi: "Ağır olacak. İki çantada on bir kutu var."

İlk iki gecede, iyileşmeler küçük kutlamalara yol açmıştı. Bu kez Lange "Çizgileri uzat" demekten başka bir şey söylemedi.

Virgil: "Her şey yolunda mı?"

Rae bağırdı: "Lanet olsun, hayır. Bu orospu çocukları bizi vuracaktı. Marc, o öldü. Jack'e silah doğrultuyorum. Matt sana herhangi bir şey verirse

Sen bağırırsın, ben de Jack'i gözünden vururum. Sonra da Matt'i vururum."

"Siktir git," dedi Virgil. Asansör çantaları için sıraya girdi ve Lange onları gemiye almak için mücadele etti; Cattaneo yardım etmek için aceleyle geldi, Rae ona bağırarak uyarılarda bulundu. İkinci çanta gittiğinde

Virgil arka plaka kayışını çözdü ve tanklar, ardından da yüzgeçleri güverteye çıktı. Ayaklarını merdivene uzattı ve Rae bağırdı, "Matt, sen pruvanın ucuna, Willy'den uzağa git. Oraya çık."

Lange baş tarafa geçti ve Virgil merdivene tırmandı. Rae ona "Willy" diyordu. Bu onun sahte kimliğini sakladığı anlamına geliyordu ve her ne sebeple olursa olsun Virgil'in de saklaması gerekiyordu.

Virgil uçağa bindiğinde, Rae Cattaneo'ya, "Willy yanına gelecek. Willy, kokpite in, şunun altına uzan.

ve sen bir silah buluyorsun. Jack, ona doğru tek bir hareket yaparsan o zavallı kıcını öldürürüm. Benim de gözüm üzerinde, Matt."

Virgil dikkatlice kokpite adım attı ve yarı yolda merdivenden salona. Kokpitin zemini mor kanla çalkalanıyordu. Regio'nun bacaklarını çekiştirdi, kanlı siyah bir Beretta 92 aldı. "Buldu," dedi. Teknenin kenarına eğildi, kanı okyanusta duruladı, sonra suyu silkeledi.

"Güverteye çık," dedi Rae Virgil'e. "Matt, sen de Jack'le birlikte kokpite in. Muhtemelen bir silahın olduğunu biliyorum, ama bunu aklından bile geçirme. Willy iyi bir nişancı değil ama ıskalayamayız ve biz

Tüm bunlar için gerçekten endişeliyken yanlış bir hareket yaparsanız o zavallı kışklarınızı öldürürüz."

Lange, "Silahım yok." dedi.

Cattaneo bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra "Marc'ın cesedinden kurtulsak iyi olacak" dedi.

"Siktir et," dedi Rae. "İskeleye geri döneceğiz, ben ve Willy kollarımızın altına birkaç üç teneke koyacağız ve sahip olduğun tüm parayı alıp kaçacağız. Sonra geri kalan bok ve Marc'la ne yaparsınız, o sizin sorunuz. Biz gidiyoruz."

Cattaneo bir kez başını salladı.

"Buna inanamıyorum," dedi Lange. Sonra da Rae'ye, "Onları vazgeçirmeye çalıştım" dedi.

"Hiç umurumda değil," dedi Rae. "Sen hâlâ bir pisliksin. Beni vurmak istemedin ama onları durduramayacaktın."

Dönüş yolculuğu gergindi: Cattaneo sürekli bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Marinaya geri dönme alternatifleri -sola sert bir dönüş ve Bahamalar'a bir yolculuk önerdi, oraya varmadan önce Regio'yu yan tarafa bıraktı- ama Virgil sessizdi ve Rae arabalarına geri dönmekten başka bir şey kabul etmedi.

Yolda Virgil dikkatle dalgıç kıyafetini çıkardı, Beretta elinin altındaydı ve sokak kıyafetlerini giydi ve baldırındaki kesiği kontrol etti. Derin ve kanıyordu ama Cattaneo'nun iyi bir ilk yardım çantası vardı ve kesiğe dezenfektan sürüp gazlı bezle kapladı ve birkaç metre tıbbi bantla sardı.

Marinaya vardıklarında, Rae'nin silahı hâlâ Cattaneo'nun gözüne doğrultulmuş haldeyken, Cattaneo rıhtıma doğru keskin bir dönüş yaptı ve rıhtıma yanaştıklarında, etraflarında demirli teknelerin arasından koyu renk giysiler giymiş yarım düzine adam belirdi.

Cattaneo onları gördü ve Rae'ye baktı. "Bu da ne böyle?" Rae:

"Oh, kahretsin. Ben ve Willy'nin ABD'li olduğumuzu söylemeyi unuttum mu?

Marshals? Kim bilir kaç uyuşturucu ihlalinden tutuklusunuz ve şimdi de Marc'ın ölümüyle birlikte sanırım cinayet suçundan yargılanıyorsunuz."

Cattaneo gözlerini dikerek onlara baktı ve sonunda "Ne?" diye sordu.

Lange, depresif, yenik bir sesle: "Seni uyarmıştım. Çok eskiden. Bir şeylerin yolunda gitmediği konusunda seni uyarmıştım."

Cattaneo, Virgil'e bir el kaldırdı: "Bu moron bir şerif mi?"

Rae, "Bununla övünmüyoruz ama öyle sayılır, evet" dedi.

Virgil Lange'e dedi ki: "Bağlamaya yardım edecek misin, yoksa elinde sakinle orada dikilecek misin?" Ve ajanlara bağırdı "Bu adamın belinde tabanca olabilir."

Dört federal, üç FBI ve bir şerif, Cattaneo ve Lange'i tekneden indirdi. İkisi de silah taşımıyordu.

Virgil bir kolunu Rae'nin beline doladı ve onu sıkıca kavradı: "Sen . . . çok harikasin."

"Korkmuştum," dedi, geri çekilerek. "Ben çok ..."

"İnanılmazdı," diye tekrarladı Virgil.

İki ajan daha asansör çantalarından eroin kutuları çıkarmaya başladı. Ekip lideri, uzun boylu, zayıf, yüzünde askeri bir ifade olan ve düz bir Deniz Piyadesi şapkası takan bir adam, "Bir sorunumuz var.

Biri Behan'a haber vermiş. Dairesinin kapısını tekmeledik.

içeri girdiğini gördük ve oydu ama orada değildi. İçeriye hiç girmemiştik ve aralarında iç merdiven bulunan iki kat olduğunu öğrendik. Bir kattan aşağı indi ve muhtemelen yangını söndürdü.

merdivenler ya da daha zor bir şey. Ne zaman yaptığı ya da nereye gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bir saat önce oradaydı ve sonra gitti."

"Peki ya telefonu?" Rae sordu.

"Telefonu üst kattaki mutfak tezgahının üzerinde duruyor. Tabii ki onu izliyorduk ve hiç hareket etmedi." "Lanet olsun.

Muhtemelen tüm okuldaki iki numaralı adamdır.

Sansone'dan sonraki operasyon." "Bunu biliyoruz..."

VIRGIL, Cattaneo ve Lange'i rıhtımda bekleyen ciplere doğru götüren federallerin dosyasına baktı. "Hey, adamlarına söyle Lange'i beklesinler. Onunla konuşmak istiyoruz."

"Sence bir şeyler biliyor olabilir mi?" diye sordu ekip lideri. "Belki.

Konuşur mu bilmiyorum," dedi Virgil. "Rae ve ben Yine de bir deneyin."

Ekip lideri rıhtımın aşağısındaki bir ahizeden seslendi ve Lange'in yanındaki iki federal yürümeyi bıraktı. Virgil ve Rae aceleyle ekip liderinin peşinden rıhtıma yanaştı. Küpeştesi rıhtımın birkaç metre üzerinde olan bir yelkenli rıhtımlardan birine bağlanmıştı ve Virgil Lange'i ona doğru iterek "Otur" dedi.

Lange, "Bir avukat istiyorum," dedi.

Rae, "Beni vurmak istemediğini söylemiştin." dedi.

Lange omuz silkti.

"Regio öldüğü için cinayet suçundan yatıyorsun. Ve benim için bunun olmasına izin verecektin," dedi Rae. "Hayatının geri kalanını hapiste geçirmemenin tek yolu bizimle konuşmandır."

Lange yine omuz silkti ama hayır demedi.

"Behan kaçtı. Gözetleme ekibimizden kaçmayı başardı," dedi Virgil. "Nerede olabileceğine dair bir fikriniz varsa, şimdi bir şeyler söylemenin tam zamanı. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyiniz varsa ve

bir gün gerçekten özgürce dolaşabilirsin. Eğer o giderse ... şey, eğer o giderse, sen de gidersin."

Lange başını eğdi, beton iskelede ayaklarını sürüyerek yürüdü, sonra başını kaldırdı ve "Bizi gerçekten içine çektin" dedi.

Virgil: "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Bu anlaşmaya daha fazla tanık istiyorum. Sadece sen, Ally ve bu şapkalı adam değil."

Ekip lideri dinlemeleri ve tanıklık etmeleri için birkaç adamını daha çağırdı; Lange hepsinin isimlerinin yazılmasını istedi.

Bu iş bittiğinde Virgil, "Yani ..." dedi. "Behan bir pilot. Bir uçağı var. . ."

Ekip lideri "Tanrım... beni koru" dedi.

"Onu kuzeye uçmak için kullanacaklardı ama sanırım Florida'dan gelen bir uçağı oraya her indirdiğinizde sizi koklayacak bir köpekleri var. Bu yüzden bunu yapmadılar ama düşündüler çünkü o iyi bir pilottu. Uçağı her yere uçabilir. İki motorlu, arkada altı koltuğu olan bir uçak."

"Nerede saklıyor?" Virgil sordu.

"Miami. Hiç görmedim ama orada olduğunu biliyorum. Ben buralardayken birkaç seyahat yapmıştı. Venezuela'ya gittiğini biliyorum."

Ekip lideri "Ben bir telefon edeyim" dedi.

Virgil: "Oraya gitmeliyiz. Kimliğini tespit edip onu bağlamalıyız. Eğer o uçakla kıyıda ayrılıp Bahamalar'a giderse, her şey çok daha zorlaşacak."

"Sizi götürecek bir araç bulacağım," dedi ekip lideri. "Yine de bizimkiler sizden çok önde olacak."

Rae Virgil'e, "Yine de gitmeliyiz," dedi.

Ekip lideri Rae'ye, "Yapamazsın. Kalmalısın. Regio'yu vurdun, şu anda yapman gereken resmi işler var."

"Adamım . . ."

"O haklı," dedi Virgil. "Bunu ben hallederim. Zaten bizim yapabileceğimiz pek bir şey yok."

İsteksizce başını salladı ve Virgil'in Regio'nun silahını rıhtımdaki tatlı su hortumuyla tekrar yıkamasını, ardından şarjörü durulayıp silaha geri takmasını izledi. "Sence işe yarayacak mı?"

Rae omuz silkti ve, "Ne fark eder ki? Lucas bana içinde durduğun bir ahırın kenarına vuramayacağını söylemişti."

Virgil, "Bu yersiz bir abartı," dedi.

Lange, Rae'den Virgil'e ve tekrar Rae'ye baktı ve "İkinizi vurmaya karşı çıktım ama Jack ve Marc bana karşı çıktılar. Her neyse, beni hatırlayın."

"Kapa çenenı," dedi Rae.

BÖLÜM

OTUZ

KEnt PrUitt, Manhattan federal hapishanesinde, hücre kapısı tıkırdadığında yirmi dört saatten kısa bir süredir hücre hapsindeydi ve ayağa kalktı ve benimle dalga geçme bakışlı iri yarı bir şerif içeri girdi ve "Otur" dedi.

Pruitt oturdu. Şerifin ardından elinde kahverengi bir dosya zarfı olan zarif, soğuk görünümlü bir kadın geldi. Kısa, tuzlu ve biberli saçları, burnunda çelik çerçeveli dar gözlükleri, gri takım elbisesi ve boynunda altın Hermès eşarbi vardı. Pruitt onu boğacağını düşündü - gerçi arkasında ikinci, daha da büyük bir şerifin varlığı bu düşünceyi ortadan kaldırdı.

"Size herhangi bir soru sormayacağım. Durumunuzla ilgili yeni bir gelişmeyi size sunmak için buradayım," dedi kadın. Kendini tanıtmaya zahmetine girmemişti ama Pruitt katil tipini tanıyordu. "Biz Sansone örgütü tarafından ifşa edilme ve öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya olan iki gizli polis memuru var, çünkü öğrendiğimize göre Sansone'yi izlediğimiz konusunda uyarmışsınız. Eğer öldürülürse, bu komploda yer aldığınız için ölüm cezasına çarptırılmanızı isteyeceğiz."

Pruitt, "Bir avukat istiyorum," dedi.

"Yaklaşık kırk sekiz saat sonra bir tane alacaksınız," dedi kadın. "Şerifler önümüzdeki birkaç dakika içinde öldürülebilir." Ayrılacakmış gibi döndü. "Eğer başka bir yorumunuz ya da öneriniz yoksa, ben gidiyorum."

Pruitt arkasında duran şerifin yumruklarını o kadar sıkıktığını fark etti ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "İdam cezası" kelimeleri beyninde çalkalanırken bir elini kaldırdı ve "Bekle, bekle, bekle . . . Nasıl . . . ?"

"Acil durum alarm sisteminiz olduğu ve her gece ilaçları teslim ederken Sansone'yi aradığınız konusunda bilgilendirildik. satış temsilcileriniz," dedi kadın. "Eğer aramazsanız, uyarı otomatik olarak gelir. Yani, onu uyardınız ..."

Bunların hepsi doğruydu: Federaller biliyordu ve bunu gerçekten inkâr edemezdi. Ya da inkar edebilirdi ama Sansone bazı polisler karşı vur emri verirse bunun ona bir faydası olmazdı. Eğer Sansone bu işten paçayı sıyrabileceğini düşünürse bunu yapardı ve Pruitt, eski dostu Kent Pruitt iğneyi yerse Sansone'un bir dakika bile uykusuz kalmayacağından şüpheleniyordu.

Kadın devam etti: "... ve bu, polis memurlarının öldürölmesinde önemli bir suç ortağı olarak ölüm cezasına çarptırılmanız için yeterli."

"Yorum yaparsam ne elde ederim?" Pruitt sordu.

"Uyuşturucu teslimatı ile ilgili suçlamaları, zaten yapmayı planladıklarımızdan daha ileri götürmeyeceğiz. Tabii polisler çoktan ölmediyse," dedi ve zarif bir şekilde ekledi, "bu durumda, polislerin dediğı gibi, şansınız yok demektir."

Pruitt ona baktı ve çelik jantların ardındaki gri gözlerde hiç merhamet görmedi.

"Bugün saat üç ile dört arasında aramam gerekiyordu," dedi. "Dün beni aldığında, o gün için çoktan aramıştım."

"Yani saat yedi buçuk oldu. Şimdiden organizasyonunu mu karıştırıyor?"

Pruitt başını salladı ve şöyle dedi: "Her şeyin yoluna girmesi her zaman zaman alır; şu anda bir avukat beni arıyor olacak. Doug, avukat ona geri dönene kadar bir sorun olup olmadığından emin olamayacak. Avukat birkaç saat içinde bir şey bulamazsa, üç ya da dört saat, belki, bağlı . . . Sansone gitti. Çoktan gitmiş olabilir."

Kadın başını salladı, döndü ve hücreden çıktı. Şerif kapıya doğru geri çekildi, ama dışarı çıkmadan önce mırıldandı, "Daha iyi Umarım adamlarımızdan hiçbiri öldürölmemiştir, yoksa hanımefendinin beklediğinden çok daha kısa sürede şansınızı kaybedersiniz."

Koridorda yürürken kadın bir cep telefonu çıkardı ve ilk çalışta cevaplanan bir geri arama tuşladı:

"Davenport."

"Lucas. Pruitt'in üç ile dört arasında araması gerekiyordu," dedi kadın. "Onu arayacaklarını ama Sansone'un muhtemelen çoktan endişelendiğini ve belki de daha kötüsü rüzgârda olabileceğini söyledi."
"Lanet olsun!"

LUCAS görev gücüne geri dönmüştü ve bilgiyi Orish'e aktardı. "Sanırım şimdi peşlerinden gideceğiz" dedi.

"Sansone nerede?"

"Evinde," dedi. "İçeri girdiğini gördük, ışıklar yanıyordu ... ama içeri girdiğinden beri onu görmedik."

"Ayrıca yüzde yüz kapsama alanınız da yok." "O mahallede değil. Bu mümkün değil."

"Tamam. Dinle, henüz araba yıkamaya gitmeyelim," dedi Lucas. "Her şey tamam ama garajdaki adamların peşine düşmeyelim. Bu öğleden sonra dört satıcı onları kontrol etti - seksen ya da yüz bin dolar nakit olabilir. Sansone'un aklı başındaysa, yine de almaya çalışabilir. Kaçmaya çalışırsa onu yakalayabiliriz."

Orish başını salladı. "Güzel. Diğer her şeyi hallettik."

"Andres ve ben onun evine saldıran adamlarla birlikte gideceğiz..."

"O zaman acele etsek iyi olur," dedi Orish. "Yarım saat içinde harekete geçmeye hazır bir SWAT ekibim var."

"Biz oraya varana kadar onları yavaşlatın. . ."

Şüpheyle baktı ve "Acele etsen iyi olur" dedi.

KAÇTILAR. DILLON Koch gözetleme aracında bekliyordu ve Lucas arka koltuğa yığılırken Devlin ön yolcu koltuğuna oturdu. "Yakın olacak," dedi Koch. "Gecenin bu saatinde muhtemelen yarım saat, kırk dakika uzaktayız."

"O zaman git, git ..."

Koch mükemmel BİR sürücüydü ve Chevrolet'sini akşam trafiğinde bir slalom kayakçısı gibi itti. Devlin, "Bu boku seviyorum." dedi.

Bir süre sonra Lucas rahatladı ve, "Evet, fena değil ama daha hızlı gidemememiz çok kötü. Oraya kadar bundan daha hızlı kayabilirdim."

Koch, "Tanrım, New York trafiğinde doksanla gidiyorum," dedi. "Tamam, şimdi de New Jersey trafiği. Eyalet devriyesi tepemizde olmadığı için şanslıyız."

"Bu tuhaf koku da ne?" Devlin sordu. "Sadece Elizabeth."

"Elizabeth?"

"New Jersey. Durup koklamak ister misin?" Koch sordu.

"Devam et. Daha hızlı," dedi Lucas.

Trafiğe göre hızlıydılar, ancak trafik zordu ve Staten Island ile Sansone'un South Orange'daki evi arasında bir otoyol ağından geçerek yollarına devam ettiler. Orish arayıp "İki şey var" dediğinde hâlâ birkaç mil uzaktaydılar. Birincisi, evde ışıkların açılıp kapandığını görüyoruz, pencere gölgeliklerinde gölgeler görüyoruz. İkincisi, SWAT neredeyse harekete geçmeye hazır. Hâlâ keşif yapıyorlar ama yakında olacak."

"Beş dakika uzaktayız. Belki yedi dakika. Onlara beklemelerini söyle."

SWAT EKİBİ, Sansone'nin evinden beş altı dakika uzaklıktaki Orange Lawn Tennis Kulübü'nün otoparkında hazırlanıyordu çünkü otopark çevredeki sokaklardan görünmüyordu. Koch adresi navigasyon sistemine kaydetmişti ve yaklaştıkça Devlin pencereden dışarı, görkemli evlere ve yemyeşil çimlere bakarak, "Tanrım, burası benim New Jersey anlayışına pek uymuyor," dedi.

Koch, "Hey, New Jersey'nin tamamı Elizabeth değil. Orada milyon dolarlık evler var. Bazıları bundan daha fazla." "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Koch, "New York'taki herkes emlaktan anlar, Jersey'de olsa bile," dedi. Ve ekledi, "Biz oradayız. Ve zamanında. Bir şey değil."

Arabayı ana caddeden ayrılan bir yola çekti ve onlar da bu yolu takip ederek otoparka gittiler. Hava karanlık olmasına rağmen buz gibi otoparkın yarısı doluydu. Elllerinde tenis çantaları olan birkaç kişi aval aval federallere bakıyordu ve Koch, "Kapalı alan tenisi sanırım," dedi.

"Eğer yoksa, birileri taşlarını donduruyordur," dedi Devlin.
"Dışarısı yirmi derece. Ve rüzgarlı."

Otoparktaki diğer tüm araçlarla birlikte beş büyük siyah SUV ön plana çıkıyordu. Birkaç FBI ajanı, soğuğa karşı zeytin yeşili üniforma paltolarını giymiş, araçların etrafında duruyordu; hatta biri FBI ajanlarında pek sık görülmeyen bir şekilde sigara içiyordu ve Kadın ajanların varlığına rağmen havada testosteron vardı. Lucas ve Devlin arabadan inerken ajanlardan biri arabalarına doğru yürüdü ve "Davenport? Devlin?"

"Bu biziz," dedi Lucas.

"Biz de bekliyorduk."

"Ne kadar sürecek?" Devlin sordu.

"Belki ... otuz saniye? Belki tam bir dakika?" Adam neşeyle gülümsedi ve "Sizi aramızda görmek güzel. İçinizden biri dört kamyon, diğeri beş. Zırhın var mı?" Lucas:

"Hayır."

"O zaman ortalık sakinleşene kadar geride kal," dedi federal. "Ortalık sakinleşene kadar bir dakikadan fazla sürer. Kapıyı indiriyoruz. İnsanlar içeri giriyor. Hemen tepelerine binmek istiyoruz."

Lucas dört kamyonun arka koltuğuna, zırhlı ve kasklı bir kadının yanına oturdu, elleri karnında birleşmişti ve tabancası Lucas'ın kalçasına bastırıyordu. Kadın başını sallayıp Lucas'a baktı ve "Sen Georgia'da Elias Dunn'ı vuran adamsın," dedi.

"Adil bir dövüşte," diye yalan söyledi Lucas.

"Onun özel durumunda, adil olmak pek umurunda değil," dedi.
"Sansone'nin evine mi gidiyorsun yoksa çoğunlukla bir tanık mısın?"

Lucas, "Bir FBI operasyonunu izlerken her zaman faydalı bir şeyler öğrenebileceğimi hissederim," dedi.

Ön yolcu koltuğundaki ajan "Arkada saçmalıklar artıyor" dedi.

Kadın, "Samimiyetten yoksun olduğunu hissediyorum," dedi. Kadın konuşurken şoför

"Gidiyoruz" dedi. Ve gittiler.

Trene benziyor olmalılar, diye düşündü Lucas, beş ağır siyah araba banliyö sokaklarında o kadar hızlı ve yakın ilerliyordu ki rayların üzerinde olabilirlerdi. Zaten çok güzel olan mahalle, Sansone'nin sokağına geldiklerinde daha da güzelleşmeye başlamıştı; taş ve tuğladan yapılmış, özel bir görünüme sahip yüksek evler sokaktan geriye doğru sıralanmıştı.

Şoför, "Yukarı geliyoruz..." dedi.

LUCAS, FBI SWAT ekipleriyle birkaç baskına katılmıştı ve bu işte iyiydiler. Sansone'nin evi iki k a t l ı y d ı , bir tür gri kayadan inşa edilmişti ve arkada müstakil bir garaja giden tuğladan bir araba yolu vardı. Ev aydınlıktı; neredeyse her pencereden ışık sızıyordu.

Ev, arkasında başka bir ev sırası bulunan bir dizi ağaca sırtını dayamıştı ve ağaçlar Sansone'nin fark edilmeden kaçmasını mümkün kılacaktı, çünkü arkadaki ve yanlardaki evler, gözetleme yapan SSG ajanlarının gizlenmesini imkansız hale getiriyordu herhangi bir süre için kendilerini.

Kamyonun ön koltuğundaki ajanların omuzlarının üzerinden bakan Lucas, ilk üç kamyonun garaj yoluna girmesini ve SWAT ekibinin bir koçbaşıyla ön kapıya yüklenmesini izledi. Ekip eve yığılırken kapı aşağı indi, iç aydınlatma ön bahçede yanıp sönmeye başladı. Aynı anda, kendi kamyonundaki ajanlar dışarı çıkıp garajın yan kapısını ve arka bahçedeki verandaya açılan bir kapıyı kapatarak araba yoluna doğru koşuyorlardı.

Lucas çimenlikte yürürken Devlin de dirseğindeydi. Devlin, "Bunu yapmalıyız," dedi.

"Onlar bu tür şeylerde daha iyiler," dedi Lucas.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Devlin şaşırmıştı.

"Ben yapıyorum. Ve biz onların yapamayacağı şeyler yapıyoruz. Bir SWAT ekibi Kansas'ta bir pisliği takip edemez. FBI alan savunması yapar, biz ise adam adama oynarız."

"Bunu bir düşüneyim."

Ev şaşırtıcı derecede sessizdi. Lucas ve Devlin ön kapıdan içeri girdiklerinde SWAT'ları oturma odasında elinde elektrik süpürgesi olan korkmuş, gözlüklü İspanyol bir kadınla konuşurken buldular.

Diyordu ki, "... eve geldiklerinde evdeki her halının temiz olmasını istiyorlardı. Gerçekten temiz. Süpürüyordum ..."

Ekip lideri "Arka kapıdan mı çıktılar?" diye sordu.

"Evet, ama garaj yolundan aşağı inen bir araba görmedim, belki de yanlış odadaydım ..."

"Ne zaman oldu bu?"

Omuz silktili. "Belki ... bir saat? Belki daha az."

Ekip lideri Lucas ve Devlin'e, "Sansone ve karısı kaçıyor," dedi.

LUCAS DEVLIN'i dirseğinden YAKALADI ve kapıya doğru çekti. "Hizmetçiyi evin içinde koşturdular, böylece SSG'dekiler onun gölgesini perdelerde görebileceklerdi."

"Şimdi ne olacak?"

"Adam adama gideceğiz." Lucas cep telefonuna sarıldı ve Koch'u aradı. "Neredesin?"

"Dışarıda, kaldırımda. Seni takip ettim. Neler oluyor?"

"Başka bir araca ihtiyacımız var," dedi Lucas. SWAT ekibinin liderine elini kaldırarak, "Buradan gidiyoruz," dedi ve kapının dışındaki kaldırımda Devlin, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Parayı teslim eden adamı takip ettiğimizde, Elizabeth'te bir çilingir dükkanına gitti. Sansone parayı almak için oradaydı. Umarım oraya son bir teslimat için gitmiştir. Yüz bin dolar olabilir. Bir yere kaçmak üzereysen vazgeçmek zor olabilir. Güney Amerika, Güneydoğu Asya."

"Bunu kabul ediyorum," dedi Devlin. "Yine de acele etsek iyi olur. Bir süredir dışarıda."

LUCAS çilingir dükkânının tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu ve öğrenmek için Orish'i aradı. SSG şoförünün günlük kayıtlarından adresi buldu ve "Araba yıkamaya gidelim mi?" diye sordu.

"Orada bir şeyler oluyor mu?"

"Evet, bir süre önce şu Zamora geldi. Az önce gitti."

"Bekle o zaman. Oto yıkama teslimatçısı giderse beni ara. Gidebilir, hem de yakında."

Birkaç dakika sonra Orish aradı ve ikincisi Kerry'nin çilingir dükkânında olmak istediğini söyledi. "Bu garip olabilir," dedi Lucas. "Devlin ve ben bunu çok yaparız. Eğer bu Kerry'nin tarzı değilse ..."

Orish, "İyi olacak, eskiden SWAT'tı ve ayrıca zaten yola çıktı," dedi. "Nerede buluşmak istersiniz?"

Şoförün navigasyon ekranında bir harita vardı ve Orish'e çilingirden birkaç blok ötedeki bir kavşağı gösterdi. Otoyoldan çıkıp şehrin eski bir bölümüne doğru ilerlediler; sarı ve mavi boyalı fiçı tahtası evler doğrudan ön kaldırımlara inşa edilmişti, hiç çimen yoktu, evler dar araba yolları. Arabalar cadde boyunca park edilmişti ve karanlıkta ve soğukta sadece bir adam ve bir kadın gördüler; adam park halindeki bir arabaya biniyor ve sonra uzaklaşıyordu, kadın ise kapalı bir dükkânın önünde durmuş, rüzgâra karşı eğilmiş, sigara içiyordu.

"Dükkânı kolaçan edelim," dedi Lucas. Bunu yaptılar, loş bir ışık gördüler ama pencerelerde hareket yoktu.

Lucas telefonla Orish'i aradı: "SWAT ekibini ara. Sansone'un garajında araba olup olmadığına bakın."

"Bir dakika içinde döneceğim," dedi.

Bir dakika sonra geri aradı ve "Üç arabalık bir garaj, içinde iki araba var ve üçüncü alan eşyalarla dolu - çim biçme makinesi vb. Yani . . . yaya gidiyorlar."

"Yaya olmadıklarına dair sana söz verebilirim," dedi Lucas. "Kerry nerede?"

"Buluşma yerinde olmalı," dedi, sesine endişe sızıyordu. "Üç ya da dört dakika önce onunla konuştum ve çok yakındı."

"Bir dakika içinde orada olacağız."

Oradaydılar ve camları buğulanmış koyu kırmızı bir RAV4'ün sokakta oturduğunu gördüler. "İşte oradalar," dedi Koch. "Bunu nasıl yapmak istersiniz?"

"Sanırım yürüyerek ineceğiz," dedi Lucas. "Seni ne zaman ararız..."

Telefonu çaldı ve ekrana baktı. Orish. "Evet?"

"Paralı adam araba yıkamadan ayrılıyor. Onu takip ediyoruz."

"Sizi fark etmesine izin vermeyin," dedi Lucas. "Geride durun, tek bilmemiz gereken bu tarafa doğru geldiği."

Orish, "Anladık, anladık," dedi.

Lucas, "Az önce Kerry'nin arkasına yanaştık, ona söyleyeceğiz," dedi.

LUCAS Koç'a arabada kalmasını söylerken, o ve Devlin RAV4'e doğru yürüdüler ve arka koltuğa sıkıştılar. "Bana ne istediğinizi söyleyin," dedi Kerry.

Lucas, Orish'in paralı adamla ilgili çağrısını ilette ve "O gelene kadar beklemeliyiz. Onları parayla birlikte yakalayacağız. Bence son blok kadar yürüyelim, o şekilde daha sessiz olur."

"Biliyorum," dedi Kerry. "Yerleşim planı hakkında bir fikir edinmek için dükkânın önünden bir kez geçmiştik."

"Güzel."

Orish aradı ve Lucas telefonun hoparlör düğmesine dokundu. "Para sana doğru geliyor," dedi kadın. "Geçen seferkiyle aynı yoldan."

Beklediler. Tasmalı köpeğini gezdiren bir adam, soğuk havaya buhar püskürterek yanlarından geçti. Toyota'ya bakmak için biraz eğildi, sonra aceleyle uzaklaştı. Gece vakti küçük bir arabanın içinde oturan dört adamın merak edileceği bir mahalle değildi.

"Umarım polisleri aramaz," dedi Kerry.

"Olabilir," dedi Devlin. Lucas'a: "Hepimiz ne yaptığımızı biliyoruz, hadi diğer arabaya geçelim. Dördümüz buradayken havasız oluyor."

Time Drags WHEN you're not having fun; Paralı adamı takip eden lider SSG aracından bir telefon aldılar. "Beş dakika uzaklıktayız, belki daha az."

Lucas Koch'a, "Gidelim, bir blok ötede, dükkânın köşesinde duralım," dedi.

Devlin, Kerry'ye telefon ediyordu: "Taşınıyoruz."

Çilingir dükkânına bir dakikadan az kalmıştı. Kaldırıma yanaştıklarında Kerry de arkalarından yanaştı. Etraflarındaki evlerin çoğunun ışıkları yanıyordu ama buz gibi sokakta kimse yoktu. Lucas ve Devlin, Kerry'nin arabasına doğru yürüyüp bindiler.

SSG takip aracı aradı: "Bir dakika."

Lucas, "Geçen sefer şoför sadece birkaç dakika içeride kaldı," dedi.

Devlin: "Ya Sansone'u havaalanına götürmek için alıyorsa?"

"İyi fikir. Eğer bunu yaparlarsa, onu SSG arabalarıyla sıkıştırırız."

Lucas dedi ki. Kerry'ye: "Hepsi telsizle Orish'i arıyor. Ona SSG'nin onları karıştırmak zorunda kalabileceğini söyle. Eğer bunu yapmak zorunda kalırsak, bizden kaçmaya çalışamayacakları bir yerde yapmak istiyoruz. Onları bu dar sokaklarda engelleyin."

Kerry telefonundaki bir tuşa bastı ve hızlı hızlı konuşarak Orish'e SSG arabalarıyla ne yapmaları gerekebileceğini söyledi, o da onları arayacağını söyledi. "Neler olduğunu bana haber ver, Tanrım, keşke orada olsaydım, orada olmalıydım . . ."

"İyisin," dedi Kerry ve uzaklaştı.

Takip aracı aradı ve "Köşeyi dönüyor..." dedi.

Bir sonraki bloğun sonunda, farlar köşeyi döndü ve onlara doğru sürünerek ilerledi.

"Bekle, bekle, bekle," dedi Lucas.

Işıklar, çilingir dükkânının ön kapısından birkaç araba boyu ötede kaldırıma yanaştı. Bir süre sonra sürücü elinde bir paketle arabadan indi ve dükkâna doğru yürüdü. Dizlerine kadar uzanan siyah bir palto giyen iri yapılı bir adamdı.

"Para," dedi Devlin.

Paralı adam dükkânın ön kapısına doğru yürüdü, bir şey yaptı -zili çaldı- bir süre bekledi, sonra kapı açıldı ve içeri girdi.

"Başlıyoruz," dedi Lucas. SSG şoförüne, "Orish'i ara, kaçmaya çalışırlarsa diye diğer SSG adamlarını hazırlamasını söyle," dedi.

Çilingir sokağındaki evlerin her birinin önündeki bulvarda bir ağaç vardı ve Lucas, Devlin ve Kerry karşıdan karşıya geçip dükkâna doğru aceleyle koşmaya başladılar.

Yaklaştıklarında Lucas, "Kaç," dedi.

Lucas'ın önderliğinde, ellerinde silahlarla ön kapıya doğru koştular. Lucas tereddüt etmeden kapıyı olabildiğince sert bir şekilde tekmeledi ve kapı kasasında titredi ama tam olarak açılmadı. Lucas geri adım attı, tekrar tekmeledi ve kapı açıldı. Tekrar tekmeledi ve içeriden birinin bağırdığını duydu, Kerry'ye dönüp, "Arkayı kolla," diye bağırdı, sonra Devlin'le birlikte loş ışıkta içerideydiler.

İçerideki bir odanın kapısından bir ışık parçasının içinde duran bir adam görebiliyorlardı ama sonra, daha da yaklaştıklarında, paralı adam Lucas kapıyı ilk tekmelediğinde çömeldiği tezgâhın arkasından kalktı ve Lucas'ın kafasına doğru bir şey fırlattı. Lucas sadece bir metre uzaktaydı, irkildi ama eğilecek zamanı yoktu ve cisim -sonradan bunun bir gösteri kilidi olduğunu öğrendi- alnına isabet etti ve sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü.

Devlin, "Eller, eller havaya yoksa seni öldürürüm!" diye bağırdı ve sonra Lucas'a, "İyi misin?" diye seslendi.

Lucas ayağa kalktı ve tereddütlü bir adım atarak, "Tutun şu adamı," dedi ve ışıklı kapıya doğru koştu, içeri girdi ve Sansone'yi arka kapıda ona bakarken gördü.

Sansone gitmişti.

Lucas peşinden gitti ve onu dükkânın yanından kaldırıma doğru koşarken gördü. "Yere yatın, yere yatın!" diye bağırdı ve başka birinin daha bağırdığını duydu ve Sansone'nin otuz kırk metre gerisinde tabancasını bir ağaca doğru ateşledi. Tekrar bağırdı, "Dur, yere yat! Yere!" Sansone kaldırıma çıktı, önce iki tarafa, sonra Lucas'a baktı ve ellerini havaya kaldırdı.

Lucas onun arkasından koştu ve kaldırımın ilerisinde, bir dizi evin penceresinden gelen ışıkta, Kerry'den kaçan bir kadın gördü, ten rengi paltosunun ışıkları flaş gibi yanıp sönüyordu. Kerry yaklaşıyordu ve Lucas onun dönüp elini kaldırdığını gördü. Kerry biraz uzaklaştı. kadın ona ateş etti, iskaladı ve sonra döndü, birkaç adım daha attı, tekrar Kerry'ye döndü ve kadın tekrar ateş ederken Kerry yere düştü, *bapbapbapbap*, kaldırımdan aşağıya doğru.

Lucas, Sansone'un "Ahhh!" diye bağırdığını duydu. Kaldırıma indi ve kadın tekrar kaçmaya başladı ve Kerry ayağa kalktı, silahını kaldırdı ve bir el ateş etti ve kadın yere düştü.

Devlin, iri yarı adamı önüne katarak evin yanından indi, kaldırımda debelenen Sansone'ye, sonra da kadının cesedinin başında duran Kerry'ye ve elindeki silahla Lucas'a baktı ve sordu: "Ne oldu, ne oldu? Vuruldu mu?"

Lucas: "Sansone'un karısı Kerry'i vurmaya çalıştı ama ıskaladı ve Sansone'u vurdu."

"Ne?" Ve, "Yüzün kan içinde."

Kaldırımın aşağısından Kerry bağırdı, "Ambulans. Ambulans." Lucas telefonla Orish'i arıyordu: "Çilingir dükkanındayız.

Bir et arabasına ihtiyacımız var, belki de iki.

Acele edin." "Aman Tanrım! Kim yaralandı?"

"Sansone ve karısı. Karısı Sansone'u vurdu ve Kerry de onu vurdu."

"Dur bir dakika. Tekrar söyler misin?"

"Lanet olası bir ambulans çağırın, burada kanaması olan insanlar var!"

BÖLÜM

OTUZ BİR

ElizabetH koPları ve iki ambulans bir bulut içinde geldi

Kar taneleri ve polisler görünürdeki her şeyi bantladılar ve acil yardım görevlileri Sansone ve karısına basınçlı bandajlar taktılar ve onları aceleyle götürdüler. İki kişilik bir olay yeri ekibi geldi ve kaldırımdaki boş dokuz milimetrelik kovanları işaretlemeye başladı.

Orish, lastik yakalılardan oluşan bir kalabalığı iterek geçti, onu görev gücünden iki federal ve iki SWAT ekibi üyesi izledi.

Güney Orange baskını. Orish neler olduğunu ve yaraların ne kadar kötü olduğunu öğrenmek istedi: Sansone sağ bacağundan vurulmuş, uyluk kemiği kalça ile diz arasında yarıya kadar kırılmıştı. Kerry, Sansone'nin karısını poposundan vurmuş, leğen kemiğinden girip çıkmıştı.

Her iki yaranın da hayati tehlikesi yoktu, bu da Orish'i memnun etti.

SWAT üyeleri para babasının ve

Para adamının paketinde 118.000 dolar var. Tek bir tuhaflık vardı: Paraların arasında üç çek vardı. Devlin: "Çeklerle alışveriş yapabilen keşler mi var?"

Orish: "Burası New York, ücra bir yer değil." "Aslında burası New Jersey," dedi Devlin.

Bir FBI doktoru Lucas'ın kafasındaki kesiğe antiseptik sürmüş ve kaşımamasını söylemiş.

Kerry blokta bir aşağı bir yukarı yürüyordu, nefes nefese kalmıştı, vurulduktan ve kıl payı kurtulduktan sonra adrenalinin etkisindeydi. Olay sırasında, kalbindeki olağandışı davranışlar konusunda kendisini uyaran bir Apple Watch takıyordu. Ambulanslardan birinde görevli bir acil tıp teknisyeni

Bir dakika içinde kalp monitörü takıp EKG'sini yerel hastaneye göndermiş, doktor aşırı heyecan dışında bir sorun görmediğini söylemiş ve faturayı kime göndermesi gerektiğini sormuş.

Virgil aradığında LUCAS kafa derisini çizmemeye ve lastik boynuzlulardan kaçınmaya çalışarak olay yerinde dolaşıyordu.

"Bir sorunumuz var," dedi Virgil. "Cattaneo ve Lange elimizde, Regio öldü ve Weaver'ın ekibi de ufak tefekleri topluyor ama anlaşılan o ki Behan muhtemelen geleceğimizi biliyordu ..."

Lucas'a o ana kadarki gecenin kısa bir özetini yaptı.

"Sansone onu aradı. Sessiz bir alarmı varmış." Lucas ona New Jersey'deki tutuklamaları ve silahlı saldırıları anlattı.

"Behan elimizde değil, henüz değil," dedi Virgil. "Pilot olduğu ve Miami'de bir uçağı olduğu ortaya çıktı. Yoldayız..."

"Sireni duyabiliyorum," dedi Lucas. "Behan'ı yakalayın ve temiz bir temizlik yapalım. New York'taki eroin ticaretini en az bir saat geriye çekmiş ve Amerikan vergi mükelleflerine sadece birkaç milyona mal etmiş oluruz."

"Ama hey, bunu yaparken iyi vakit geçirdik ve asıl önemli olan da bu," dedi Virgil. "Ve Sahil Güvenlik katillerini içeri tıkacağız."

"Evet, öyle. Behan'ı yakaladığınızda beni arayın," dedi Lucas. "Lütfen bana tabanca taşımadığını söyle."

"Bunu yapamam," dedi Virgil. "On yedi mermim bile var. I Biliyorum çünkü onları saydım. Rae gelemeydi çünkü Regio'yu vurmak için bürokratlarla konuşması gerekiyordu."

"Tamam o zaman," dedi Lucas. "Kendine iyi bak, Virgie."

MIAMI'ye.

İş çıkış saati çoktan geçmişti ama trafik Güney Florida'da her zaman olduğu gibi hâlâ sıkışık, güneye doğru I-95'e girdiklerinde düzensiz ve hızlıydı. Adı George Hamm olan FBI şoförü, "Onu götürdüklerinde orada olmak isterdim ama geç kalacağız," dedi.

"Bir uçağı havaalanından havaya kaldırmak ne kadar sürer?" Virgil sordu. "Büyük bir havaalanından kalkan özel bir uçuşta hiç bulunmadım."

"Ben de öyle," dedi Hamm. "Bu yarışta koşabildiğine inanmıyorum. ve uçağı bir dakika içinde diğer taraftan çıkar. Burada

Her zaman milyonlarca ticari uçuş gerçekleştiğine göre, en azından bir süre beklemeniz gerekecektir. Belki de epey bir süre."

"Umarım," dedi Virgil. "Behan Florida City'deki silahlı saldırıları düzenleyen adam olabilir."

"Bana söylendi," dedi Hamm. Minnesota plakalı eski bir Saab'ı zar zor kaçırdı.

VIRGİL de Miami Uluslararası Havaalanı'ndaki bir federalden telefon aldı. "İyi bilgi aldığınıza emin misiniz? Buradaki sabit üs operatörleriyle görüştük ve Behan'ı hiç duymamışlar. bir fotoğrafı tanıyın."

"Onu bize veren adam cinayetle suçlanıyor ve biraz düşünmek istiyor, bu yüzden muhtemelen bize doğru olduğunu düşündüğü şeyi söylüyor," dedi Virgil. "Garanti yok."

Temsilci, "Buralarda bir sürü genel havacılık havaalanı var. Bize diğerlerini denememiz söylendi; burada ayrılacağız . . . Siz neredesiniz?"

"Broward County, I-95 üzerinde, Miami-Dade hattına yaklaşıırken ..."

"Pekala, Opa-locka'da bir genel havacılık havaalanı var. Tam tepesinde. 135. Cadde'den batıya git. Umarım işi berbat etmiyoruzdur. . ."

"Sen de ben de kardeşim," dedi Virgil.

Virgil telefonu kapattı ve Hamm navigasyon ekranını işaret ederek, "135. Caddeye iki mil uzaklıktayız, burası havaalanı olmalı, bu boş nokta . . . Büyük görünüyor."

Virgil tekrar telefona sarıldı ve Fort'taki Weaver'ı aradı. Lauderdale görev gücü süitine gidip ona neler olduğunu anlattı. "Bizi polislerle buluşturabilecek birini aramalısın. Bu yerde var . . . Opa-locka havaalanı. Gerçek adını bilmiyorum. Bize birkaç polis ayarla ve bizi bir yere götür. küçük uçakların gittiği ..."

"Uçmak için birilerine kaydolmaları gerekmiyor mu? FAA ya da bir başkası, bir uçuş planı dosyalamak? Bir bilgisayar olmalı."

"Şey, kah retsin, bilmiyorum Dale, seni arıyorum *çünkü* bilmiyorum. Federallerden birini arayıp bu işi onlara vermelisin."

"Size geri döneceğim."

Hamm: "135. caddeye geliyoruz. Bunu nasıl yapmak istersin?"

Virgil: "Haritaya bakabilmek için iPad'ime ihtiyacım var" dedi.
"Ne yazık ki Mankato, Minnesota'da."

"Muhtemelen sürmek için çok uzak," dedi Hamm. "Kadranı çevirerek navigasyon haritasını büyütebilirsiniz ... ve biz iniyoruz."

Virgil haritayı büyütmeyi ve havaalanının üzerine getirmeyi başarana kadar navigasyon haritasının altındaki düğmelerle oynadı. "Tamam, oraya vardığımızda . . . FBI'daki adamın söylediğinden daha uzakta, tam tepesinde değiliz, birkaç mil uzaktayız, sanırım, belki üç ya da dört ..."

Trafik iyi değildi; Hamm önündeki sürücülere hırlıyordu, polis ışıkları ve siren için bile hareket etmeye isteksizdi. "Seni orospu çocuğu, çekil şu lanet yoldan. Kışını kaldır."

Virgil navigasyon ekranına gözlerini kısarak bakarak, "Oraya vardığımızda 42. Cadde'den kuzeye dönmeniz gerekiyor, bu bizi havaalanının tam ortasına götürecektir," dedi.

"Bu gidişle muhtemelen yarın sabah olacak, çekil yolumdan seni pislik..."

Virgil sordu, "Silahlı mısınız?"

"Elbette."

"Hiç kimseyi vurdun mu?"

"Hayır."

"Tamam, beni takip edelim, olur mu? Biz bu adam için büyük bir sorunuz. Eğer onu indirirsek, sonsuza kadar gider."

"Anladım." Kamyonun kornasına bastı ve önlerindeki araba, bir Prius, sağa doğru yanaşana ve sürücü koltuğundaki kadın yanlarından geçerken onlara parmak sallayana kadar kamyondan inmedi.

"En azından bir mil daha," dedi Virgil. Telefonu çaldı: Weaver.

"Daha varmadın mı?" Weaver sordu.

"En azından birkaç dakika daha."

"Tamam, Miami ofisini aradım, herkesle bağlantıları var. Bir cadde var. 42. Cadde . . ." "Haritada görüyoruz."

"Tamam. 42'nci Cadde ile Curtiss'in kesiştiği yerde bir polis arabası olacak, flaşörleri açık olacak. Seni nereye götürürse"

gitmen gerekiyor."

"Harika, teşekkürler
dostum."

"Miami'deki diğer havaalanlarına bakıyordum, bence en iyi şans
sizde - Miami-Dade'de Broward'a en yakın genel havacılık havaalanı.
Yakalayın onu."

"Oradayız. Neredeyse geldik," dedi Hamm. Kırmızı ışıktaki geçi
ve tekrar hızla ilerlemeye başladılar. 42. caddeye geldiler ve
kuzeye, havaalanına doğru dönüş yaptılar.

Caddenin bir blok yukarısında bir polis arabasının yanıp sönen
ışıklarını gördüler. "İşte gidiyoruz," dedi Virgil.

Polis arabasının yanına geldiklerinde, iri yapılı, düztaban bir adam
arabadan indi ve yağlı kâğıda sarılı bir sandviçi çiğnemeye başladı.
"Havaalanında birini mi arıyorsunuz?" diye sordu, hâlâ çiğniyordu.

Virgil, "Buradan özel bir uçakla, çift motorlu bir uçakla uçuyor
olabilir, son kısa süre içinde uçmuş olmalı, nereye gideceğimizi, kime
soracağımızı bilmiyoruz," dedi ve kelimeleri karmakarışık bir şekilde
ağzından kaçırdı.

Polis yutkundu ve "Şey, dört sabit üs operatöründen birinden
çıkacak, tek kişilik uçaklardan jetlere kadar her şeyi yapıyorlar, yani
..." dedi.

"Gidelim, bizi oraya götür, ışıklar ve siren," dedi Virgil, tam olarak
bağırmadan.

Polis sandviçinden bir ısırık daha aldı, bir kez çiğnedi, yutkundu,
arabasına geri dönmek için hiçbir hareket yapmadı. "Bunu yapabilirim
ama dört kişiler, muhtemelen yarım saatimizi alır. Ya da hepsini
arayabilirim, bu da iki dakikamızı alır ve eğer buradaysa hemen ona
gideriz."

"Acele etmeliyiz," dedi Hamm ve bağıırıyordu. "Aramaları yapın,
aramaları yapın."

Polis başını salladı, "Adamın adı neydi?" diye sordu ve söylenince
cep telefonuna bir numara tuşladı. "Hey, Betty, ben Gene Potts. Evet,
nasılsın? Dinle, Behan adında birini arıyoruz, son bir saat içinde ikiz bir
arabayla buradan ayrılmış olabilir.
motorlu uçak, başka bilgim yok, FBI onu arıyor ... Hayır. Teşekkürler,
Betty."

Hamm dedi ki, "İsa. İsa."

Potts yeni bir numara tuşladı. "Hey, Bill, ben Gene Potts. Evet, nasılsın? Dinle, Behan adında birini arıyoruz, son bir saat içinde buraya gelmiş olabilir, çift motorlu bir uçakla uçuyor. Öyle mi? Nerede o? Nerede mi? Dinle, FBI burada, iki dakika içinde seninle olacağız."

Telefonu kapattı ve Virgil ile Hamm'a, "O burada, Catskill Havacılık'ta, ama çıkış yolunda" dedi.

Virgil, "Yolu göster ve hızlı ol, gerçekten hızlı," dedi. İçine yığıldılar arabalarına bindiler ve yola çıktılar. Potts yavaş konuşan biri olmasına rağmen hızlı bir şofördü ve onları caddeden aşağıya, ön kapısında bir adamın beklediği geniş beyaz beton bloklardan oluşan bir binanın önündeki otoparka götürdü.

Hamm arabayı engelli park yerine sıkıştırdı ve Virgil'le birlikte arabadan atlayıp kapıdaki adama doğru koştular ve adam "Ne yaptı?" diye sordu.

"Uyuşturucu ve cinayet," dedi Virgil. "Hâlâ yerde mi?" "Evet, sanırım öyle. Birkaç dakika önce buradan ayrıldı. Bu taraftan."

Adam onları koşar adımlarla binanın içinden geçirdi ve arka tarafa götürdü, karanlıkta taksi yolunun üç ya da dört yüz metre ilerisinde yavaşça onlardan uzaklaşan bir uçağı işaret etti. "Bu o, beyaz uçak, ışıklar, çift motoru görüyor musun? Bu bir Beechcraft King Air 250, eski bir uçak..."

Virgil: "Oradan çıkabilir miyiz?"

"Arabayla mı yani?"

"Evet, bir arabada. Arabada!"

Adam duraksadı, sonra uzun binanın aşağısını işaret etti. "Şuradaki kapıyı açabilirim, diğer tarafta da bir tane var, orayı yolcu taşıyan limuzinler için kullanıyoruz..."

"Yap şunu!"

Virgil ve Hamm kamyonu geri koştular ve içine tırmandılar. Virgil ve Hamm

İlk kapıya yanaştıklarında binanın kapıları on saniye sonra açılmaya başlamıştı bile. Virgil, "Işıkları kapatın, ışıkları kapatın." dedi. Hamm

bunu yaptı. Binanın içinden geçtiler ve birkaç bagaj arabasının arasından geçerek yarım daire şeklindeki beton bir alana çıktılar.

taksi yoluna bağlı bir apron. Hamm gaza bastı, Virgil camları indirdi ve Hamm "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Lastikleri çıkarmayı dene, sanırım. Umarım içlerinde hava vardır, umarım sağlam değildirler ..."

"Hiçbir fikrim yok. Dokuzun onlara delik açıp açmayacağını da bilmiyorum."

"Eğer yapamazsam, kulübeye birkaç el ateş ederim," dedi

Virgil. "Onu öldürebilirsin ..."

"Alçaktan ateş edeceğim ..."

"Umarım doğru uçağı bulmuşuzdur."

Taksi yoluna girdiklerinde muhtemelen çeyrek mil uzaktaki beyaz uçağa yaklaşıyorlardı, ama onlar izlerken uçak yavaşladı ve sonra dik açılı bir dönüş yaptı.

"Kahretsin, piste doğru gidiyor," dedi Hamm.

Uçak birkaç saniye dönmeye devam etti, sonra tekrar döndü, bu sefer onlara doğru.

"Çimenleri kesiyorum, arkasından geleceğim... belki ona çarpabilirim."

"Beni onun yanına götür. Henüz ona çarpma."

Uçak pistte durdu, birkaç metre ileri yuvarlandı. Sonra birkaç metre daha. Görünüşe göre Behan onları henüz görmemişti. Hamm arabayı taksi yolu ile pist arasındaki çim adanın üzerinden piste sürdü ve uçak kalkışa geçerken Virgil pilotun beyaz yüzünün onlara doğru döndüğünü gördü.

Onları şimdi görmüştü. Hamm uçağın arkasına geçti, gaza bastı ve uçağı yakaladı.

uçağın alçak kanadı.

Virgil, Regio'nun Beretta'sıyla camdan dışarı eğildi ve uçağın yanına yanaştıklarında burun dişlisine ateş etmeye başladı, görünürde hiçbir etkisi yoktu, beş, on atış, araba zıpladığı için tutması zordu, sonra lastik aniden çöktü ve uçak onlara doğru döndü. Pervaneyi izleyen Virgil, "Uzaklaş, uzaklaş!" diye bağırdı ve Hamm sertçe uzaklaştı.

Virgil arkasına baktı. Uçak pistin yanında durmuş, yarı inmiş, yarı kalkmıştı ve hiçbir yere gitmiyordu.

Uçağın motorları dururken Hamm kamyonu bir daire çizecek şekilde döndürdü ve uçakla burun buruna getirdi. Virgil kamyondan inip etrafından dolanırken uçağın yan tarafından inen merdivenleri ve ardından kapı aralığındaki Behan'ı gördü.

Virgil tabancasını ona doğrulttu ve "Dışarı! Dışarı!" diye bağırdı. Behan gözlerini kısarak ona baktı ve "Ne oluyor lan? Willy?"

Hamm geldi ve bağırdı, "FBI! Uçaktan çıkın! Ellerinizi görelim." Behan dedi ki, "Siktir git. Silahım yok."

Merdivenlerden indi ve kapıya en yakın olan Hamm'a doğru yürüdü ve Hamm, "Şundan dolayı tutuklusun..." dedi.

Behan ileri atıldı ve gerçekten mükemmel bir sağ yumrukla Hamm'ın burnuna vurarak FBI ajanını yere serdi. As Hamm yuvarlandı ve sürünmeye çalıştı, Behan Virgil'e döndü ve Virgil, "Bir adım daha atarsan Mike, yemin ederim seni taşaklarından vururum," dedi.

Behan ellerini kaldırdı ve "Yapma bunu" dedi.

Hamm sendeleyerek ayağa kalktı, ellerini yüzüne götürdü ve Virgil iyi olup olmadığını sorduğunda, "Sanırım burnumu kırdı. Yangın hortumu gibi kanıyor. Vurun onu. Hadi, vur onu."

Behan, "Hey! Hey!" dedi.

Aralarında bir itfaiye aracının da bulunduğu birçok araç hızla onlara doğru geliyordu. Önce polis Potts geldi ve arabadan indiğinde Virgil, "Bu adama kelepçe takın. Buradaki ajan için de gazlı bez gibi bir şeye ihtiyacımız olacak."

Her şey kontrol altına alındığında Virgil kalabalıktan uzaklaştı ve Lucas'ı aradı.

"Onu yakaladın mı?"

"Evet. Bunu yapmak için uçağını düşürmek zorunda kaldım ama onu yakaladık." Lucas'a kovalamaca ve vurulma anını anlatmak için bir dakika ayırdı.

"İyi, güzel. Sonunda vurabileceğin kadar büyük bir hedef buldun," dedi Lucas. "Belki silah şirketi onay için sana para verir. Kimse yaralandı mı?"

"Yanımdaki ajan burnuna yumruk yedi. Hepsi bu kadar. Regio öldü ve Lange işbirliği yapıyor, yani ..."

"Temiz bir süpürme," dedi Lucas.

BÖLÜM

OTUZ İKİ

LoosE ENDS, DENEMELER, daha fazla dalış, biraz seks ve Adalar ...

VIRGİL son GPS koordinatlarını sihirli değnekle birlikte Sahil Güvenliğe verdi. Sahil Güvenlik bir grup profesyonel dalgıç getirdi ve eroin kutularını iki gün içinde temizlediler. Sahil Güvenlik görevlileri gözetim ve tutuklamaların dışında bırakıldıkları için biraz sinirlenmişlerdi ama ellerinden gelenin en iyisini yaparak yedi yüz Bir amiralin masasında, Sahil Güvenlik bayrağının önünde, muhabirlerin ve fotoğrafçıların aval aval bakması için kilolarca eroin. DEA'dan Kolombiya'daki bir kartel liderinin resmi görüp ağladığına dair doğrulanmamış söylentiler vardı.

Lucas tarafından talep edilen ve duruşmalarda önemli bir özellik olan tek kişiyi takip etme taktiğinin yanı sıra, Manhattan'daki sorumlu ajan Son baskınların ertesi günü, kolları sıvalı bir şekilde, ele geçirilen eroini bir FBI bodrumunda bir masanın üzerine yığarken gösterildi. Asıl operasyonu yürüten Orish'in arka planda asılı kalmasına ve hüzünlü bir şekilde gülümsemesine izin verildi.

Douglas SANSON'UN ÖRGÜTÜ soruşturma sonucunda paramparça oldu. İki istisna dışında tüm önemli isimler federal hapishanelerde ömür boyu hapis cezası aldı. New York, New Jersey ve Güney Florida'da yapılan duruşmalar medyada tek tük yer aldı. FBI basın bültenleri için kağıt üretmek üzere küçük bir Kanada ormanı kesildi.

Sansone, Behan ve Cattaneo'nun birlikte yargılandıkları DAVADA Cattaneo'nun eşi Belinda, savcılık tarafından dost tanık olarak kürsüye çıkarıldı ve üç adamı tek bir komploda bir araya getiren bilgiler için dokunulmazlık verildi. Konuyla ilgili konuşma yetkisi sorgulandığında, Behan ile uzun süredir devam eden bir cinsel ilişkisi olduğunu kabul etti. Bağışmalar sonucunda Cattaneo ayağa kalktı, Behan ise başını masaya koydu, Deli gibi gülen Sansone, sonunda mahkeme için çalışan federal polisler tarafından kontrol altına alındı.

Ömür boyu hapis cezasına çarptırılan iki kişi Matt Lange ve Sylvia Sansone idi. Lange, örgütün diğer üyeleri hakkında verdiği ifadeler nedeniyle şartlı tahliye olasılığı ile on beş yıl ceza aldı. Sansone, Elizabeth, NJ'deki son kovalamaca sırasında Kerry'ye ateş ettiği için bir federal memura ağır saldırı suçundan sekiz yıl hapis cezasına çarptırıldı. Savunmasını kabul etti ve cezasını Buna karşılık hükümet, kanıtlanması halinde cezaya yıllar ekleyecek bir dizi ek suçlamadan vazgeçti. Hem Sansone hem de eşi büyük para cezalarına çarptırıldı ve hükümet evlerine, arabalarına ve donut dükkanlarına el koyarak açık artırmaya çıkardı. Mama Ferrari's Donuts'ın zengin bir hayranı açık artırmayı kazandı ve zinciri Doğu Yakası'na kadar genişleterek daha da zengin oldu. Çok güzel çörekler.

Patty PITTMAN, ALICIA Snow ve Magnus Elliot, Jimmy Parisi ve birkaç yardımcısı tarafından öldürüldü. Mütevazı bir anlaşma yapılan asistanlardan biri, Miami-Dade cinayet masası polislerini Everglades'te cesetlerin atıldığı yerde. Bir ceset bulundu, ancak ileri derecede çürümüş durumdaydı ve DNA analizi cesedin Parisi tarafından öldürüldüğü bilinen üç kişiden birine ait olmadığını kanıtladı. Cesedin kimliği asla tespit edilemedi. Ancak jüri asistanın sözüne itibar etti ve Parisi şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

DON Romano ve Larry Bianchi yürüdüler. Tutuklamada temel bir hata vardı - Florida'da yüz yirmi tabanca bulundurmanın yasadışı bir tarafı yoktu. Eğer silahları eyalet sınırından geçirmiş olsalardı ağır suçlar işlediler. Minibüsün şoförü şartlı tahliye memuruna haber vermeden New York'tan ayrıldığı için biraz tepki çekti ama New York'taki mahkum nüfusu sorunları göz önüne alındığında, sonunda paçayı kurtardı. Yanında yolculuk eden kanun kaçağının herhangi bir tutuklama emri ya da şartlı tahliye sorunu yoktu. Son skor: Gangsterler 4, Federaller 0.

Florida senatörü CHRISTOPHER COLLES, Miami'de bir basın toplantısı düzenleyerek Sahil Güvenlik cinayeti davasını çözdükleri için "FBI, Marshals Service ve Sahil Güvenlik dahil olmak üzere tüm federal kolluk kuvvetlerine" teşekkür etti. Weaver'ın ve Sahil Güvenlik bölge komutanının elini kamera karşısında sıktı, ancak videonun bu kısmı çoğu TV kanalı tarafından kesildi. Programdan sonra, Colles Lucas'ı aradı ve "Sana borçluyum ve borçlarımı ödüyorum. Sana sağlayabileceğim yasal bir şeye ihtiyacın olduğunda beni ara."

VIRGIL LUCAS'a, "Rae hayatımı kurtardı. Eğer biraz daha yavaş olsaydı, ikimiz de ölmüş olurduk. Hiç şüphem yok. O en etkileyici

polisle tanıştım."

Lucas, "Şimdiki şirket hariç, sanırım," dedi.

"Bilmiyorum, Lucas. O başka bir şey. Bunu tekrar yapmamı istersen, Rae ile çalışmamı, tek yapman gereken beni aramak. Ben varım. O pilici seviyorum."

"Bunu yapacağım," dedi Lucas. "Yani, bir uçağı tabancayla düşüren tanıdığım tek polis sensin."

"Virgil Flowers'ın büyüyen efsanesinde bir başka bölüm, Minnesota kanun adamı," dedi Virgil. "Başka bir sorum daha var. A Hassas olan. Rae ve ben Behan ve Cattaneo'dan aldığımız tüm parayı teslim ettik elbette, ama bir kısmını malzeme satın almak için kullandık - bu gerçekten işin gerekli bir parçasıydı. Onlar da Eğer yapmasaydık cehennem kadar şüpheli olurdu. Bir çift timsah derisi kovboy çizmem var."

"Artık kovboy çizmeleri *kullanılıyor*," dedi Lucas. "Weaver bana parayı verdiğinizi söyledi ve Rae'nin ayakkabıları hakkında ne düşündüğümü sordu. Mallard'la bu konuyu konuştuk, aldıklarınızın sizde kalması gerektiğini söyledi. Hatta isterseniz dalgıç kıyafetlerini de alabileceğinizi söyledi. tekrar bizim için çalışman durumunda. Bunun maskaralık için gerekli bir ekipman olduğunu ve artık kullanıldığını ve ihtiyaç fazlası olduğunu söyledi."

"Harika," dedi Virgil.

Rae Lucas'a ŞÖYLE dedi: "Ayakkabılarla ilgili o şeye inanmadım. Hatta 'Onları sadece görevdeyken mi giymem gerekiyor?' diye sordum. Weaver, 'Bir şerif olarak her zaman tabanca taşımak zorundasın. Bu da her zaman görevde olduğun anlamına geliyor. Ayakkabıları istediğin zaman giyebilirsin. Bir çift Tom Ford stiletto aldım.

Başka bir kadının üzerinde görseydim birini soyabileceğim sandaletler."

"Virgil ile çalışmak hakkında ne düşünüyorsun?"

"Virgil. Kendini bu kadar adamamış olsaydı ... ama o konuya girmeyeceğim. Tanıdığım en iyi polis olabilir."

"Şu anki şirket hariç, sanırım ..."

"Bundan emin değilim Lucas, alınma ama," dedi Rae. "O boktan barda oturmuş o dopingcilerle konuşuyorduk ve Virgil onların yanında o kadar rahattı ki buna inanmak için orada olmam gerekiyordu.

Bu adamlar şimdi onun Hollywood, Florida'daki en iyi arkadaşları. Görünüşe göre harika bir kız arkadaşı falan var ama çok seksi. Ve beni güldürüyor. İhtiyacı olduğunda sert bir burnu var. Bir *uçacağı* düşürdü. *Sen hiç uçak düşürdün mü?*"

WEAVER, FBI'nın video kutlamalarında yüzünün yer almamasından RAHATSIZ olmuştu. Washington'daki J. Edgar Hoover Binası'ndaki açık çalışma alanına döndükten birkaç hafta sonra, Louis Mallard içeri girdiğinde Miami'deki ABD Savcılık Ofisi'nden gelen notlarla dolu bir ekrana bakıyordu. Mallard onu gördü ve "Hey, Dale" diye seslendi ve Weaver'ın alanına girdi, bitişikteki masadan kullanılmayan bir sandalye ödünç aldı ve oturup Dava.

Tüm konuşma boyunca yirmi otuz ajan ve büro personelinin gözleri önünde hep "Dale" ve "Louis" konuşuldu. Mallard ayrılırken Weaver'ın sırtını sıvazladı ve "Harika iş çıkardın dostum. Beni gururlandırdın."

Weaver bunu ona anlattığında, Lucas, "Bu senin için Louis. Oradan tesadüfen geçmedi. Seni arıyordu.

Başka bir müttefik, bilirsiniz, ve ofiste moralleri yükseltmek, ki duyduğuma göre pek de iyi değilmiş. Ama o sahte değil: artık onun gerçek bir arkadaşısın."

"Evet, ben . . . Tanrım, burada farklı bir muamele görüyorum," dedi Weaver. "Davayı açtığımızda, 'Harika iş, sizden beklediğimiz buydu' dediler. Bu güzeldi ama Louis tarafından terslendi.

Mallard mı? Patronum neredeyse benimle konuşmaya korkuyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin."

VIRGİL, dalış malzemeleri ve kovboy çizmeleriyle birlikte HOME'u Mankato, Minnesota'ya tam da kar yağışı sırasında ulaştırdı. O, Frankie, annesi, ikizler, Frankie'nin on yaşındaki oğlu Sam ve köpek Honus iki gün boyunca eve bağlı kaldılar, ki bu hiç de zor olmadı. Köpek Honus, tıpkı Sam gibi onun peşini bırakmıyordu.

üçünün karda Nerf futbolu oynadığını söyledi. Honus üç top çalma ve her biri iki ila üç yüz metre arasında tahmin edilen geri koşularla kazandı. Virgil'in yokluğunda geçen nispeten kısa süre zarfında ikizler biraz sakinleşmiş ve Günde dört ila altı saatten fazla.

Yatakta geçen uzun bir ilk gecenin ardından Frankie yüzünde yumuşak ve tembel bir ifadeyle, "Şu Rae'yle tanışmalıyım. Seni gerçekten çok kızdırmış."

Virgil, "Tatlım, ihtiyacım olan tüm sargıları sen yapıyorsun," dedi.

Bundan kurtuldu. Döndüğünün üçüncü günü bilgisayarının başına oturdu, boş ekrana biraz baktı, Microsoft Word'de boş bir sayfa açtı ve "Birinci Bölüm" yazdı.

LUCAS iki hafta boyunca St. Paul'e gidip geldi, Güney Florida ve New York'ta yarım kalan işleri tamamladı. Uçaktan son kez indiğinde -ya da duruşmalar için provaya çağrılmadan önce son kez- Weather'a, "Seninle ve çocuklarla zaman geçirmem gerekiyor. Bahar tatili geldiğinde okula bir not yazalım ve fazladan bir hafta izin alalım. Paris ve Roma, işte böyle. Madrid. Harika bir gezi yapalım."

"Bana uyar," dedi Weather. O gün üç ameliyat yapmıştı ve bütün kış çok meşguldü. "Biraz ara verebilirim. Eğer *yapabilirsek*, ben varım."

"Neden biz yapamadık?" Lucas sordu. "Çocukların eğitimi için iyi olur."

"*İznimiz* varsa demek istedim," dedi Weather. "Tüm doktorlar bu Covid virüsünden bahsediyor. Sanırım kötü bir şey, tam bir katil. Görünüşe göre grip kadar bulaşıcı."

"Yani çekimleri biz yapıyoruz..."

"Yapılacak herhangi bir aşı yok," dedi. "Üniversitedeki bir epidemiyologla konuştum ve 1919 pandemisi kadar kötü olabileceğini söyledi. Buna inanmak zor ama o korkuyor. *Gerçekten* korkuyor ve o korkutucu bir tip değil. Ülkeyi kilitlememiz, seyahatleri yasaklamamız gerekebileceğini söylüyor."

"Sanırım göreceğiz," dedi Lucas. "Lanet olsun, artık hastanelerdeki tüm modern teknolojiyle, ne kadar kötü olabilir ki?"

JAQUELL tHE DIVER Bahamalar'ın Out Adaları'na kaçtı. Anne babası, kardeşleri ve kız arkadaşıyla birlikte günlerini balık tutarak, dalarak ve kendileri için dalamayacak kadar tembel olan kar kuşlarına ıstakoz satarak geçirdi.

Artık kendisine Darshan diyordu ve arkadaşlarına göbek adını kullanmaya karar verdiğini söyledi.

Adalarda kimse ne olduğu konusunda çok endişeli değildi. Oluyordu ve Jaquell/Darshan Sahil Güvenlik katillerinin mahkumiyetlerini hiç duymamıştı. Bu yüzden orada, güneşin altında kaldı ve ara sıra omzunun üzerinden baktı.

Exumas'ta Darshan'ı arayabilirsiniz - küçük beden bir dalgıç kıyafeti içinde, çekingen bir gülümsemeye sahip çekici, atletik bir kadın.

Çelik davullar, bilirsiniz, tavuk dansı. Sahilde ateşin etrafında güzel kadınlar. Bunun gibi.

YAZARIN NOTU

KAYINBIRADERİM DAN beni aradı ve *Golden Prey*'de 40 mm'lik bir tabancadan bahsettiğimi söyledi. .40 kalibre olmalıymış. Kalibre inçin yüzde biri, milimetre ise ... milimetredir. 40 mm'lik bir tabanca yaklaşık bir buçuk inç çapında bir mermi atar. Bir el bombası fırlatıcısından ateşlenen 40 mm'lik bir mermi var, Lucas Davenport'un spor ceketinin altına sıkıştıracağı türden bir silah değil.

Bu hatalar nasıl oluyor? Genellikle cehaletten değil. Acelecilik, hikayedeki değişiklikler, yorgunluk, can sıkıntısı, aynı anda çok fazla isimle hokkabazlık yapmak gibi her türlü şeyden kaynaklanırlar. Başka bir Prey romanında, bir adam Glock 9mm tabancasının emniyetini kapatmıştı.

Minneapolis dedektifi, bir eve girmeden önce. Glock'ların emniyeti olmaması dışında 9mm iyiydi.

İlk başta adamın Beretta taşıdığını yazmıştım, ki Beretta'ların emniyetleri vardır. Sonra, bir adamla konuşmak gibi bir hata yaptım. Minneapolis dedektifi bana politikada bir değişiklik olduğunu ve artık kişisel tabanca taşımalarına izin verilmediğini söyledi. Hepsi Glock olan tabancaları kullanmaları gerekiyormuş. Bu yüzden, doğru olmaya çalışarak, "Beretta "yı "Glock" olarak değiştirdim -bu, roman esasen bittikten sonraydı- ve birkaç satır yukarıda emniyeti kapattığını unuttum ...

Kış Aві'nin ilk sayfasında, kar motosikleti kullanan bir kötü adam kar fırtınasında 375 derecelik bir pusula rotasını takip ediyor. Pusulalar sadece 360 derece olduğu için bu zor. 275 derece ya da batı olması gerekiyordu ama onun yerine kuzeydoğuya gidiyor. Bu hata nasıl oldu bilmiyorum ama bir noktada birileri tarafından fark edilmiş olmalı. Tamamen bir yazım hatası olduğundan şüpheleniyorum.

Mesele şu ki, silahlar hakkında bilgim var ve küçüklüğümden beri ateş ediyorum.

ilkokuldaydım. Milimetreler arasındaki farkı biliyorum.

ve kalibreler, Glock'ların emniyetleri olmadığını biliyorum, pusulada kaç derece olduğunu biliyorum.

Kafanda yüz bin kelime tutarak

Çok sayıda düzenleme ve yeniden yazma, karmaşık bir iştir ve sonuna geldiğinizde, bunları tekrar okumaya zor dayanırsınız. Özellikle rakamlarla uğraşırken, rakamlar bir anda ortaya çıkıp sizi kışınızdı ısırabilir.

Şimdi, *Okyanus Avı*'na gelelim. Ben rekreasyonel bir dalıcıyım, ancak bu kitapta tasvir edilen dalış rekreasyonel değil, teknik. Tüplü dalış sayılarla doludur ve mutlaka öyledir. Bu, tüplü tanklarınızın kapasitesi (belki yüz fit küp hava) ve basınçlarıyla (belki inç kare başına 3.000 pound) başlar. Dalış yaparken, ne kadar havanız kaldığını (sayılar) ve ne kadar süredir aşağıda olduğunuzu (sayılar) ve ne kadar derine indiğinizi (sayılar) ve ne kadar sürede ikinci kez dalabileceğinizi (sayılar) bilmeniz gerekir. Hangi derinlikte nitrojen den zarar görmeye başladığınızı bilmek iyidir.

narkoz (sayılar) ve nötr yüzer olmak için ne kadar ağırlığa ihtiyacınız olduğu (sayılar) ve derinlerde zaman geçirdikten sonra dekompresyon hastalığından kaçınmak için ne kadar hızlı yüzeye çıkabileceğiniz (sayılar).

Bu tür teknik konularda hatalar sıklıkla ortaya çıkar. Dalış yapmama rağmen, teknik dalış konusunda pek rahat değilim, bu yüzden iyi bir tavsiye için her yeri araştırdım ve sonunda yan komşum, scuba'da neredeyse her şeyi yapmak için sertifikalı ve dünyanın birçok yerinde dalmış olan Marcus Randolph'a danıştım. Onun yorumları bu kitabın son anda kapsamlı bir şekilde gözden geçirilmesine neden oldu (bir Pazar gününü çok iyi hatırlıyorum; taslak Pazartesi günü New York'ta olacaktı). Doğru yaptığımızı düşünüyorum; eğer herhangi bir hata varsa, bu benim ve son derece teknik ve rakam ağırlıklı bir konuyu basitleştirme çabalarımın sonucudur. Çok teşekkür ederim Marcus'un kitapla ilgili yardımını.

Bununla birlikte, eğer bir dalgıçsanız ve ciddi bir hata bulursanız, bunu bir parça hurda kağıda yazmanızı, ardından kağıdı tomar haline getirip ağzınıza koymanızı ve yutmadan önce iyice çiğnemenizi rica ediyorum.

Bunu duymak istemiyorum.

Kibarca soruyorum, beni oraya getirtme.

YAZAR HAKKINDA

John Sandford, Pulitzer ödüllü gazeteci John Camp'in takma adıdır. Yirmi dokuz Prey romanı; dört Kidd romanı; on iki Virgil Flowers romanı; eşi Michele Cook ile birlikte yazdığı üç YA romanı ve üç başka kitabın yazarıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

